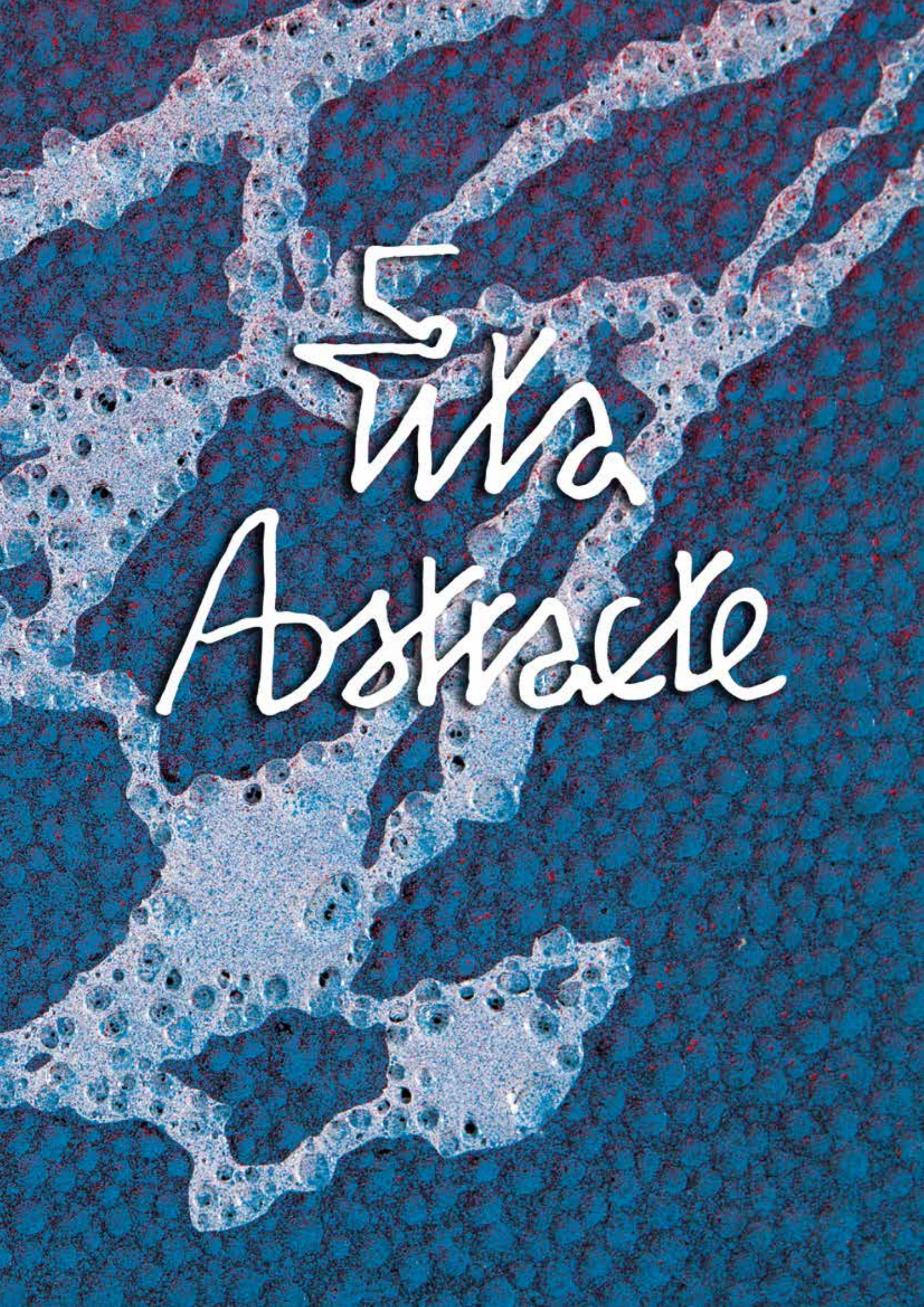

The background is a complex, abstract composition. It features a dark blue base with a dense, grainy texture. Overlaid on this are large, organic, white and light blue shapes that resemble paper cutouts or marbled paper. These shapes have irregular, wavy edges and some internal texture. A prominent white, stylized figure, possibly a person or a letter, is cut out from the center of the composition. The figure has a long, flowing line for its body and a distinct head. The overall effect is a layered, textured, and artistic background.

Stylized Abstract

秋

fil

fundació filà ff.

Fundació Fita

President

DOMÈNEC FITA I MOLAT

Vicepresidenta

ÀNGELA RODEJA I LÓPEZ

Vicepresident

PERE VILA I FULCARÀ,
representant de la Diputació de Girona

Secretari

JOSEP RADRESA I FONTS

Vocals institucionals

(Pendent De Nomenament)
representant de la Generalitat de Catalunya
MARTA MADRENAS I MIR,
representant de l'Ajuntament de Girona
(Pendent De Nomenament)
representant de la Fundació
Casa de Cultura de Girona

Vocals Personals

JOAQUIM BOVER BUSQUETS
SANDRA CASAS I MASCARÓS
JORDI COLOMER I COROMINA
JOAN DOMÈNECH I MONER
JOAQUIM JUBERT I GRUART
JOAQUIM M. PUIGVERT I SOLÀ
JOAQUIM RABASEDA I MATAS
XAVIER SOY I SOLER
ESTEVE VILANOVA I VILÀ

Patrons d'honor

REAL ACADEMIA DE BELLES ARTS DE SANT JORDI

Fundació Fita

Casa de Cultura

PL. HOSPITAL 6, 2N. PIS
17002 GIRONA

fundaciofita@gmail.com
correu@fundaciofita.com
telèfon: 972 21 64 65

Edició

Fundació Fita

Coberta

Domènec Fita

Escrits

Fundació Fita

Correcció

Fundació Fita

Fotos

Rafel Bosch

Disseny i maquetació

Pep Caballé

Impressió

Fundació Fita

Dipòsit legal

GI-0000-2019

Sumari

— IX —

PREÀMBUL

— XI —

ART ABSTRACTE

— I —

1955-1959

— 7 —

1960-1969

— 34 —

1970-1979

— 78 —

1980-1989

— 130 —

1990-1999

— 172 —

2000-2009

— 316 —

2010-2019

PREÀMBUL

EN FITA NO TÉ LÍMITS. Per a ell tot és susceptible d'esdevenir artístic. Per això és bo que surti ara aquest llibre que recull l'àmplia part de la seva obra que no cap en una classificació figural. Un artista sempre pensa en plasmar les seves vivències artísticament, i en ell moltes d'aquestes no s'expressen a través de la representació de coses elaborades per la ma del creador, sinó a través de coses que no tenen per què representar res concret, però que són forma i plasticitat, categories suficients tanmateix per a donar cos a allò que pot actuar ben bé com a detonant d'una imatge artística, en definitiva una obra d'art.

Tanmateix aquestes coses no poden ser qualsevol ens caigut del cel atzarosament: son imatges en canvi que l'artista ha detectat, aïllat, seleccionat i enfocat, per què els hi veu un interès plàstic que no es troba fortuïtament en elements casuais perquè sí, sinó tan sols en allò que ha passat pel sedàs de la mirada de l'artista, que hi ha detectat les qualitats idònies que poden fer d'un objecte vulgar un talismà.

D'una manera obvia, natural, no forçada, Fita extreu plasmacions artístiques d'allò que cau a les seves mans, actuant quan li convé per selecció d'imatges trobades, i no necessàriament produïdes mitjançant el traç fet per la seva ma, com convencionalment ha treballat sempre l'artista plàstic. També la tria de la mirada és una eina de treball. I sovint ho fa amb un fort canvi d'escala: amb la percepció posada no en allò que copsa l'ull a simple vista sinó potser en l'infinitament petit.

Fita té la plàstica als ulls, i al cervell és clar, i per això de qualsevol matèria en pot treure formes

amb valors artístics. I aquesta manera d'actuar l'ha mantinguda fins ara, quan ell ja ha depassat la norantena, un època en la que la majoria de creadors han perdut la creativitat, per limitacions mecàniques conseqüència del desgast del cos humà, o senzillament per efectes de la senilitat de la seva ment, que al capdavant no deixa de ser també una part d'aquest cos humà. El cos den Fita, tan castigat pels accidents de treball, en canvi no ha limitat gens la seva capacitat de fer art.

Aquest llibre doncs només recull el vessant abstracte de l'obra de Fita, ja que ell no s'ha tancat cap possibilitat expressiva a l'hora de fer obra artística, sinó que ha utilitzat les diverses possibilitats que s'obren al seu davant en un grau molt alt. Fossin basades en la figura i la realitat exterior, o es deguessin només al fruit de la recerca formal pura partint de qualsevol material. Fita no ha parat d'experimentar: qualsevol material natural o sintètic, tradicional o nou, és susceptible d'esdevenir obra creativa en mans d'ell, i els gèneres artístics son tots candidats a ser utilitzats a ple rendiment pel vell demiürg de Girona, de manera que no se'l pot definir exclusivament com escultor, pintor, gravador, vitraller, ceramista, esgrafiador, encofrador, tallador de materials diversos, dissenyador —per exemple de tapissos—, i molt sovint barrejant unes tècniques amb les altres; i és totes aquestes coses certament. Els materials de suport que fa servir, d'altra banda, son tan diversos com les tècniques: pedra, fusta, tela, paper (dibuixat, pintat, estampat o gofrat), pasta de paper, cartró, cartró ondulat, cartró ploma, tauler, guix, ciment, rajola, alumini, acer inoxidable, vidre, laca, resines, plàs-

tic fins i tot. I les eines actives que utilitza també són múltiples: pinzells, plomes, llapis, retolador, cúter, esprai, plòter, qualsevol que ell vulgui emprar... que administren oli, tinta, i qualsevol altre material que deixi traça.

Tot serveix per què un artista tan versàtil com Domènec Fita trobi recursos il·limitats per a la seva expressió, que en un home d'aspecte tan auster com ell paradoxalment es tradueix en canvi en una creativitat ubèrrima.

Però tingueu en compte que aquest és només –no menys– que un Fita, dels molts que hi ha. Ja que a part del Fita abstracte hi ha el figuratiu, l'expressionista, el místic, el constructivista... i el pintor i l'escultor i el constructor. I aquest Fita que trobareu en aquest llibre, com cada un dels altres, entra sempre indefectiblement en l'antologia de l'art nostre: d'aquell que quedarà després que el temps s'hagi emportat el que no te prou entitat per a ser recordat indefinidament.

Francesc Fontbona

de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts
de Sant Jordi i de l'Institut d'Estudis Catalans

ART ABSTRACTE

L'ART ABSTRACTE SEMPRE ENS HA ACOMPANYAT

Si bé les representacions figuratives d'escenes de la vida real, com la caça o la lluita, són les que més motivaren els nostres avantpassats prehistòrics, l'art abstracte també va fer des d'un inici la seva presència. I ho va fer, en la seva expressió més genuïna, en els adornaments del vestit, en els símbols de la tribu o en un pot de ceràmica adornat amb ratlles, punts i rodones. Podem referir-nos també a la construcció d'una cabana, d'uns blocs de pedra que creen ordres per tal de delimitar un recinte o un territori, o a l'elaboració d'uns instruments de caça. En totes aquestes representacions figuratives o abstractes ja es manifestava l'atracció dels humans per la plàstica. Per tant, des del punt de vista històric no és cert dir que l'art abstracte o no figuratiu neix a principi del segle xx: sempre ens ha acompanyat.

L'art i la seva deriva vers l'abstracció (breu consideració històrica)

Des d'aquesta arrencada prehistòrica, el camí que han seguit els humans en els terrenys de les que anomenem arts plàstiques tingué un moment culminant a l'antiga Grècia. La representació del cos humà passa a ser el tema central. Fins i tot els déus es representaven amb forma humana.

En les societats teocràtiques, la ideologia dirigida tendeix al símbol i a representacions més al·legòriques i abstractes. Ja des de l'antic Egipte, totes les cultures que ens han precedit estan carregades de representacions simbòliques, netament abstractes.

Després, el cristianisme va utilitzar els símbols per decorar les catacumbes. I el romànic plasmava

art abstracte en els capitells, pintures i utensilis. El gòtic ho feu en la seva arquitectura i en adornaments dels vitralls i utensilis litúrgics.

Fou en el Renaixement, amb els seu desig de fer reviure la cultura clàssica de Grècia en la lloança de l'ésser humà en cos i esperit, que es tornà a valorar la perspectiva i l'anatomia. D'aquí va néixer el cànon acadèmic, l'«Acadèmia», tota una disciplina que és la base de les tècniques artístiques i que aporta el prestigi del saber fer estètic i de racionalitzar la bellesa.

Tot seguit, les diferents etapes i canvis que es van produint, amb el manierisme i tot el que el segueix, anuncien ja com anar-se alliberant de l'academicisme.

En iniciar-se el segle xx, amb l'impressionisme i tot el reguitzell dels diferents *ismes* (fauvisme, expressionisme, cubisme, futurisme...), s'arriba, coincidint amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial (1914-1918), a l'eclosió del dadaisme (1916-1925), que trenca els valors sagrats de Déu, pàtria i el que sigui, per tal de carregar-s'ho tot.

Els anys que van des del començament del segle xx fins el 1914 van ser els més densos artísticament, afavorits per les transgressions i els trencaments, acompanyats i explotats pels teòrics, crítics i pensadors de l'art, marxants... Aquesta decidida promoció de totes les manifestacions avantguardistes va portar l'art a uns camins mai vistos i imaginatius. Es va voler transformar la societat i trencar el culte al passat, exaltant tota forma d'originalitat i somiant en el progrés, tal com sense embuts s'expressa en el manifest dels pintors futuristes, el 1909.

L'art abstracte es va consolidar definitivament en portar al límit el fauvisme i l'expressionisme, arribant a l'abstracció lírica o informalista, o bé a estructures geomètriques, provinents del cubisme. El 1906 sorgeix l'artista sueca Hilma af Klint (1862-1944), que fou la primera pintora abstracta, i el 1910-1912 trobem l'abstracció lírica de Vassili Kandinsky.

L'espai d'entreguerres comporta una crisi i un desig d'estabilitat. Es recuperen les tradicions nacionals (en aquest moment sorgeix el noucentisme català) amb la intenció de retornar a un cert classicisme i recuperar el passat nacional. La funcionalitat hi és present.

El 1926 tenim el dadaisme, exponent de la radicalitat i la frustració. S'emmarca enmig de la Primera Guerra Mundial (1914-1918) i es desenvolupa a Zuric i a Nova York. És l'anti-art, la confusió, la sorpresa, l'escàndol, la virulència, l'absurditat. Hi ha el De Stijl als Països Baixos, el constructivisme rus, el Cabaret Voltaire i Arp, a París. «Dada» vol dir «res». Volen acabar amb tot. El dadaisme ataca tant l'art abstracte com l'expressionisme (els considera art de saló). El 1918 surt el manifest dadaïsta. Tzara, Franz Jung, Grosz... El 1920 el grup deixava ben establert el Dada berlinès. Es fa la primera fira internacional Dada amb imatges, lletres, fotografies, diaris, revistes, fotomuntatges, etc. I, finalment, el surrealisme es va convertir en el continuador del Dada.

El 1917 sorgeix la revista *De Stijl*, centrada en la racionalitat plàstica. Mondrian havia fet, el 1912, l'arbre gris, del qual fa versions i versions fins a l'extracció.

Després surt el neoplasticisme (1920-21) amb Van Doesburg i Piet Mondrian, que utilitzen geometries rígides i colors primaris.

El 1919, Walter Gropius funda la Bauhaus, a Weimar, una escola de disseny, arquitectura i indústria amb una nova metodologia per aprendre arts i oficis, amb noves exigències respecte de la

tecnologia i la indústria, amb formes pures. És un art i una tècnica racionalista.

Els precedents de la Bauhaus foren l'Escola Superior d'Arts Plàstiques del Gran Ducat de Saxònia i l'Escola d'Arts i Oficis de Weimar. Però existien noves exigències de la tecnologia i la indústria, i del 1919 al 1925 l'arquitecte Walter Gropius (1883-1969) va fer una anàlisi de les formes pures i formació en els tallers. S'hi feia escultura, pintura, fusteria, teatre, vitralls, fotografia, ceràmica, tipografia, publicitat, tapís, arquitectura, gravat... Era una experiència per a la producció industrial per tal de vendre patents. Alguns dels seus components, tots ells amb assajos pedagògics teòrics, foren Lyonel Feininger (1871-1956), Johannes Itten (1888-1967), Georg Muche (1920), Paul Klee (1879-1940), que va seguir el camí del grafisme vers l'art abstracte; Oskar Schlemmer (1888-1943), que va fer teatre, dansa, ballet i abstracció; Vassily Kandinsky (1922), que va passar d'una producció realista de l'objecte a l'abstracció; i Josef Albers (1888-1976), que es mantingué ancorat en l'abstracció geomètrica i fou l'iniciador de l'art cinètic.

A la Bauhaus va treballar-se en els àmbits de l'arquitectura, el disseny, el mobiliari urbà, les llums, els mobles de Marcel Breuer, vaixelles, tapisos, cadires, seients, nous materials com vidre, ferro, acer, formigó... i la línia recta. Walter Gropius va dissenyar una façana totalment de vidre, i els integrants de l'escola feien un art funcionalista i expressionista, una arquitectura social. Mies van der Rohe (1886-1969), també director de la Bauhaus, va projectar el 1929 el pavelló de Barcelona de l'Exposició Internacional, amb coberta plana, i també la cadira «Barcelona» i tot el conjunt d'elements del pavelló. La suma dels valors humans de la Bauhaus, dels oficis, els arquitectes i els artistes i els múltiples aprenentatges al servei d'una nova societat, d'un nou enfocament de vida i un ventall ampli de creació, va portar a un racionalisme

funcional industrial, a una finalitat d'expressió a través de l'abstracció geomètrica. L'escola fou clausurada pels nazis.

És en aquest context que trobem Paul Klee, Feininger, Kandinsky (confessió creativa de Klee), Albers, Theo Von Doesburg... El 1920 el grafisme camina també cap a l'art abstracte.

Al seu torn, Rússia, a començament del segle xx, es va convertir en el nucli més important de l'abstracció com a moviment artístic. La industrialització havia propiciat una vida cultural molt intensa a Moscou, que es relaciona amb la pintura francesa del moment, amb les avantguardes dels fauves, els cubistes, les exposicions, els col·leccionistes, Picasso, Cézanne i Matisse. Els russos Kandinsky i Chagall triomfaven fora del seu país, però fou Malèvitx (1878-1935), amb el suprematisme, qui presentà la primera tendència abstracta russa. El 1913 realitza el quadre *Negre sobre fons blanc*, i l'obra assoleix una autonomia sense precedents i es converteix en un objecte (formes rectangulars, geomètriques, colors plans...). Vladímir Tatlin (1885-1953) i Rodtxenko (1891-1956) treballen la construcció i la no representació en fusta, llautó, vidre, etc. El 1919 es fa el monument a la Tercera Internacional. La revolució de 1917 porta canvis substancials a tots els nivells: en les arts, en l'arquitectura, en la política, en l'agitació i la propaganda feta pels artistes, en l'exaltació de les formes i els colors... Però aquestes inquietuds es varen acabar. El 1922 té lloc l'exposició Nova Associació de Pintors, amb pintura realista.

Els pintors Anton Pevsner (1886-1962) i Naum Gabo (1890-1977) utilitzen plàstics transparents als Estats Units.

Als anys trenta, un gran nombre d'artistes treballaven l'abstracció geomètrica. El 1931 s'organitzà una exposició internacional extraordinària titulada «*Abstraction – Creation*», amb 400 membres, sota el lema de l'art concret.

Consideracions i digressions d'un artista entorn de l'art abstracte

L'art abstracte és aquell que trenca amb la representació visual: els signes i els colors poden tenir vida pròpia sense necessitat d'un referent temàtic objectiu. Els colors, com la música, ens diuen coses. Hi ha una autonomia del llenguatge visual. Art informal = art abstracte.

Abans de la fotografia, la captació objectiva era un valor essencial per a la representació artística, i com a centre d'interès hi havia la figura humana. La formació per adquirir competència artística tenia lloc durant un període llarg que, de mitjana, representava uns deu anys. Això permetia saber mirar l'entorn, llegir-lo, emocionar-se representant-lo, captar les obres d'altri i deduir els valors de les transformacions.

L'art abstracte és el punt culminant d'una evolució que s'inicia ja en l'impressionisme i que s'estén principalment durant el segle xx. Es marca com a fita transgredir el llenguatge figuratiu per anar sumant, amb els «ismes» nous, el trencament de l'objectivitat. Aquesta ha estat, en resum, la gran aportació de la inquietud artística del segle xx, en què ens hem trobat immersos.

Els teòrics i alguns artistes han volgut catalogar la desaparició total de la representació visual per dir-ne art concret o art abstracte, art no figuratiu.

D'abstraccions n'hi ha de diferents menes (lírica, geomètrica, informalista...).

El vessant geomètric perd el rastre del traç de la mà per deixar-lo al regle, mil·limetrant l'obra per donar com a culminació la mort de tot l'academicisme. Els geometristes arriben a l'extrem de reduir-ho tot a l'horitzontal i a la vertical; i els colors emprats són exclusivament els primaris i plans. I encara més, fins produir pintura monocroma, amb Kazimir Malèvitx (blanc, negre, blau...). Aquesta reducció, per a Artur C. Danto, significa el punt final de la història de la pintura, el final de

l'art (s'ha proclamat sentència de mort a l'academicisme i a la formació de la captació objectiva de la realitat).

Els dos moments en què culmina l'art abstracte són les avantguardes russes i la Bauhaus. L'avantguarda russa –amb M. Lariònov (1911-192) i el suprematisme de K. Malèvitx (1915)– i el constructivisme i la industrialització proclamen la socialització de la vida i de l'art. L'experiència Bauhaus (1919-1924-1925) aprofundeix en el disseny de tota obra, des de l'arquitectura a l'objecte més senzill i el mobiliari urbà.

Aquests moviments es produeixen en moments de crisi, de canvis entre guerres. Un d'aquests moviments fou engolit pel comunisme soviètic, i l'altre pel nazisme de Hitler. Molts d'aquests artistes emigraren als Estats Units, i d'aquí van sortir Pollock, de Kooning, Mark Rothko, Frank Kline...

Però l'art abstracte no s'atura: té també el vessant informalista, constructivista, biomòrfic. Apareixen Jean Arp, Miró, Calder. Així mateix, les noves maneres d'art abstracte geomètric van portar a l'art cinètic o a l'op-art, a un art simbòlic abstracte.

A Catalunya hi hagué, a la sala Dalmau de Barcelona, el 1929, una exposició d'art abstracte amb peces de Mondrian, Van Doesburg, Arp, Torres Garcia, Miró, Sandalinas i Togores.

Estem de ple en un nou període: el de l'aparició dels marxants, les galeries, els col·leccionistes i els historiadors al seu servei, però també és l'època de la dictadura dels crítics, que imposen una nova classificació de l'art.

L'objectiu és ultravalorar el producte «obra d'art» en favor d'una cultura que, de fet, té per finalitat no res més que donar importància al capital d'aquells que entren en aquest joc. En aquest context, són molts els artistes, de diferents tendències, que tenen obra important i significativa, però que al no entrar dins del joc dels *trusts* artístics establerts desapareixen i es perden.

L'art abstracte en la meva producció artística

L'art abstracte és un dels apartats de la meua obra.

Després de la formació artística, estrictament acadèmica, rebuda a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona, el 1948, amb un grup de companys, vam constituir el grup Flamma a la Biblioteca del Museu d'Art Modern. Li vam donar el nom per votació a partir de la proposta de Romà Vallès i Simplicio. Vam participar com a grup en concursos i exposicions col·lectives.

El grup Flamma tenia com a finalitat fer art integrat a l'arquitectura, integrat a locals, comerços, indústries... i també en espais religiosos. Estàvem particularment interessats a treballar en equip amb els oficis (els artesans). Malgrat el que es pugui pensar, no estàvem inspirats en la Bauhaus, tot i que potser en sabíem alguna cosa; l'admiració va venir més tard.

Les obres que fèiem el grup Flamma, ja fos en equip o individualment, implicaven tècniques diverses (pròpies de picapedrers, fusters, forjadors, fonedors, vitrallers...). El nostre camp artístic s'obria així a diferents tipus d'expressions tècniques, artesanals...

Vam fer maquetes, projectes, proves i realitzacions col·laborant amb arquitectes.

Tot i que teníem una formació acadèmica rigorosa i entràvem en l'àmbit i la pràctica de formes i tècniques, ens marcava l'expertesa dels que tenien el domini de l'ofici corresponent. Tant ens era que el que haguéssim de realitzar fos una reixa, un banc o un vitrall (tasques per a les quals l'acadèmia no ens havia format, excepte en les classes que el Sr. Marés feia sobre un tema concret: cada tres setmanes s'obria un concurs sobre temes, llocs i funcions diferents. Això també passava amb el professor Labarta i Miquel Farré).

Personalment, no tenia gaire interès per entrar en el camp de les exposicions. Les trobava massa inclinades per un estil o tendència determinada,

la qual cosa era molt distant del que representava treballar per a una obra d'art integrat a un lloc i a una funció. Les exposicions estaven marcades per la tendència de la galeria d'art, i per aprofundir en això calia tenir al darrere la força i la cobertura d'un bon marxant o galeria.

Els components del grup Flamma érem Romà Vallès, Joan Lleó, Francesc Carulla, Albert Garcia i jo mateix. Si bé les obres sorgides del grup eren fonamentalment figuratives, en molts dels elements que treballàvem ja es podien veure elements abstractes (en tanques de ferro, plafons, fusteria de picapedrer, etc.).

L'experiència, en el meu cas, fou determinant. Dissolt ja el grup Flamma, el 1956, faig una petita *Illa* incipientment abstracta. El 1959 vaig fer unes *Monedes*, que no pretenien altra cosa que ser art abstracte, sense cap anècdota a valorar, res més que uns traços. El mateix val per a *Ley* i *Ancestral*. El 1961 vaig fer uns plafons per a la Seat de Girona que es van anar ampliant amb art abstracte de diferents modalitats amb pirogravats, collages, etc. També he treballat l'abstracte en ceràmica i escultura, i en dibuix ja no en parlem. Amb el Flamma treballàvem sols o en equip, però el més important és que teníem l'ajuda de fusters, picapedrers, forjadors, ceramistes, vitrallers... Amb els arquitectes, capellans, polítics, particulars i amb tots els que treballàvem vam ampliar el camp de la nostra activitat amb maquetes, perspectives i dibuixos per als diferents oficis: vam anar coneixent totes aquestes professions artesanes i tots aquests clients tan variats com les obres que fèiem per encàrrec.

En la meua trajectòria, però, no he volgut estar adscrit a cap estil ni tendència. Sempre he cregut que la capacitat creativa és molt àmplia, en la dedicació artística. La persona que es dedica a l'art integrat per a un lloc i una funció emprant les tècniques més variades està oberta a tota mena de tècniques i expressions conceptuals, que en cada

cas són diferents i demanen un plantejament específic.

Tot i així, a partir de les esporàdiques temptatives esmentades, el meu farcell d'art abstracte —tant en pintura com en escultura, ceràmica i vitrall, amb el recurs de diferents tipus de tècniques—, és el més nombrós i extens de la producció.

La meua formació acadèmica em va dotar de capacitat o competència per a la captació visual objectiva de la realitat. Malgrat haver-me endinsat en la plàstica abstracta, no he pogut abandonar mai aquesta alerta perceptiva pel concret real i pel detall; ben al contrari: en parteixo i l'aprofundeixo segons el que pot generar. Partir de la realitat és, en concret i precisament, el que m'ha estimulat a fer obres abstractes.

Obert a la invitació, tant d'anàlisi com de tècniques, que les circumstàncies ens posen constantment a la mà i a la vista, l'atzar et surt constantment a l'encontre. El resultat d'aquesta apassionant aventura és una inesgotable font per a la creació artística.

Una taca, un refregat, una incisió... un tros de matèria rebutjada... tot és motiu per treballar-ho i fixar-ho. Que ho acabis emmarcant o no, que ho guardis en un armari o ho exposis a la mirada d'altres, tant és. Estem envoltats d'art, i només cal que sapiguem veure'l i agafar-lo. El fet que a aquesta tasca i resultat l'anomenem art abstracte és una forma de classificar-lo i de distingir-lo d'aquell academicisme que només ens havia format per a l'art figuratiu. Però nosaltres, els del grup Flamma i els seus contemporanis i nouvinguts, pertanyem a una nova època, a una època de canvi, i hem begut o respirat d'ella i ens hem abocat a un món nou, trencador, incert, ric i gens monòton. Entre altres coses, algunes magnífiques i d'altres no tant, hem fet art abstracte. I sembla que ha vingut per quedar-se.

Domènec Fita

08/07/2016

1955 *Esbossos escultura*
17 x 12 cm
Llapis plom

1956 *Signes*
24 x 32 cm
Mixta / Paper

Piles de troncs

Paret de còdols

*Paret empaperada
per terra*

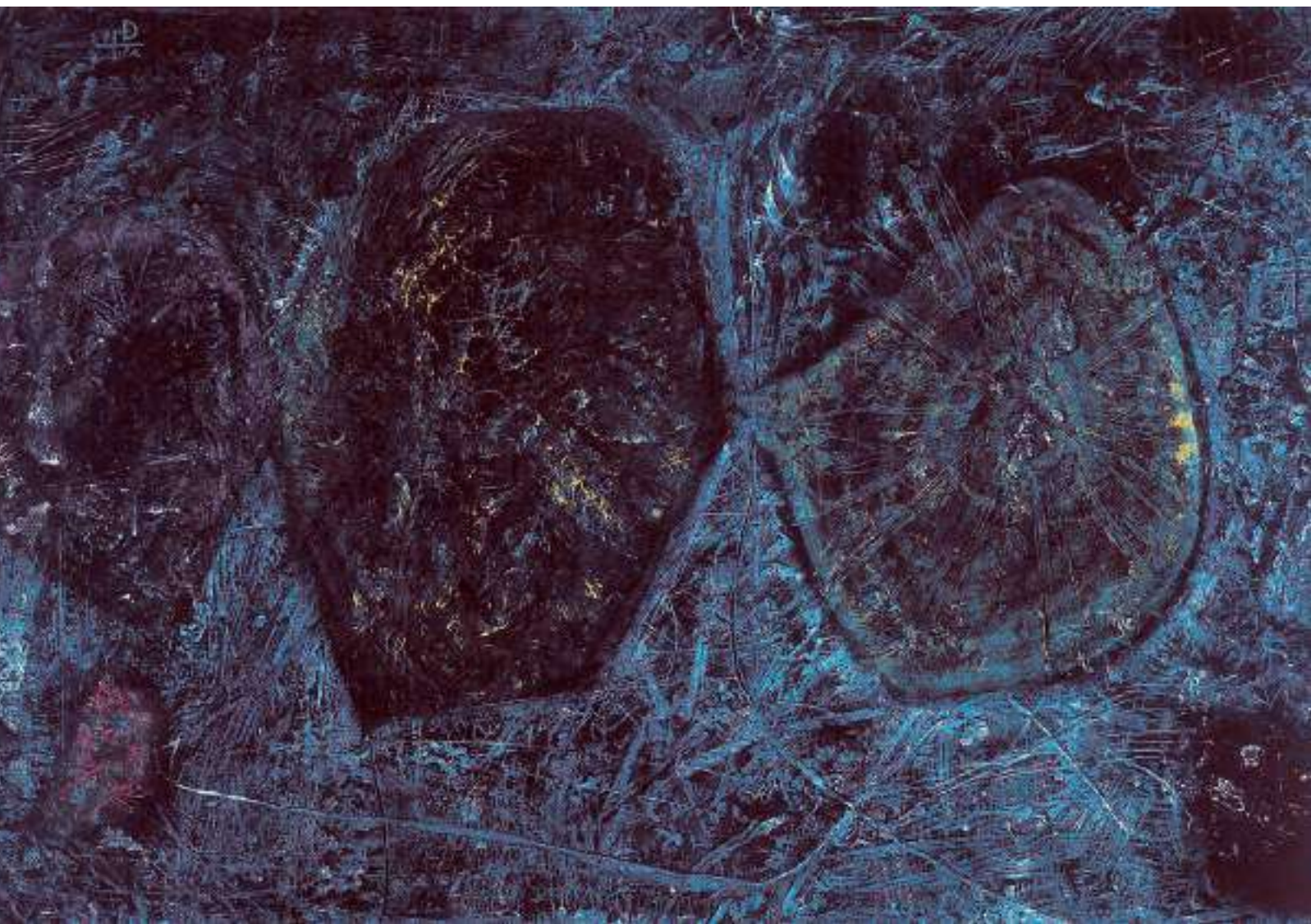
1956 *Illa*
11,5 x 16 cm
Mixta / Paper

1959 *Monedes*
146 x 97 cm
Oli / tela

1959 *Ley*
54 x 81 cm
Oli / tela

1959 *Ancestral*
65 x 100 cm
Mixta / Tela

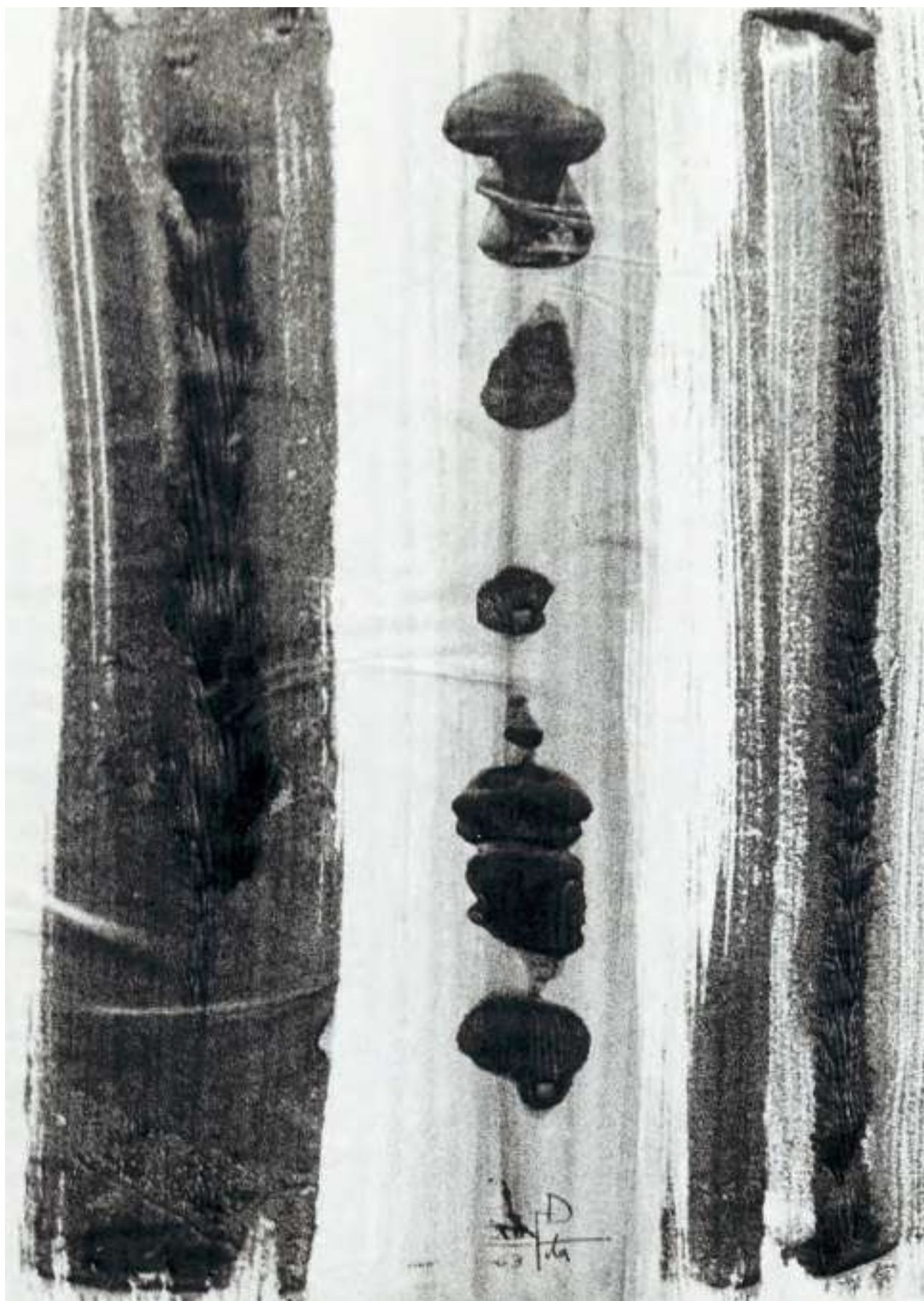
1961 *Seat – Girona*
200 x 100 cm
Mixta / Tauler

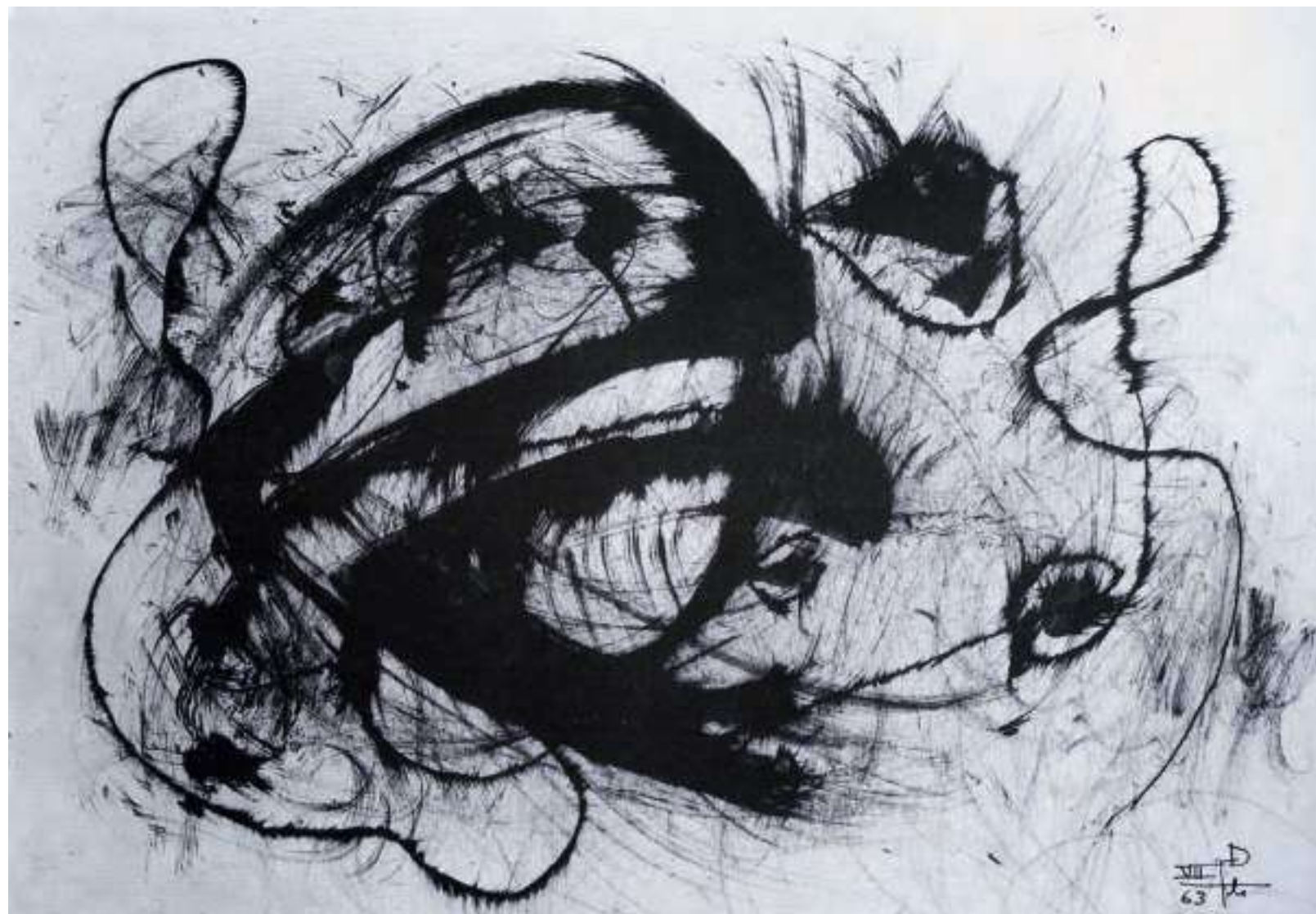
1962 *Porta del forn*
74 x 39 cm
Guix

1963 *Quartejat*
48,7 x 40 cm
Guix

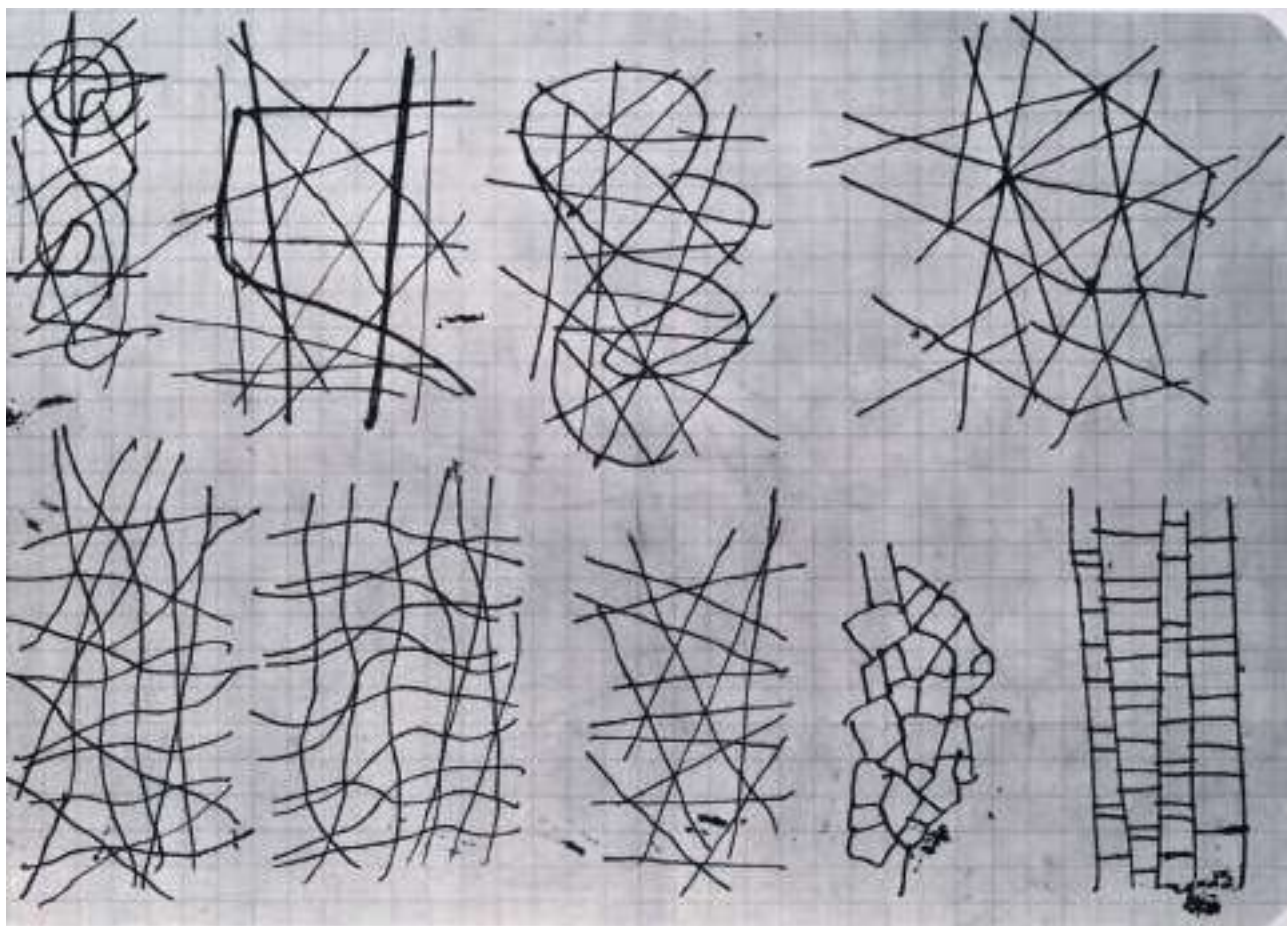
1963 *Medul-lars*
44 x 32 cm
Aigua acolorida

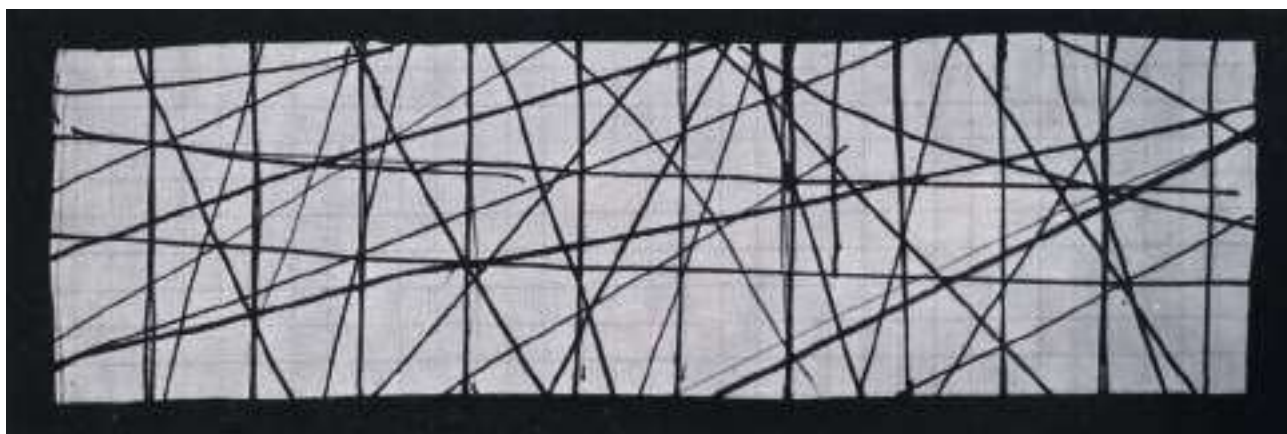
1963 *Refregat*
32 x 44,2 cm
Tinta xinesa i refregat

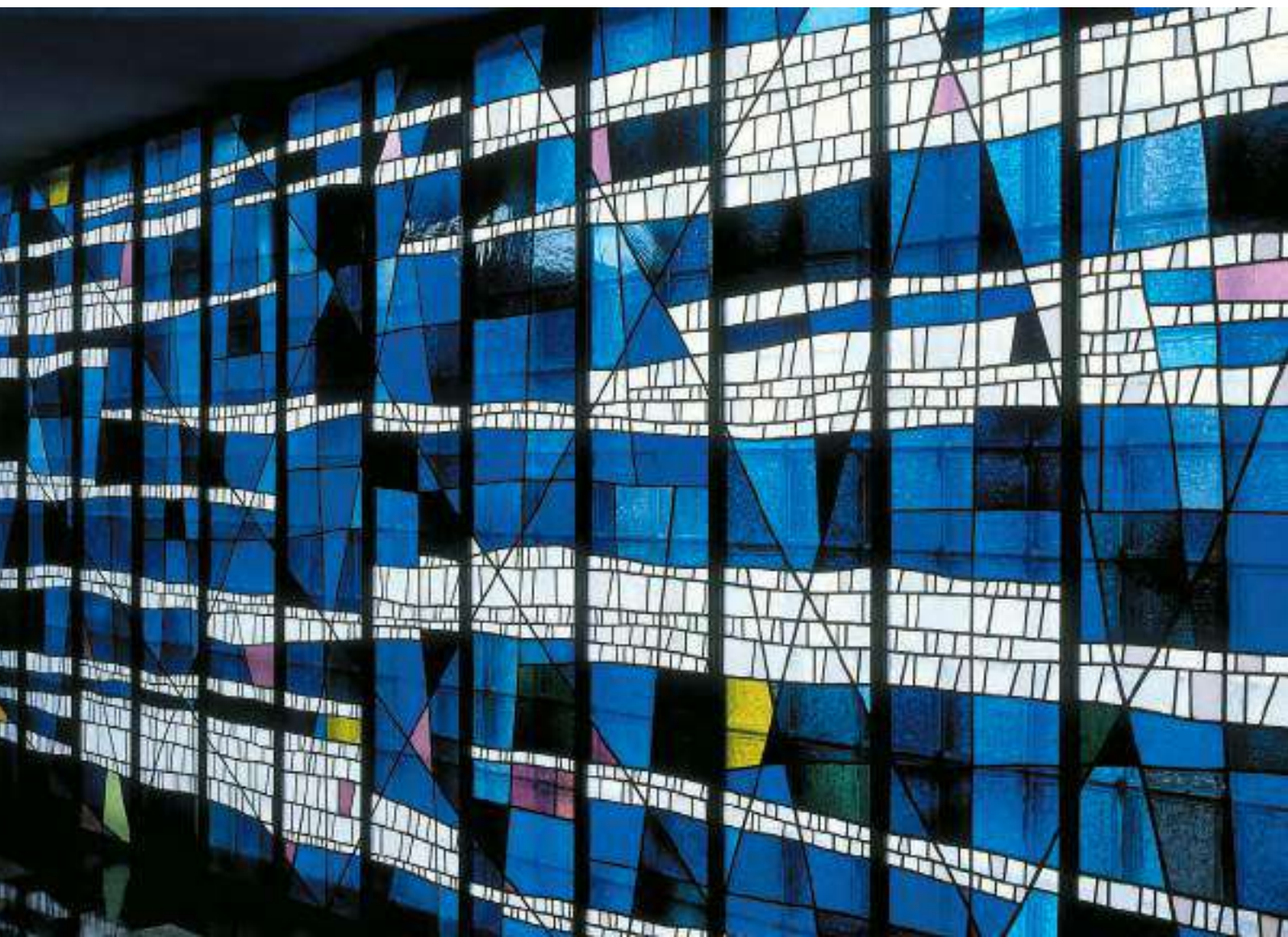
1963 *Gest*
32 x 44,2 cm
Pinzell i tinta xinesa

1964 *Estudis vitralls*
 10,5 x 15,4 cm
 Ploma i tinta xinesa

1964 *Estudi vitrall*
 5 x 15,7 cm
 Tinta xinesa

1964 Clínica Salus Infirmorum (Banyoles)
280 x 681 cm
Vitrall emplomat

1965 Casa Bachs
210 x 80 cm
Vitrall amb estructura de ferro

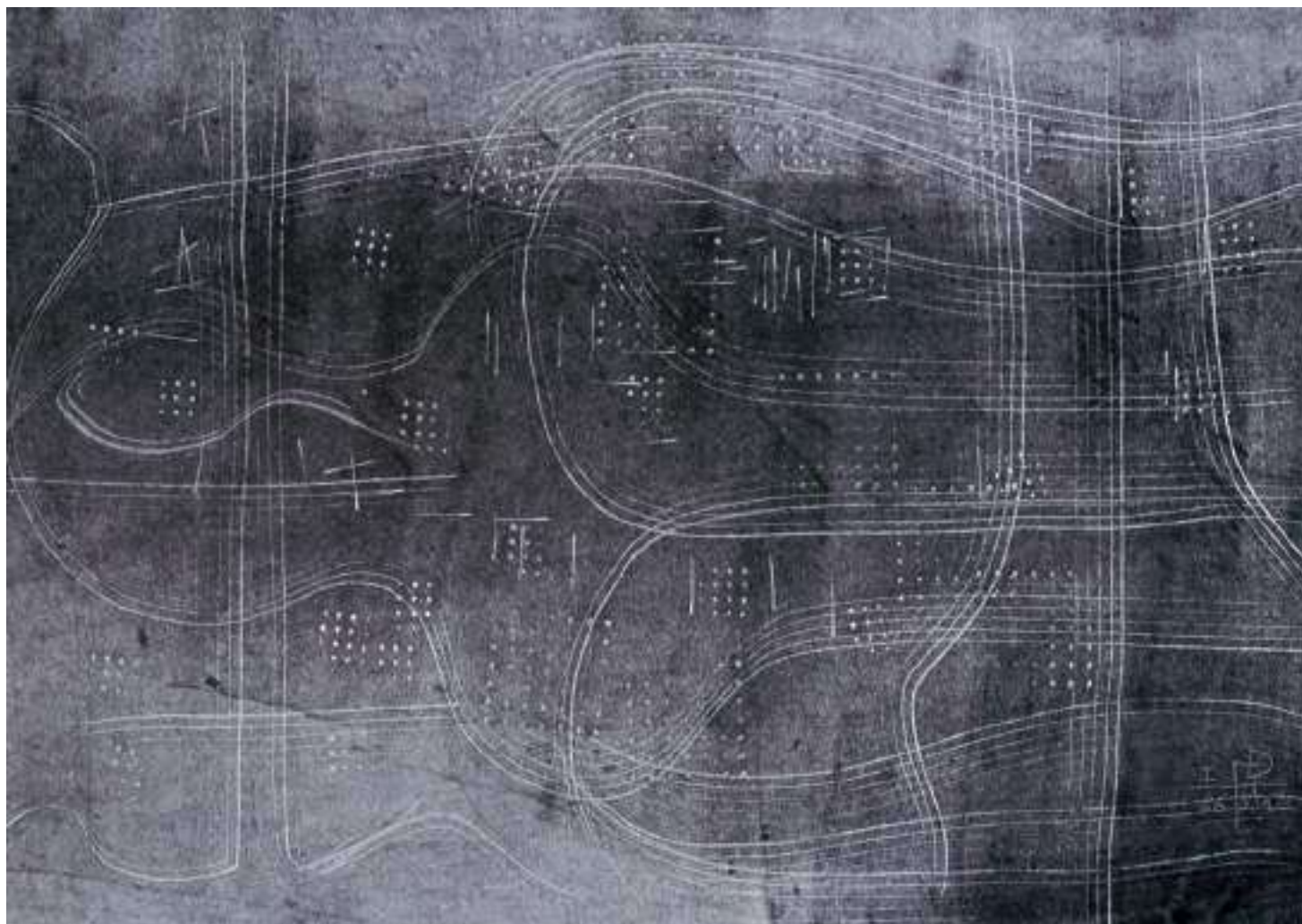
1965 *Cordills*
65 x 42 cm
Mixta / Tauler

1965 *Tensions*
100 x 73 cm
Mixta / Tela

1965 *Subtileses*
34 x 47,5 cm
Linòleum i tinta d'impremta

1966 *Incisions*
32,3 x 50,5 cm
Relleu amb tinta d'impremta

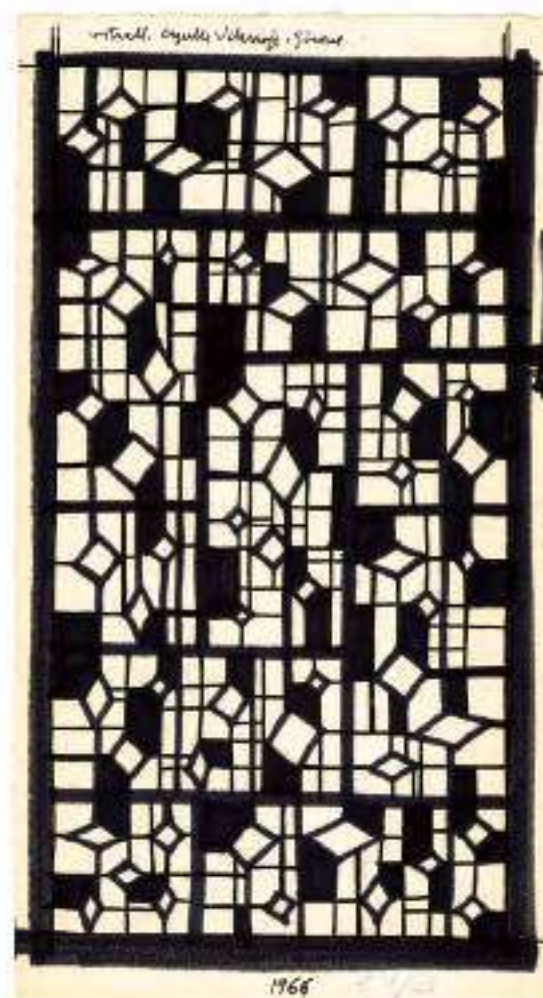
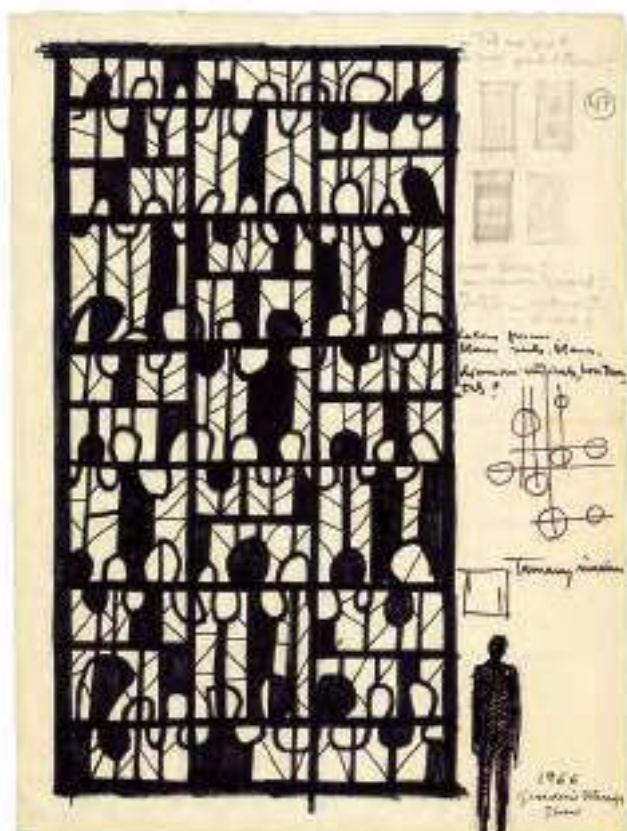
1966 *Fils sota paper*
50,2 x 34,9 cm
Cera dura i paper

1966 *Fils sota paper II*
50,2 x 34,9 cm
Cera dura i paper

1966 Parròquia Sant Pau (Girona)
220 x 150 cm
Vitrall ciment armat

1966 Capella Vilarroja (Girona)

Croquis 1
35 x 26 cm
Retolador

Croquis 2
35 x 21 cm
Retolador

Croquis 3
35 x 19 cm
Retolador

1966 Capella Vilarroja (Girona)
400 x 1600 cm
Vitrall ciment armat

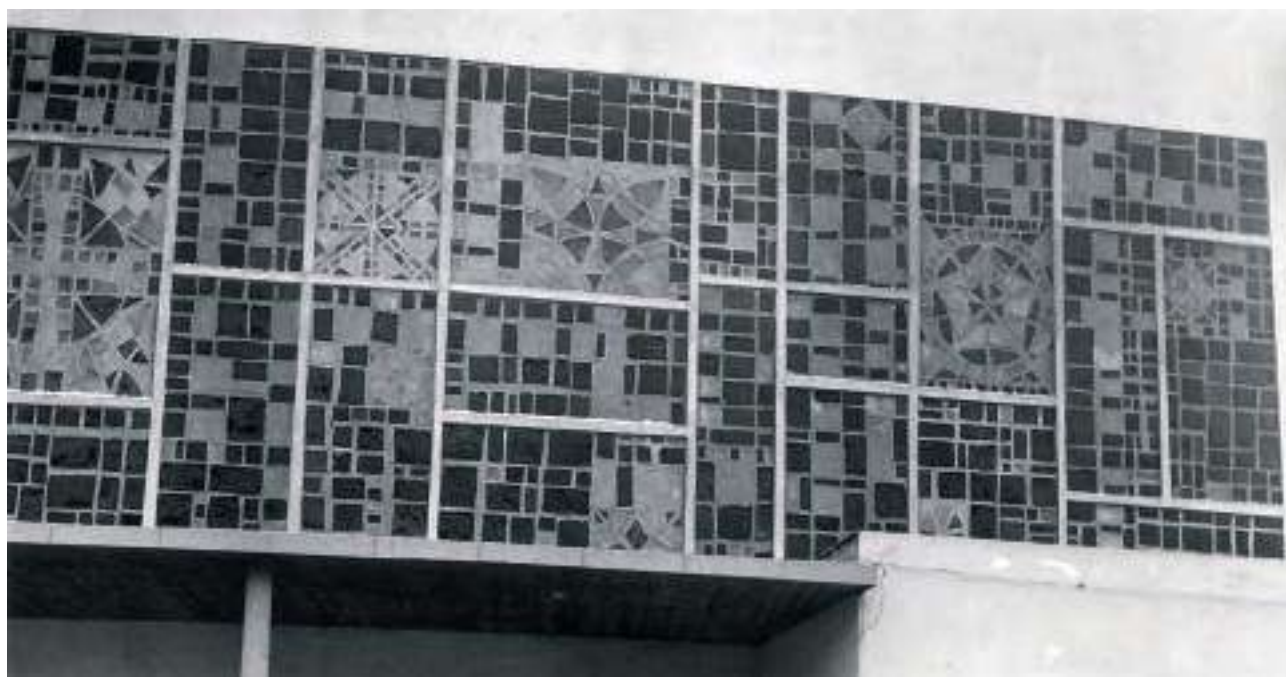

Foto exterior de la capella de Vilarroja

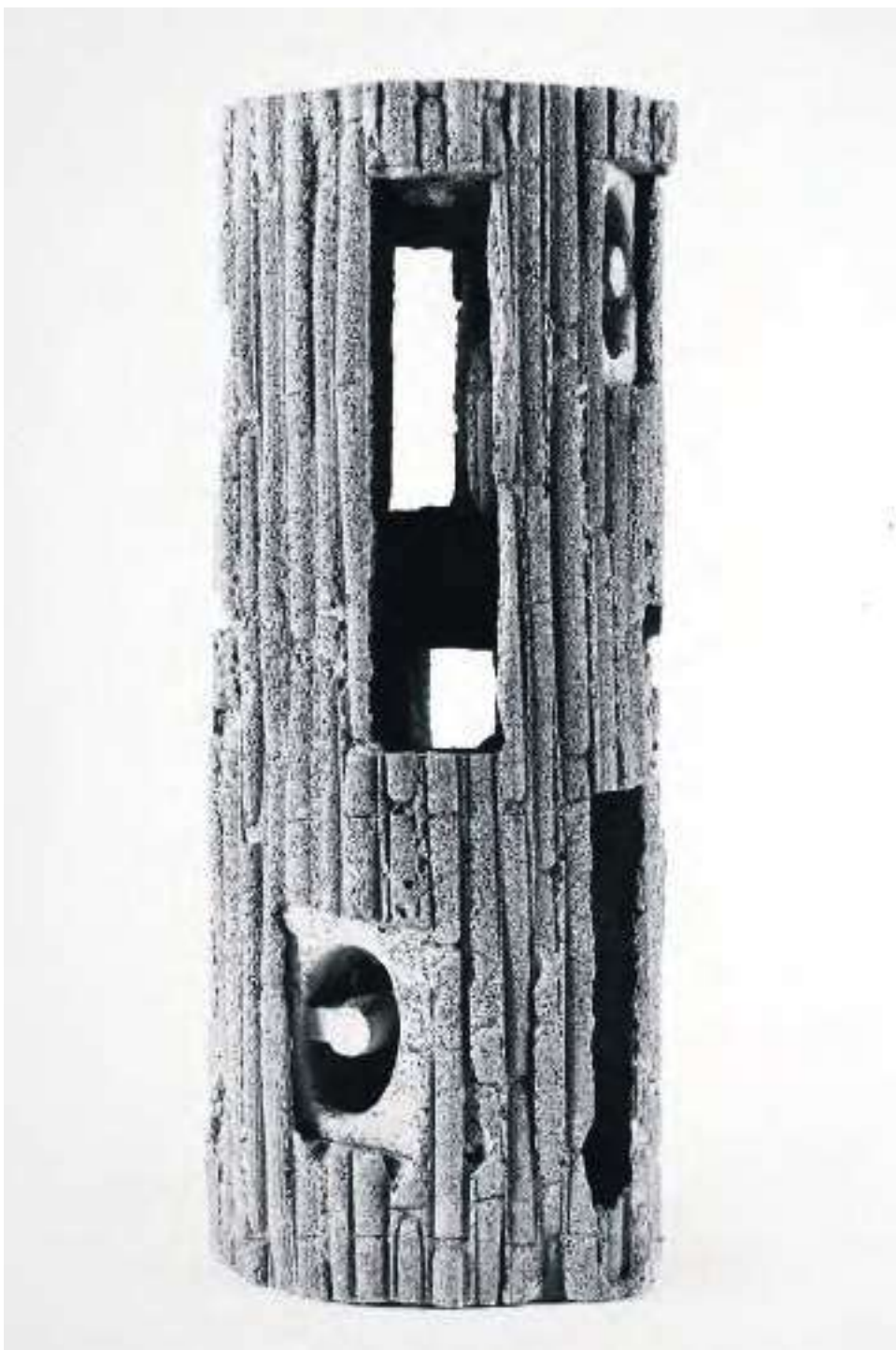
Fent obres d'arranjament a les carreteres, els treballadors d'Obres Públiques deixaven impreses a la terra les roderes de tractors i les petjades de sabata, de manera que tot plegat era una gran superfície que jo em delia per posseir, ni que fos solament per treure'n unes petites mostres que en deixessin testimoni. Era tota la naturalesa, transformada tant per la pluja com pel treball dels homes, que oferia unes formes atractives. Tot el meu entusiasme, però, estava limitat en molts aspectes: pels costos, el temps, l'espai... Amb tot, però, estic content que quedés constància d'aquesta obra que el medi ambient m'oferia.

1967 *Roderes de tractor*

100 x 127 cm

Bronze

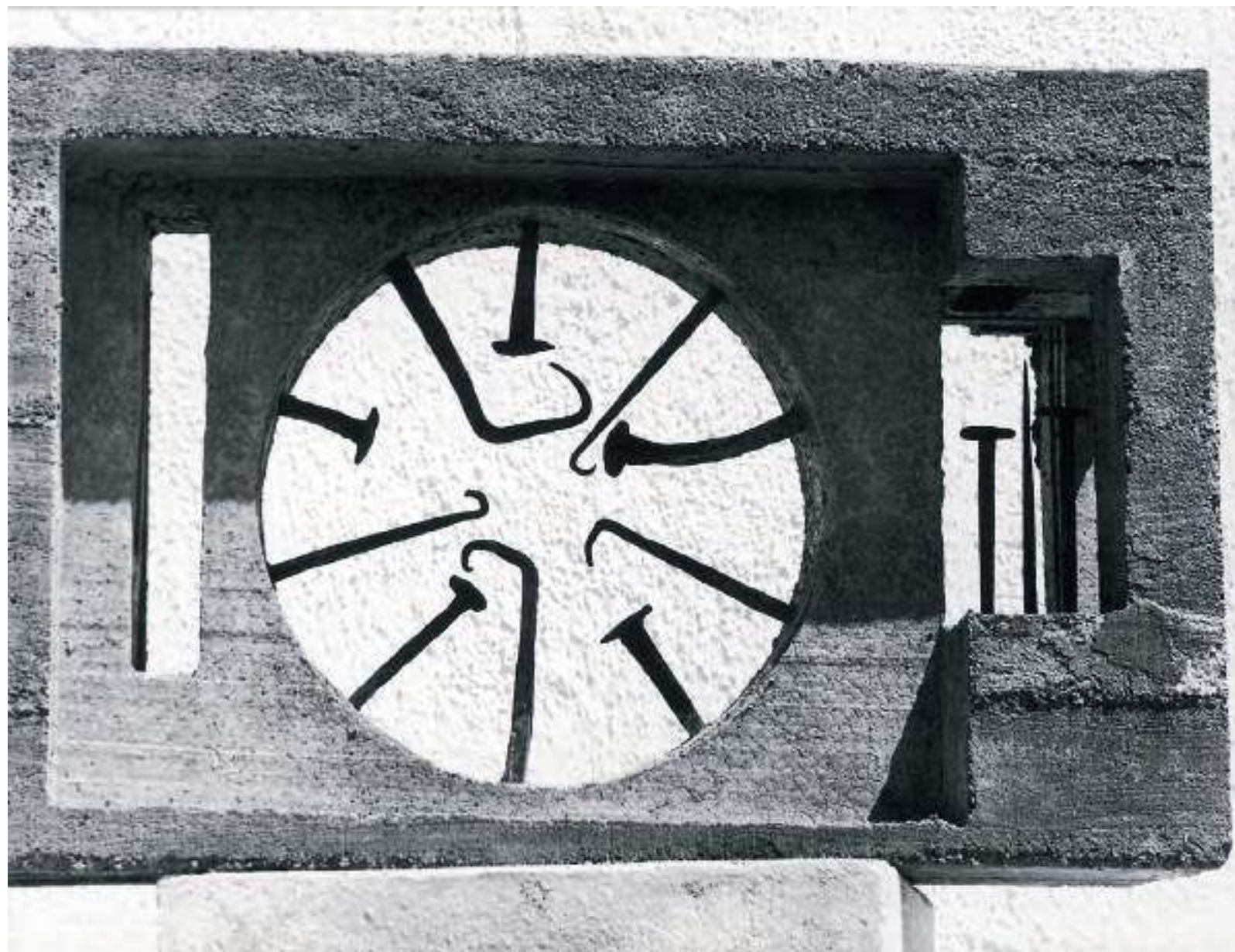

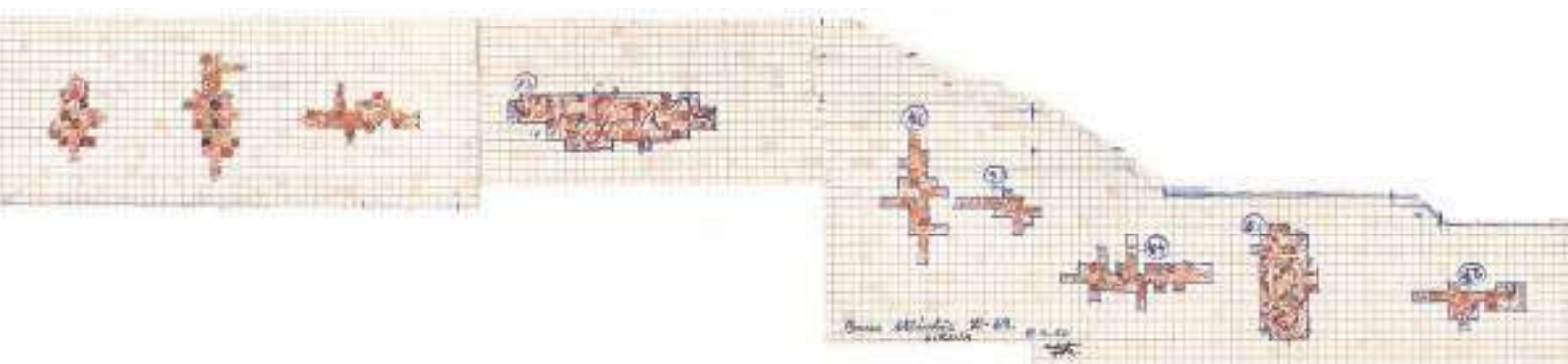
Vaig treballar en un símbol per a l'entrada del Banc Atlàntic de Barcelona. Vaig cercar diferents solucions, i en aquest cas les lletres i el sentit de la mar s'acabaren imposant. També vaig fer una columna en vidres de color i llums, que es va col·locar a l'interior.

En l'art integrat, els temes solen ser diferents i et porten a cercar solucions diferents. És una aventura constant, i així vas cercant un hàbit d'estimar la creativitat, no solament pel que representen les obres, sinó per l'augment de la receptivitat personal, d'una manera més lluitadora, davant dels temes que se't presenten.

1968 *Columna*
100 cm alçada
Ciment encofrat

1968 *Rodona claus*
32 x 50 cm
Ciment

Tot aquest mural de 16,30 m de llargada per 2,70 (de mitjana) d'alçada, fet en rajoles de 15 x 15 cm esmaltades en tons càlids i amb dibuixos abstractes, anava teixint tota la superfície per valorar-ne el parament.

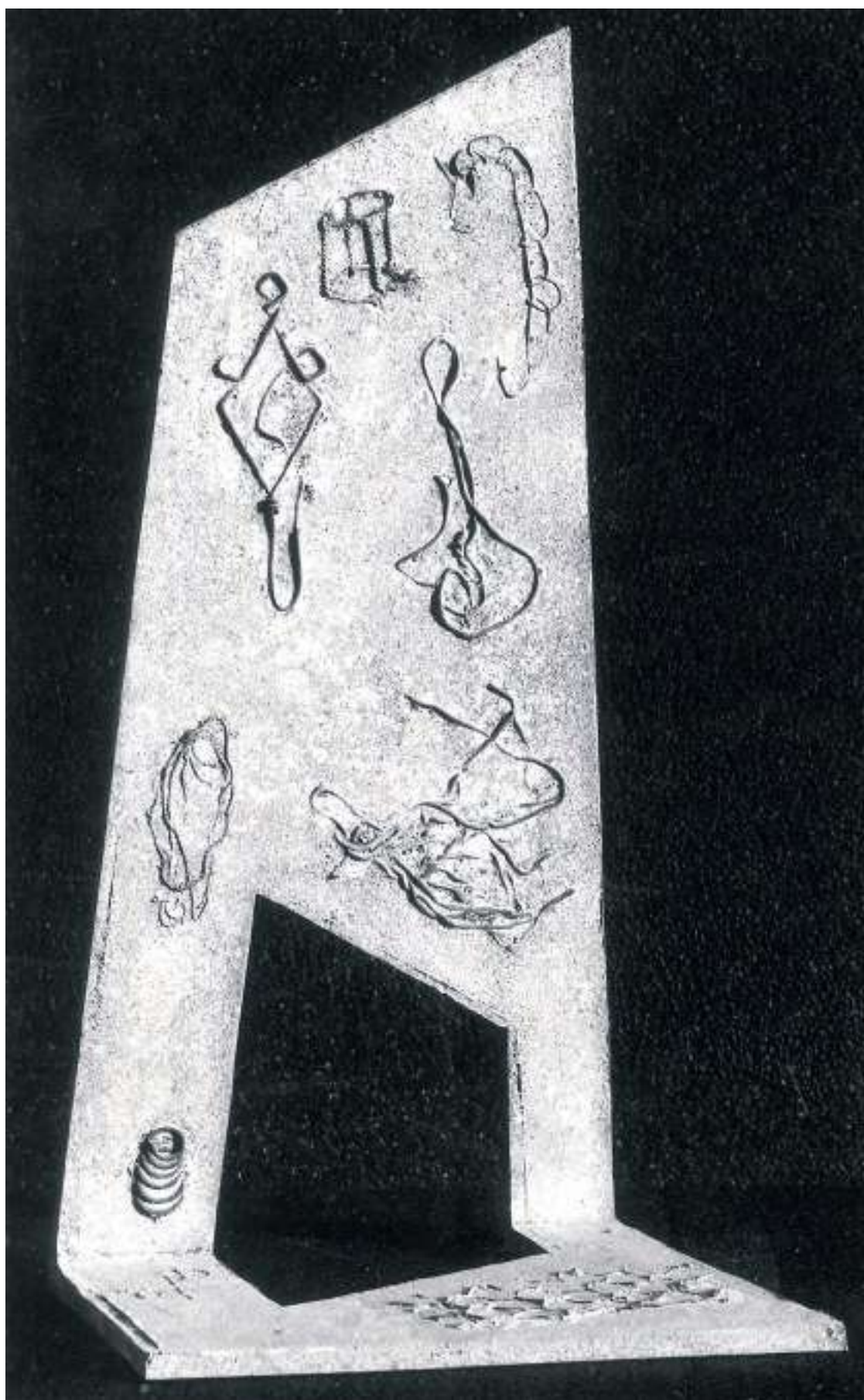
(a dalt) Estudi

(a baix)

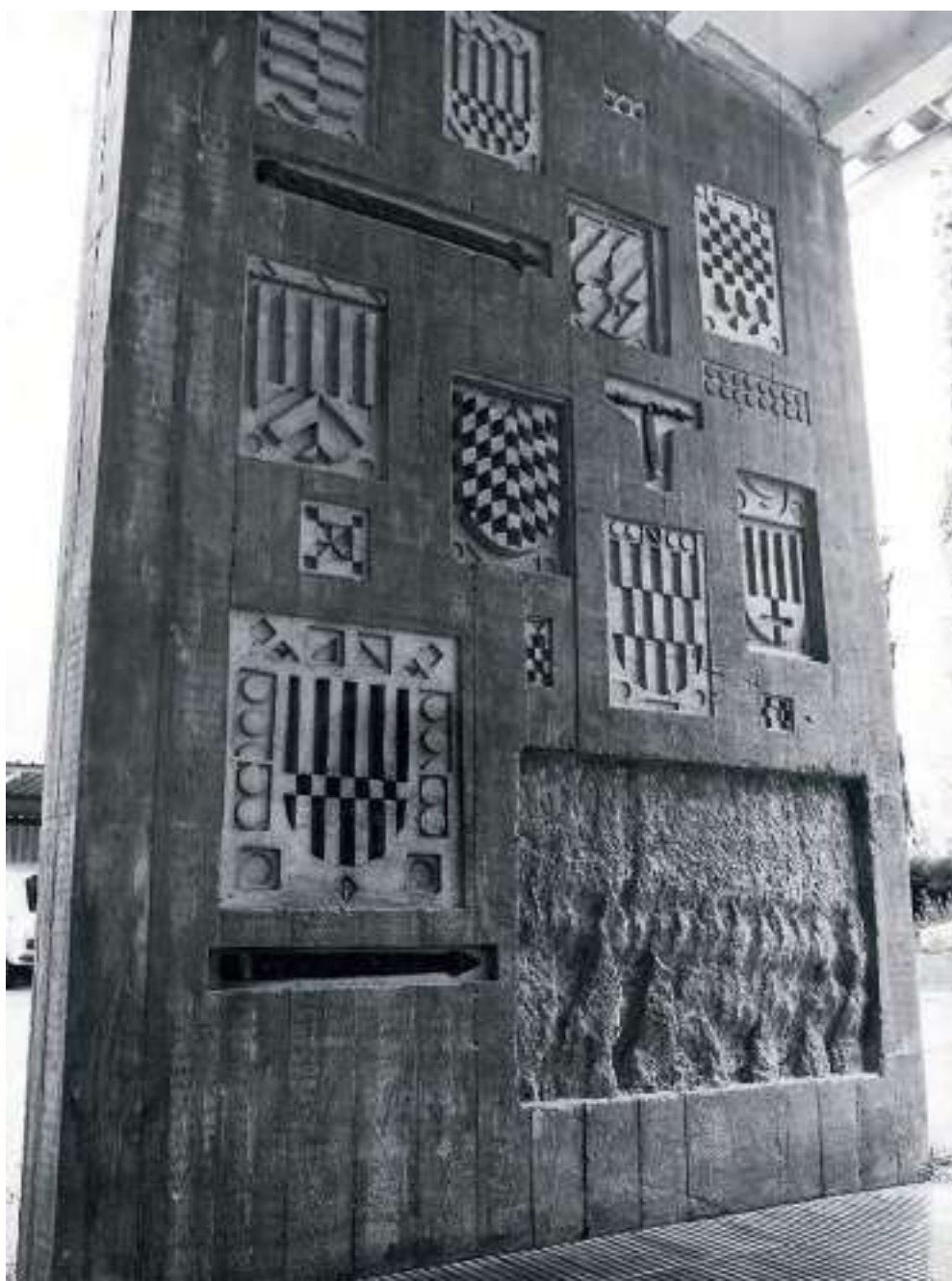
1969 *Banc Atlàntic*
163 cm llargada
Plafó rajoles

1969 *Dominiques Pont Major*
 200 x 400 cm
 Vitrall ciment (interior i exterior)

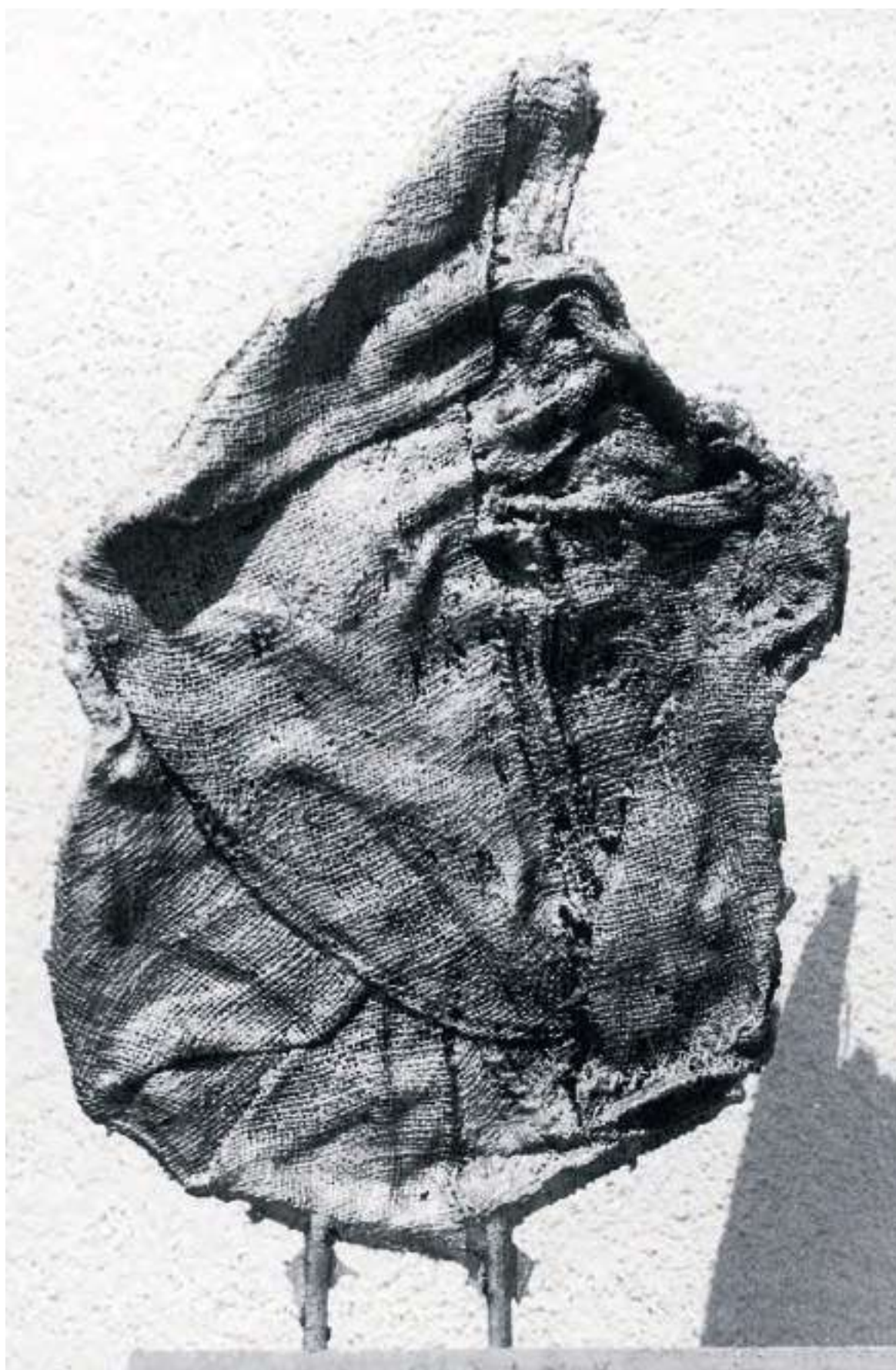

1969 *Feros torçats*
58 cm alt
Fosa d'alumini

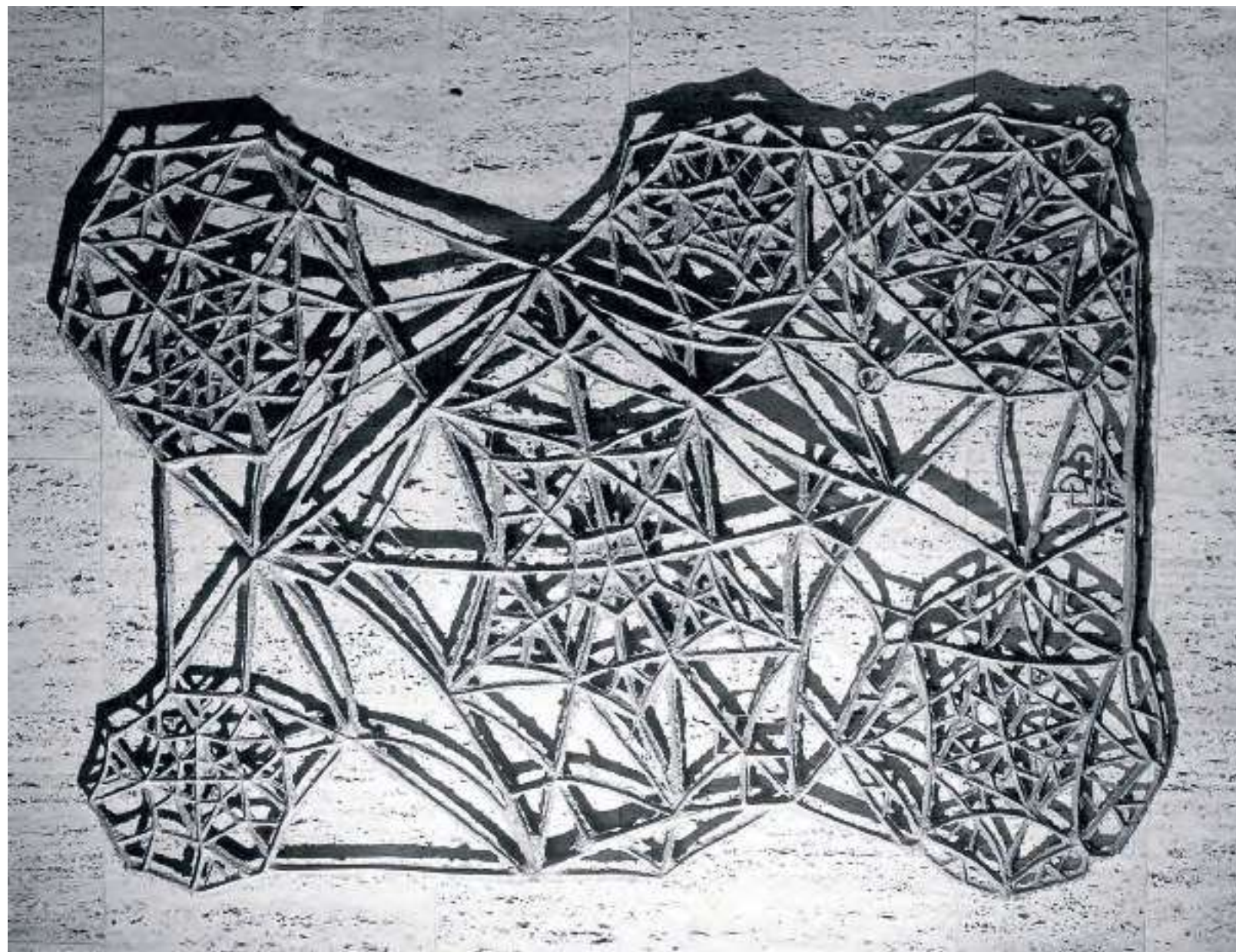

Les presses amb què vam haver de marxar de la casa on vivíem a Sarrià de Dalt perquè l'autopista hi passaria pel damunt ens van portar a viure aquí a Montjuïc. L'amic Masramon ens projectà aquesta nova i magnífica casa, senzilla i molt austera, que, com es pot veure, fou una obra d'integració de les arts, en què l'arquitecte i l'artista treballaren en equip. Aquesta és una conseqüència de l'estima que tenia per les cases rurals, i alhora és l'expressió d'un moment concret de la seva evolució creativa. Teníem una sincronia que ja venia de lluny, i en aquest cas vam treballar sempre de comú acord en moltes parts de la casa: plafó del mur d'entrada, caixes de persiana, gravats de les parets, vitralls, etc. En Masramon gravà la paret nord amb els noms dels qui feren la casa. Jo vaig fer les xemeneies, el basament de la casa, un trencadís d'un porxo...

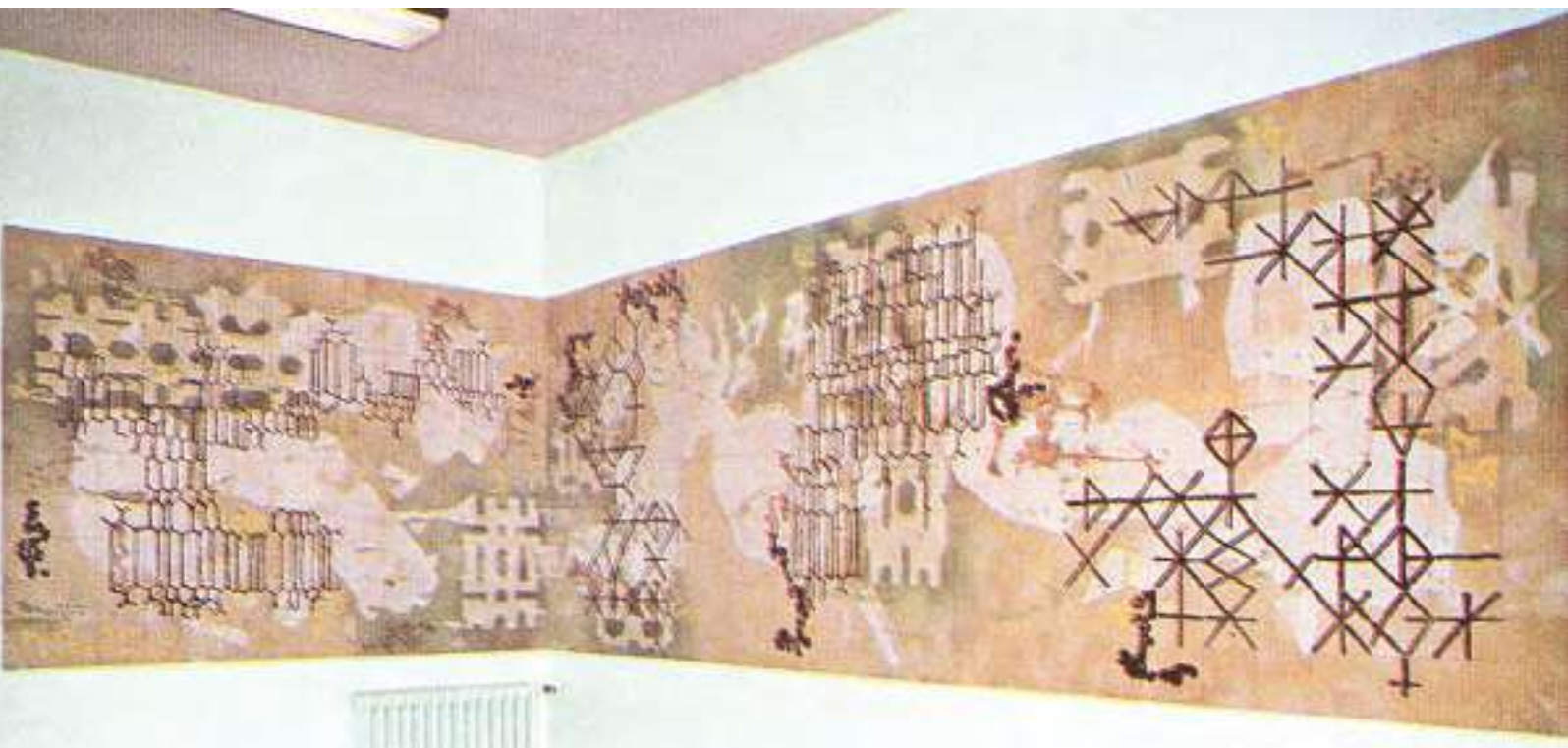
1969 Mur casa Fita-Rodeja
Ciment encofrat
(interior)

1970 *Saca*
55 cm alt
Fosa d'alumini

1970 Caixa de Girona (Blanes)
150 cm alt
Alumini

Dos plafons de rajoles de 15 x 15, de 150 x 315 un d'ells. Com sempre, es comença pel quadern de dibuix. Pensar, dibuixar... i això vol dir donar testimoni d'una expressió per a un lloc i un moment, que és el que ens toca viure. Això, que es diu en poques paraules, comporta entendre tot el joc de forces de pensament i de plàstica per orientar uns valors que cal cercar. A vegades això es troba, es tempteja i es tria, i pensant en la ceràmica com a tècnica, les possibilitats són moltes. El cas és no tenir res que et fixi, ni en formes ni en colors, de manera que puguis fer néixer l'obra de nou; i així vaig començar, i em sembla d'interès com es van solucionar aquestes obres, que tenen una unitat ambiental i, alhora, una diversitat. És ben curiós que a vegades coses ben simples puguin ser motius tan interessants, que la seva plàstica es pugui anar recreant fins a fer-ne obres.

1970 Caixa de Girona (Pals)
150 x 315 cm
Plafó de ceràmica (rajoles)

Plafó relleu de tema abstracte. Aquest plafó presidia el vestíbul de La Caixa. Els relleus eren fets en terra refractària, esmaltats, i també combinats amb rajoles amb adornaments abstractes en tons més destacats de diferents colors, fets amb un traç espontani i lliure.

1970 Caixa de Pensions (Girona)
300 x 570 cm
Plafó relleu ceràmica

1971 *Papers*
120 x 100 cm
Mixta / Tauler

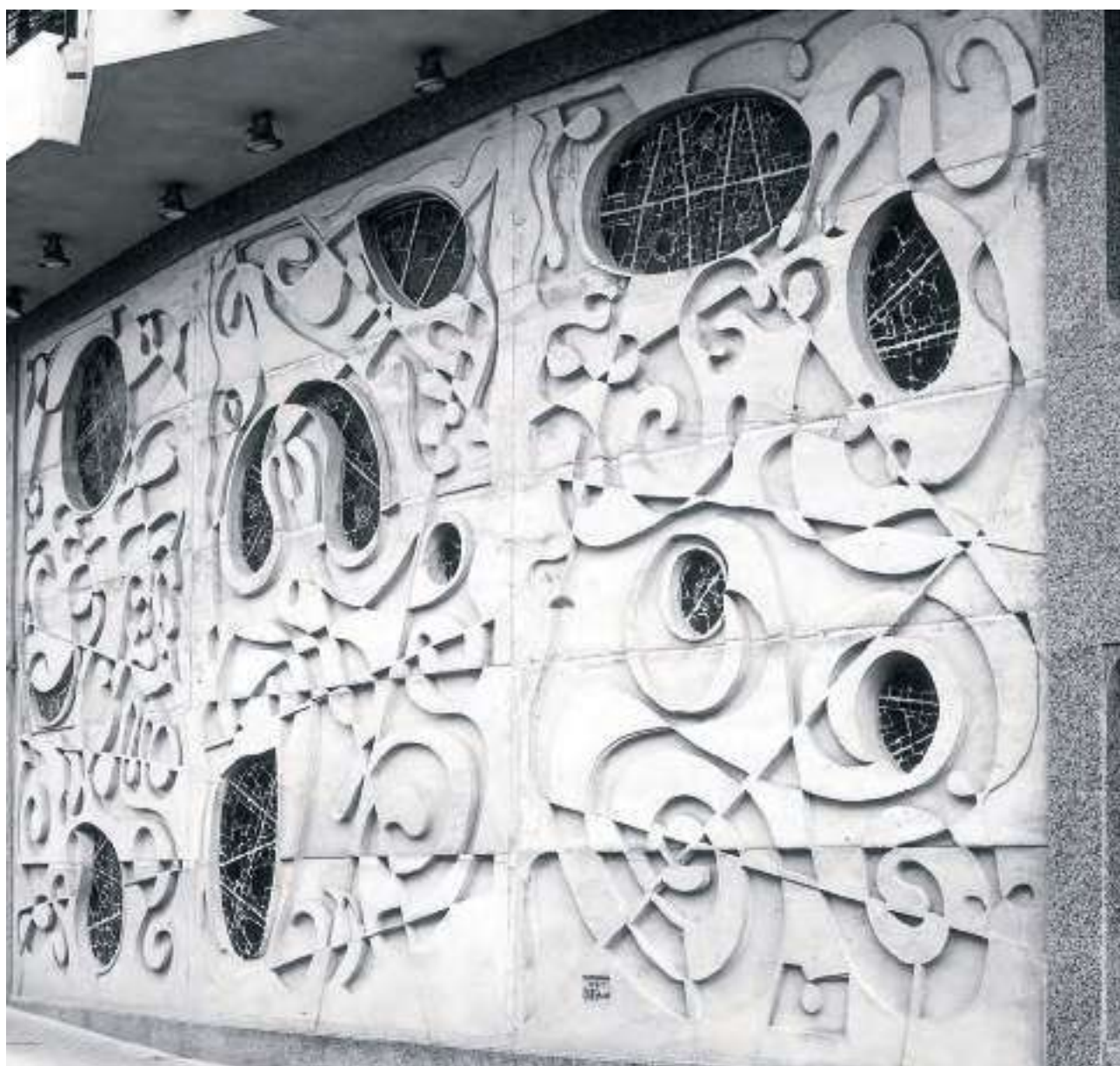
1971 *Fustes*
100 x 100 cm
Mixta / Tauler

1971 *Arrencat*
48 x 38 cm
Mixta / Paper

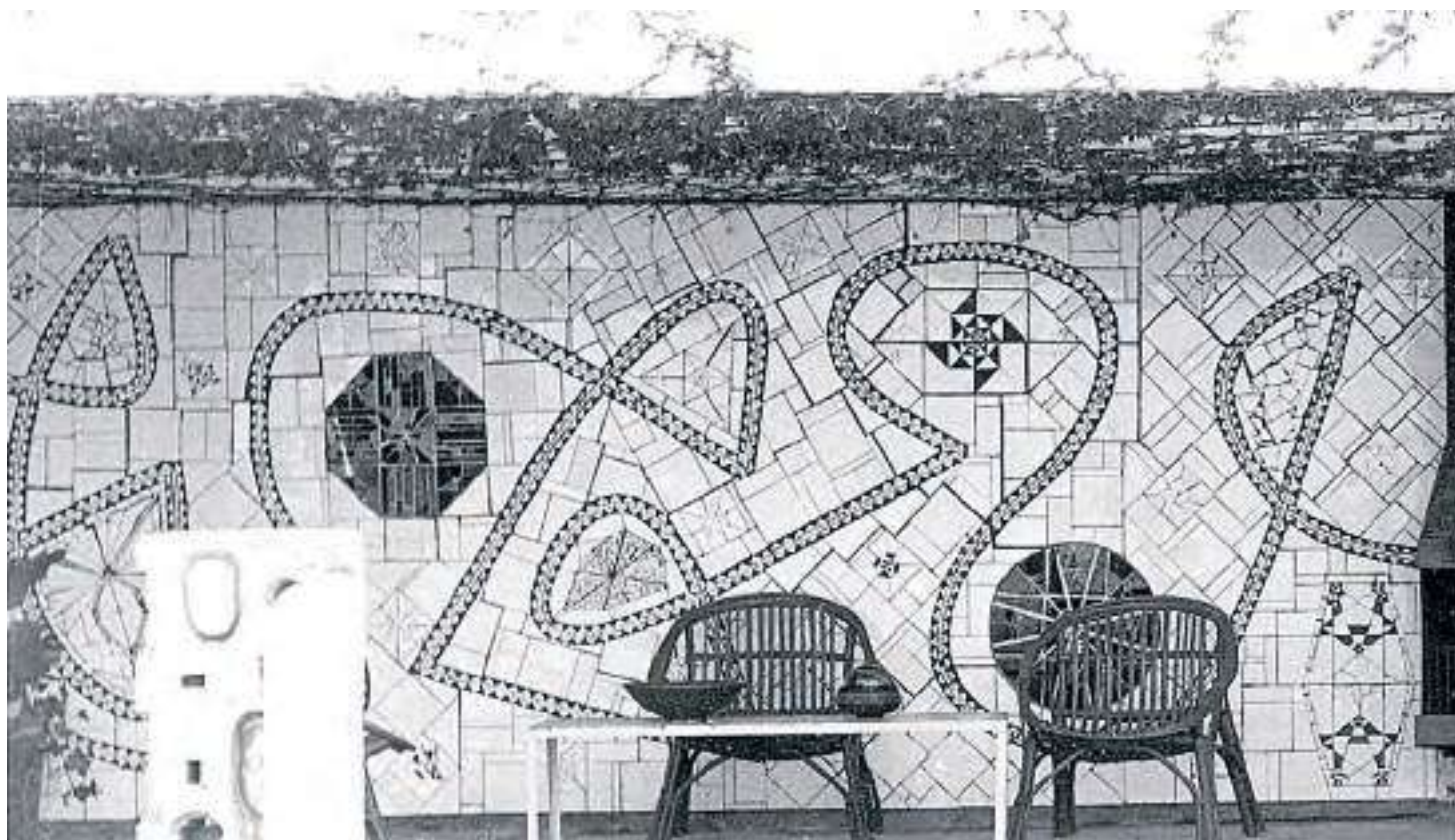
1971 *Collage*
48 x 38 cm
Mixta / Paper

1972 Banc de Girona (Palafrugell)
492 x 956 cm
Ciment encofrat

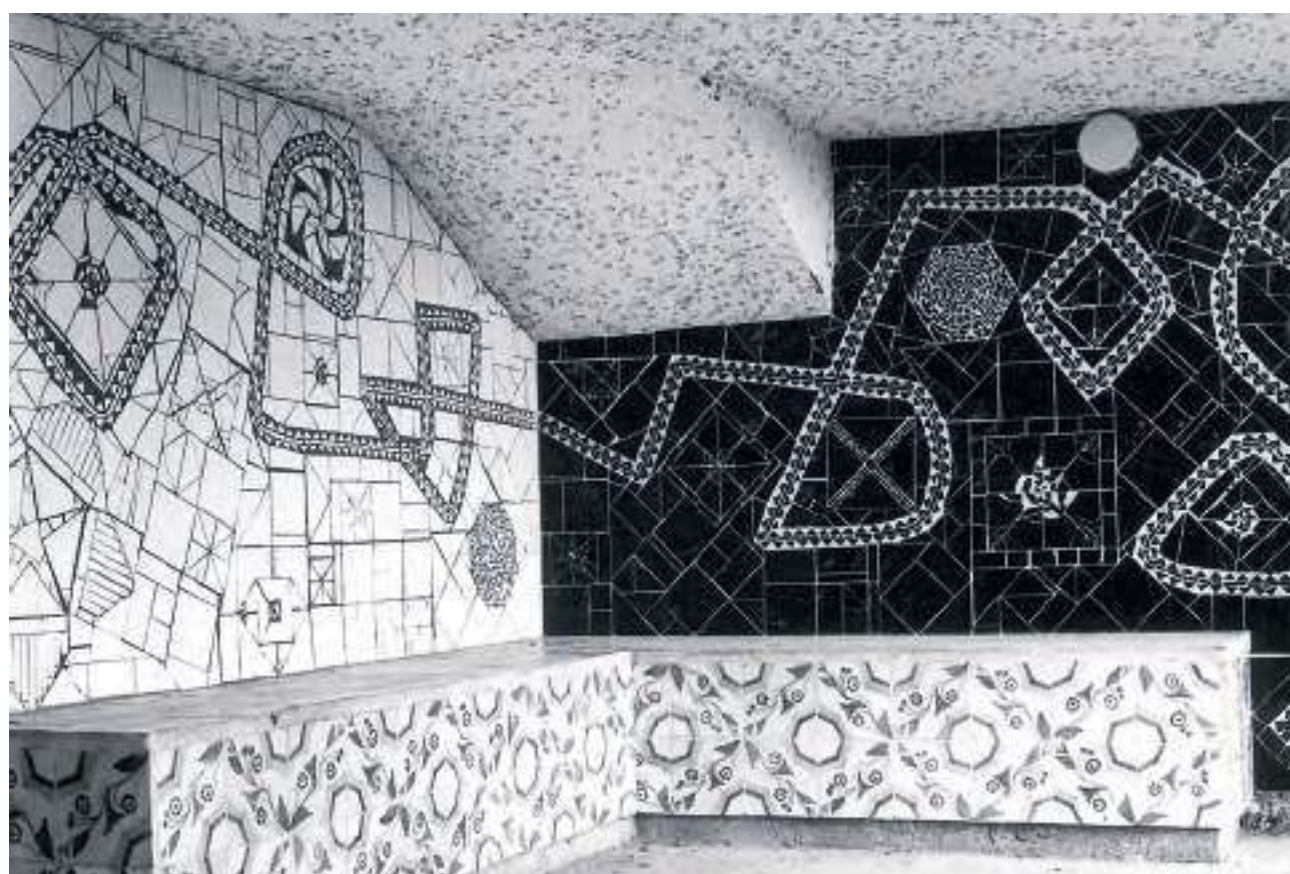
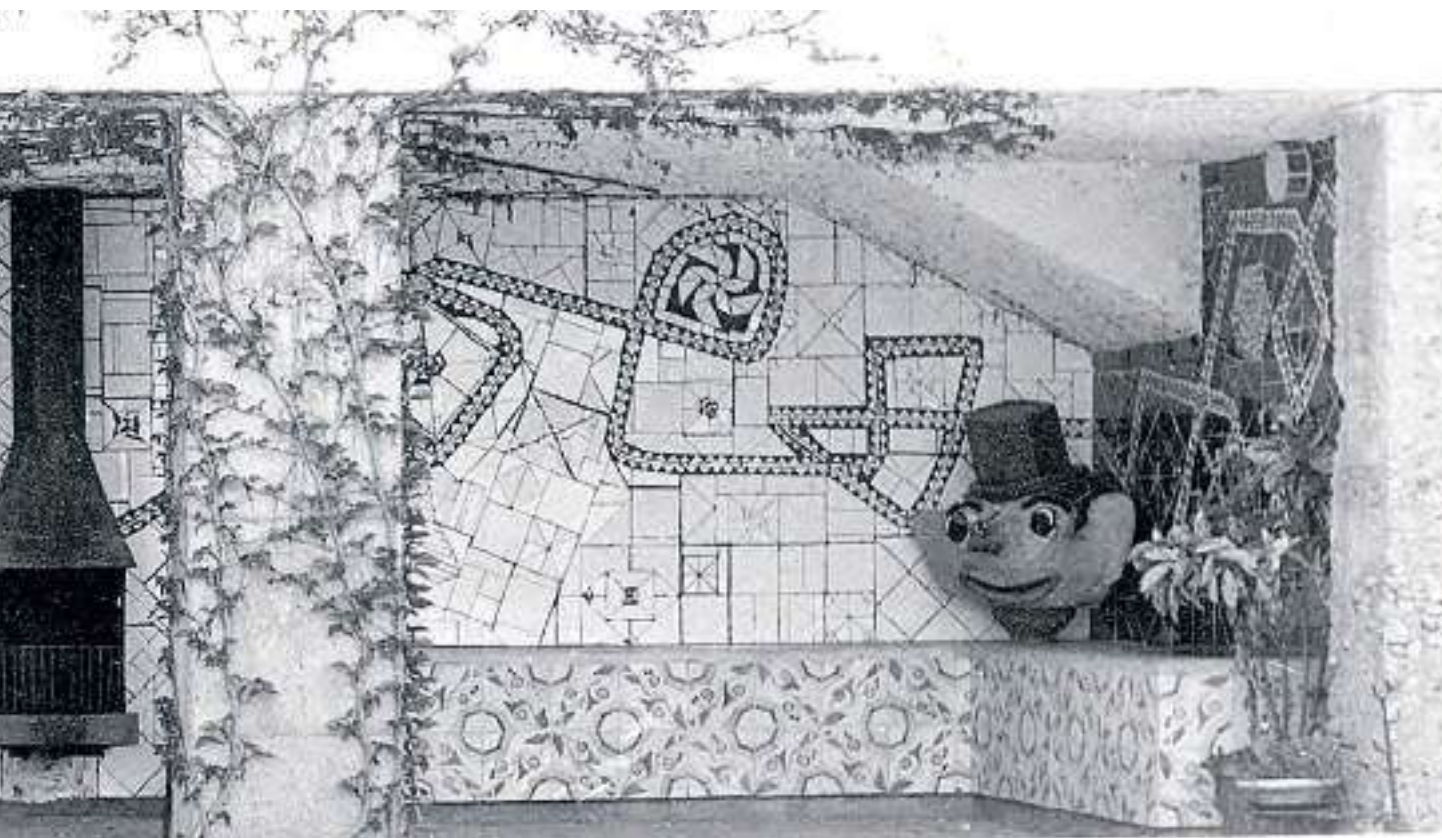
1972 INECSA (Cassà de la Selva)
210 x 630
Ciment encofrat

Tot i que ja havia fet una experiència d'aquest tipus a Palafrugell, sempre et quedes amb ganes d'anar més enllà. Calia ambientar el porxo aspre del basament de la casa, un lloc que podia adquirir un clima de benestar per convidar amics a la piscina i a tertúlies.

Així doncs, aquest trencadís de rajoles blanques i negres en podia ser la matèria, i els croquis en foren la guia. En aquest dibuix es pot veure l'enumeració de les peces que es feu per ajustar el trencaclosques. A més d'haver-hi les diferents parts amb motius i jocs relacionats amb la rajola i els seus talls i trencaments, s'hi aprecia també una línia en arabesc que uneix tota la composició. Calia considerar també una paret amb fons de rajola negra i una altra amb rajola blanca, distingint aquest mural, i també intercalar parts de rajola negra entre la blanca.

1972 Casa Fita-Rodeja
880 cm llarg
Trencadís

1972 Casa Fita-Rodeja
Trencadís (piscina)

1973 Parròquia St. Feliu de Guíxols
395 x 52cm
Vitrall emplomat

(a l'esquerra)
 1974 Casa Constans (Banyoles)
 455 x 55 cm
 Vitrell ciment armat
 (exterior)

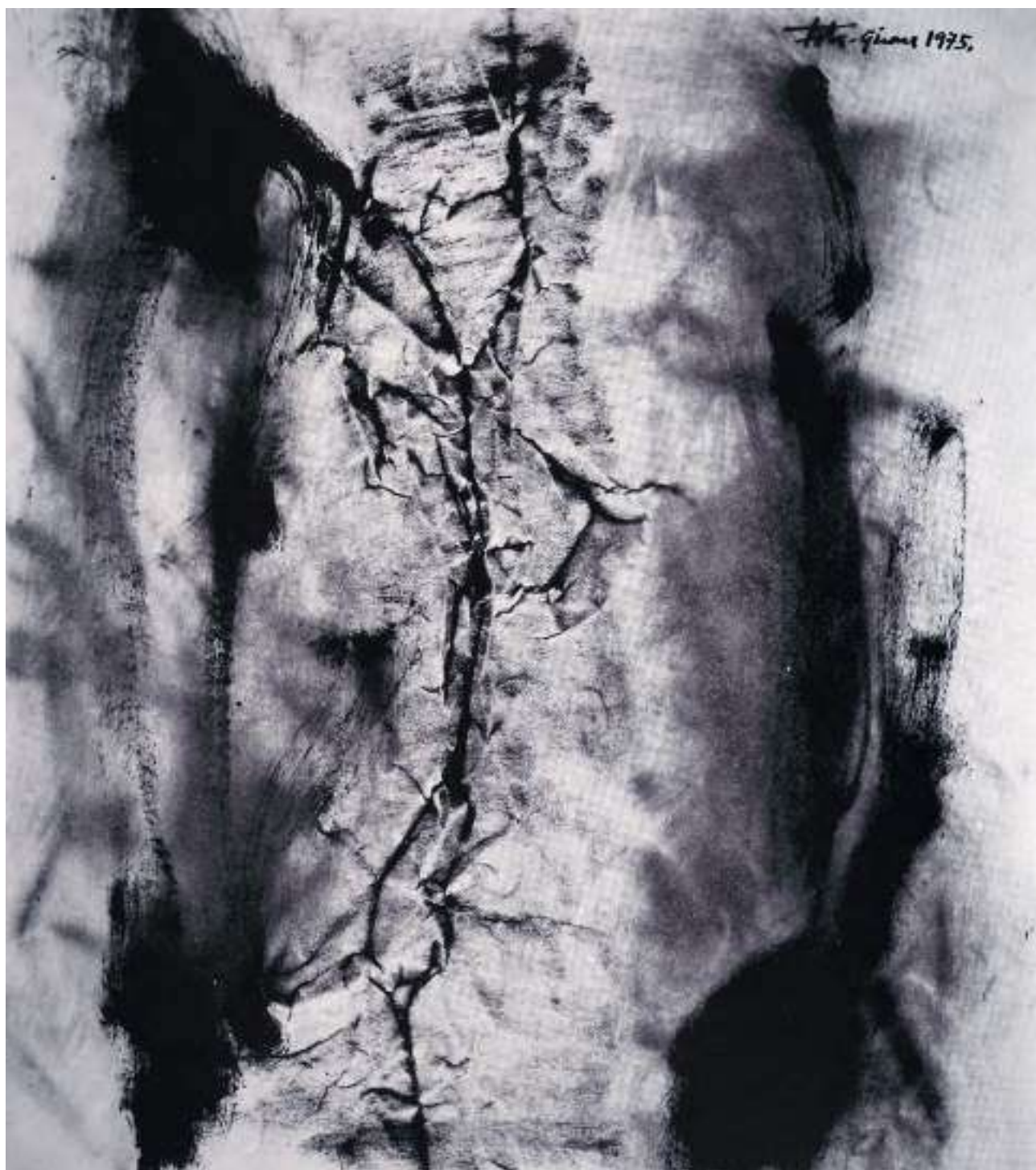
(a la dreta)
 Interior

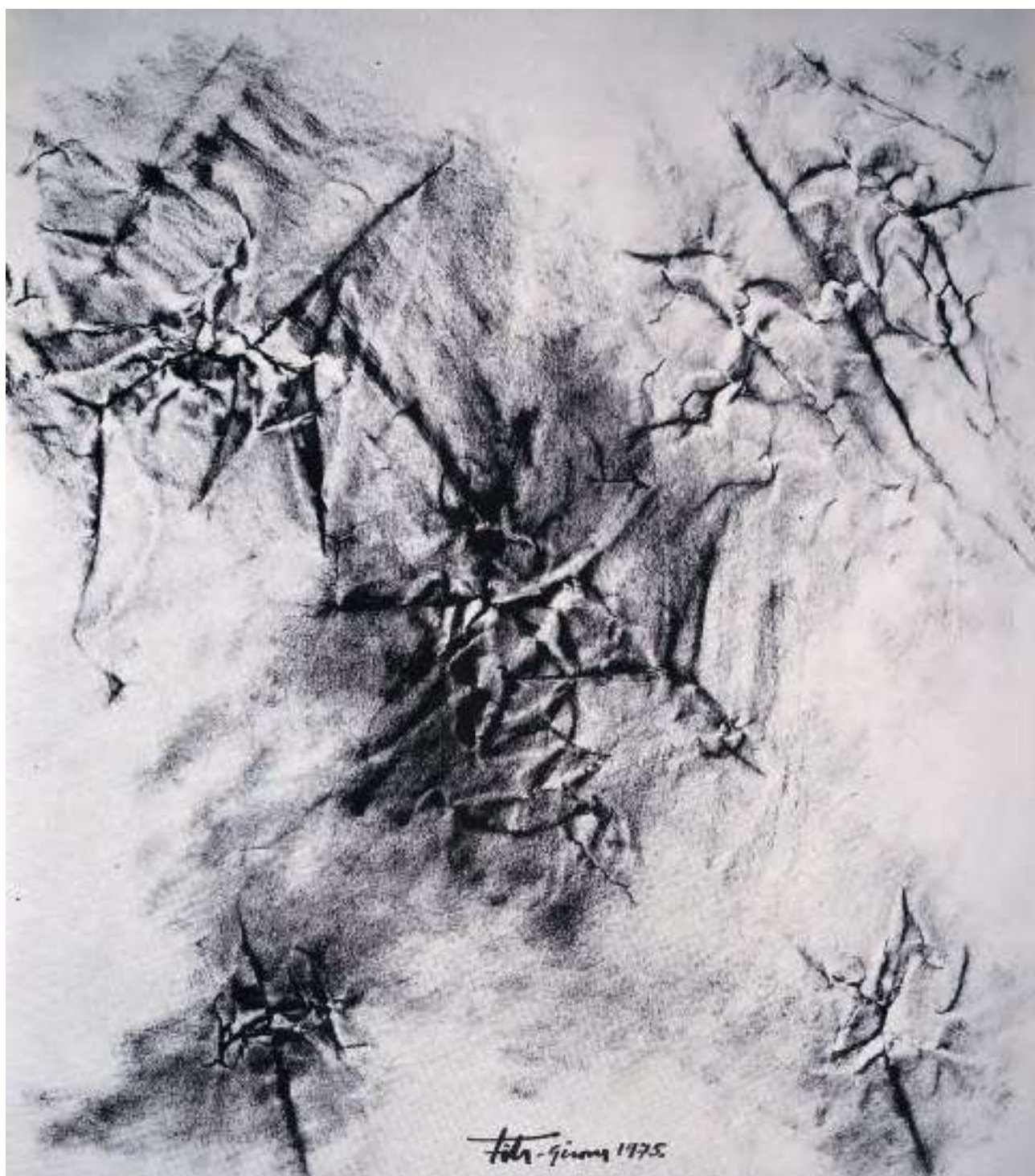
1974 *Digital*
23 cm alt
Pasta

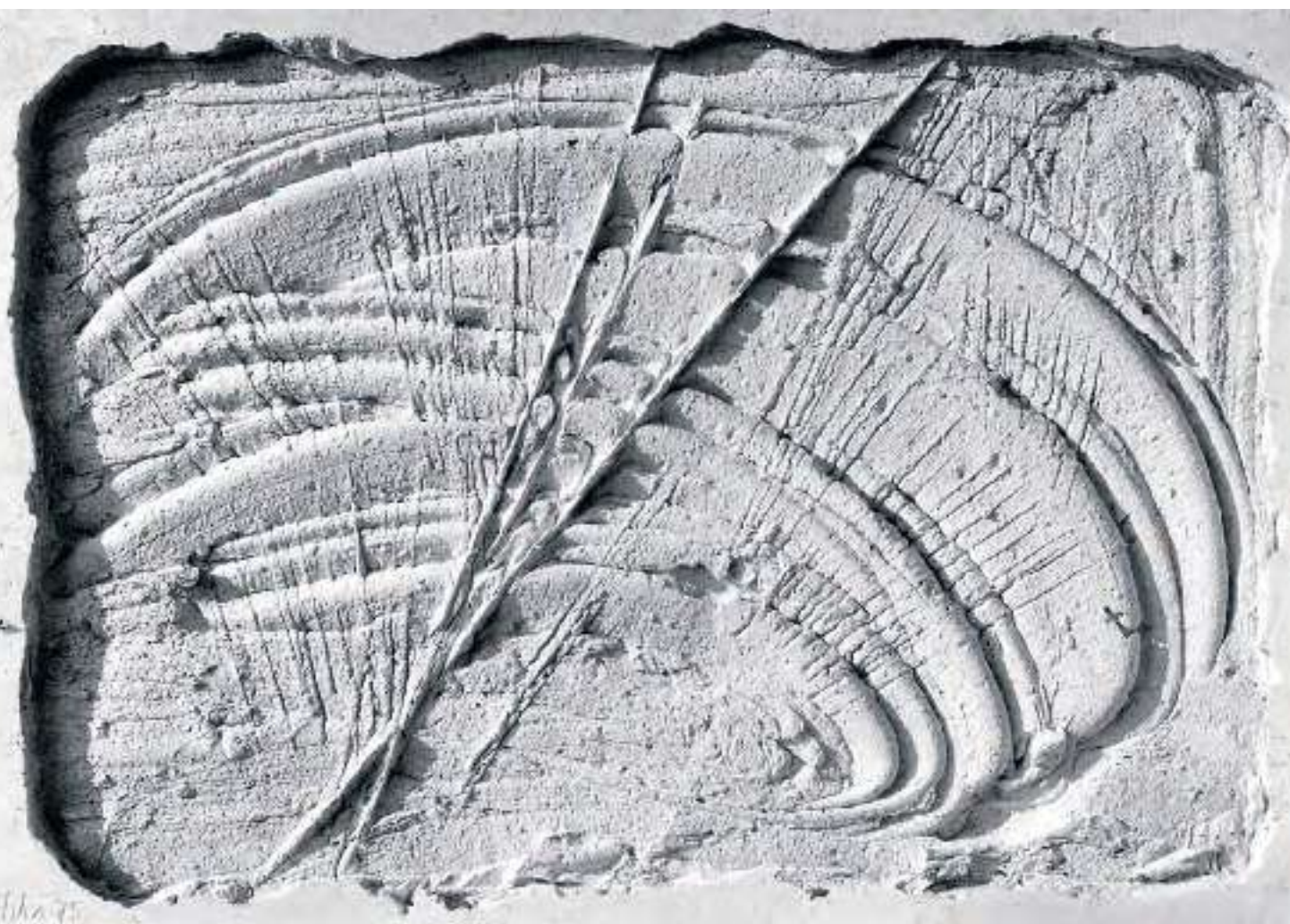
1974 *Mà*
15 cm alt
Pasta

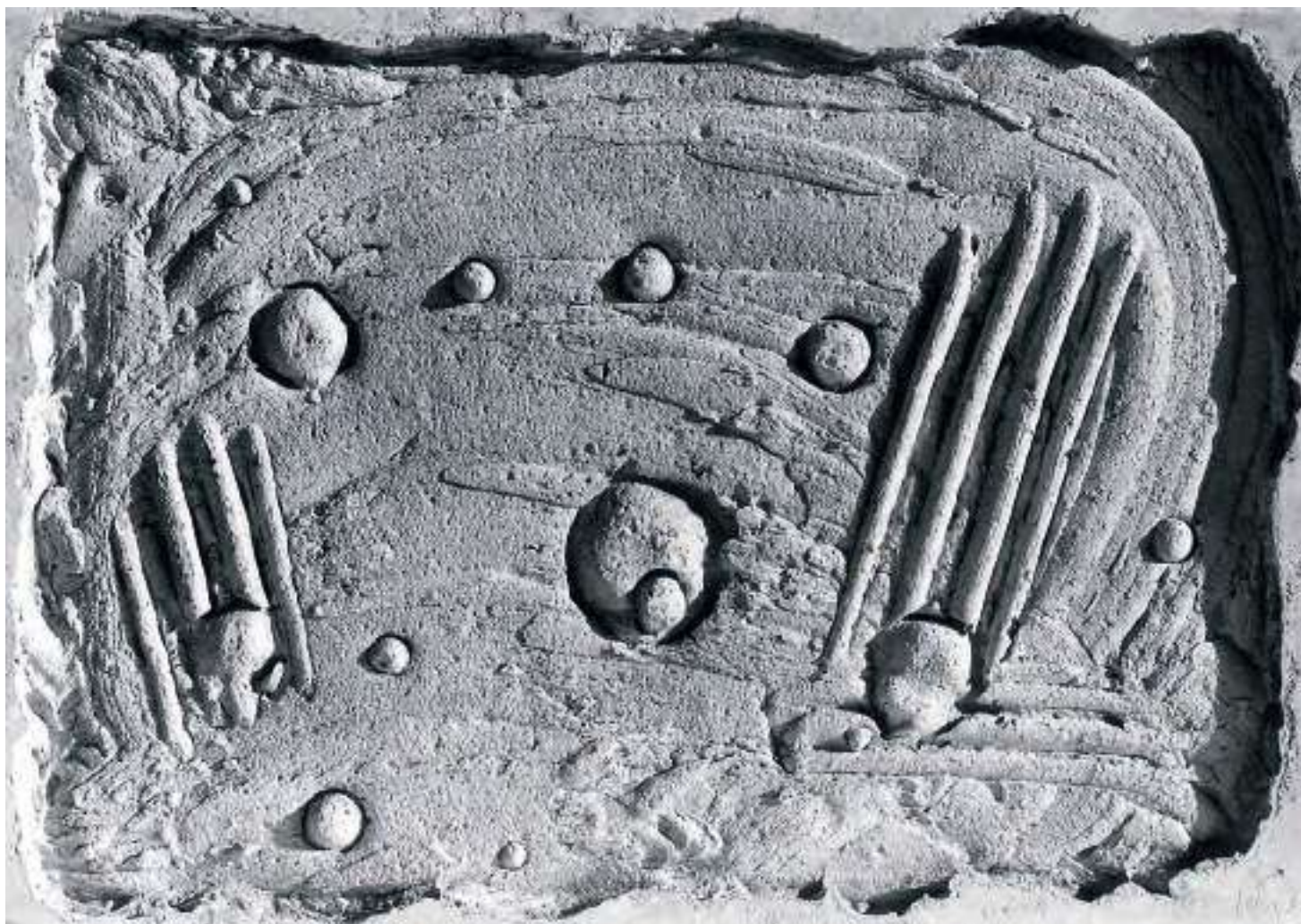
1975 *Arrugat vertical*
503 x 455 cm
Refregats tinta xinesa

1975 *Arrugats separats*
50,3 x 45,5 cm
Refregats

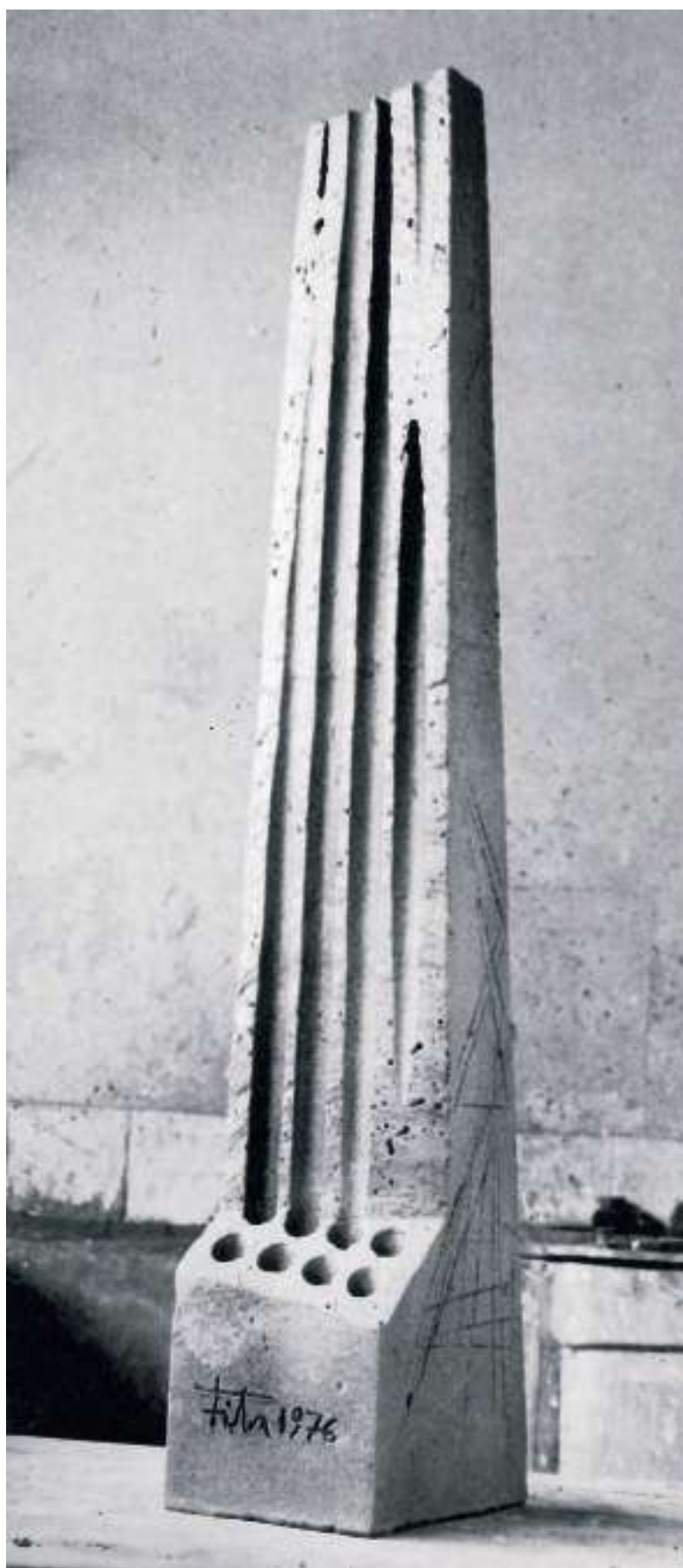

1975 *Fang tou*
64 x 86 cm
Guix escaiola

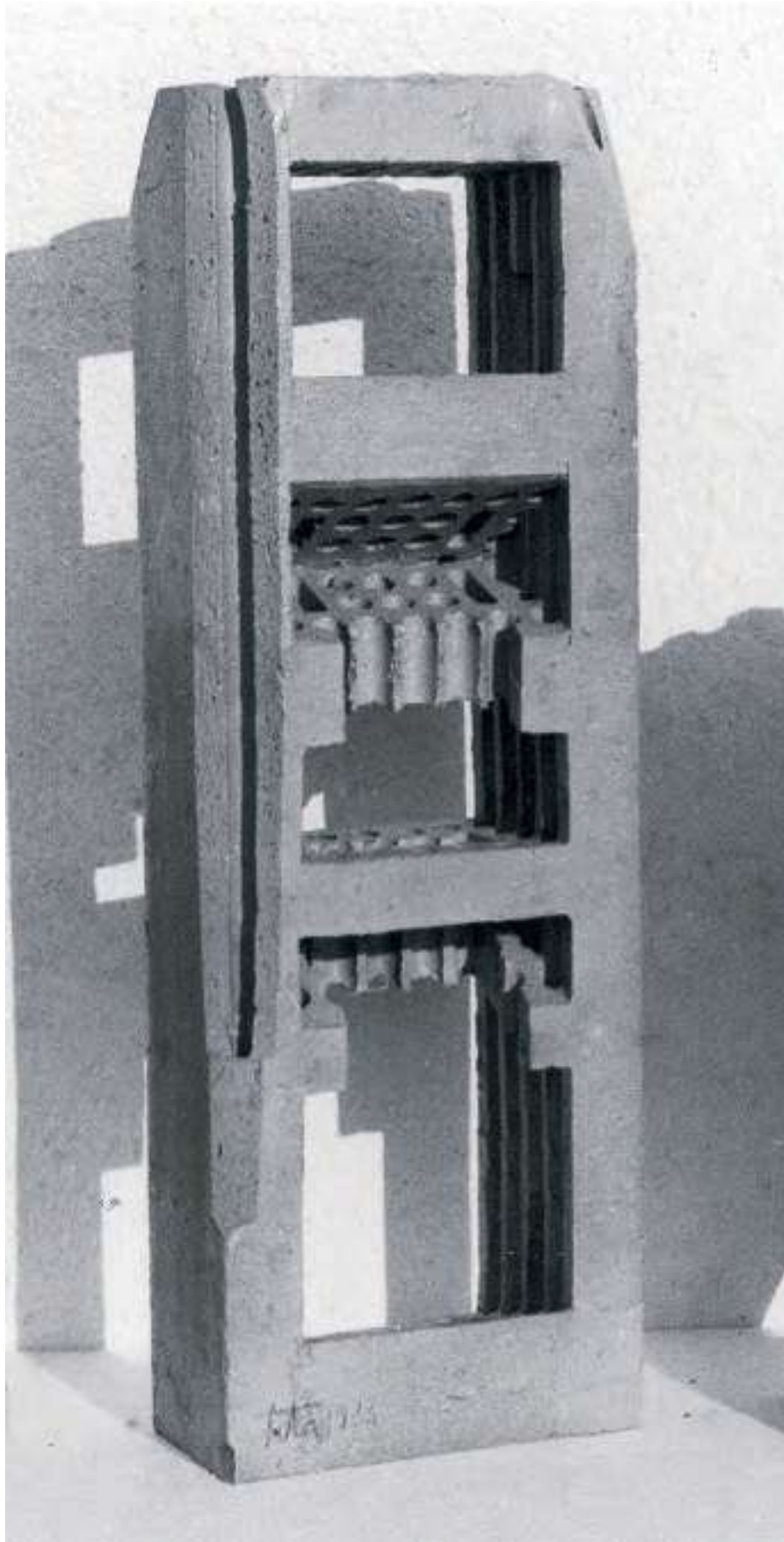

Aquestes obres no estaven previstes. Sortiren per un atzar del treball, pel mateix procés de l'ofici. El medi ens proporciona riqueses d'aquesta mena. Són obres que no sabem ni com classificar, però que veiem que compleixen un desig d'aportació, en aquest cas nova per a mi mateix. Amb la intenció de recuperar el fang, cal remullar-lo quan és sec, i es torna una pasteta amb la qual s'inicia el joc de trobar expressions i entendre d'altres possibilitats.

1975 *Boles*
65,7 x 95,5 cm
Guix escaiola

1976 *Totxo tallat*
83 cm alt
Ceràmica esmaltada

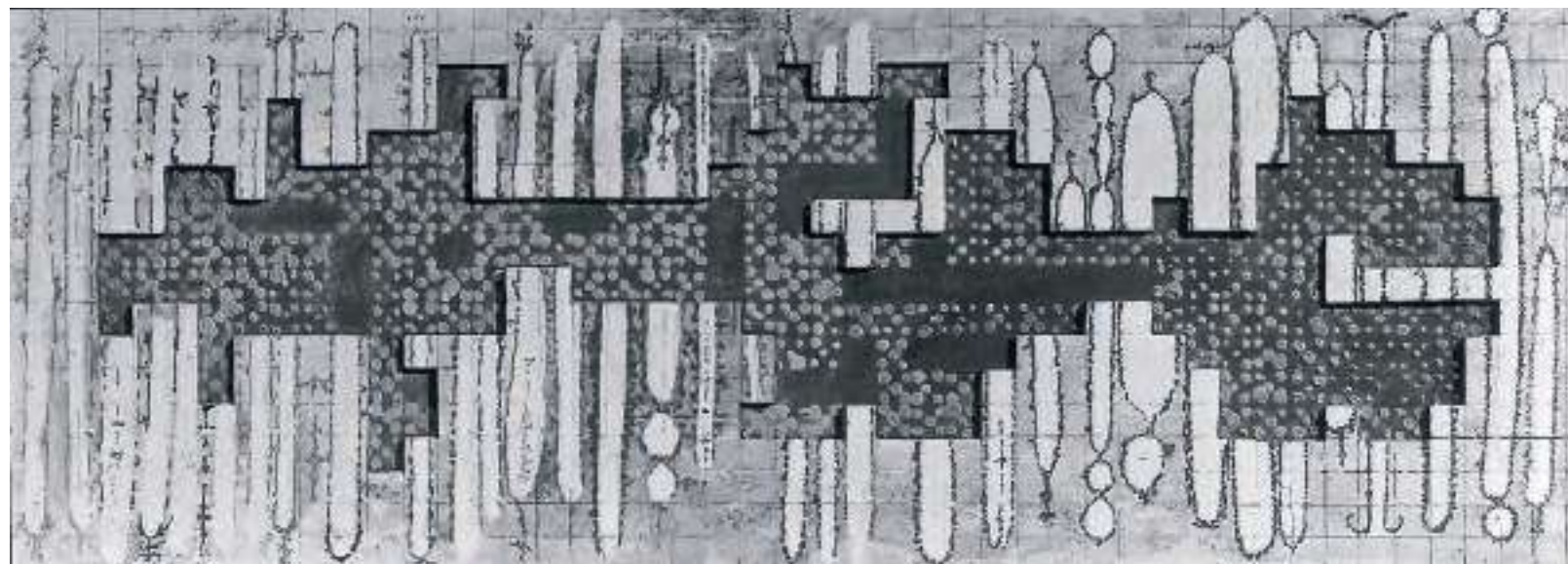

1976 *Totxo tallat*
83 cm alt
Ceràmica vernissada

Aquesta gelosia és remarcable per a la part exterior de l'entrada de la casa i per a l'interior. Els totxos sortint de la gelatera, de la cadena de fabricació, quan el fang encara és tou, es poden modelar amb els seus forats, i anar-ne fent combinacions tallant-los per tal d'aconseguir un teixit de molt interès, esmaltant aquesta terra a 1.000 °C en tons diferents. Si bé a l'exterior s'aconsegueix un tramut de tires i forats diferents, en l'interior els forats es tornen lluminosos i prenen una expressió més sorprenent.

1976 *Casa Bosch* (Olot)
330 x 300 cm
Gelosià ceràmica

L'entitat Autopistes del Mediterrani convocà un concurs per a unes obres per decorar uns espais, i em feia il·lusió arribar-hi a aportar alguna obra meva.

El projecte consistia a fer un plafó de rajoles de 250 x 7 m. Per enganxar-les a la paret es fan servir generalment uns tocs de ciment grifi, i en arrencar-les queden com uns pegats arrodonits per la pressió que es fa en posar-les. És a dir, quan es deixa la superfície sense rajoles, hi queden les taques que la pasta de fixació hi deixa (uns punts estampats), i que donen diferents jocs. Per tant, es tractaria d'un tema que, en mutilar-lo amb l'arrencament de les rajoles, conserva la idea inicial i se n'hi afegeix una altra en treure-les. Penso que no ho van entendre, però era una idea que a mi m'interessava.

Aquesta realitat la vaig veure en un panell d'una capella de les Dominiques del Pont Major de Girona. Es van trobar que les rajoles se'ls van desclavar. En veure-ho, els vaig dir que allò m'agradava, però que comprenia que per a elles era una desgràcia i no pas una obra millor.

Fou a partir d'aquí que vaig pensar que seria de gran interès fer una obra basada en allò que el fet em va inspirar.

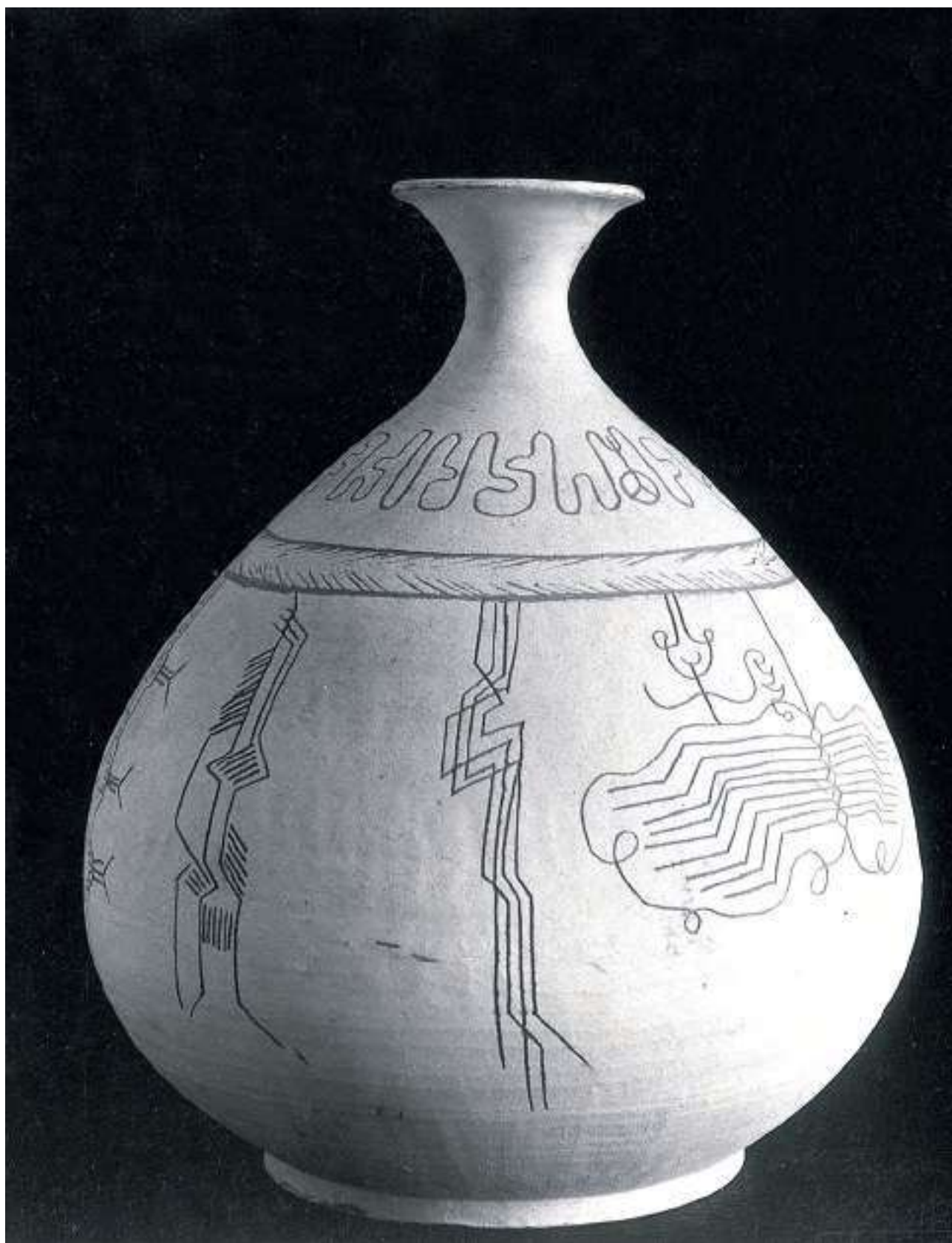
1976 Maqueta concurs
90 cm llarg

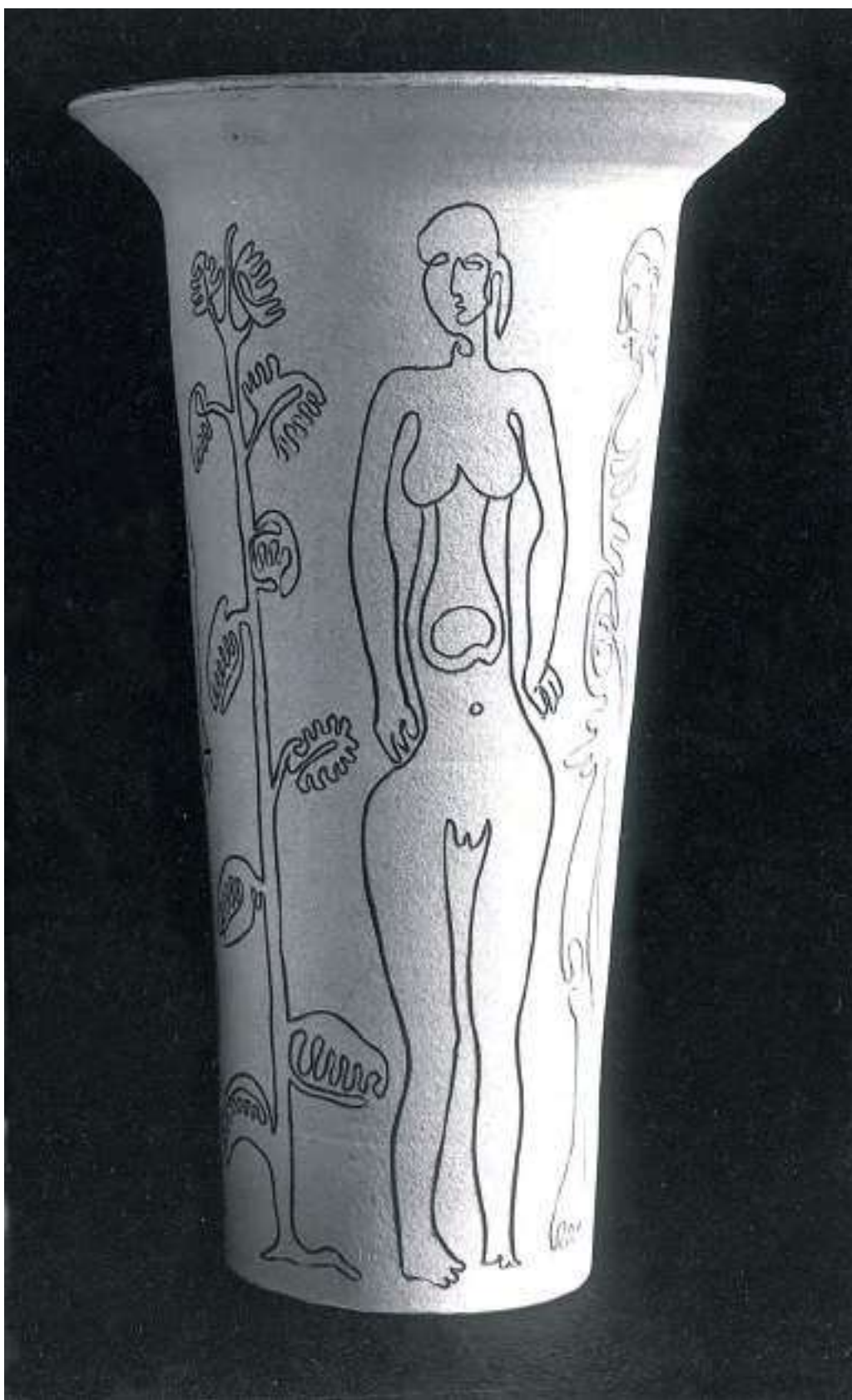
1976 *Ceràmica*
41,3 cm alt
Esmaltat

1976 *Peces talladles*
38 i 40 cm alt
Esmaltades

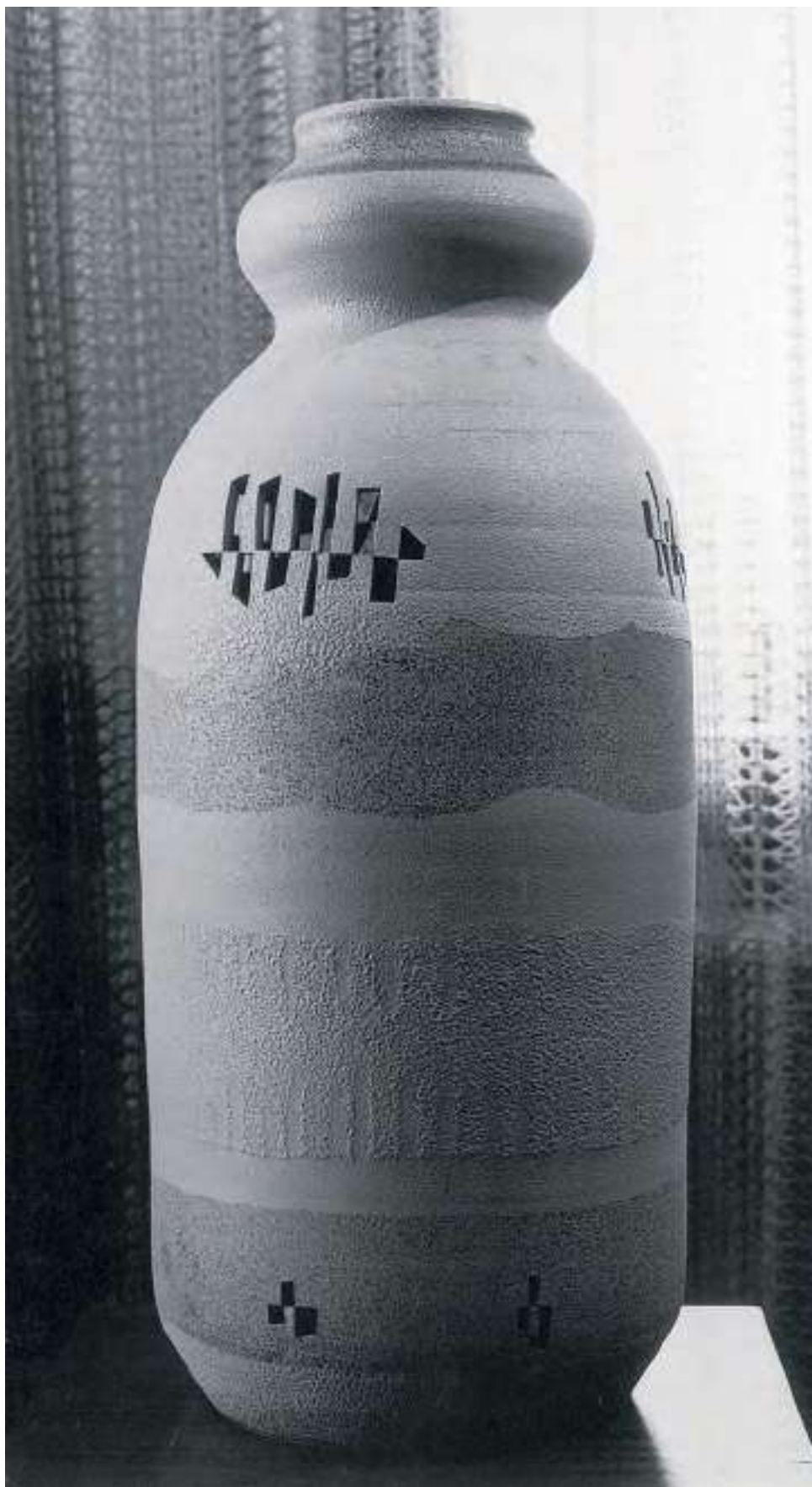
1977 *Peça engalbada*
Adorn incisió
35 cm alt

1977 *Peça engalbada*
Adorn rascat
39 cm alt

1978 *Regalims*
31,5 cm alt

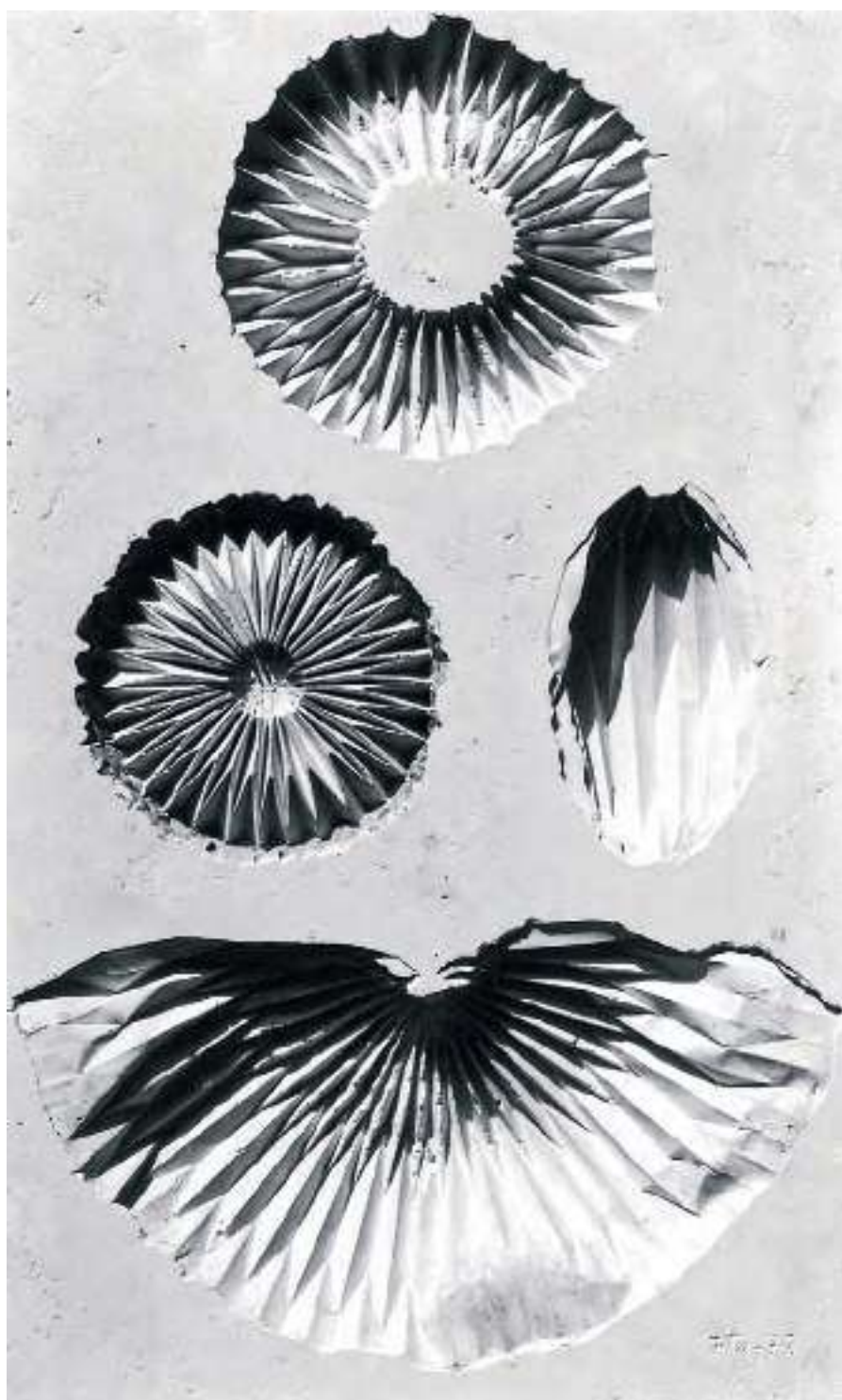
1978 *Tallada*
67 cm alt

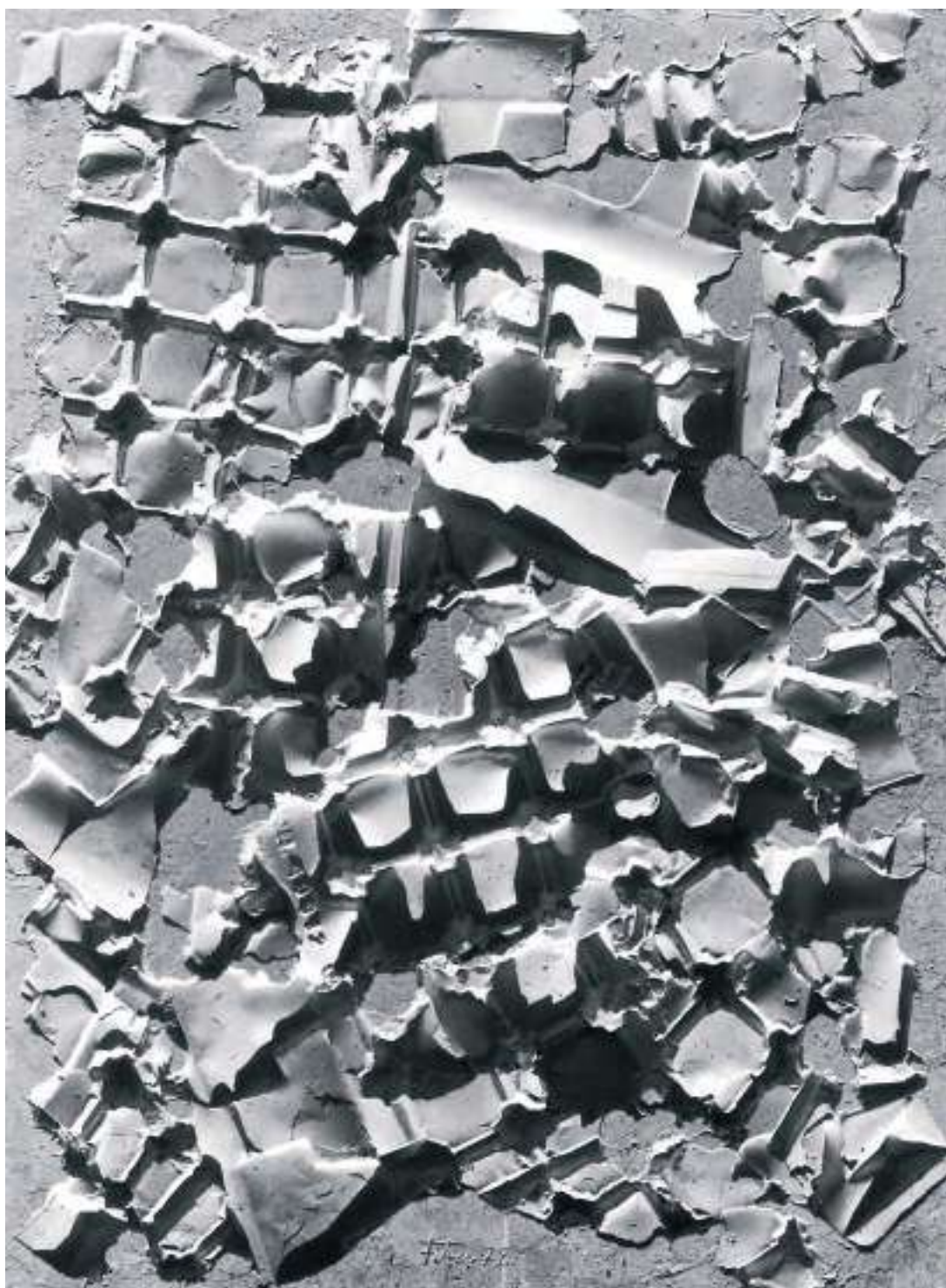
1978 *Font Montjuïc*
630 cm alçada
Ciment – Vitralls

1978 Casa Rigat (Olot)
260 x 700 cm
Ciment encofrat

1978 *Pleks*
116 x 63 cm
Guix escaiola

1978 *Ajust*
100 x 76 cm
Guix escaiola

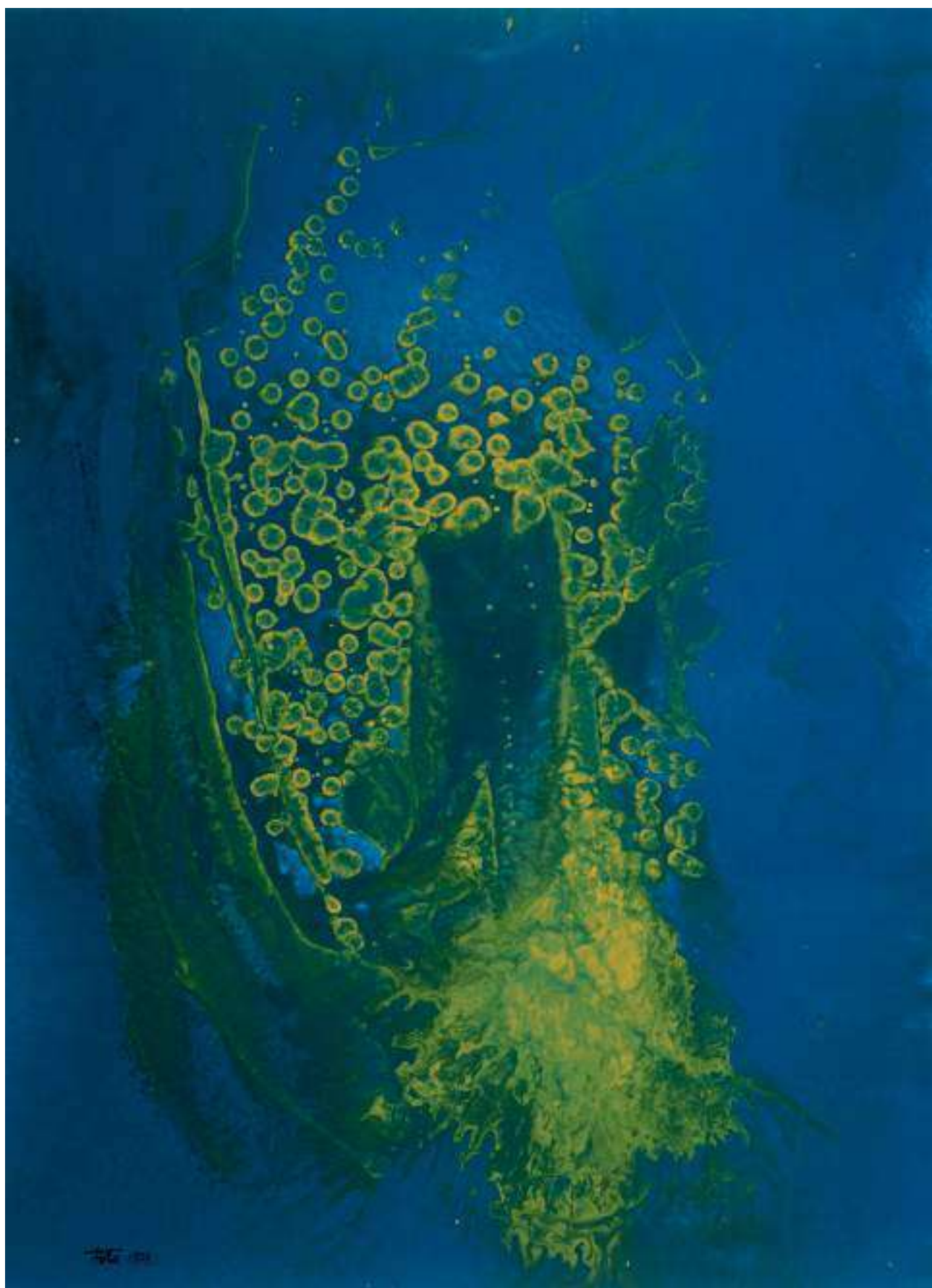
1978 Casa Poch (Girona)
186 x 61 cm
Vitrall emplomat

1978 Casa Callís (Banyoles)
382 x 50 cm
Ciment armat

1979 *Tanca*
Fàbrica d'embotits
St. Dalmai (Girona)

1979 *Estovar*
70 x 52 cm
Mixta / Paper

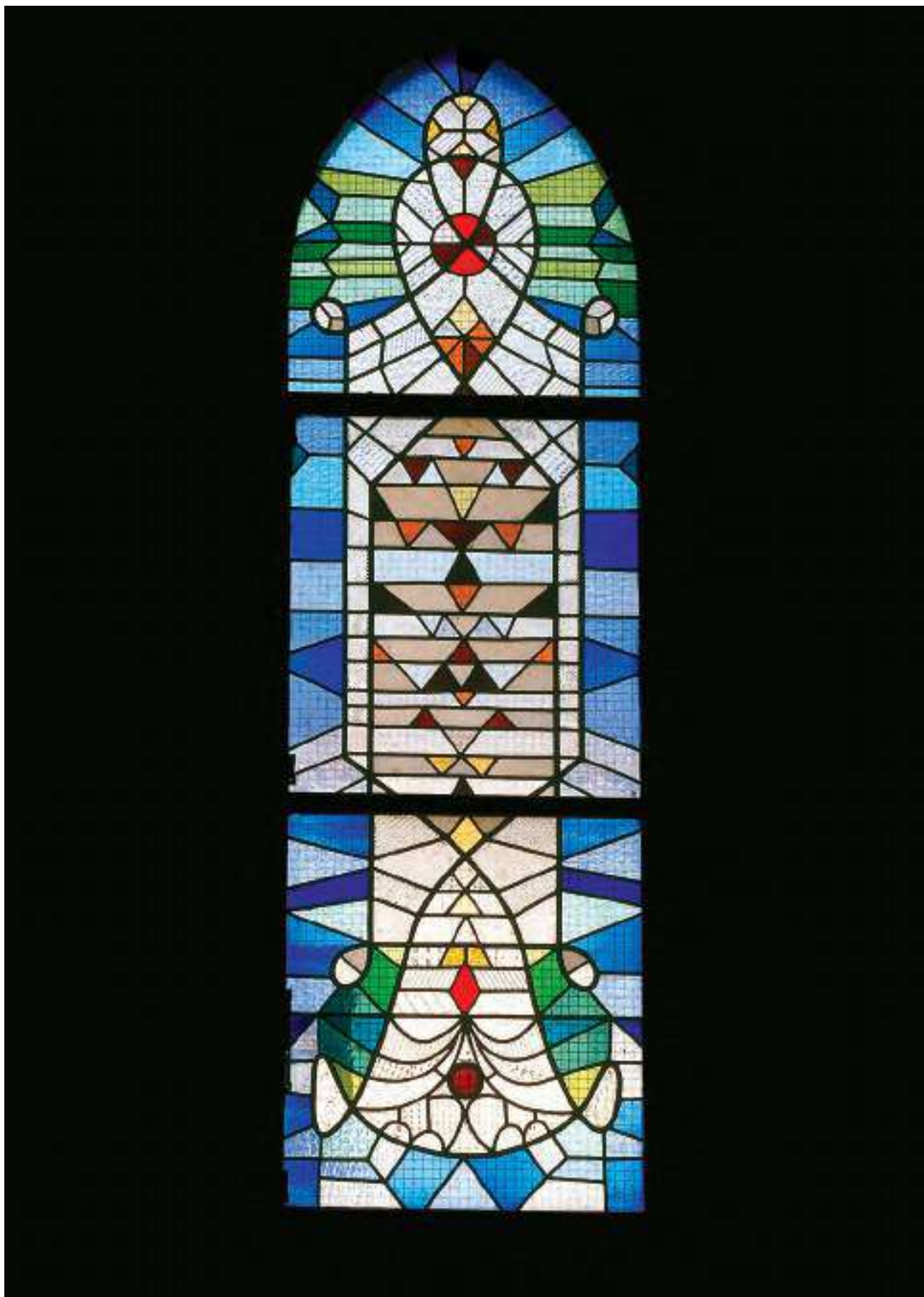
1979 *Combinar*
70 x 52 cm
Mixta / Paper

1979 *Concret*
70 x 52 cm
Mixta / Paper

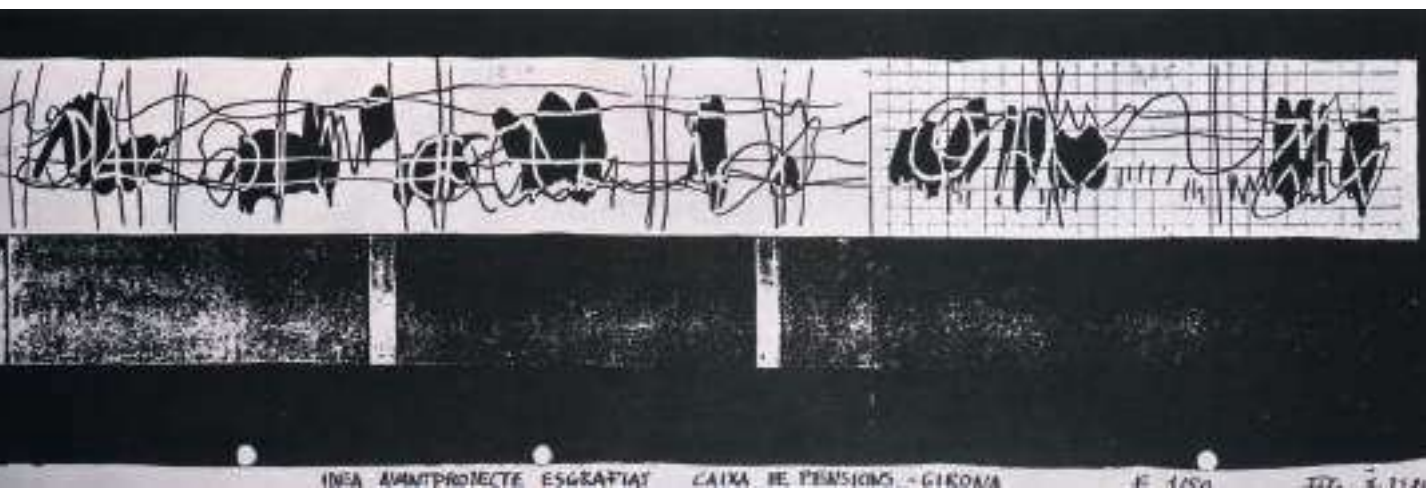
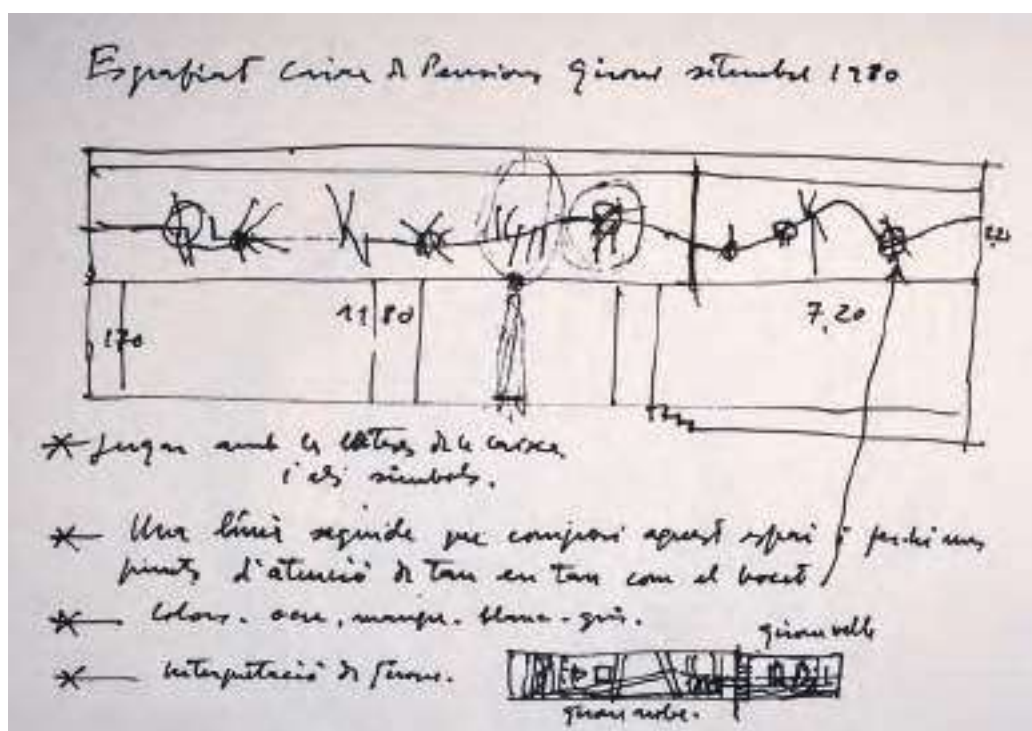
1979 *Irat*
70z x 52 cm
Mixta / Paper

1979 Parròquia St Antoni de Calonge
350 x 67 cm
Vitrall emplomat

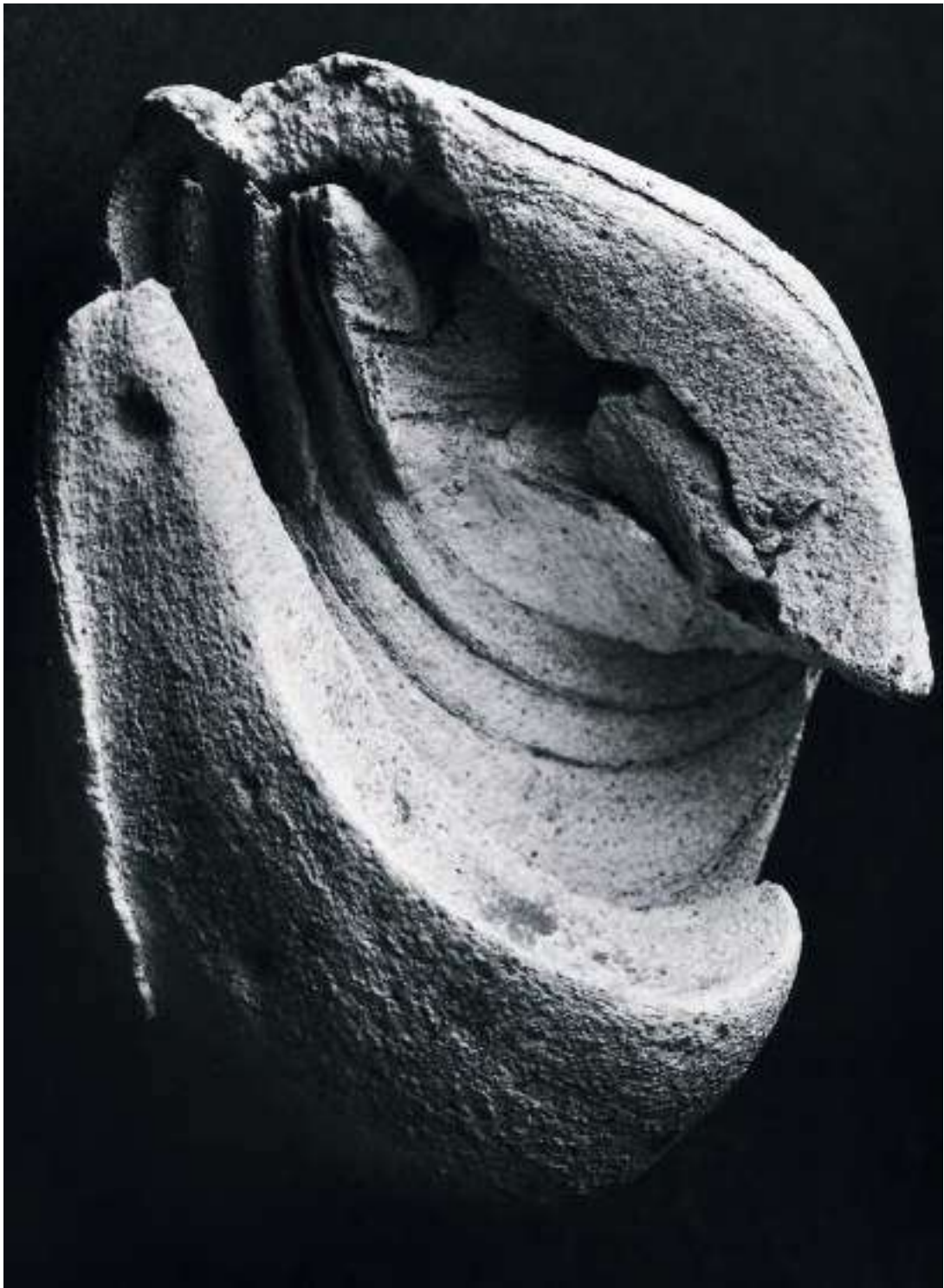
1979 Parròquia St Antoni de Calonge
350 x 67 cm
Vitrall emplomat

1980 *Estudis esgrafiats*
 Caixa de Pensions (Girona)
 15 x 21 cm
 Paper i tinta xinesa

1981 Caixa de Pensions (Girona)
Esgrafiats

1980 *Girs*
8 cm d'alt
Guix escaiola

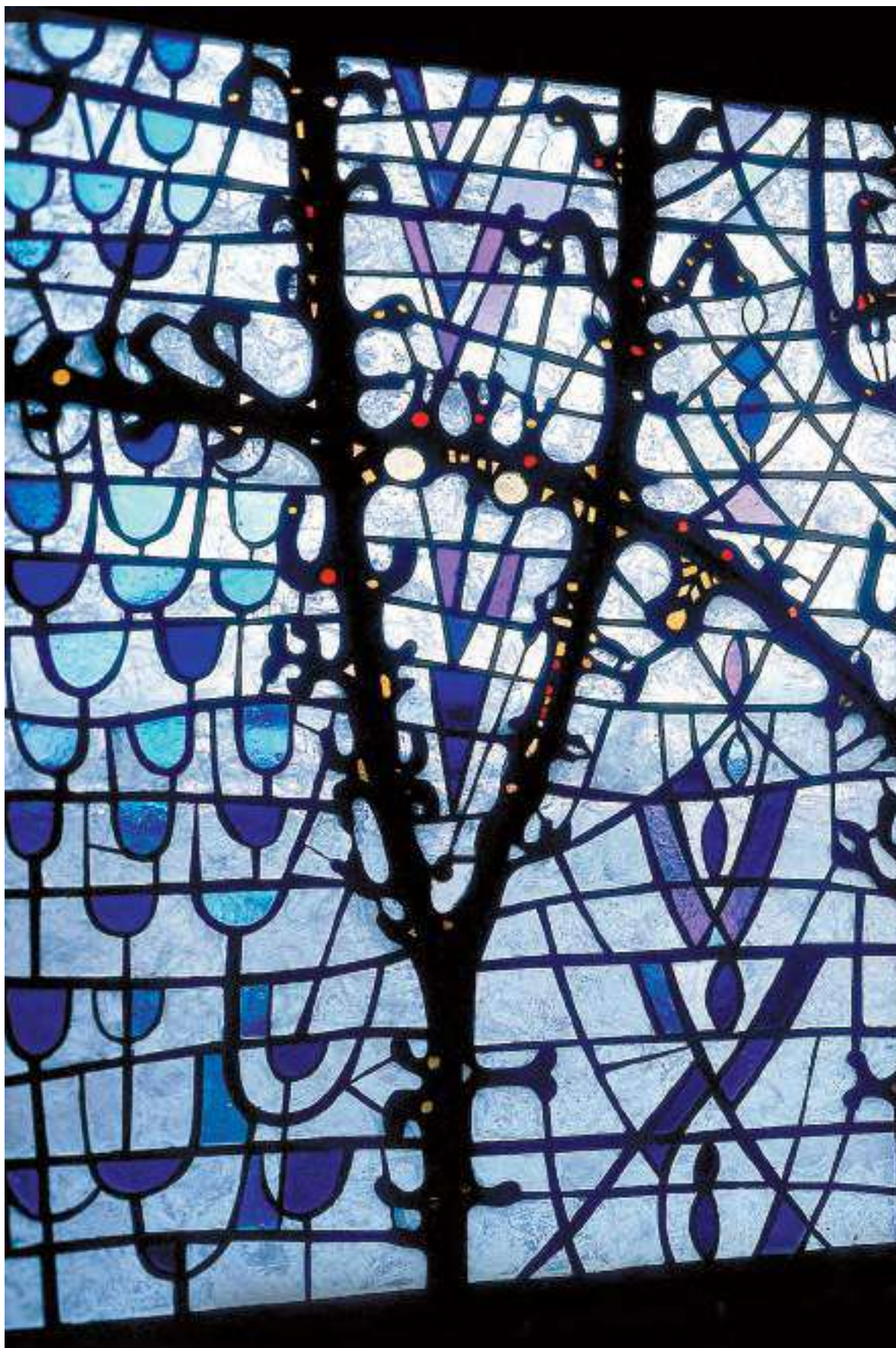
1981 *Crustaci*
23 cm llarg
Guix

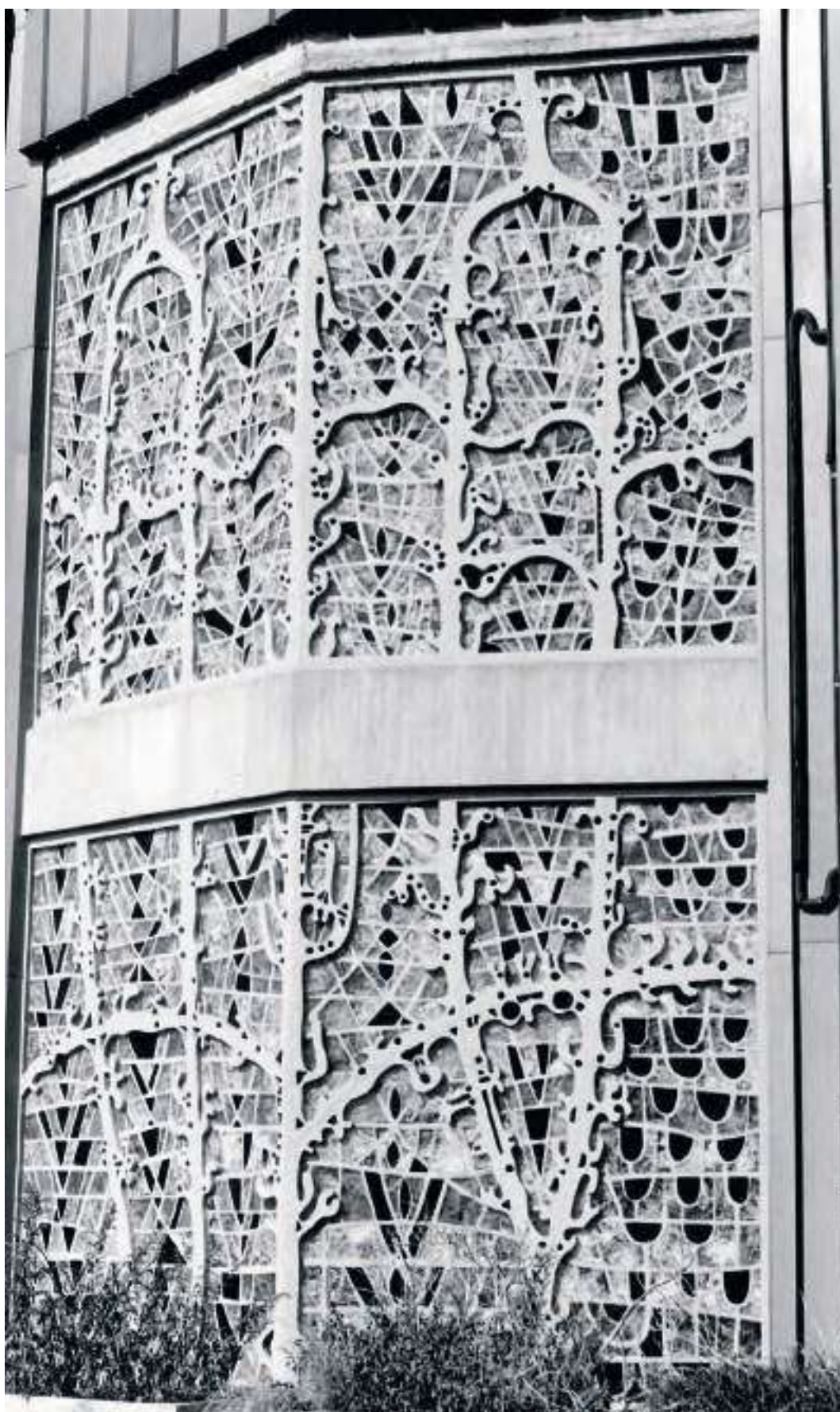
1981 Centre comercial Montjuïc
515 x 446 cm
Ciment encofrat

1981 Centre comercial Montjuïc
330 cm alt
Vitralls

1981 Centre comercial Montjuïc
330 cm alt
Vitrall

1981 Centre comercial Montjuïc
Vitralls – exterior

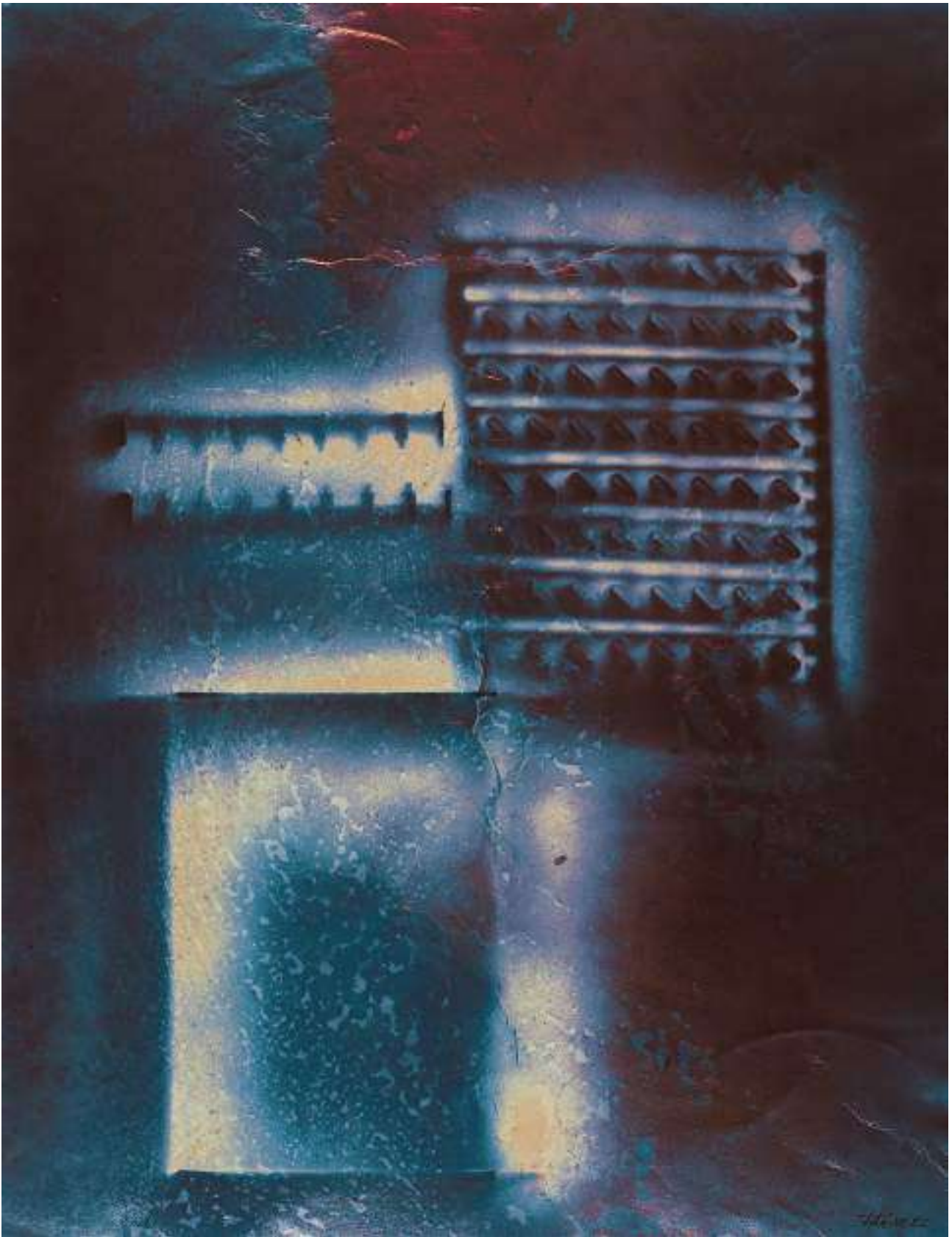
1982 *Buixardes*
64 x 51 cm
Mixta / Paper

1982 *Pasta paper*
65 x 50 cm
Mixta / Paper

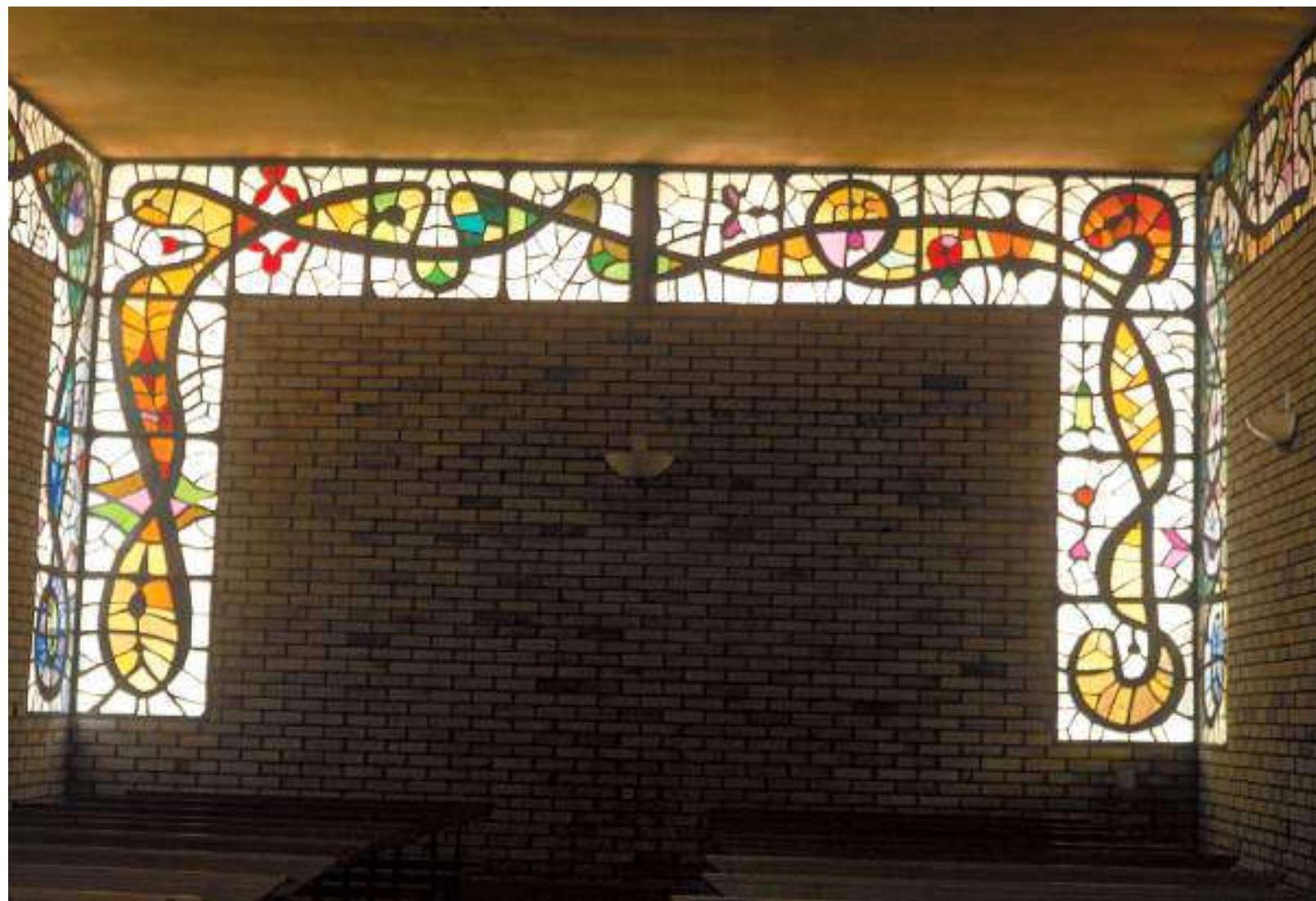
1982 *Senyal 4*
70 x 50 cm
Mixta / Paper

1982 *Esmerçar*
64 x 51 cm
Mixta / Paper

1982 Parròquia Campredó (Tortosa)
Lluernari
300 x 300 cm
Vitrall emplomat

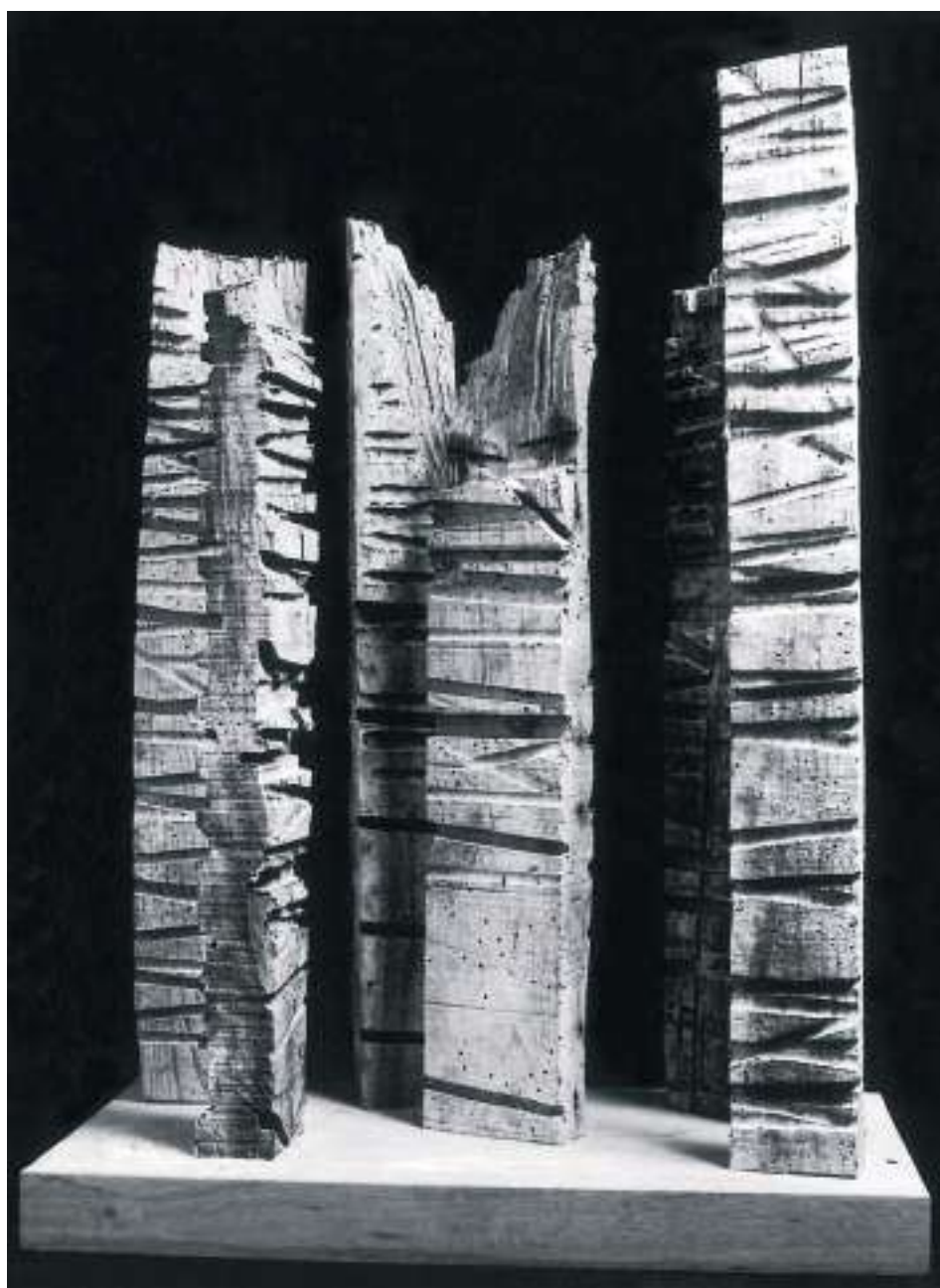
1983 Parròquia Campredó (Tortosa)
400 x 800 cm
Vitrall ciment armat

1983 *Incineradora Girona*
630 cm alt
Ciment encofrat

1983 *Talls de disc*
100 – 92 – 110 cm alt
Pedra de Girona

Unes llates de fusta s'utilitzen per tallar les pedres i després es llencen o es cremen, quan ja han quedat ben marcades de sècs irregulars que formen com un teixit. És així com vaig poder obsequiar amb una obra d'aquest tipus Xarxa Cultural, que va demanar la nostra ajuda per donar testimoni de l'Art Català contemporani (1970- 1985). D'aquestes obres, en vaig fer quatre o cinc. La idea era que un material sobrant inservible fos una matèria de privilegi. Si ens hi fixem bé, a cada tros de fusta hi trobem els talls ineptes i irregulars masegats per l'aigua i els cops: tot plegat, una desferra. I pensar que precisament d'això deriva el seu avantatge plàstic! És una riquesa constituïda pels aspectes d'aparença negativa que reverteixen en positius per a l'art del nostre temps. No sé quant durarà aquest raonar, però és ben cert que ha ampliat més la plàstica i que no estem limitats solament a una filosofia de la bellesa.

En certa manera, però, no perdem la idea de bellesa, sinó que l'ampliem. No ens hem de reduir, i aquests aspectes que semblen negatius, que de petit et fan malveure, m'han fet entendre altres valors humans, sense que això vulgui dir perdre els altres, sinó a l'inrevés, ampliar-los.

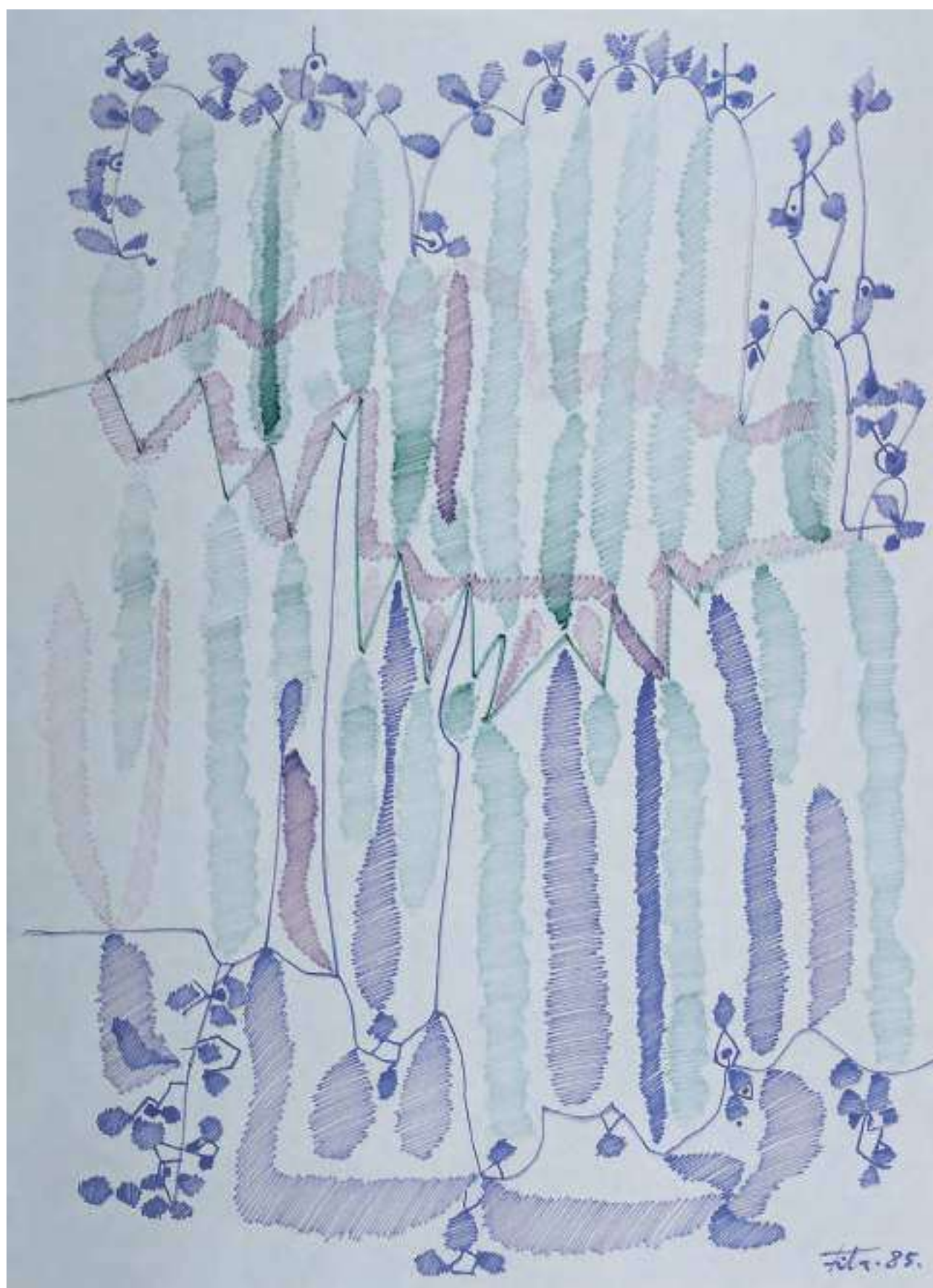

1983 *Fustes segades*

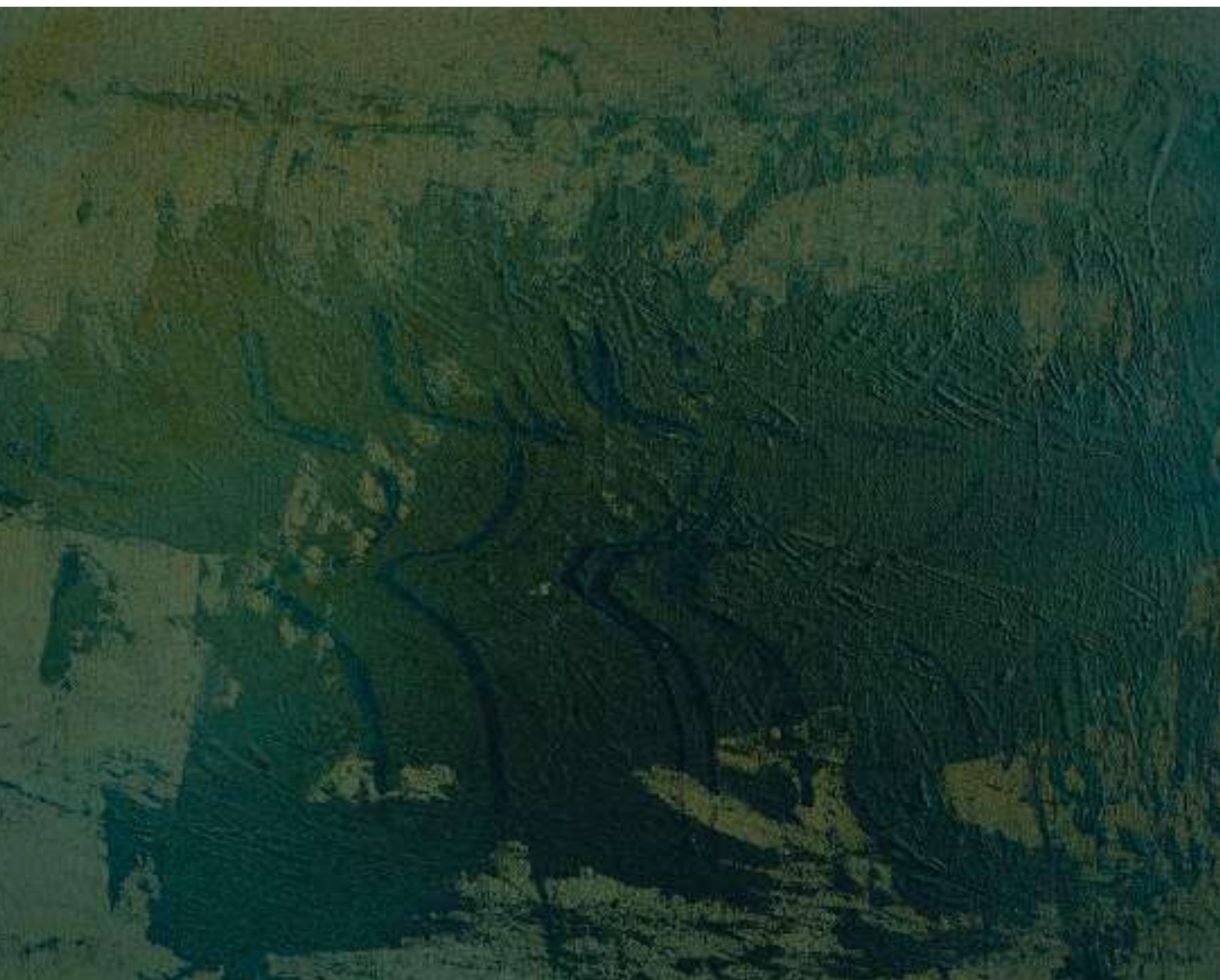
1984 Centre Joan Riu

1985 *Retoladors 3*
64 x 47,5 cm
Retoladors

1985 *Retoladors 4*
64 x 47,5 cm
Retoladors

1985 *Forçar*
65 x 54 cm (15F)
Mixta / Tela

1985 *Reclòs*
114 x 146 cm
Mixta / Tela

Aquestes obres són fruit del fet d'estendre una tela sobre unes caixes i altres estris de fusta. El joc que dona és molt motivador.

Igualment passa amb un pot, un tamboret o l'escultura d'una cara, però l'interès primer és la tela i els seus plecs.

1985 *Cara*
107 x 130 cm
Mista / tela

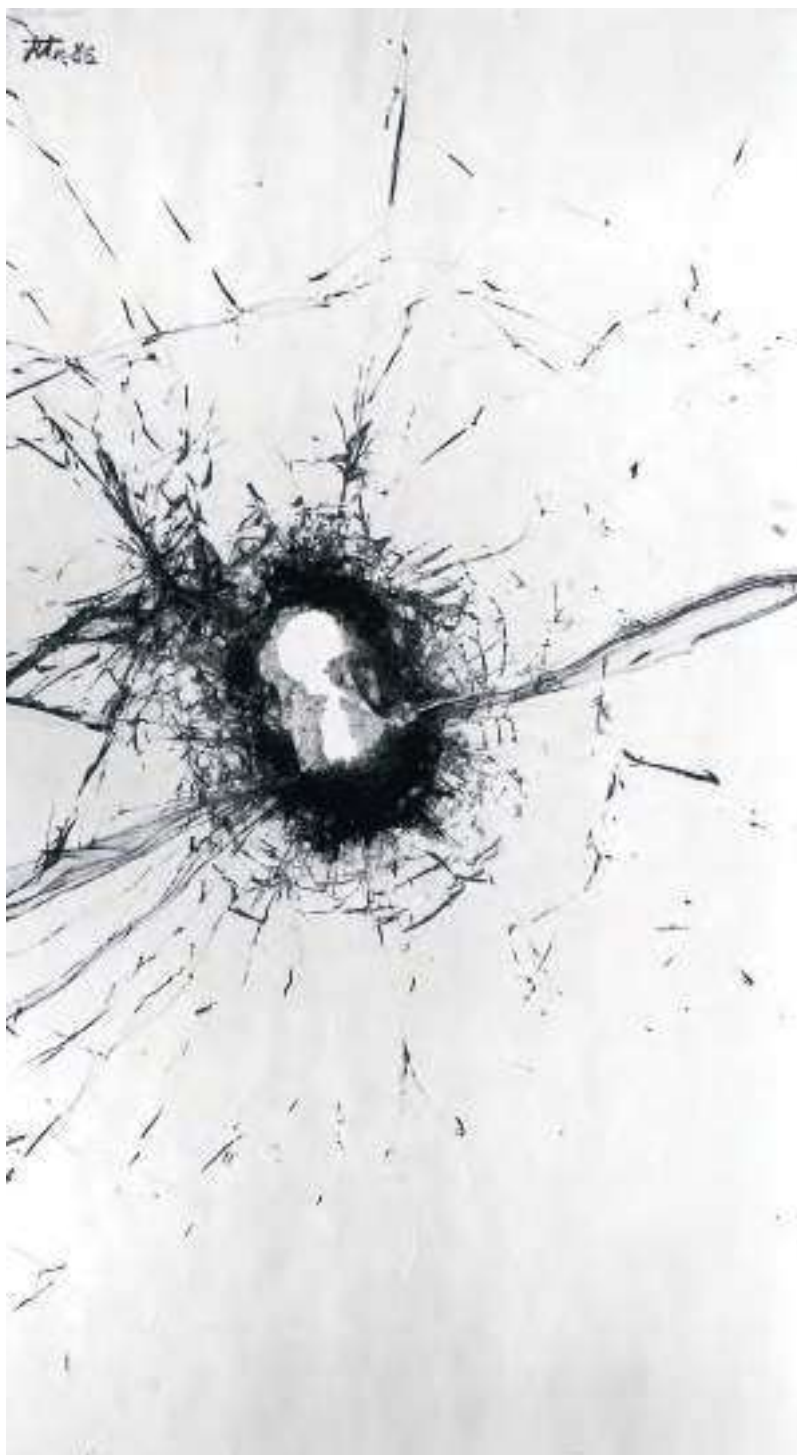

1985 *Caixes*
104 x 74 cm
Mixta / Tela

Es tracta de fusta carregada de pintura laca per envernissar peces. La fusta era de conglomerat amb forats, mal tallada, i aquesta càrrega de pintura tenia un punt on apareixien zones brillants al costat d'altres zones aspres. Hi havia parts amb molta càrrega i d'altres amb menys. Al capdavant, una peça admirable per tenir com una obra de gran distinció. En aquesta no hi he afegit res. L'he fotografiat, fixat i sobretot signat i datat. I això que no era res mentre era entre les deixalles del taller... El meu interès i voluntat ho valoren i li donen distinció d'obra meva.

1985 *Laca*
92 x 77 cm
Laca i fusta

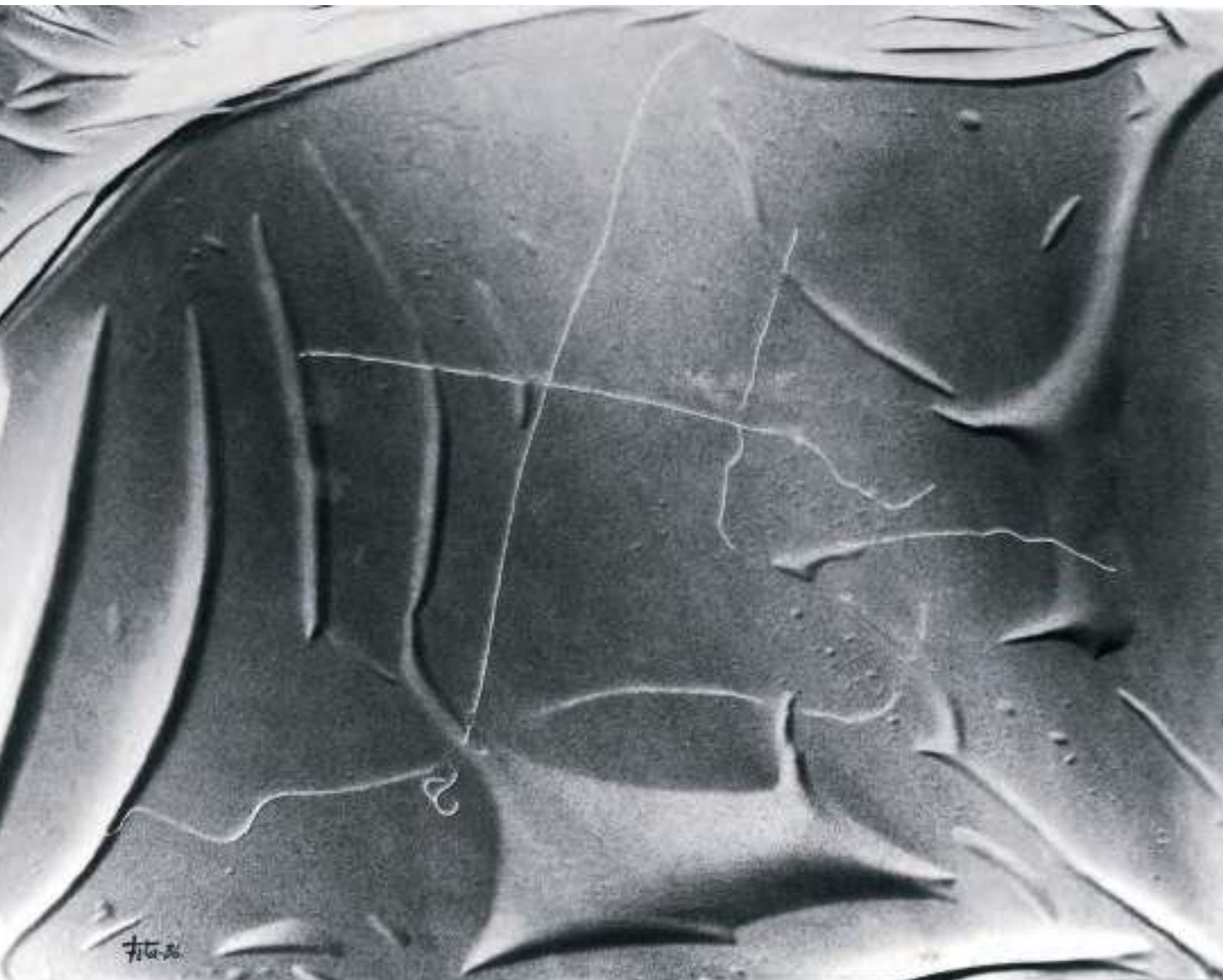

Un tret a un vidre antibales em va suggerir fer una obra sobre l'atemptat al dictador Pinochet. Un fet com aquell, i veure un vidre esquerdat en radial que tenia com a centre el tret, és impactant. Visualment, el vidre presenta una gran riquesa d'espais, formes i brillants jaspats amb línies rutilants segons la llum. La veritat és que aquestes destrosses portaren la meva sensibilitat a voler recuperar les esquerdisses com a obres per exposar. Les diferents maneres amb què es mostren són expressions que voldria valorar, i en petita mesura he procurat de fer-ho. Imagineu-vos, doncs, això en gran. Són moltes les imatges de vidres trencats que he vist amb les quals m'he motivat.

1986 *Pinochet*

102 x 58 cm

Vidre antibales

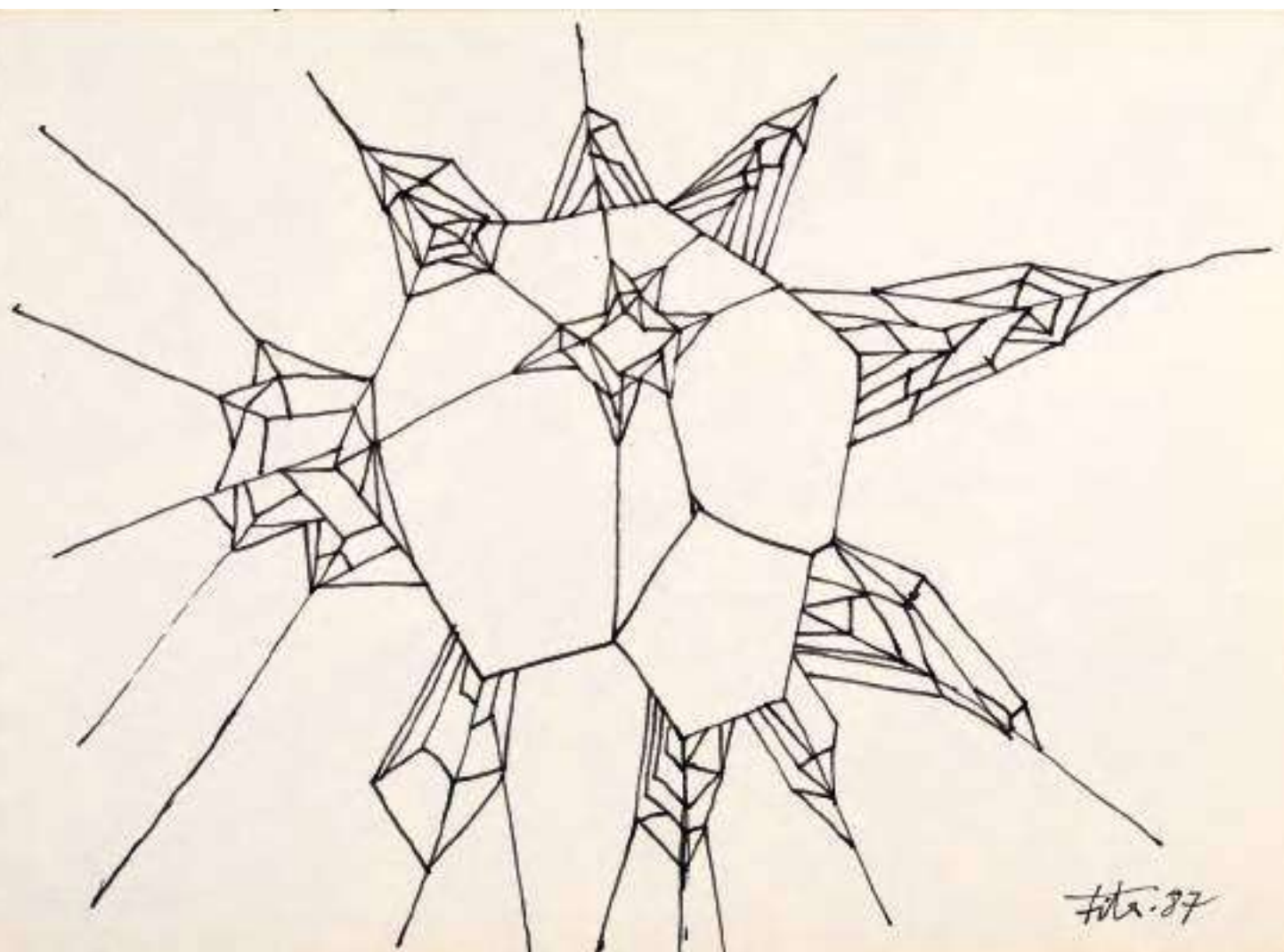
En treballar en els plecs calia anar més enllà, i aquestes obres tenen el valor de moure unes formes. En estendre plana una tela molla forma unes bufes, uns botits que tenen un valor plàstic innegable i que es poden modificar en direccions i mides diferents.

Aquestes obres en donen a entendre alguns nous aspectes. Un drap mullat sobre una superfície llisa produeix una sèrie de plecs o bufes que es poden modificar amb els diferents moviments. La pintura en fixarà la forma.

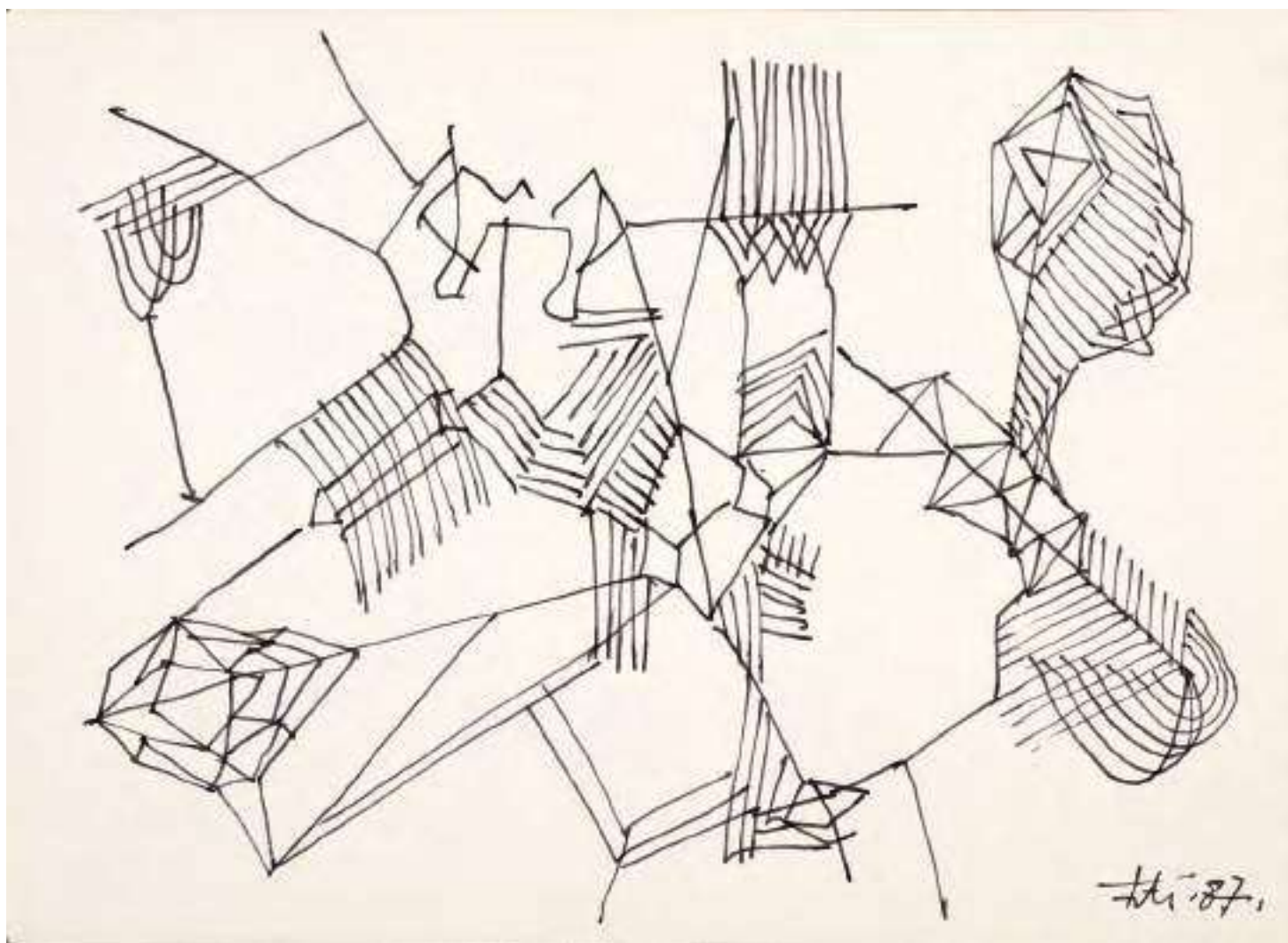
1986 *Anaglif*
100 x 73 cm
Mixta / Tela

1986 *Sortint*
92 x 73 cm
Mixta / Tela

1987 *Bloc 195*
16 x 21 cm
Retolador paper

1987 *Bloc 195*
16 x 21 cm
Retolador paper

Es tracta d'una caixa de metacrilat que guarda papers. En la indústria dels vidres, entremig d'aquests et trobes papers arrugats, de manera que el que voldries és tenir aquella obra, però surten dificultats de mesures i d'espai, i la manera és intentar de fer una obra inspirada en aquestes peces ambientals dins d'un taller o un magatzem de vidres. La veritat és que m'he quedat amb les ganes de fer-ne de noves, i en el cas que ens ocupa és molt important veure-les a favor de la llum o a contrallum.

Generalment, aquests papers prims, com de seda, fan valorar-ne tant els plecs com les seves arrugues a contrallum.

1987 *Caixa de papers*
120 x 75 x 10 cm
Plàstic i papers

1987 *Llar infantil*
222 x 135 cm
Vitrall emplomat

1987 *Rasqueta*
50 x 65 cm
Mixta / Tela

1987 *Corona*
63 x 54 cm
Mixta / Tela

1987 *Guspireig*
50 x 65 cm
Mixta / Paper

1987 *Esclat*
50 x 65 cm
Mixta / Paper

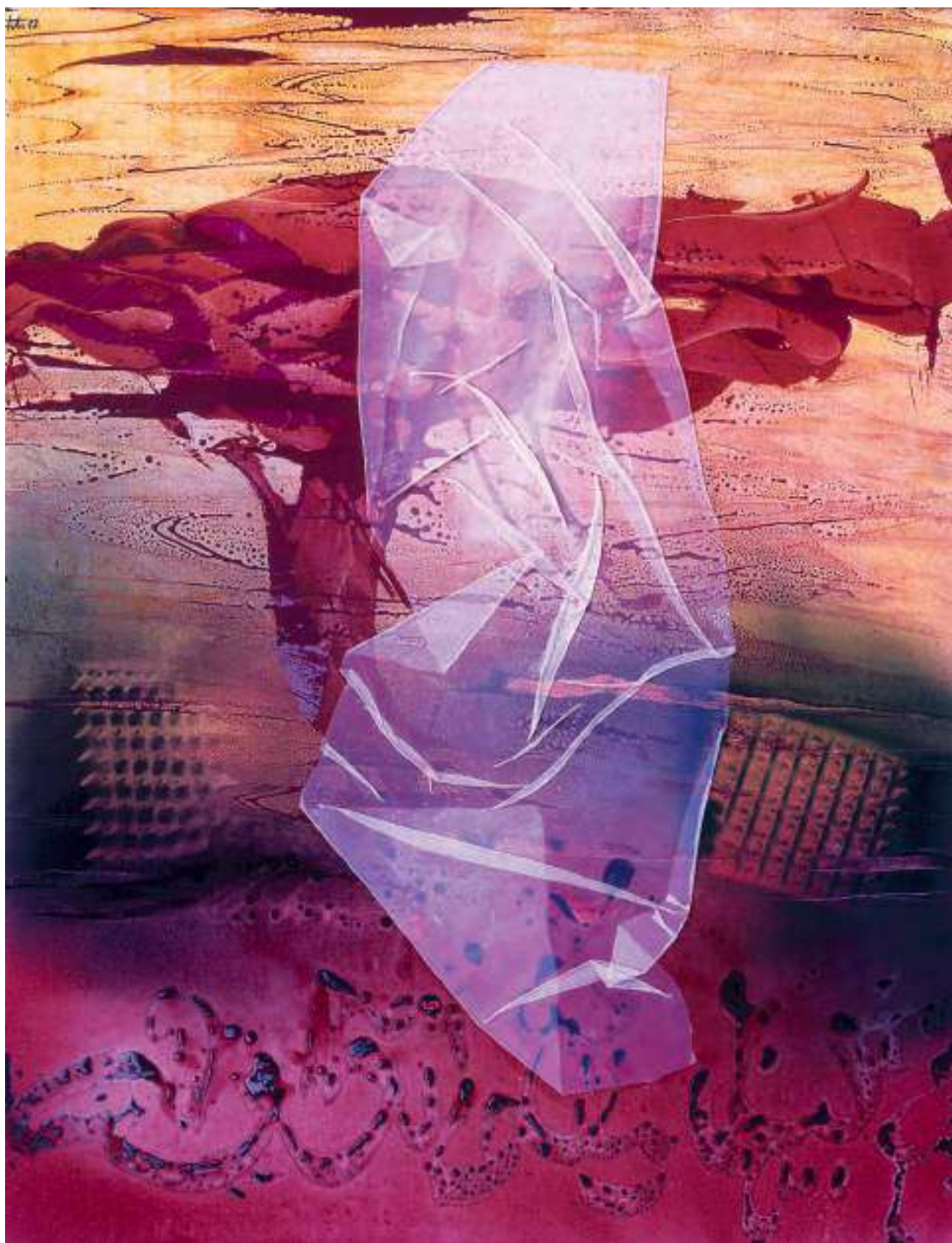
1988 *Escodrinjar*
100 x 130 cm
Mixta / Tela

1988 *Cerca*
130 x 162 cm
Mixta / Tela

1988 *Reunir*
89 x 116 cm
Mixta / Tela

1988 *Replegar*
146 x 114 cm
Mixta / Tela

NOVES APORTACIONS TÈCNIQUES A L'OBRA DE FITA

La creació artística de Domènec Fita, nascut a Girona l'any 1927, s'ha caracteritzat per una continuada voluntat d'experimentació amb temes, materials i recursos tècnics que l'han permès assolir resultats tan originals com innovadors.

Des dels seus inicis, Fita, s'ha dedicat intensament a les arts en totes les seves especialitats: l'escultura, la pintura, el dibuix, el vitrall, la ceràmica, l'estampació gràfica, el cartellisme, han estat algunes de les tècniques emprades per l'artista, sempre obrint nous camins d'innovació i creant nous recursos que han desvetllat novedosos resultats. El permanent estat de llibertat d'expressió i d'inquietud creativa, el ferm desig de renovar-se constantment i l'anhel d'assolir noves metes han estat els reptes incessants del nostre artista, caracteritzat per la seva extrema receptivitat.

Amb una gran preocupació tècnica i sense idees pre-concebudes, s'endinsa a la recerca de llenguatges i solucions diferents amb una decidida voluntat de trencar motlles. Així, ara ens presenta una col·lecció d'obra recent realitzada amb pols de resines d'epoxi sobre planxes de ferro, cuites a 200° de temperatura, resultat d'una nova experiència basada, en aquesta ocasió, en materials industrials.

Net de prejudicis, s'ha afrontat d'una manera directa amb aquesta tècnica, emprada, ara per ara, només per a pintar mobles metàl·lics, tot escorcollant fins al final tot el que pot oferir dins l'univers creatiu.

1988 *Bàlsam*

100 x 100 cm

Resines d'epoxi i ferro

Si tenim en compte que els colors i les formes es materialitzen sobre la planxa a través de les diferents superposicions de la volàtil pols de resina, entendrem que l'atzar, aquí hi juga un paper molt important: l'aplicació del pigment en forma de pols ha de ser tant acurada que, qualsevol imprecisió modifica tot el resultat. El gest directe, l'empremta dels dits o el rastre de qualsevol eina que barreja dos o més colors (segons les capes aplicades) fa vibrar la matèria, teixint així, un entremat i una textura de ritmes cromàtics i de formes inconcretes que revelen la passió interior de l'artista en el moment d'executar-se cada obra en concret.

Un món còsmic i aquífer de formes fluides i flexibles arravatadament rítmiques, sacsejat de veladures i d'esclat colorístic, se'ns presenta en aquestes obres. El tractament, d'una gran contundència i rotunditat expressiva, manifesta el batec íntim i el vaivé emocional d'aquest flagrant anticonformista que és Domènec Fita.

Els dibuixos que il·lustren també aquest monogràfic, tot i que no es presenten a l'exposició, hom ha cregut important de mostrar-los perquè són els diferents estudis que l'artista va portar a terme un cop conegut el procés de realització, però, abans de lliurar-se definitivament a aquesta interessant experimentació. Són uns esbossos espontanis, frescos, d'un intens dinamisme que marquen la pauta de les obres definitives.

Conxita Oliver

Membre de l'Associació Catalana de Crítics d'Art

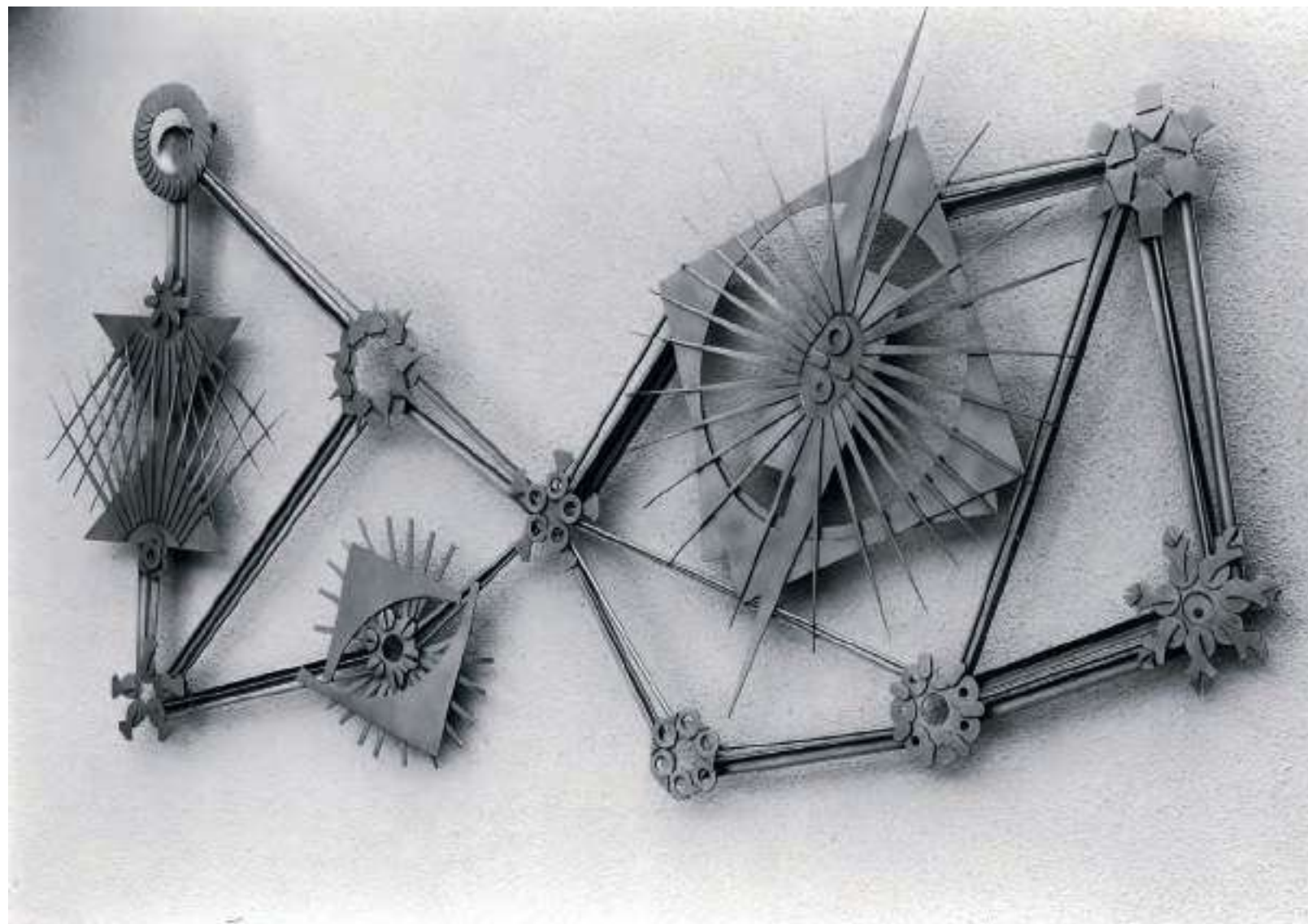
1988 *Quarç*
100 x 120 cm
Resina d'epoxi i ferro

1988 Parròquia Vista Alegre (Girona)
97 x 146 cm
Vitrall emplomat

1988 Parròquia Vista Alegre (Girona)
97 x 146 cm
Vitrall emplomat

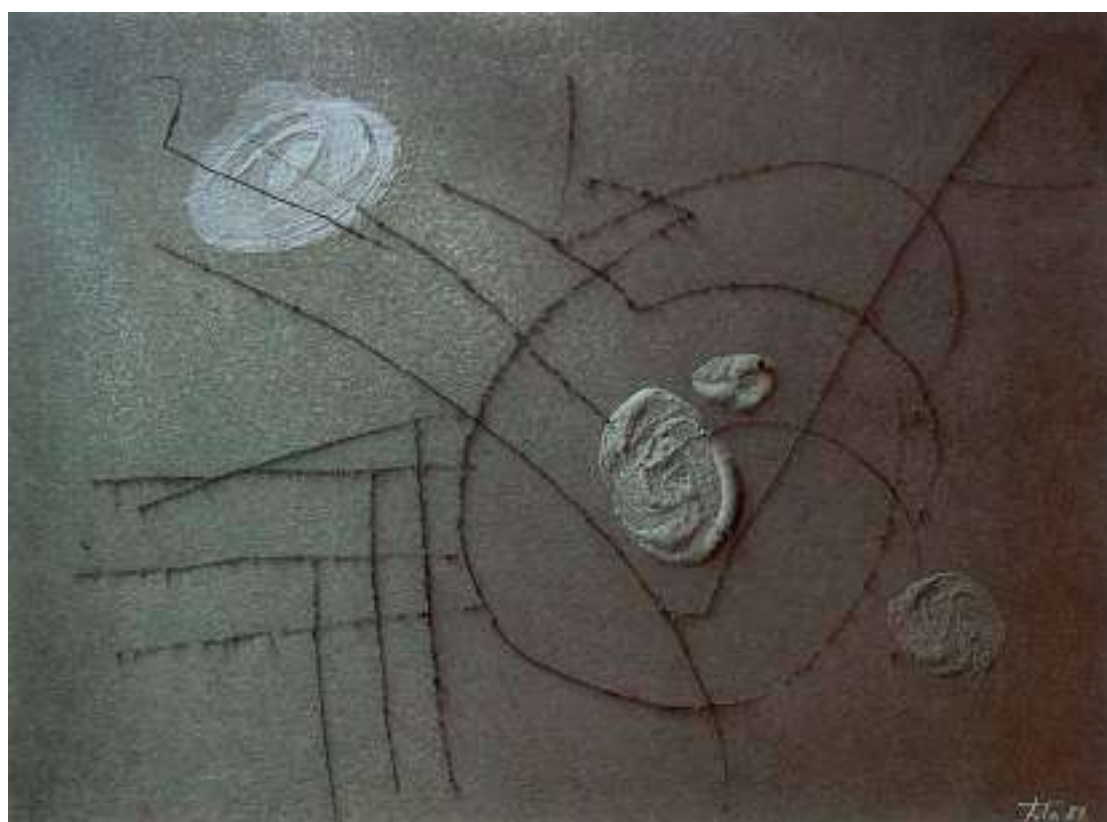
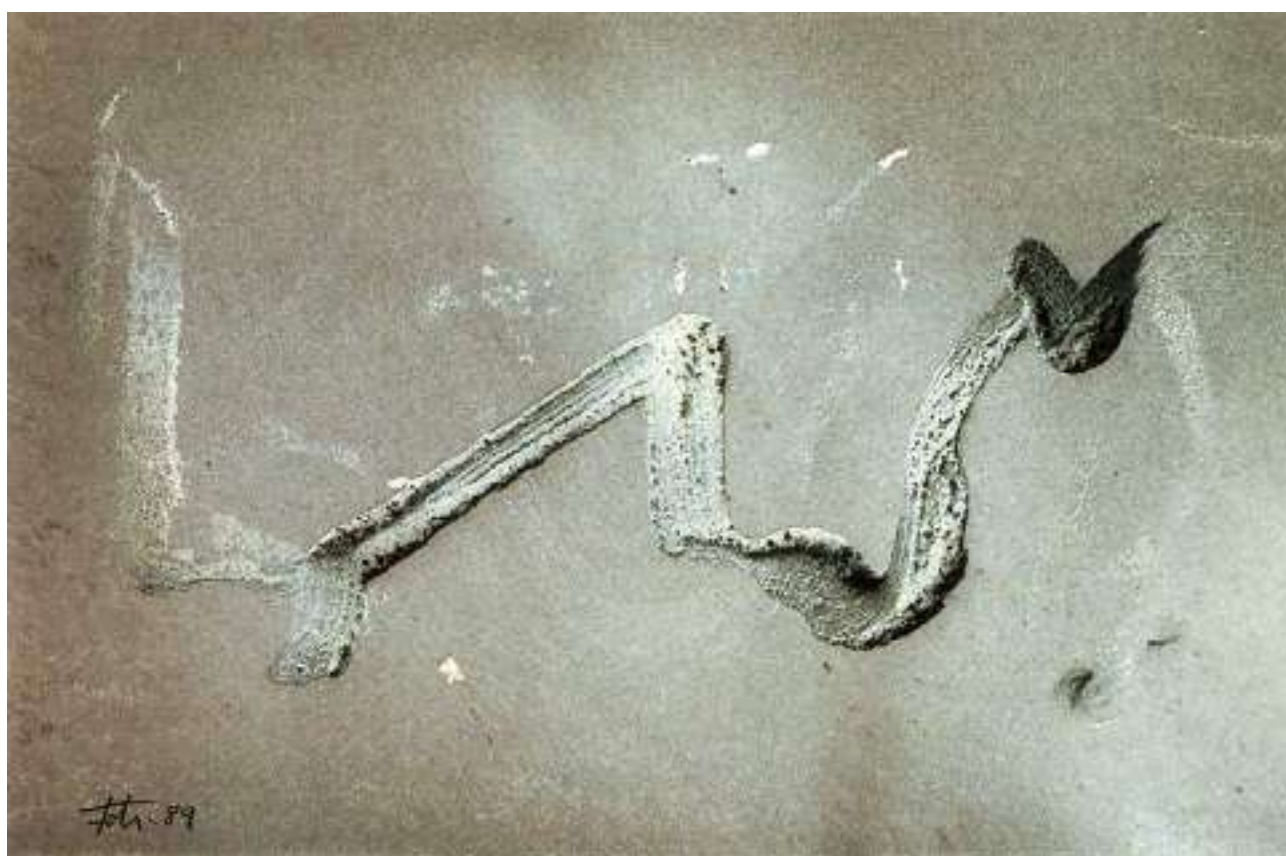
1988 Casa Mateu Valls
270 cm llarg
Acer inoxidable

1988 *Acumulació de pintura*
36 cm d'alçada
Pintura tallada

1989 *Sèrie Taula*
45 cm alçada
Pintura i fusta

1989 *Série Juliol*
28 x 42 cm
Mixta / Paper

1989 *87+22*
32,5 x 44 cm
Mixta / Paper

1989 *Goigs*
73 x 60 cm
Mixta / Tela

Aquestes obres també me les va oferir una persona que coneixia la meva il·lusió per les coses aparentment inútils, per llençar. En aquest cas es tracta d'una acumulació de llimadures d'un taller mecànic d'un manya. Són formes de xiprer o que s'adapten damunt d'una superfície que, amb el temps, forma una crosta per acumulació. Aquestes petites obres, com tantes de semblants produïdes en els tallers, tal com s'ha pogut constatar, permeten diverses valoracions, i poden incloure indústries de qualsevol altra matèria.

1989 *Llimadures*
14,5 cm alt
Ferro

1989 *Casa Roig* (Ullà)
141 x 215 cm
Vitrall emplomat

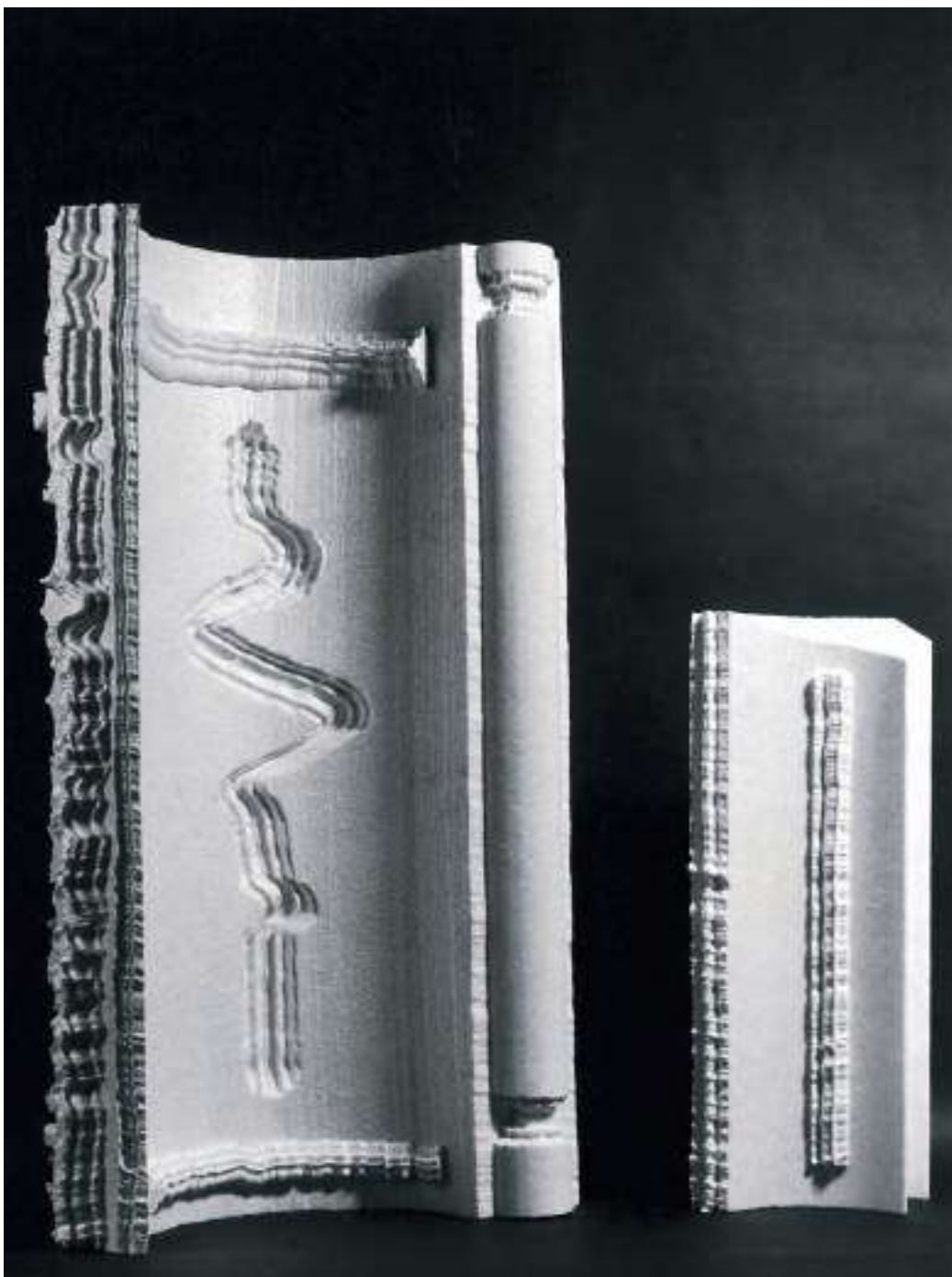

1990 *Vitrax* (Olot)
640 cm alçada
Vidre emplomat

Es tractava d'una plaça on s'havia de fer una barana de trenta metres de llargada, aproximadament. Tradicionalment, les fargues i el treball de ferro eren el punt de partida que es volia evocar. Van donar-me llibres i molta informació perquè l'obra guardés relació amb el lloc. Per les seves condicions, les ordenances i tot el sistema constructiu, calia aprofitar les formes al màxim. La barana estava rematada amb dos llums de vidres de colors emplomats; s'havia de situar en un lloc adequat de la plaça un tercer llum, lleugerament més gran, fent conjunt. Aquí es mostren alguns estudis i fotografies d'aquesta obra.

1991 *Ordino* (Andorra)
Pça. Mossèn Cinto Verdaguer

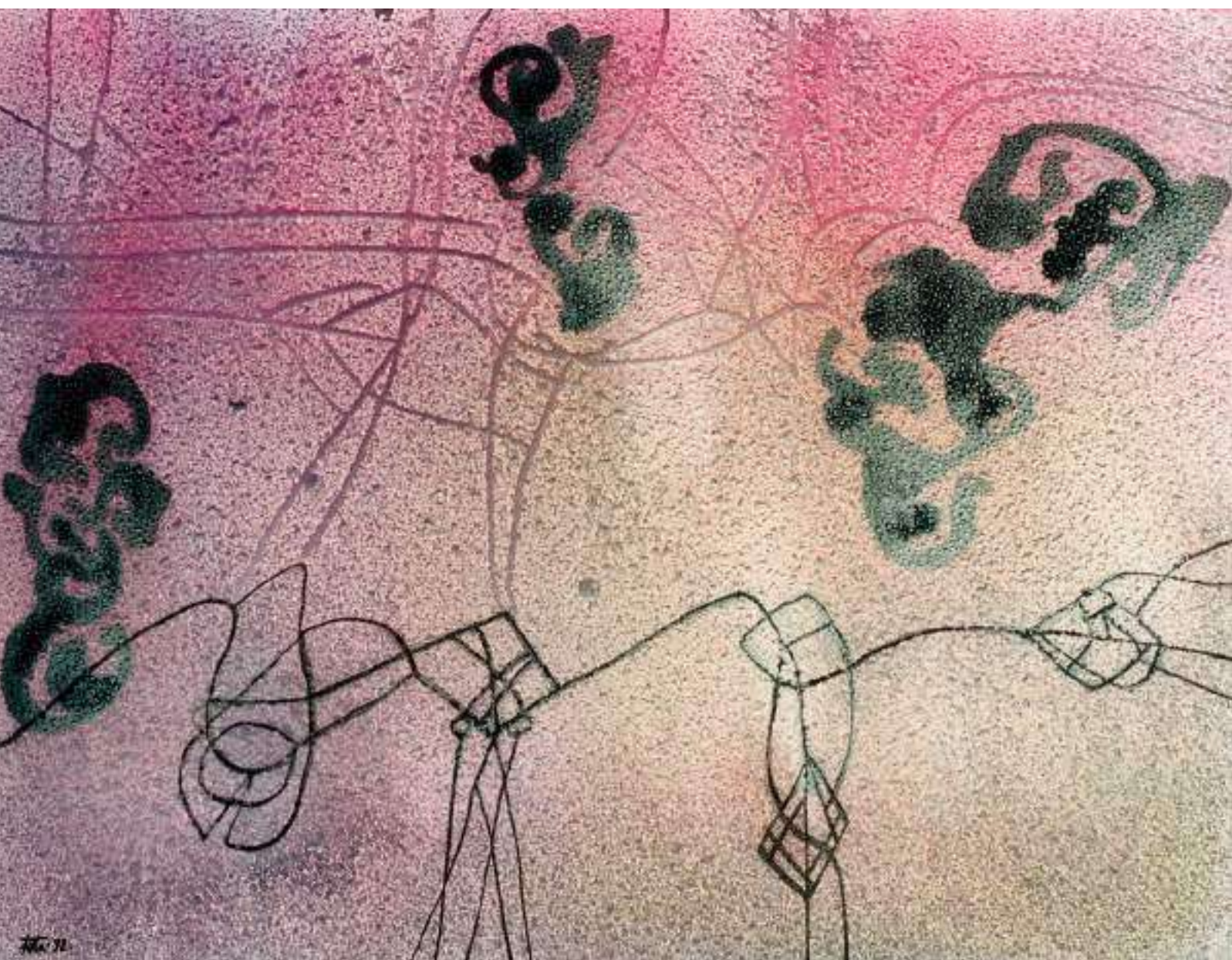
Aquí la font fou una fàbrica de poliuretà i poliestirè de Cassà de la Selva. Les diferents peces, amb formes planes o corbes, o d'embalatge, em portaren també a pensar en peces escultòriques.

Pel fet que aquest material és molt delicat cal o bé passar-lo a bronze o bé protegir-lo amb una urna de metacrilat, tal com he fet. Combinar formes cilíndriques amb acanalats o tires de formes variades ha format unes escultures d'arquitectures imaginàries o formes amb sostraccions i afegitons de caràcter poètic, en les quals el mateix material i els talls en la matèria i la visió per transparència són una qualitat nova en l'escultura.

1991 *Pòrex* 51-57
99-60,5 cm

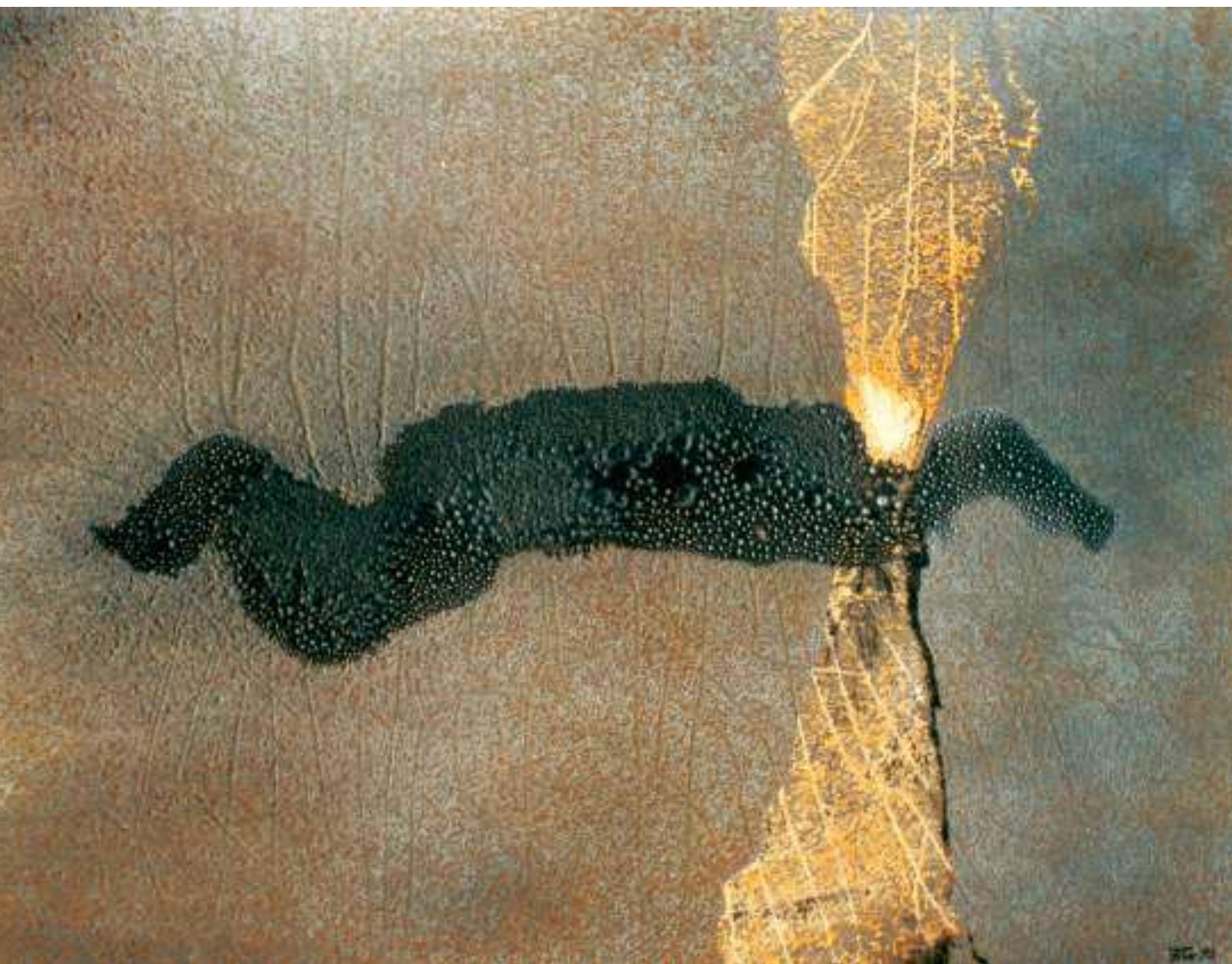
1991 *Estela*
 Pont del Pasteral
 600 cm alt
 Ciment encofrat

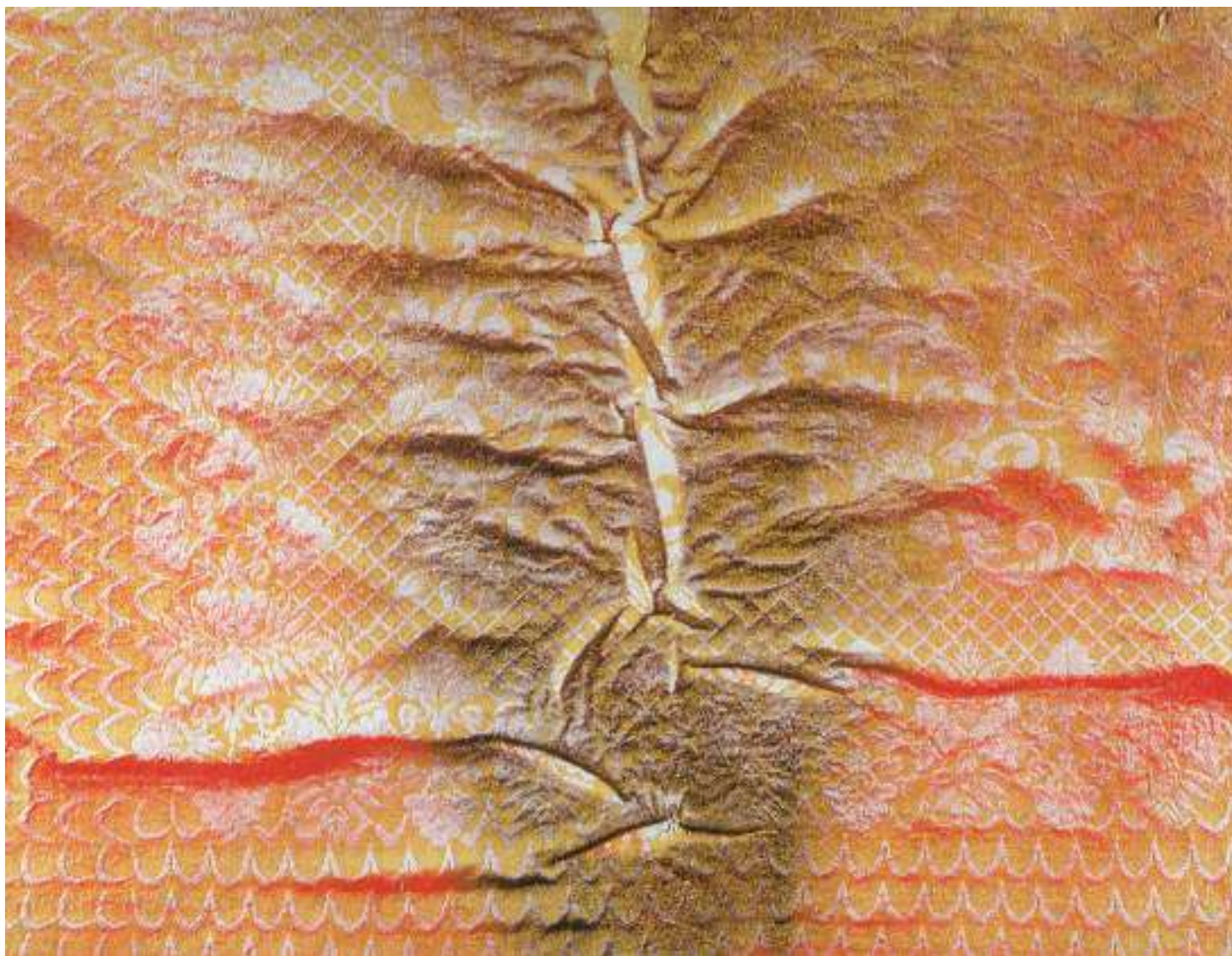
1992 *Assimilació*
89 x 116 cm
Mixta / Tela

1992 *Glomèrul*
100 x 81 cm
Mixta / Tela

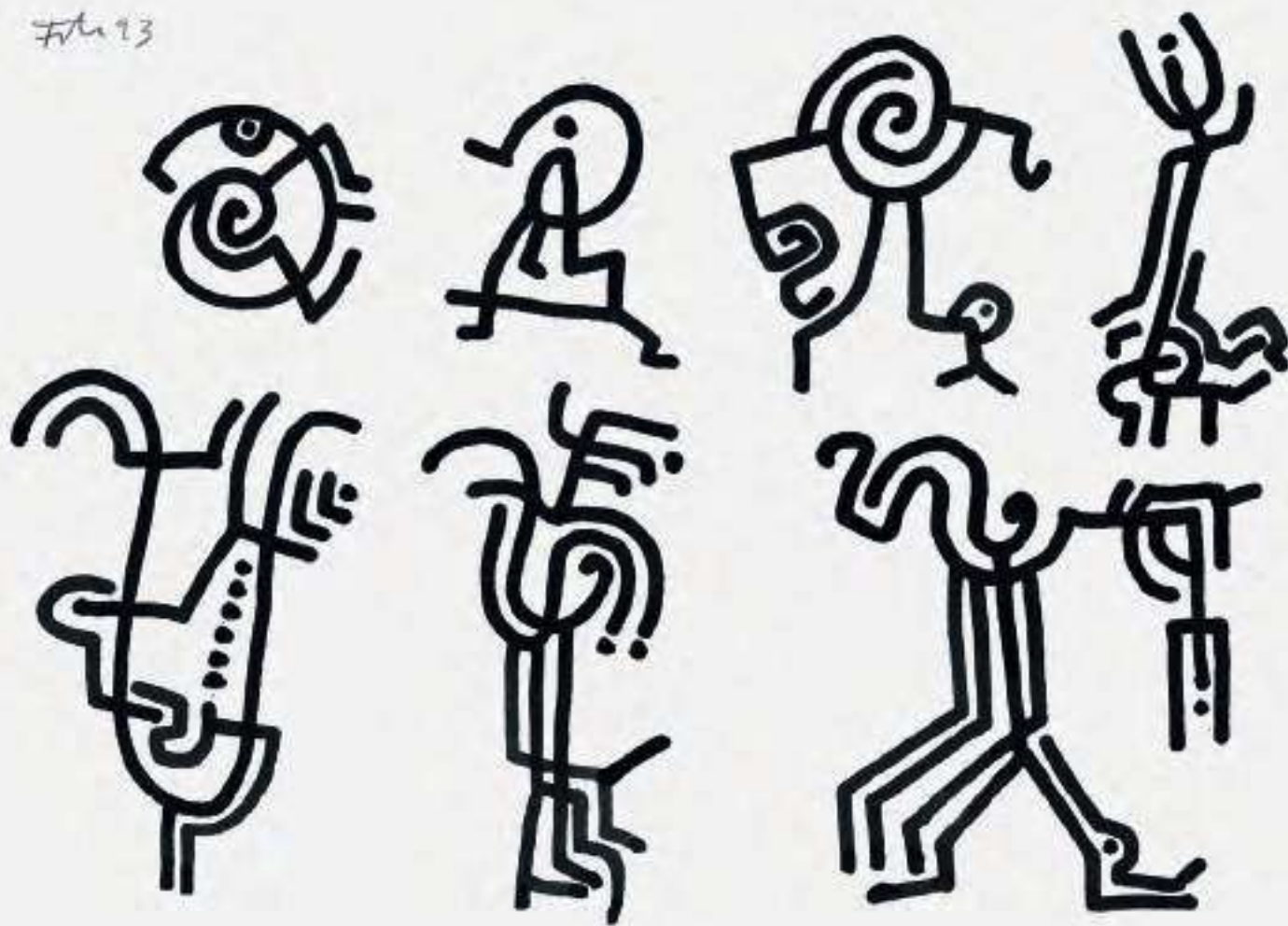
1992 *Estrat*
97 x 130 cm
Mixta / Tela

La meva esposa Àngela em va portar un cobrellit per si en volia fer alguna cosa, i d'allò en van sortir unes obres, de les quals aquí es mostren algunes possibilitats. La planxa, amb els plecs durs o tous sobre una fusta, en marca la pauta.

1993 *Tela 1*
72 x 94 cm
Mixta / Tela

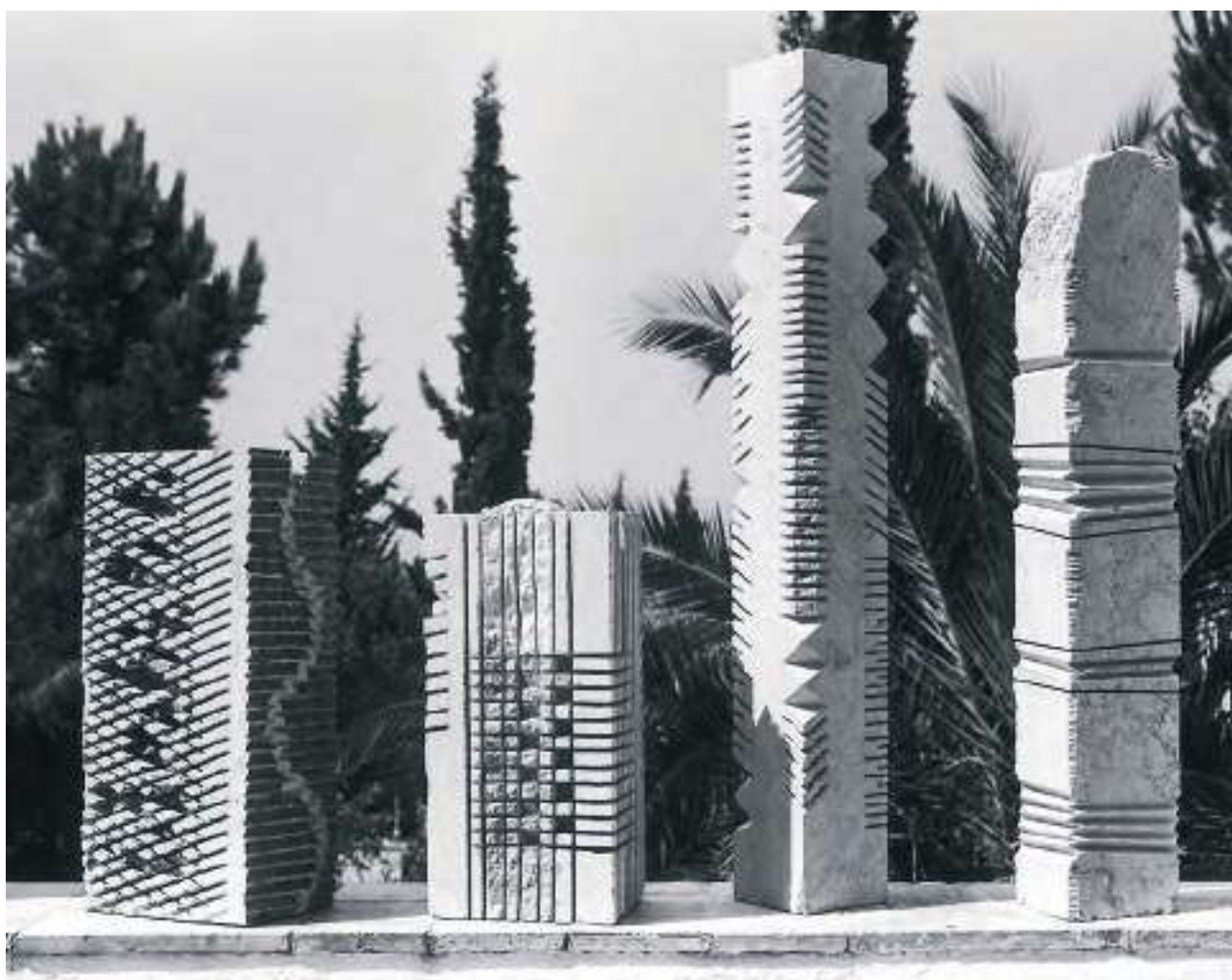
Fila 93

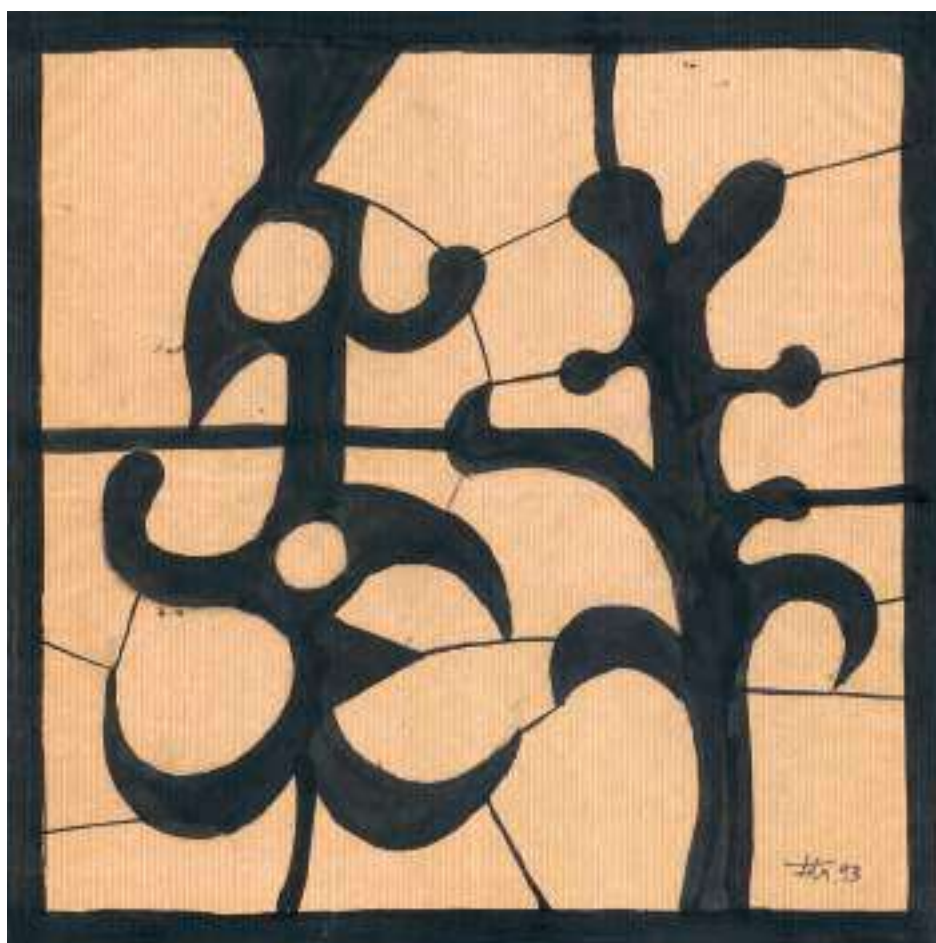
1993 *Bloc 319*
17 x 23 cm
Ploma rodona

1993 *Pedres serrades*
48-45-38 cm alt
Pedra de Girona

1993 *Pedres serrades*
48-43-90-80 cm alçada
Pedra de Girona

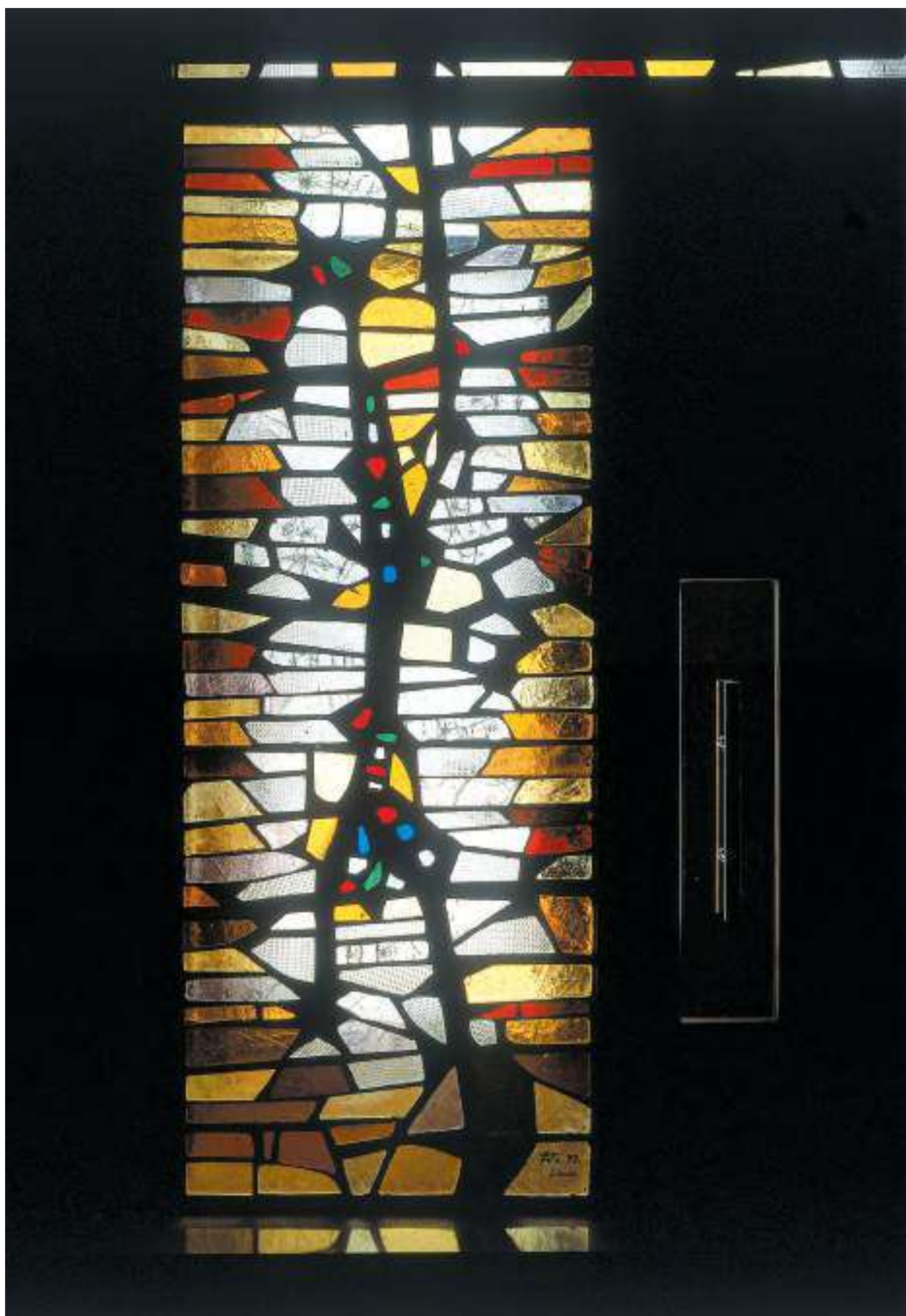

1993 Parròquia St. Josep (Ripoll)
Projecte
45 x 45 cm
Tinta xinesa paper

1993 Parròquia St. Josep Obrer
Vistes exterior – interior

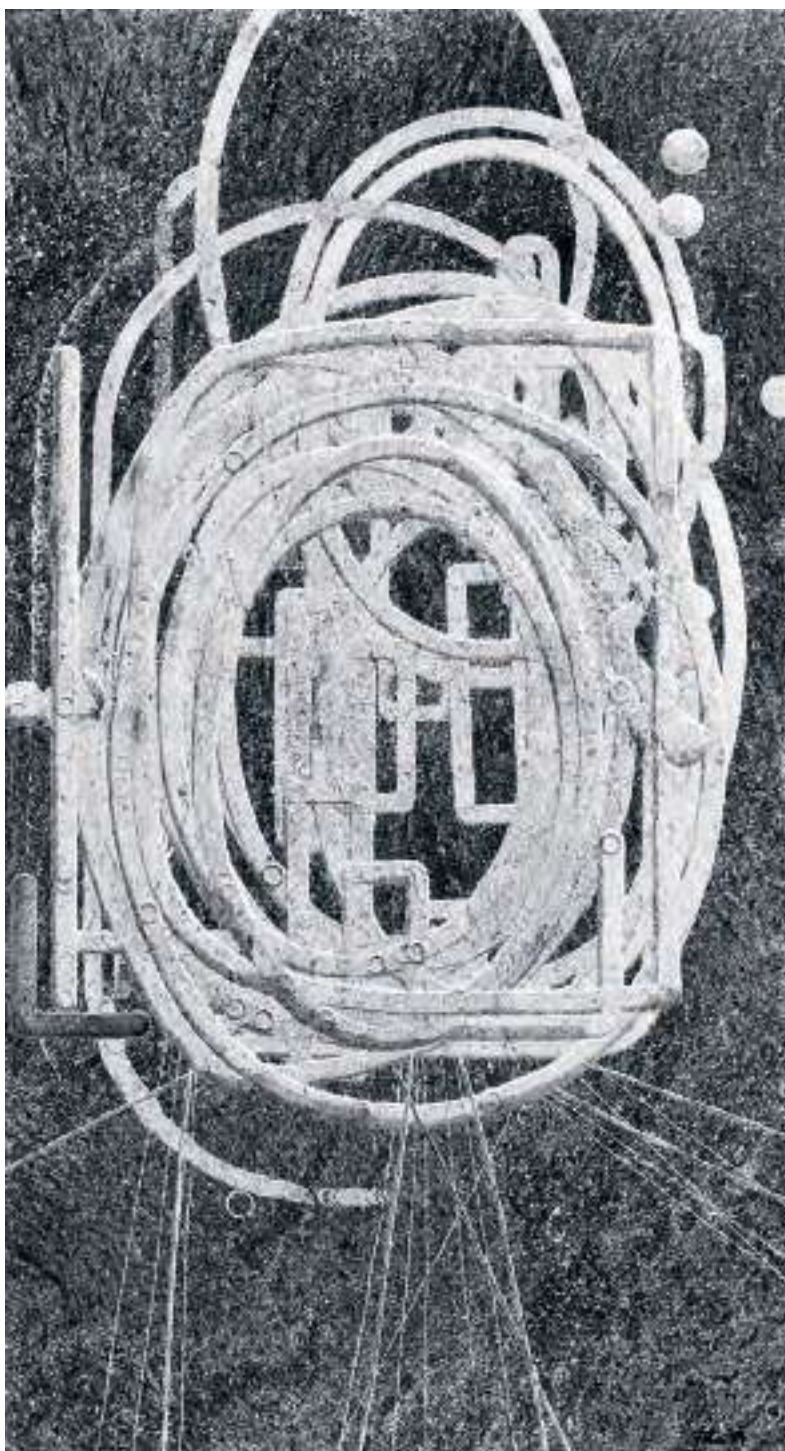
1994 Parròquia St. Josep (Ripoll)
400 x 600 cm
Vitrall ciment

1994 Parròquia St. Josep (Ripoll)
Vitrall ciment

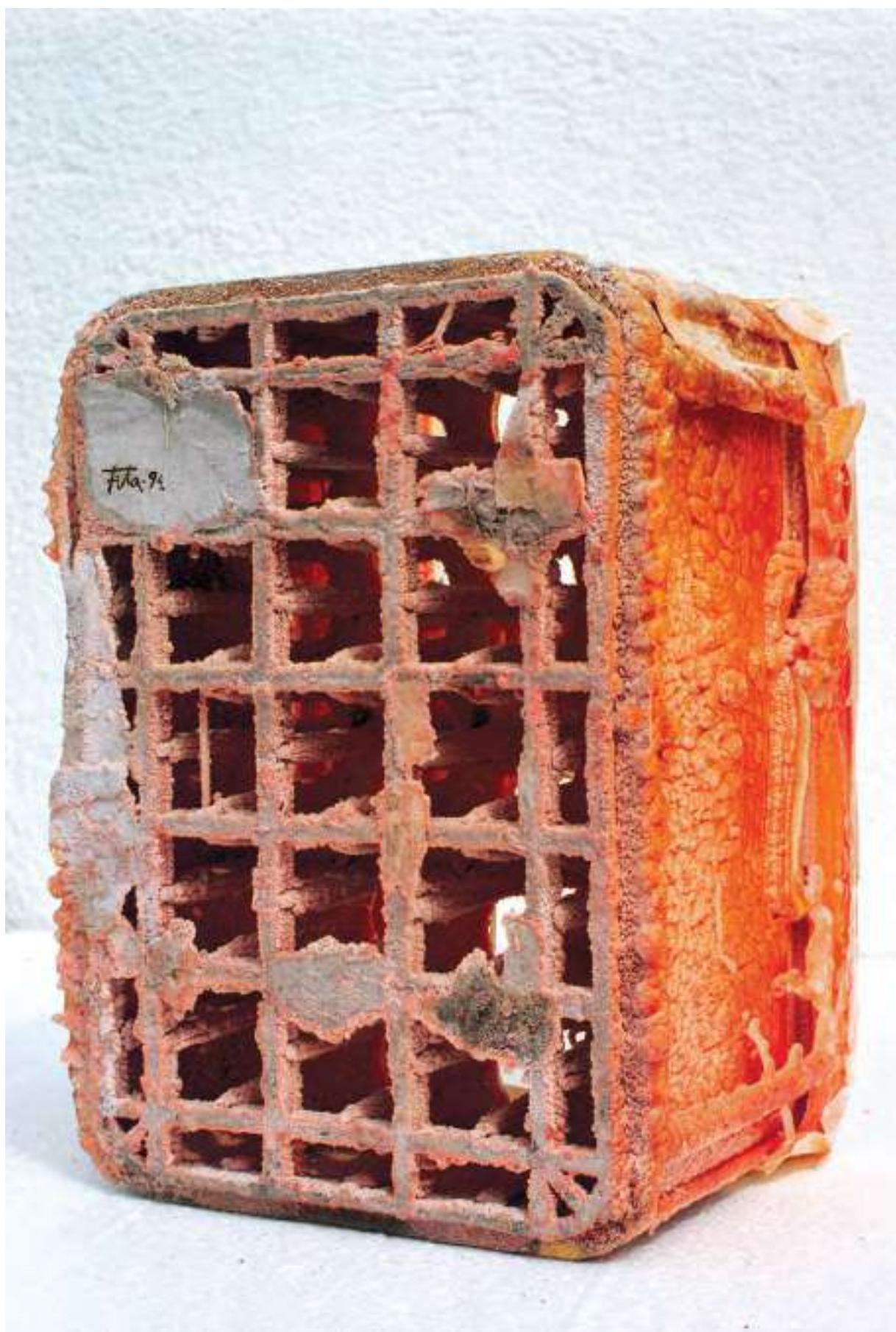
1994 *Ondulacions*
240 x 120 cm
Paper entre vidres

Com és de consuetud, en anar a un taller se m'obren els ulls, i estic atent a tot allò que m'envolta, i així em trobo amb regals com aquests.

Són planxes de marbre gravades que actuen com a suport per foradar formes el·líptiques de piques, o per rebaixar parts de la pedra. Aquesta planxa que queda gravada per les diferents manipulacions es llença, però la meua percepció està atenta a la gran quantitat d'obres que la realitat va oferint. Fins i tot en el sentiment és un plaer recuperar el que és vençut.

1994 *Plafó gravat*
114 x 62 cm
Pedra

1994 *Caixa laca*
28 x 28 x 25 cm
Acumulació de pintura

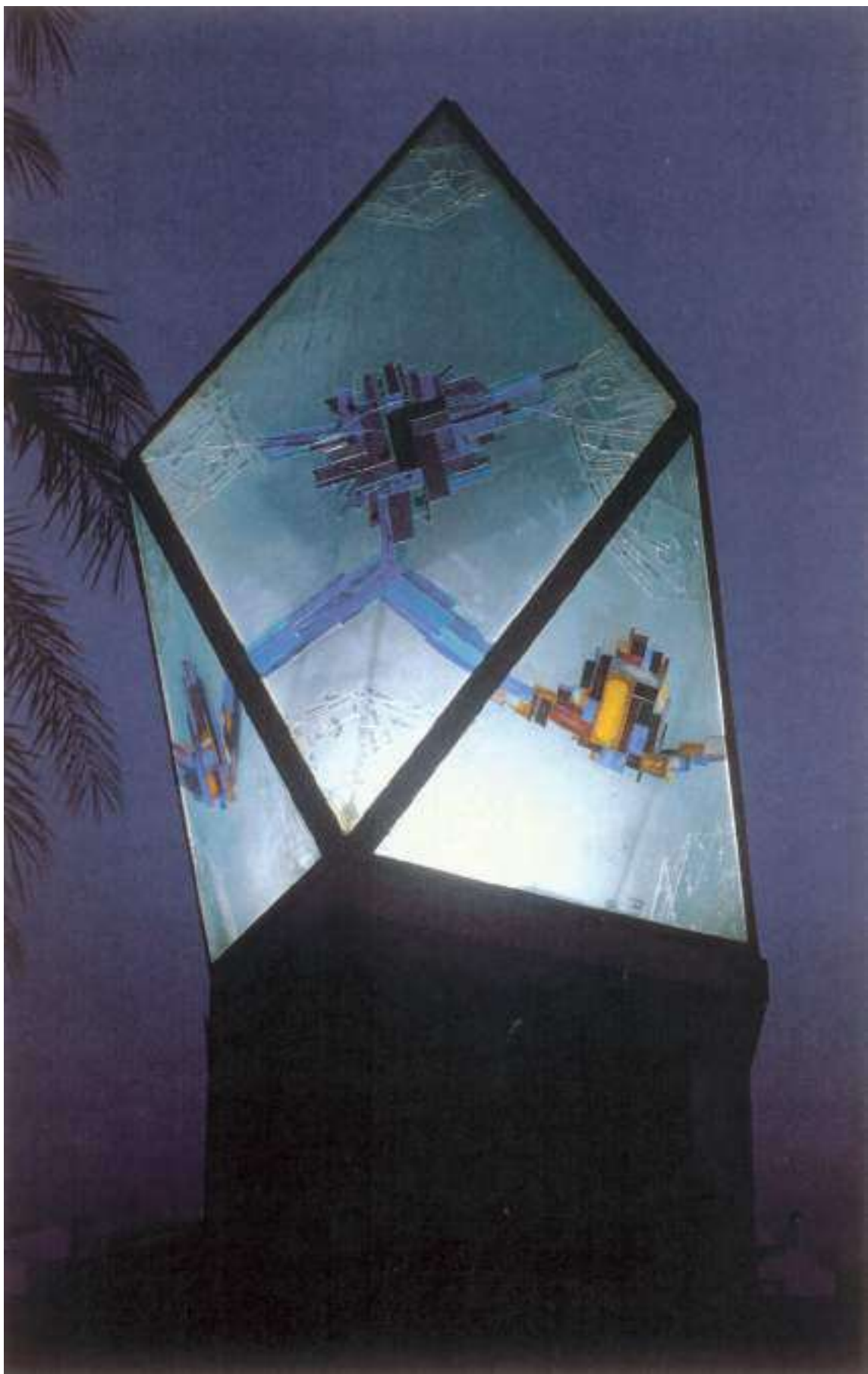

No sé com van venir a parar a les meves mans unes fustes amb una càrrega de pintura al damunt. La veritat és que t'agradaria saber els diferents colors que hi ha tancats dins aquestes capes. Com que una de les fustes tenia en un costat tot un tros obert, es podia veure el que contenia, però en tot era un misteri. Calia entendre què s'hi havia de fer. De fet, intentes pensar en aquest material com a orientador del que en pugui sortir, així que d'aquesta obra en vaig fer uns dibuixos pensant en com podia tallar aquest gruix de pintura. Un resultat és el dibuix arabesc i l'altre la matèria i els seus recursos i relleus.

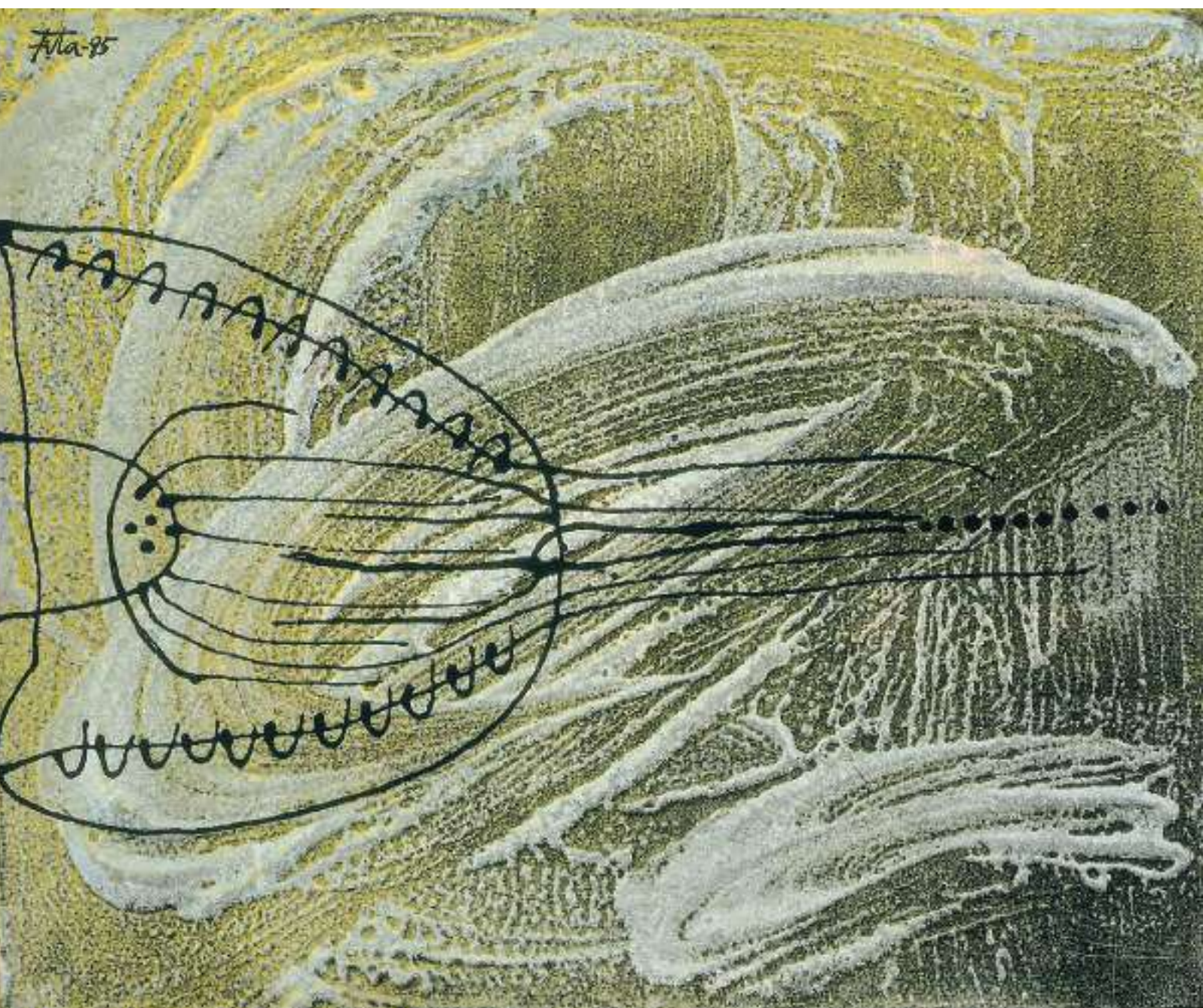
1995 *Post - 1*
49 x 93 cm
Pintura i fusta

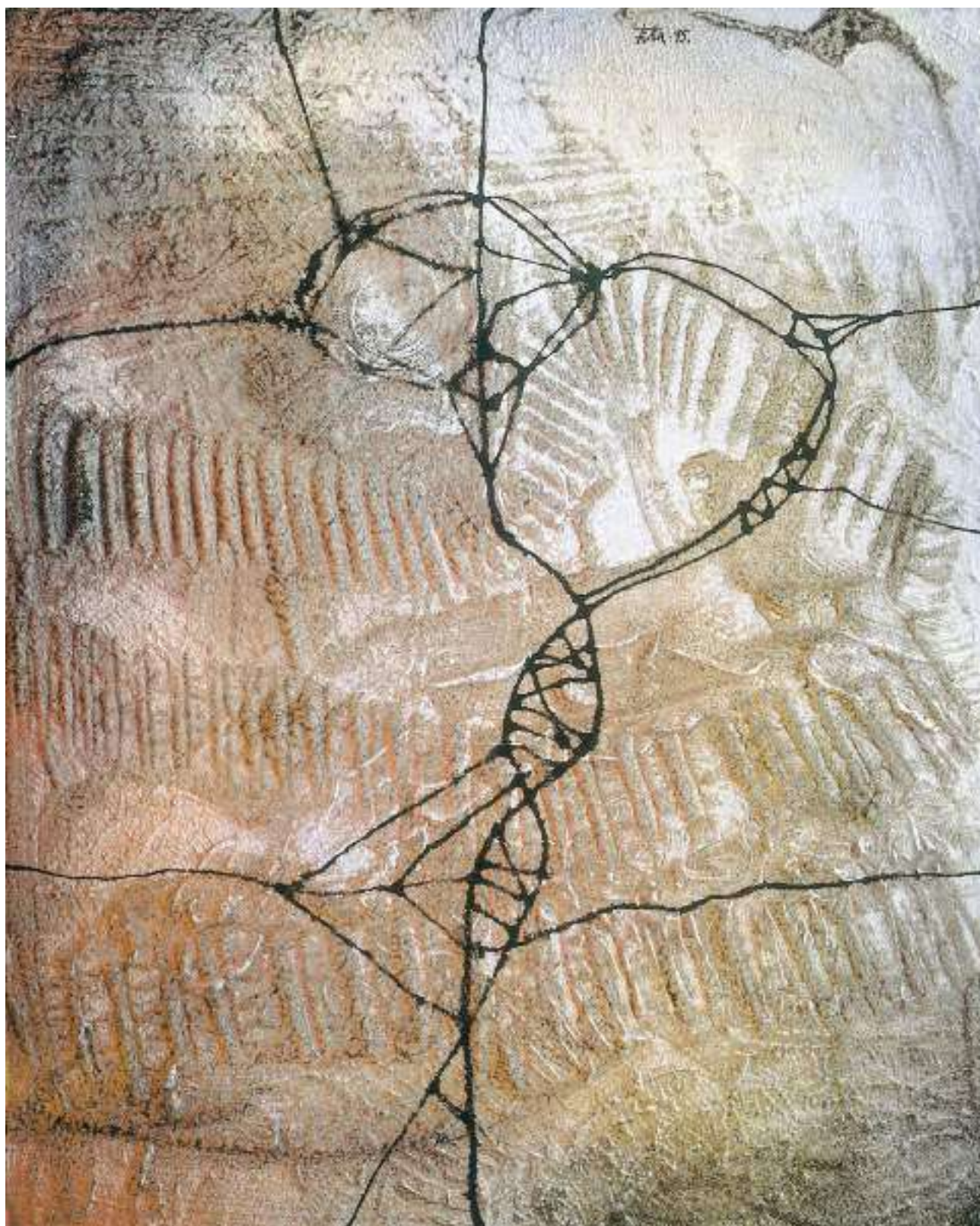
1995 *Monument a Pere Calders* (Llançà)
Ciment – vidre

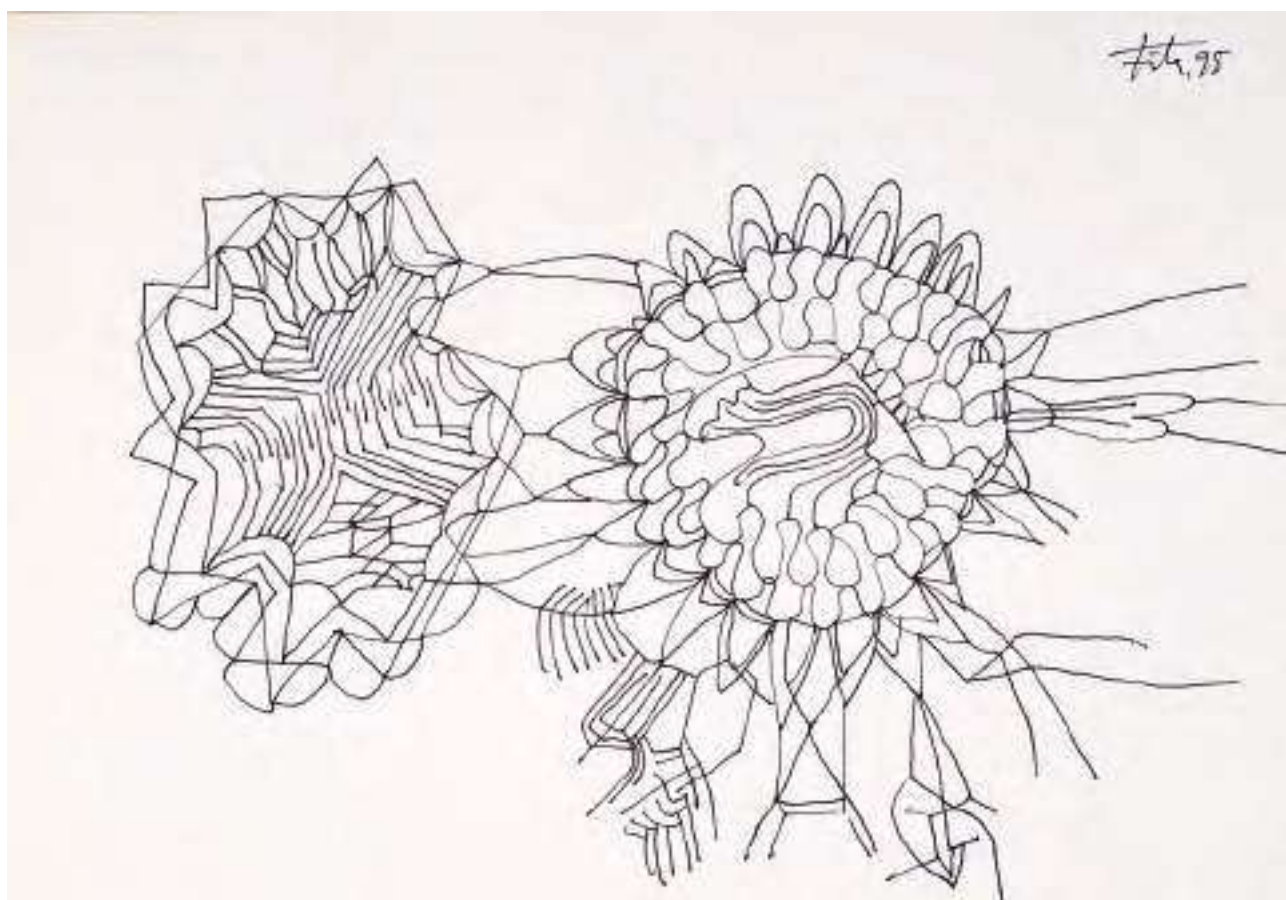
1995 *Monument a Pere Calders* (Llançà)
Estructura i vidres

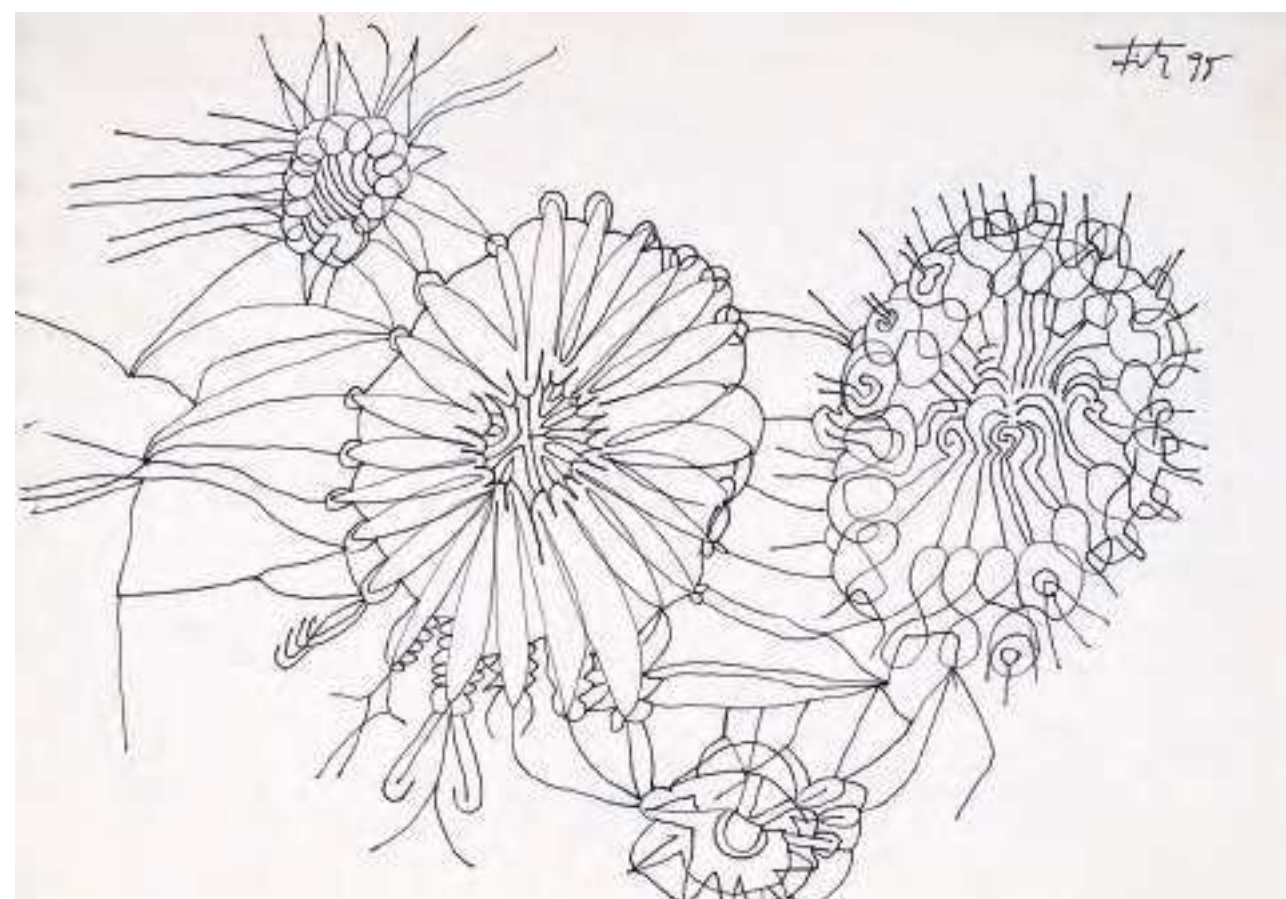
1995 *Sabó 5*
38 x 46 cm
Mixta / Tela

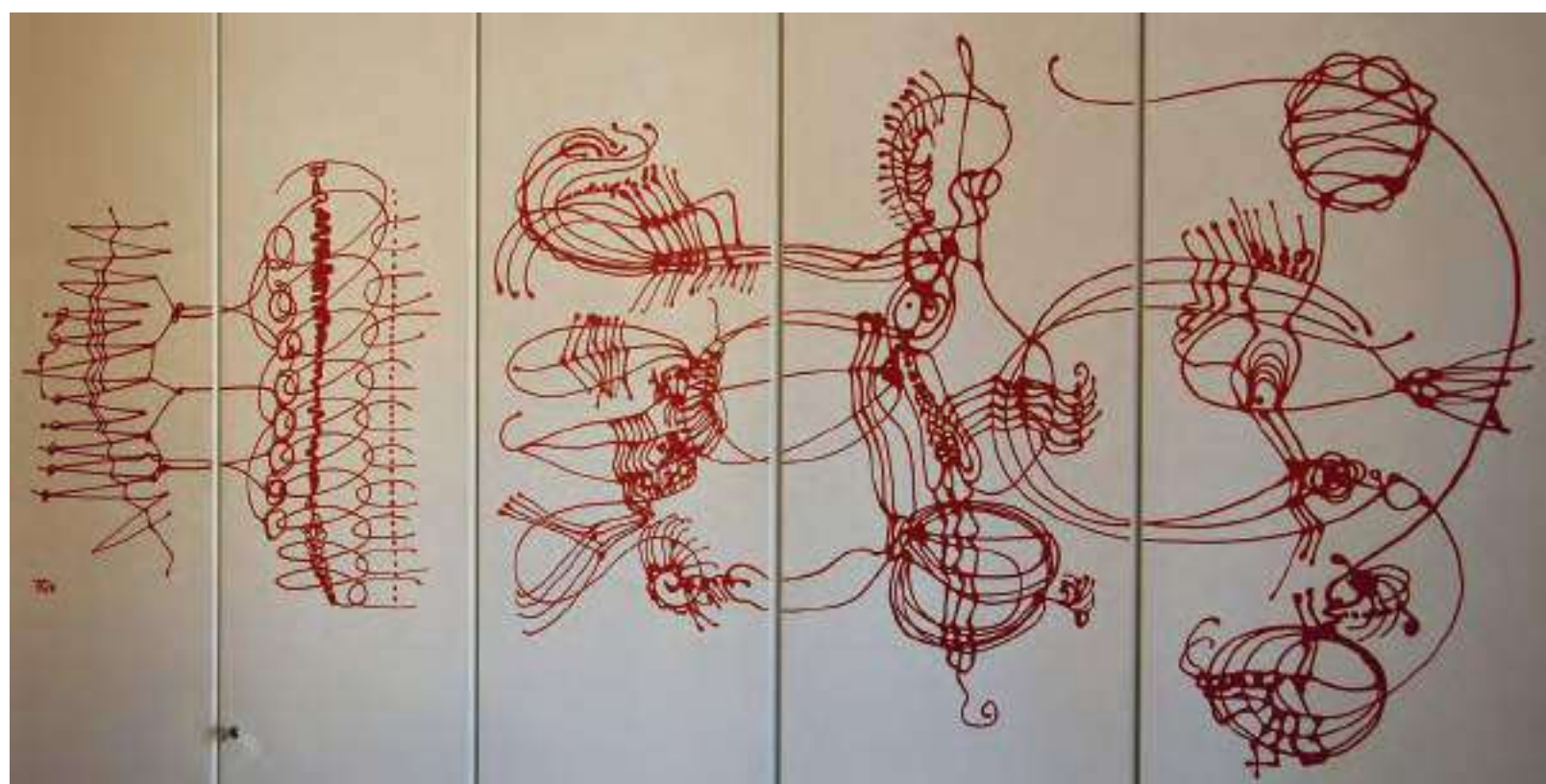
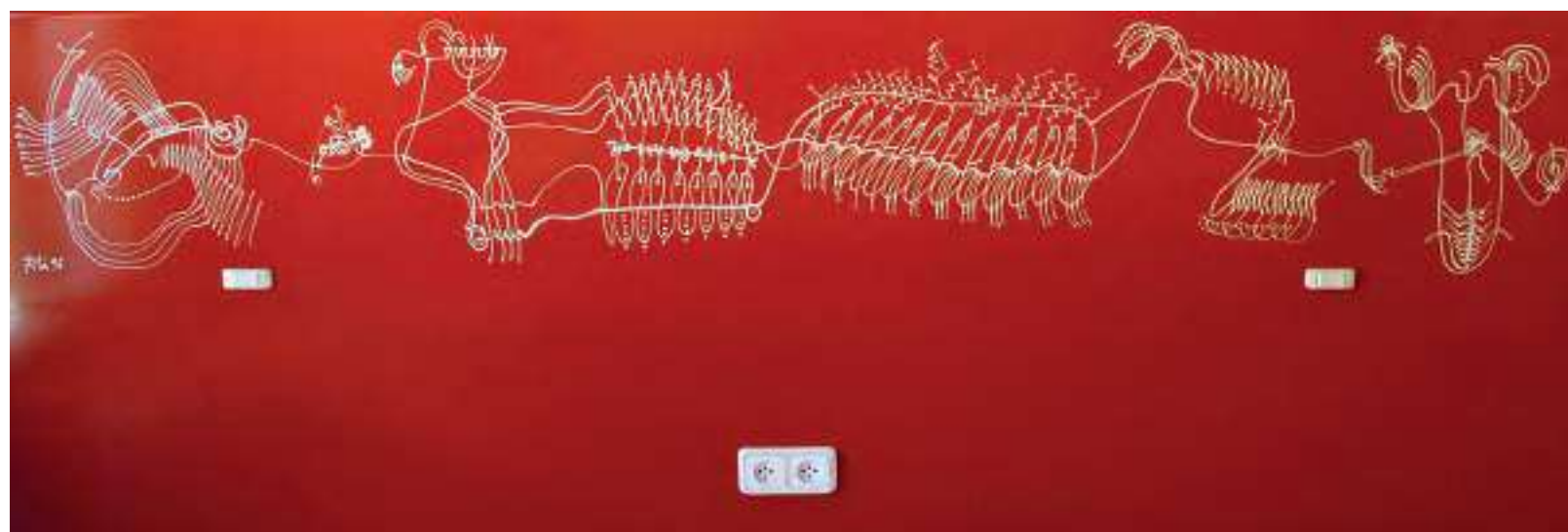
1995 *Sabó 13*
81 x 65 cm
Mixta / Tela

1995 *Bloc 273*
15 x 22 cm
Retolador

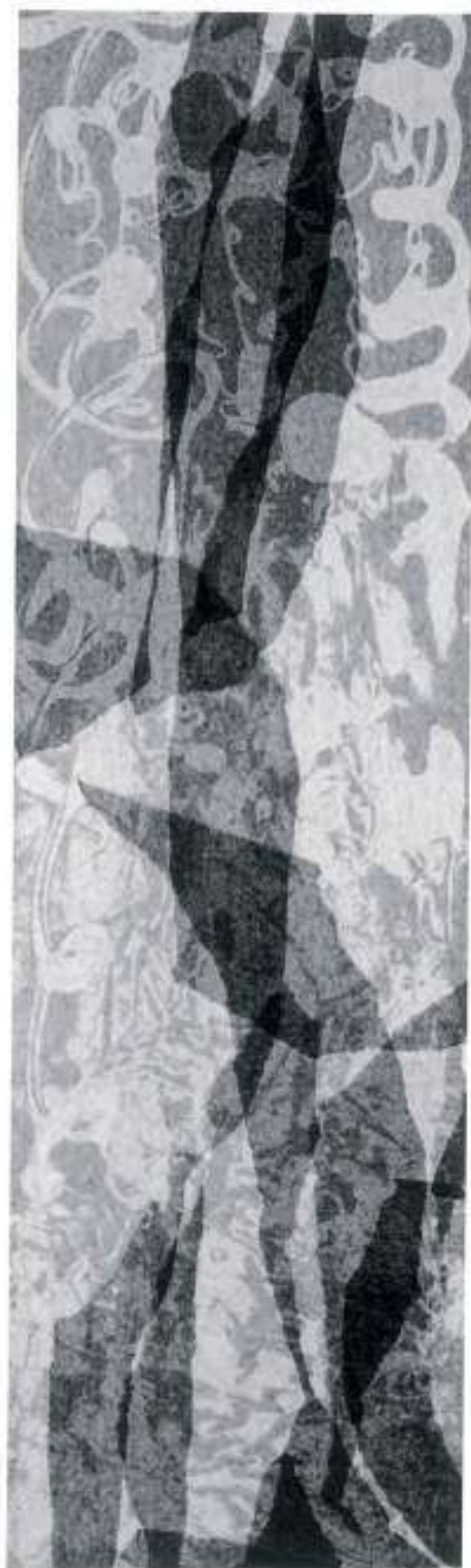

1995 *Bloc 273*
15 x 22 cm
Retolador

1996 Casa Masergas (Anglès)
Mural al capçal del llit (serigrafia)
39 x 250 cm

1996 Casa Masergas (Anglès)
Armari dormitori
Decoració taller Can Masergas
Serigrafia
91 x 235 cm

1997 *Estudi vitrall*
93 x 38 cm
Papers silica

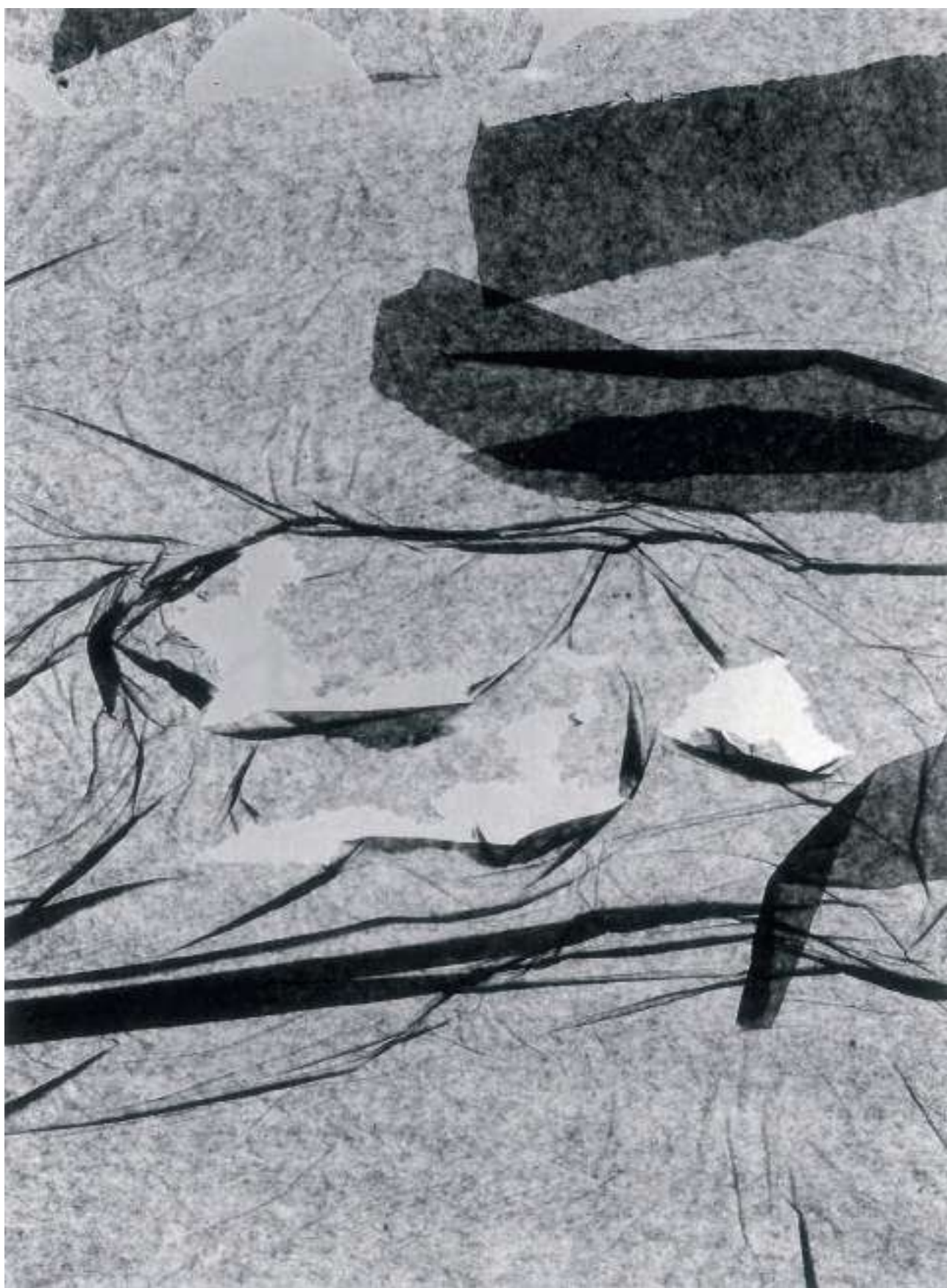

1997 Capella carmelites
(Caldes de Malavella)

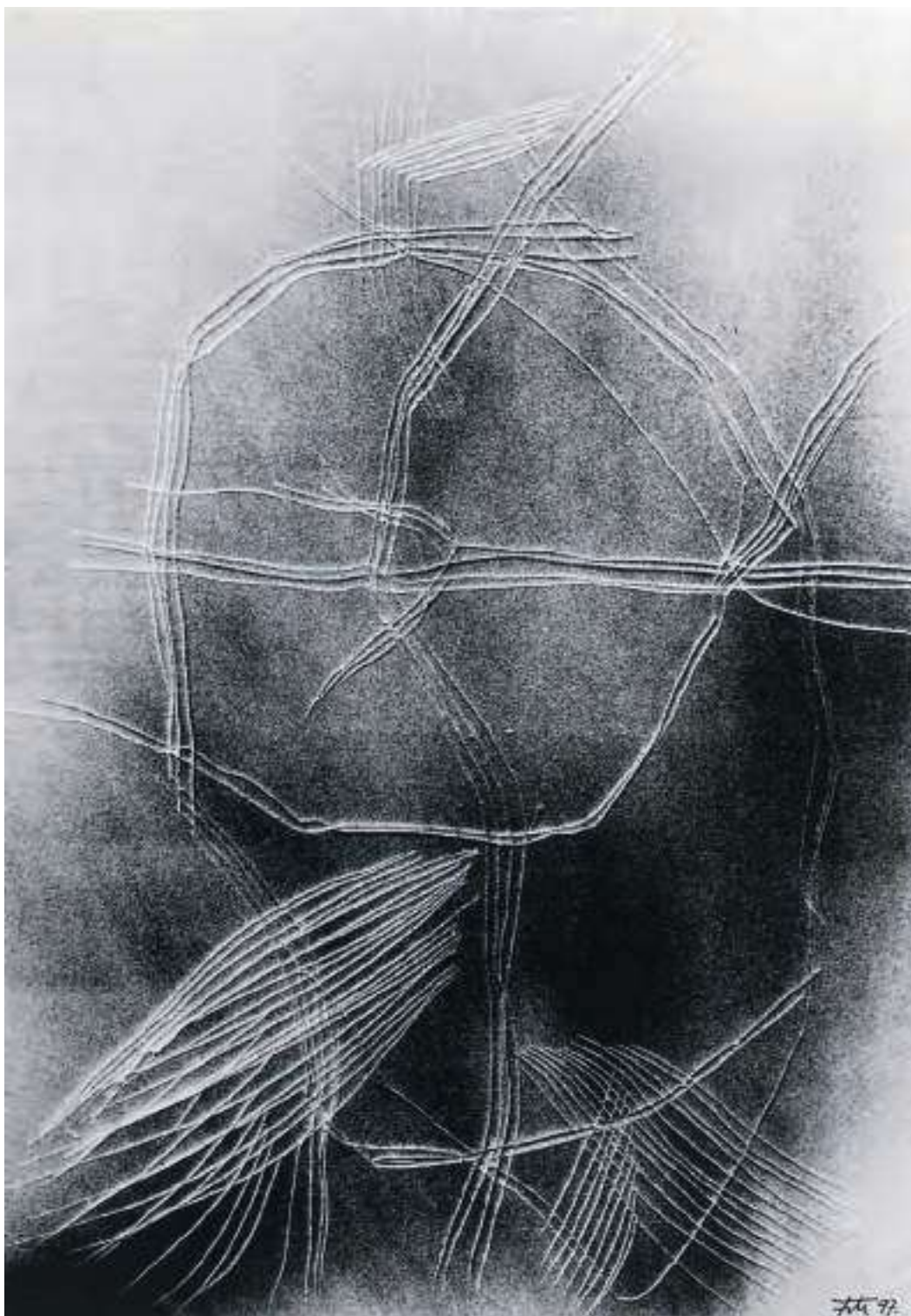

Aquesta comunitat, que estava a St. Feliu de Guíxols, es va traslladar a Caldes de Malavella, i havien de recol·locar la marededéu. Jo vaig tenir cura d'orientar-la, de manera que calia connectar amb l'arquitecte i la comunitat, i perfilar la millor distribució i ambientació. Altra vegada tècnics i oficis es conjuntaren per anar ajustant totes les coses: situació, l'altar, l'ambó, el sagrari, les imatges, els llums, els bancs... per tal de crear un àmbit acollidor per a la pregària. Això és del que es tracta.

1997 *Capella carmelites* (Caldes de Malavella)
220 x 65 cm
Vidre escardussat

1997 Vitral capella
Fragment

Anar a una paperera i que et regalin uns cartrons és una invitació a fer-ne alguna cosa sense, d'entrada, saber què. Tenir aquest suport i voler-hi fer quelcom és voler entrar en aquesta matèria. Tallar aquest cartró component-hi línies i espais amb freds de pintura per ressaltar-ne les parts, per exemple. També s'hi poden aplicar unes gotes, que boteixen el cartró, o s'hi pot dibuixar amb aigua per mitjà d'una xeringa d'injecció en línies, gotes o degotalls: això és el que vaig anar fent en aquests cartrons i vaig allargar-me en papers després, perquè l'aventura donava per més.

1997 *Talls 2*
75 x 52,3 cm
Mixta / Cartró

1997 *Talls 1*
52,5 x 75 cm
Mixta / Cartró

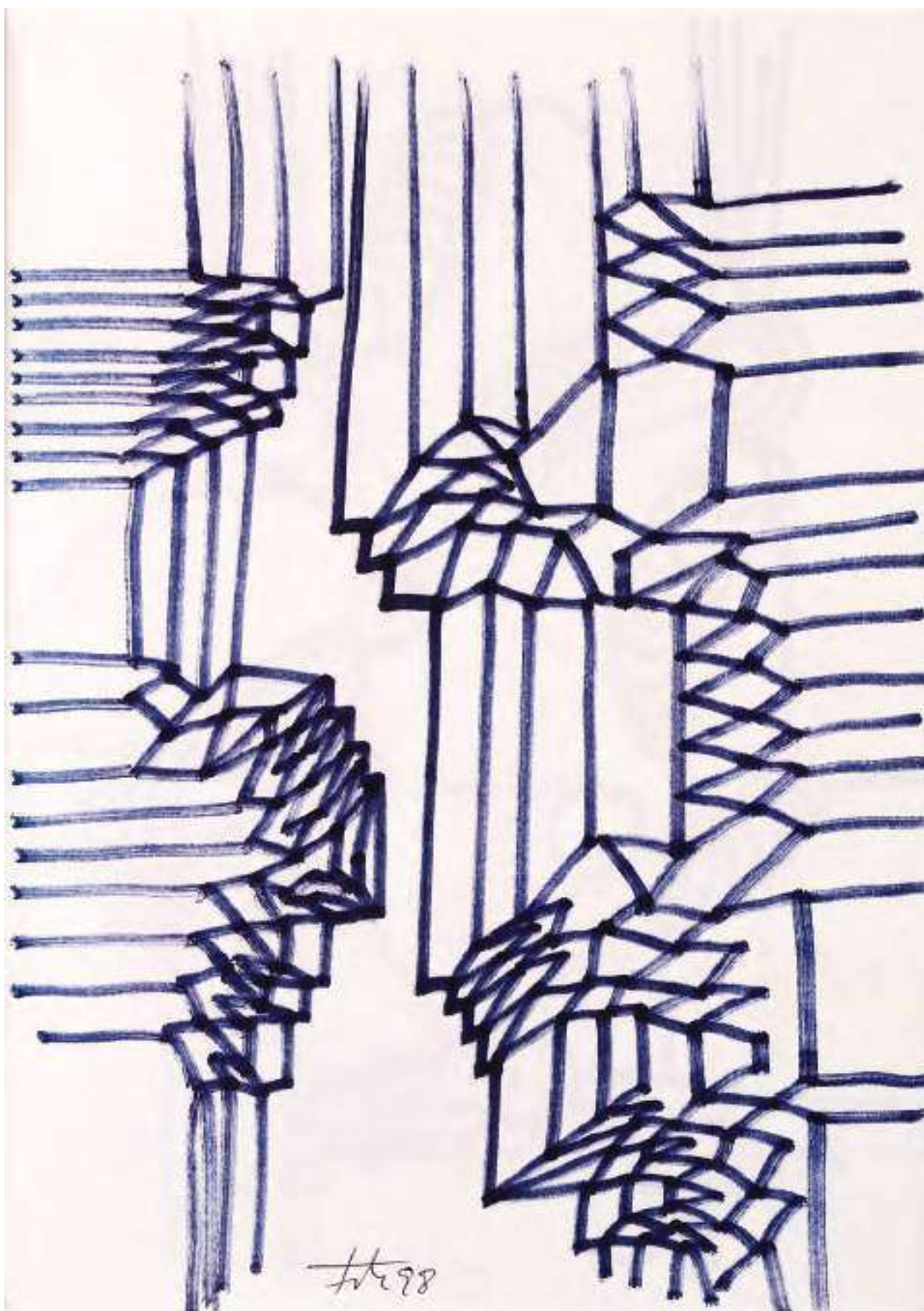
1991 *Monument
al General Moragues*
Sant Hilari Sacalm

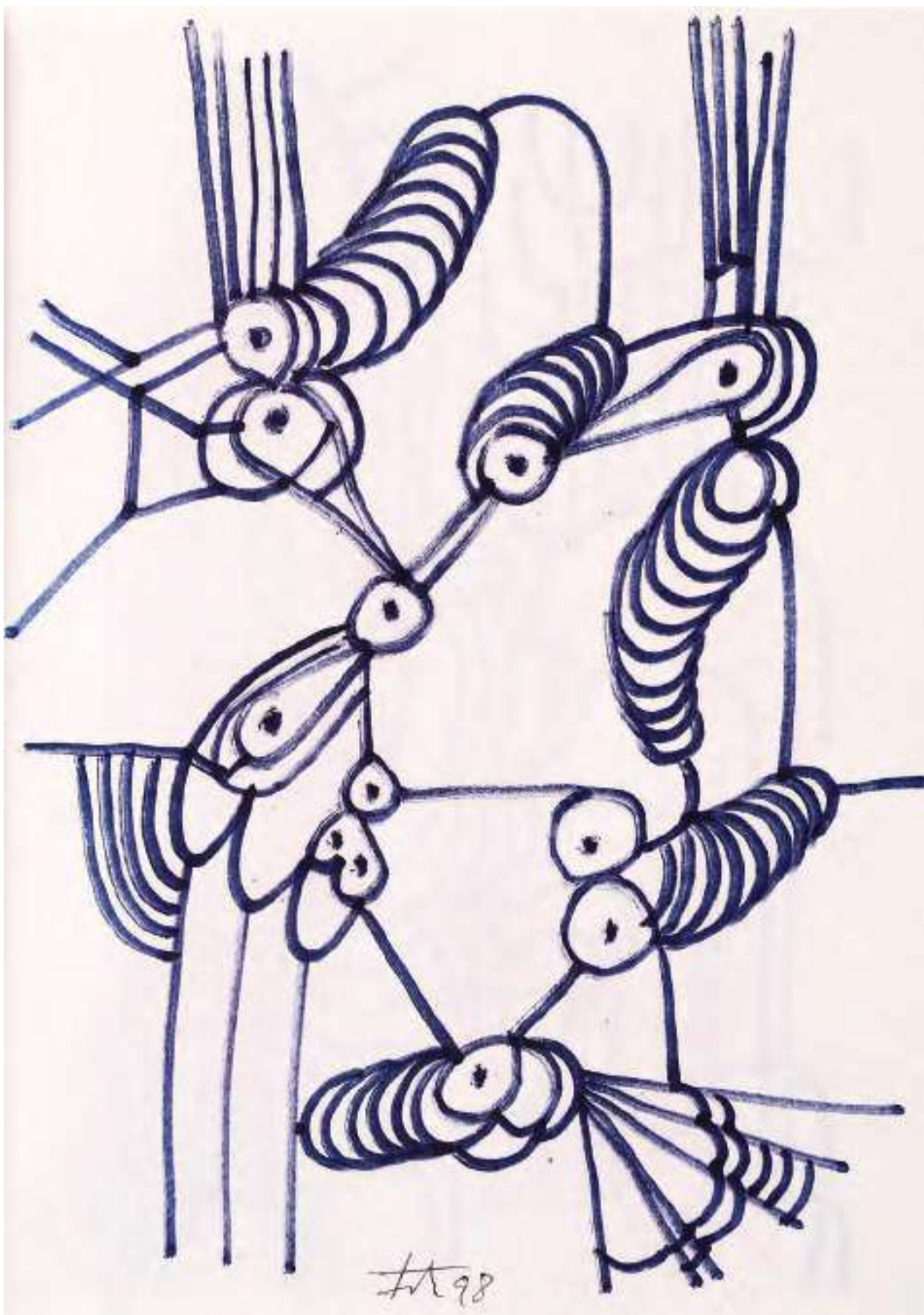
He tallat molts blocs de pedres que també em semblaven adequades per valorar un material sobrant que invita a ser recuperat per donar-li una dimensió millor de la que tenia. Aquest tipus d'obra austera, forta i fins i tot pobra m'és molt estimada.

També puc dir que alguna vegada, estant en el taller, m'he vist portat a fer algun dibuix de pedres on he observat valors dels quals he volgut deixar constància en els blocs. Fins contemplar o esperar són moments importants que cal saber potenciar. També és interessant el dibuix d'unes pedres, de formacions de la matèria amb les seves formes, llums i colors, igualment com la posa d'un treballador mentre descansa, o uns arbres, o qualsevol cosa que pugui donar fruit d'una estona perduda.

1998 *Bloc 364*
21 x 14,5 cm
Bolígraf

1998 *Bloc 370*
21 x 14,5 cm
Retolador

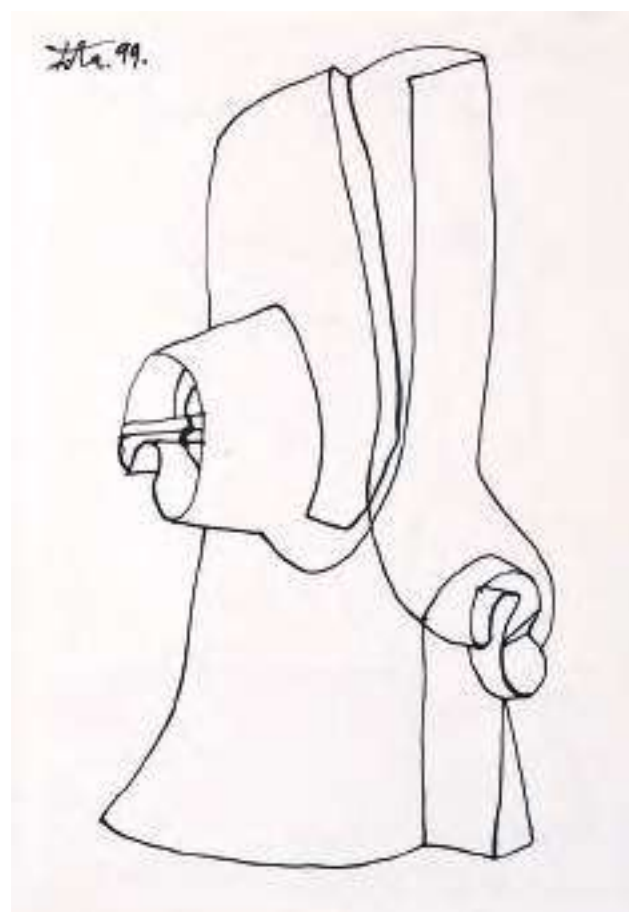
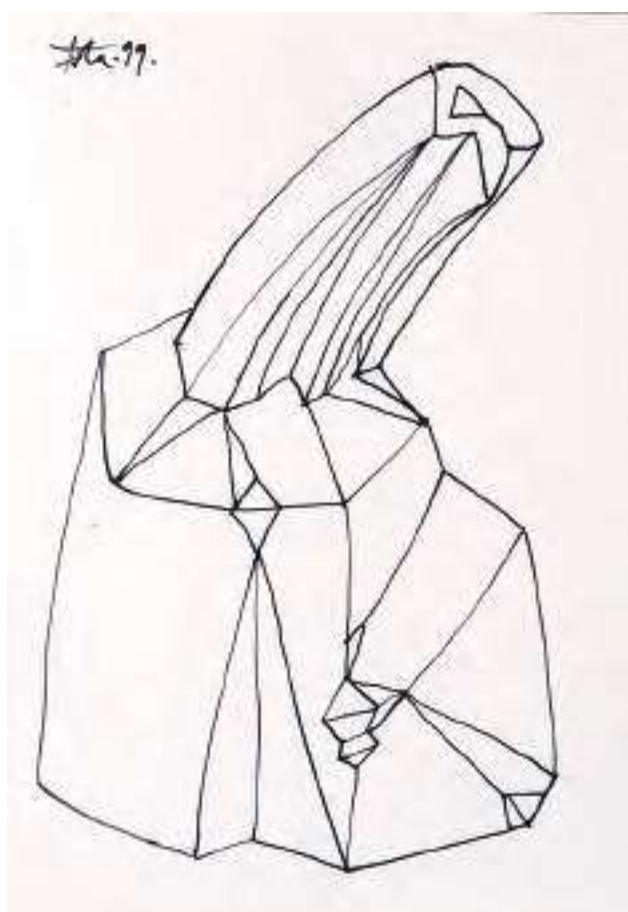
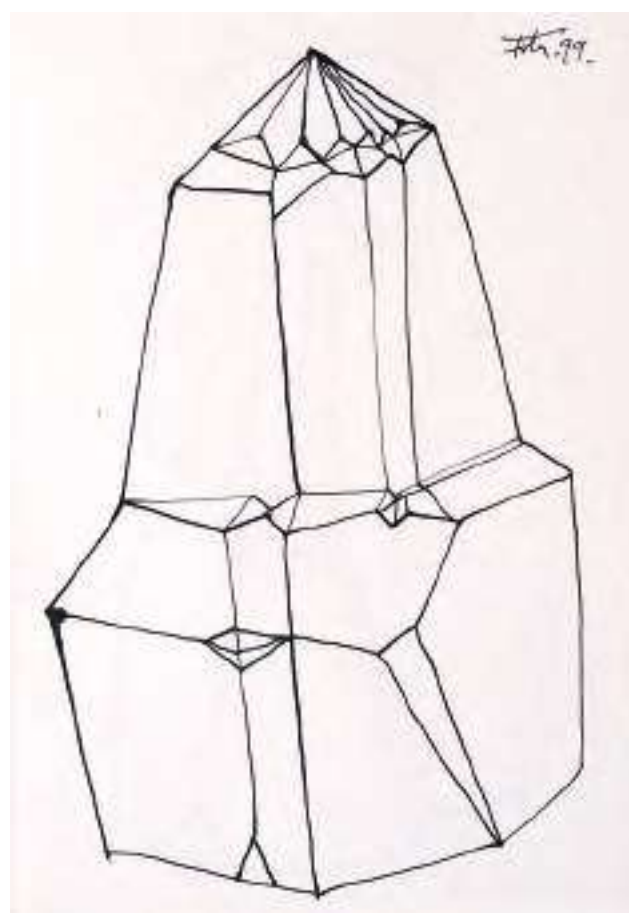
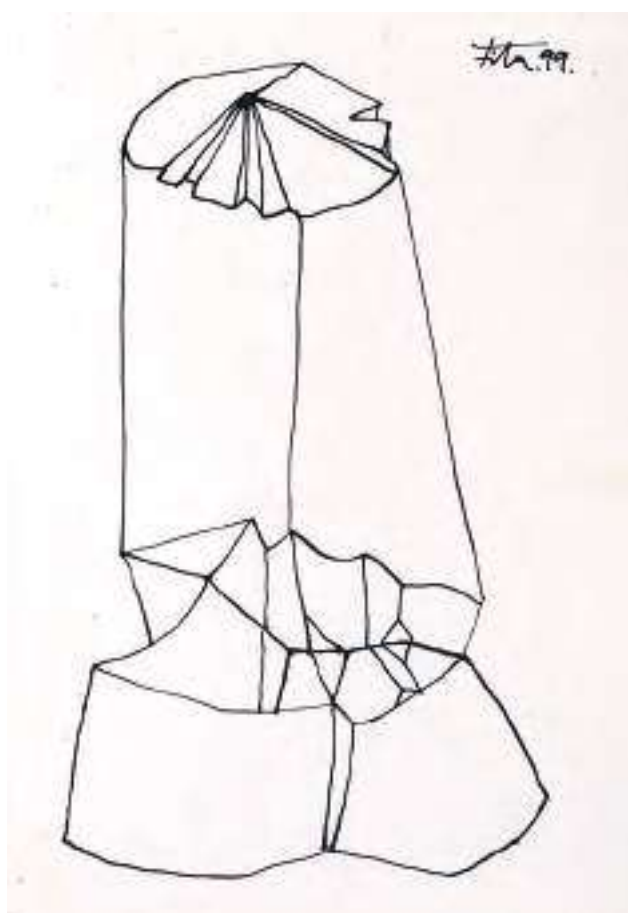
1998 *Bloc 370*
21 x 14,5 cm
Retolador

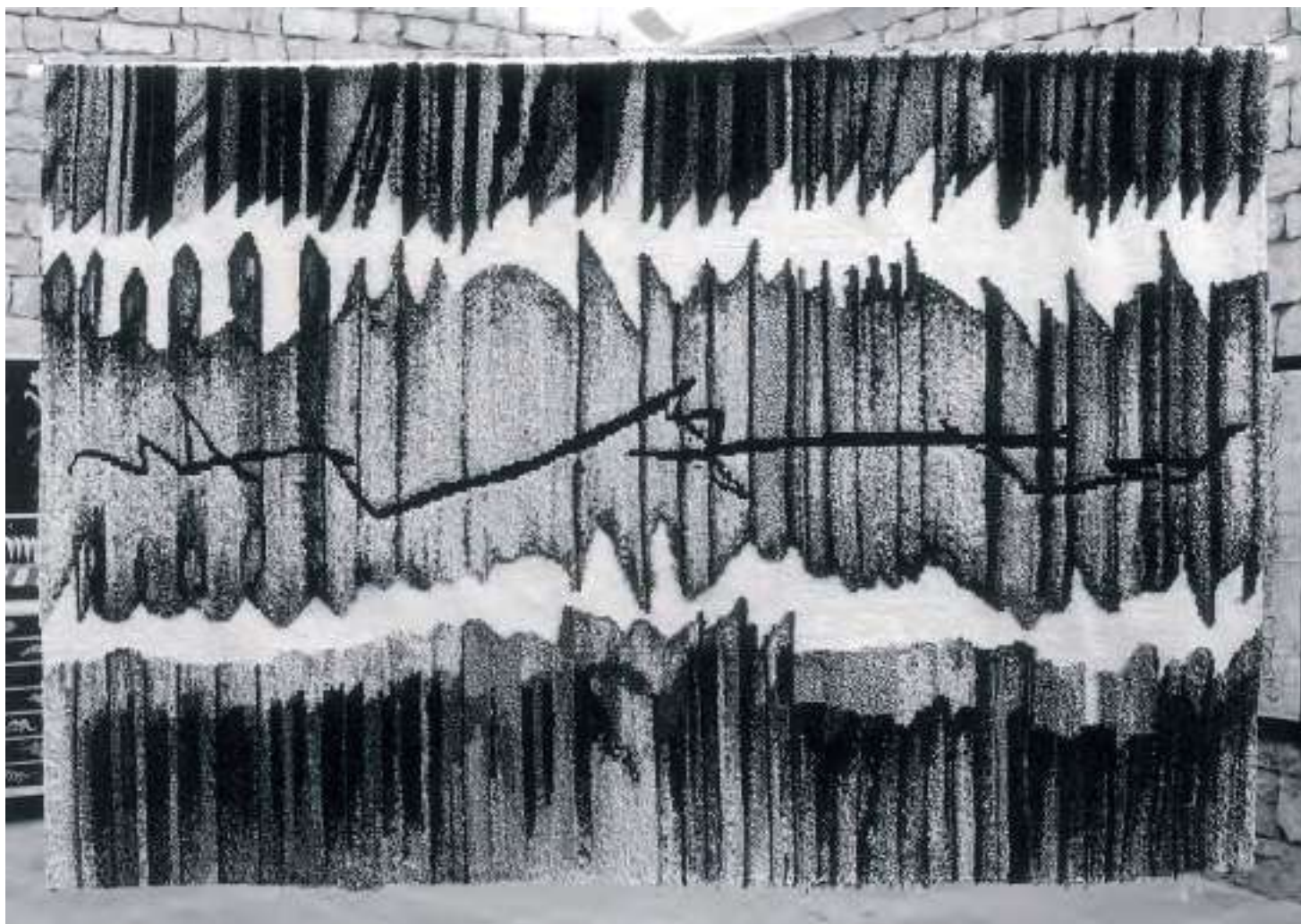
1998 *Bloc 356*
21 x 14,5 cm
Retolador

1998 *Bloc 353*
22 x 16 cm
Ceres de colors

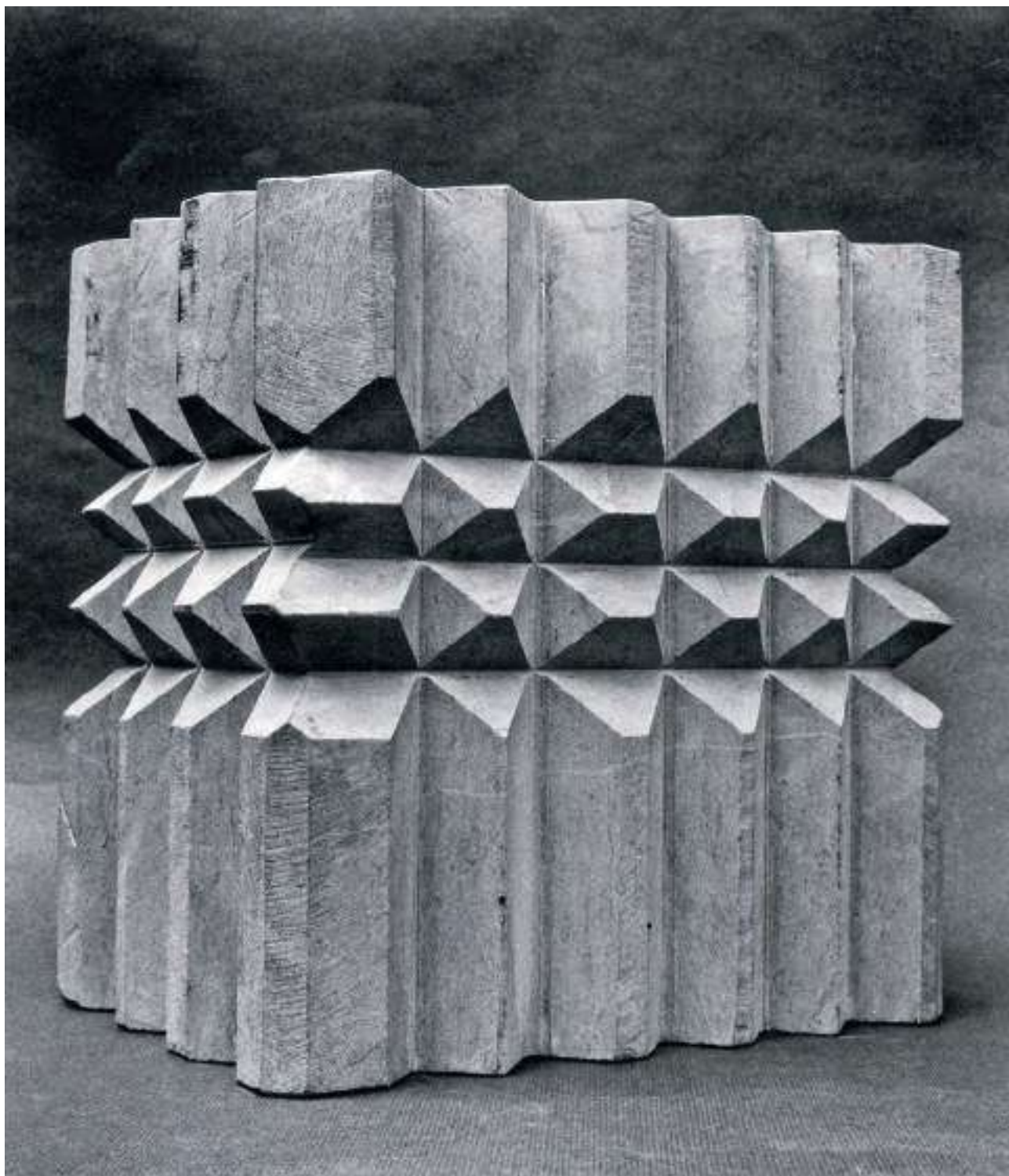

1999 *Bloc 382*
21 x 14,5 cm
Ploma tinta xinesa

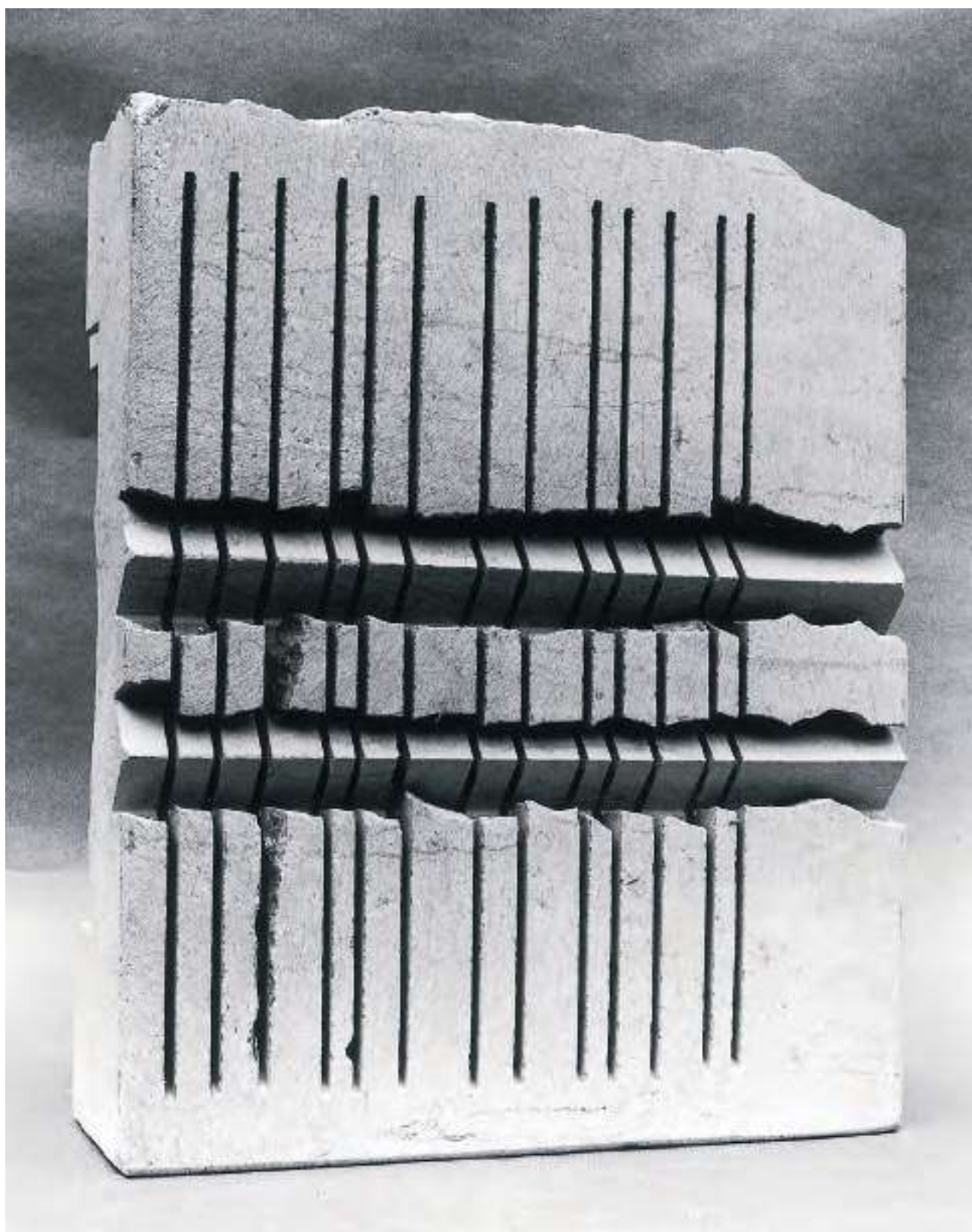
L'Ajuntament de Girona, per mitjà d'en Carles Delclaux, em va encomanar un tapís, i com a contrapartida em faria una exposició a St. Nicolau per les Fires de Girona de 1999. En aquesta exposició, entre d'altres obres, hi tenia un moble fet en marqueteria. Tot va venir del fet que en Joan Tauleria volia que li fes el projecte d'un moble en marqueteria per celebrar el centenari de la seva fusteria, i jo li vaig demanar com a contrapartida de fer-me'n un per a mi, per enquibir-hi els blocs, per als quals no tenia un lloc concret. Si menciono ambdues obres, el tapís i el moble, és perquè crec que és molt bo valer-se de tècnics capaços, com un hàbil tapisser i un inspirat ebenista, que també són bons artistes. L'ajuda i l'eficàcia de professionals experimentats de cara a un millor resultat en l'obra és evident.

1999 *Tapís* per l'Ajuntament de Girona
200 x 300 cm
Llis

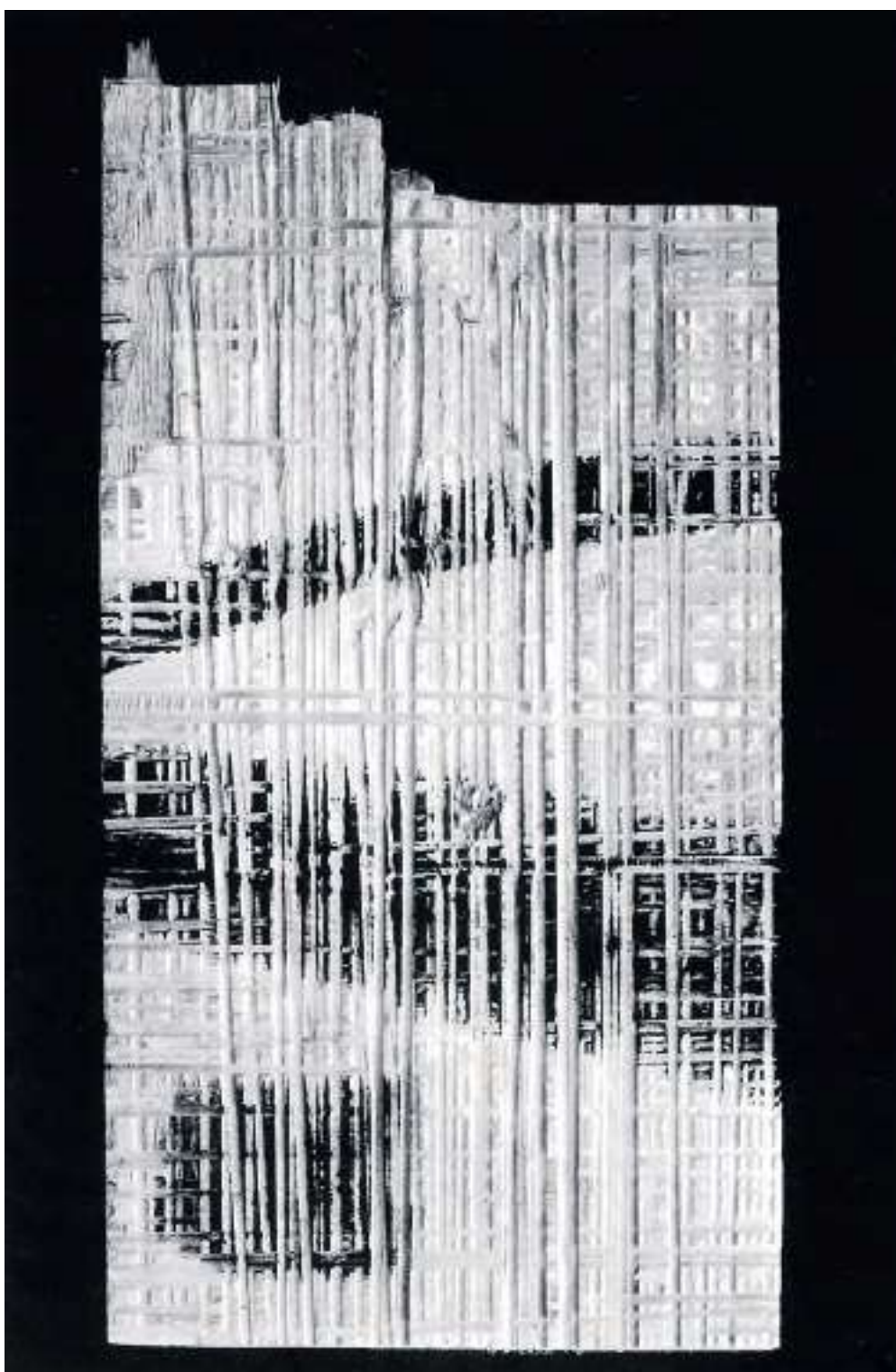

Generalment, quan he anat a casa d'un marbrista he sentit la necessitat, a més a més de centrar-me en l'obra d'encàrrec concreta que hi vaig a fer, de crear altres obres que les matèries que tens a la vista t'indueixen a fer. Així en surten algunes com les que es mostren. La qualitat de les pedres i les seves diferents expressions marquen el que va sortint. Aquestes obres sorgeixen sobre la marxa, i és un moment apassionant.

1999 *Pedra*
36 cm alt
Pedra de la Sènia

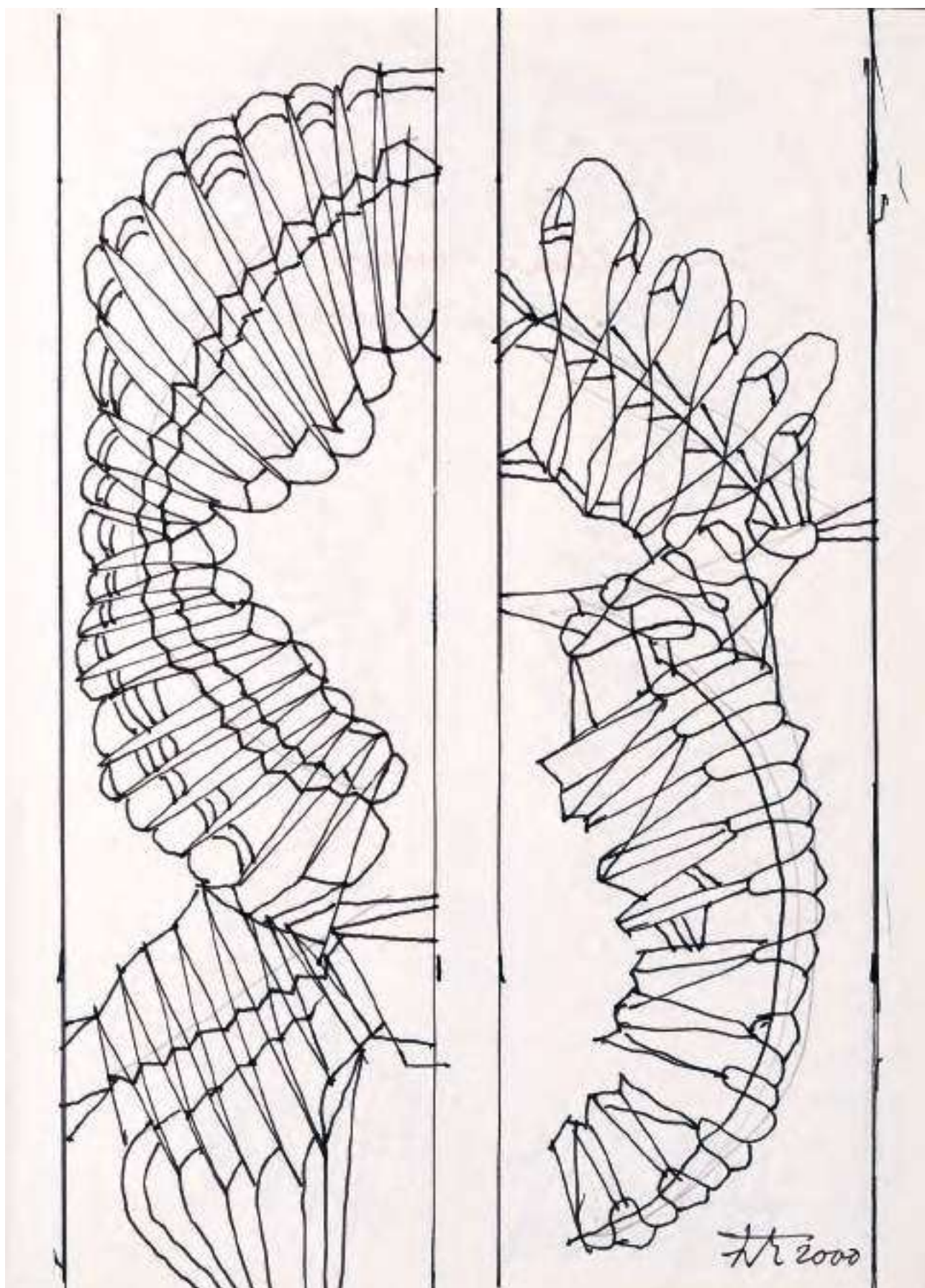
1999 *Pedra 3*
43 cm alt
Pedra de la Sènia

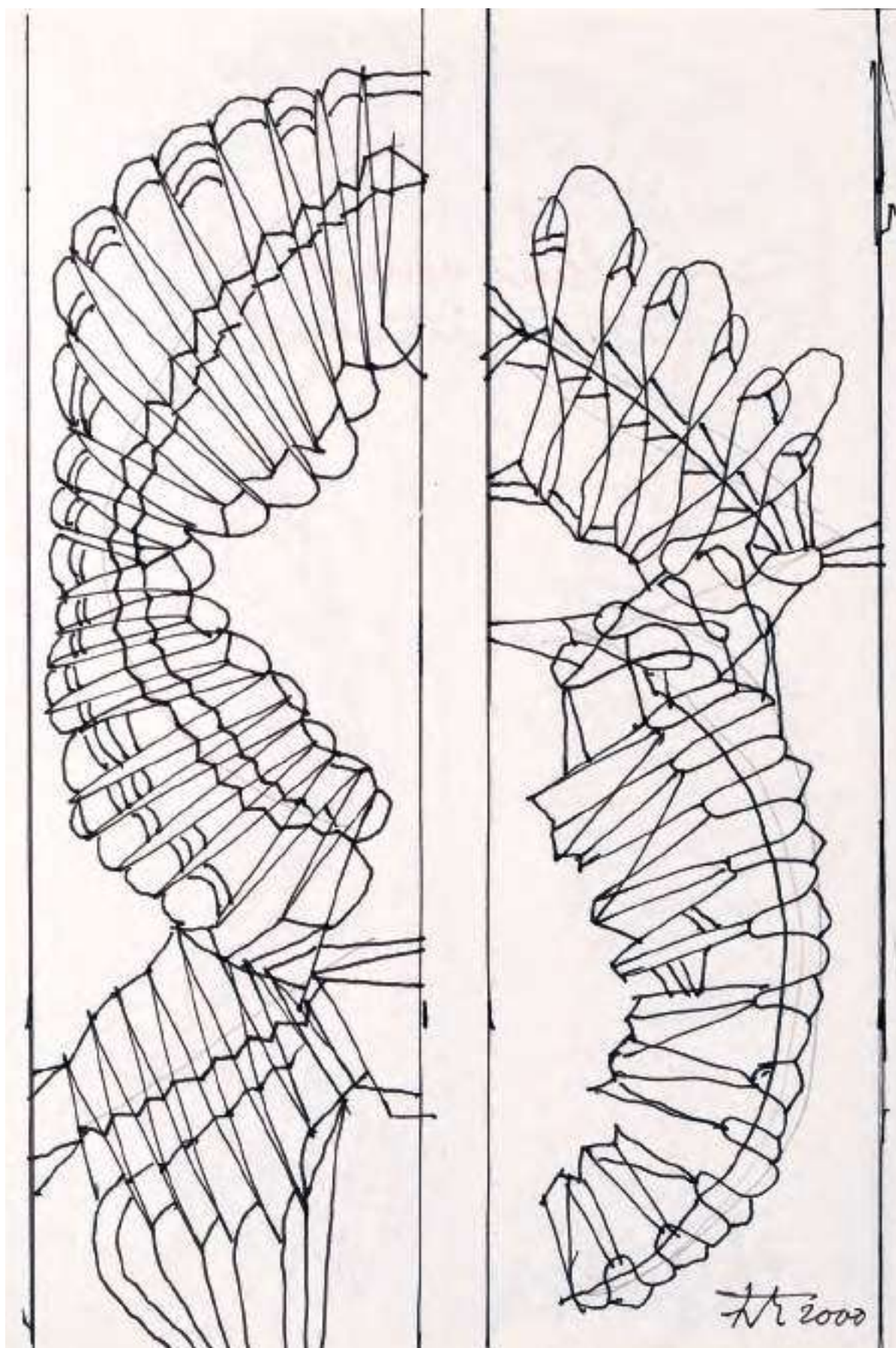
Aquests són uns plafons segats pel disc. En aquest taller de marbre d'Uldecona també utilitzen aquestes tires de fusta per tallar les pedres. Queden en talls irregulars, i després de servir les utilitzen per fer foc. Aquest és el moment oportú per arribar, abans no vagin a la foguera, perquè és un material d'interès amb què obtenir uns relleus ben significatius.

1999 *Sécs 2*

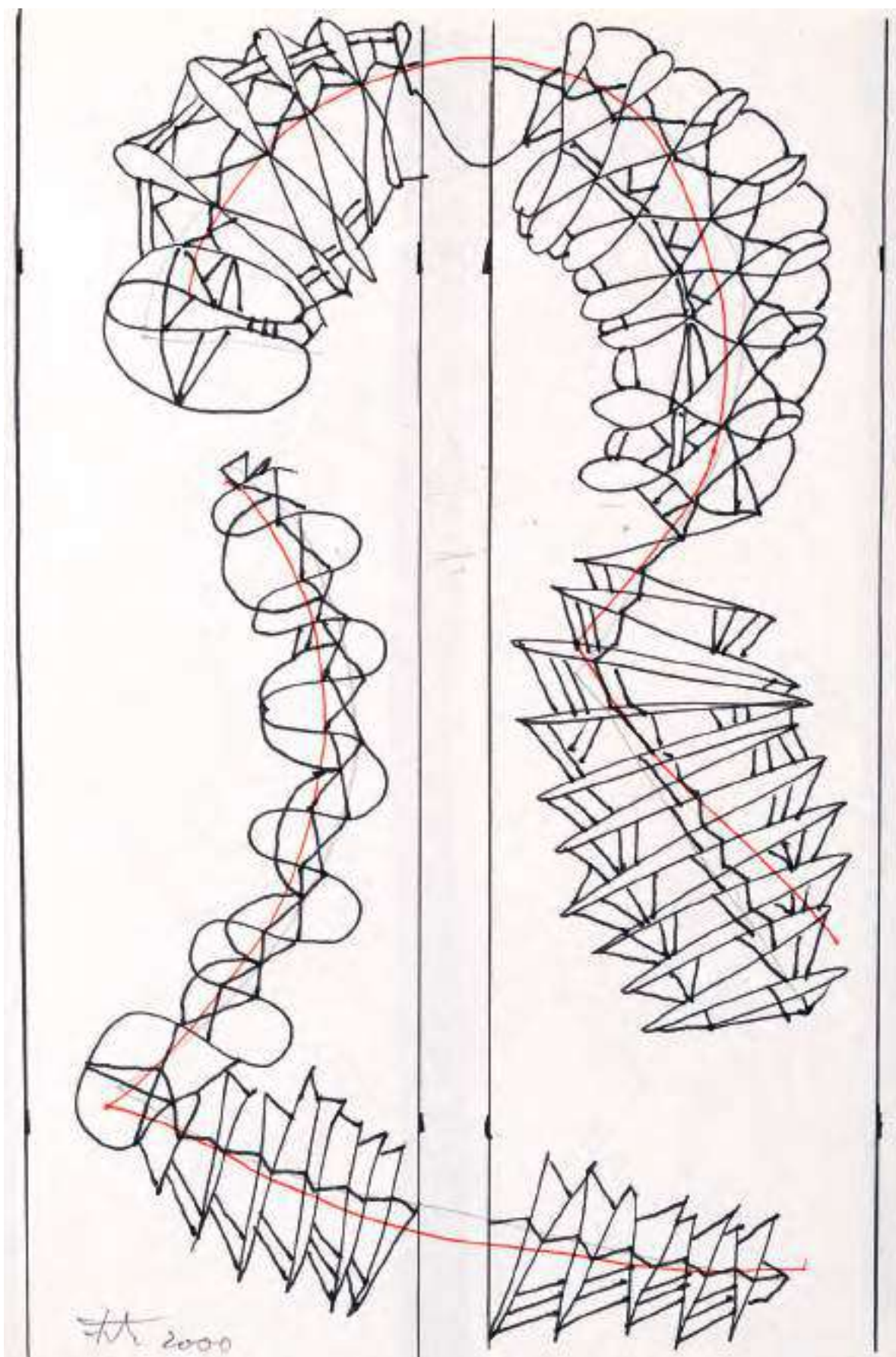
74,5 x 47,5 cm
Fusta i pintura

1999 *Dibuix de vitrall. Bloc 412*
21 x 14,5 cm
Ploma tinta xinesa

2000 *Bloc 412*
21 x 14,5 cm
Ploma tinta xinesa

2000 *Bloc 412*

21 x 14,5 cm

Ploma tinta xinesa

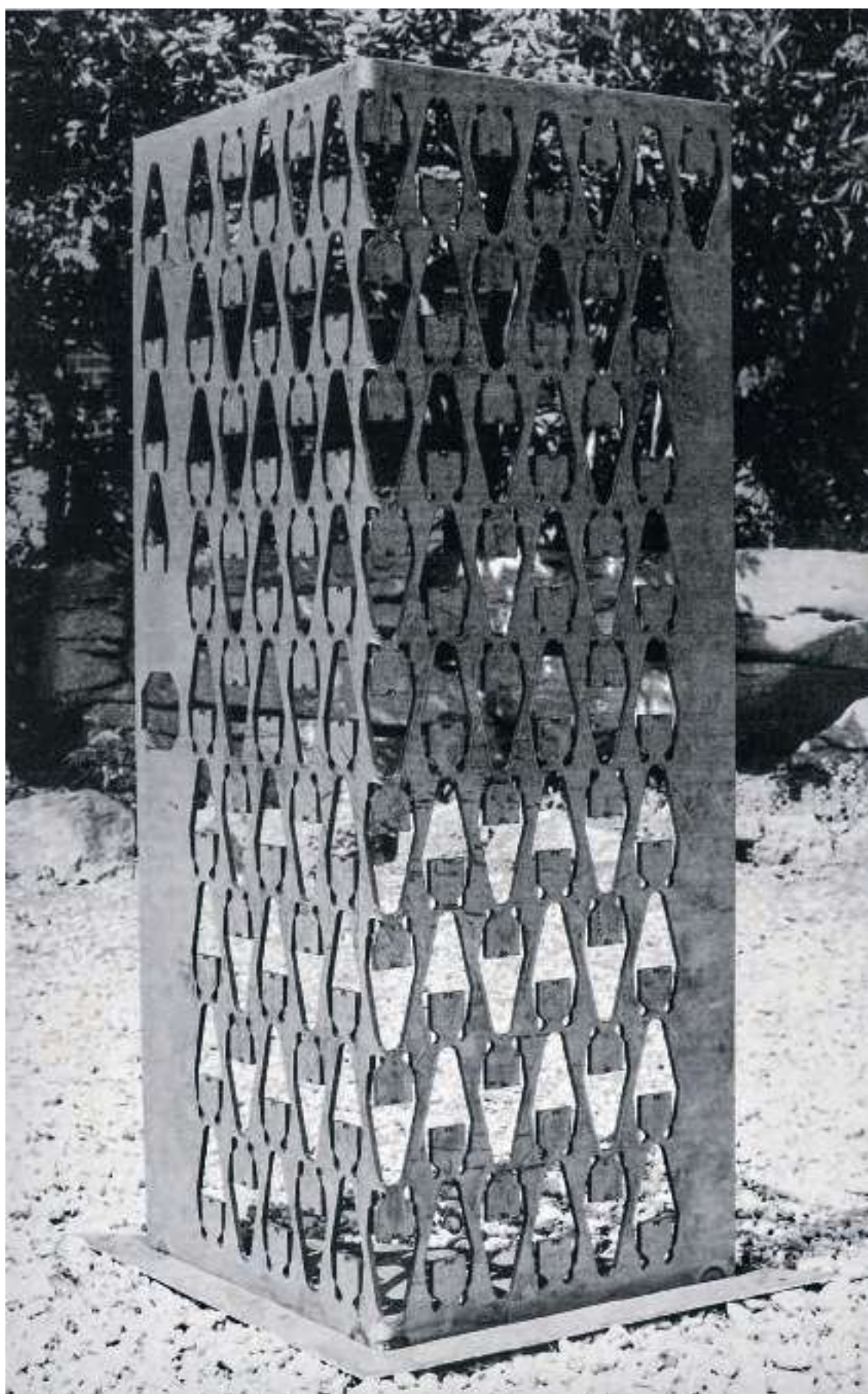

Aquests són culs de pintura acumulada amb grumolls i pintures barrejades. Són formes quadrades amb cantells arrodonits, i la meva intenció fou aplanar-ne una cara per aplicar-la sobre una fusta, i treure, en algunes parts, fraccions de la pintura per valorar colors i textures, segons el meu entendre. Si bé aquí mostro un bon conjunt d'obres, tots sabem que si la meva dèria fos solament realitzar-ne d'aquest tipus, si les cerquéssim serien moltes més. En certa manera, aquestes obres han estat fruit de la circumstància del viure, del fet de presentar-se'm obres davant meu, o que m'han convidat a ser meves, i espero que també seran ben rebudes pels que m'han fet aquesta invitació.

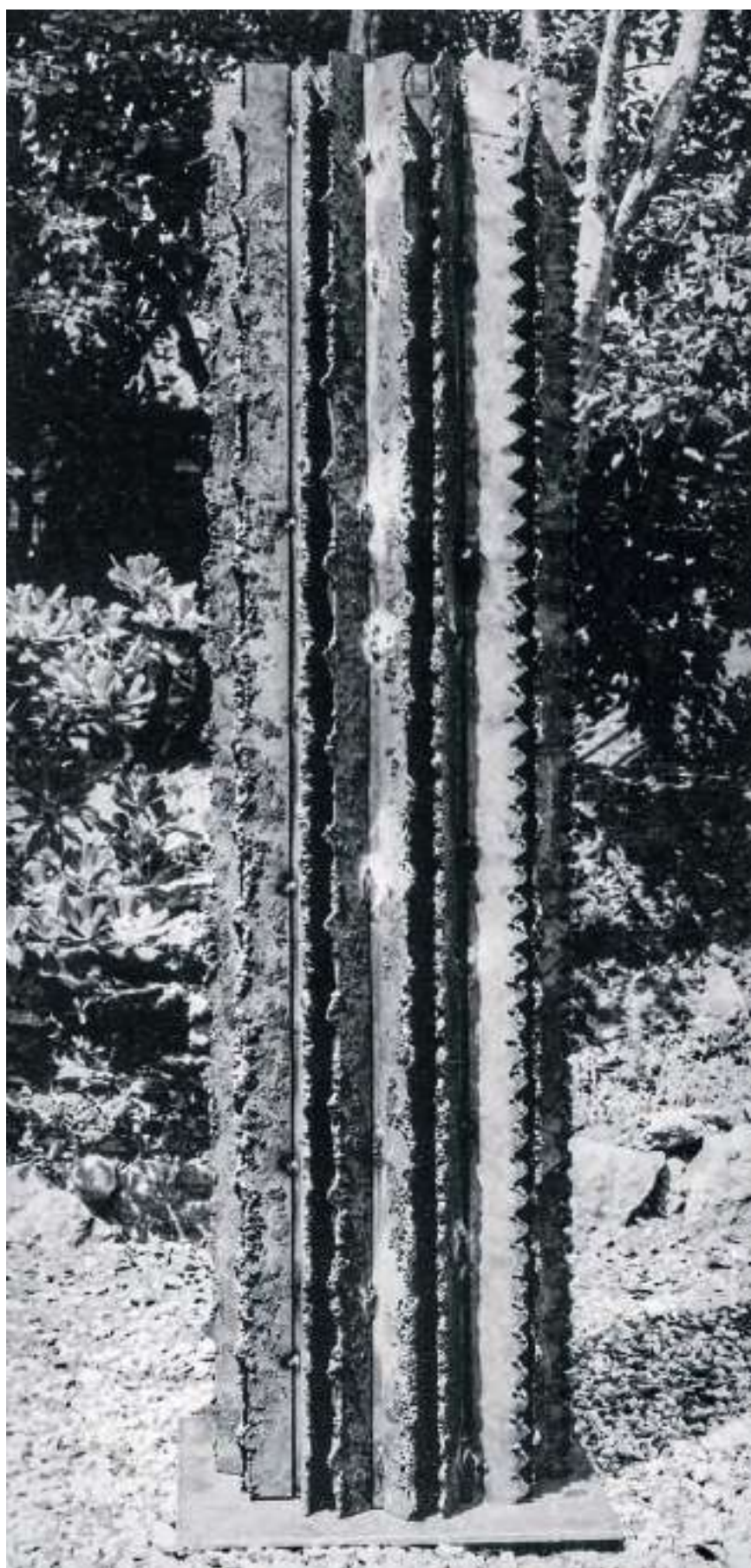
2001 *Acumulació 5*
60 x 60 cm
Pintura i fusta

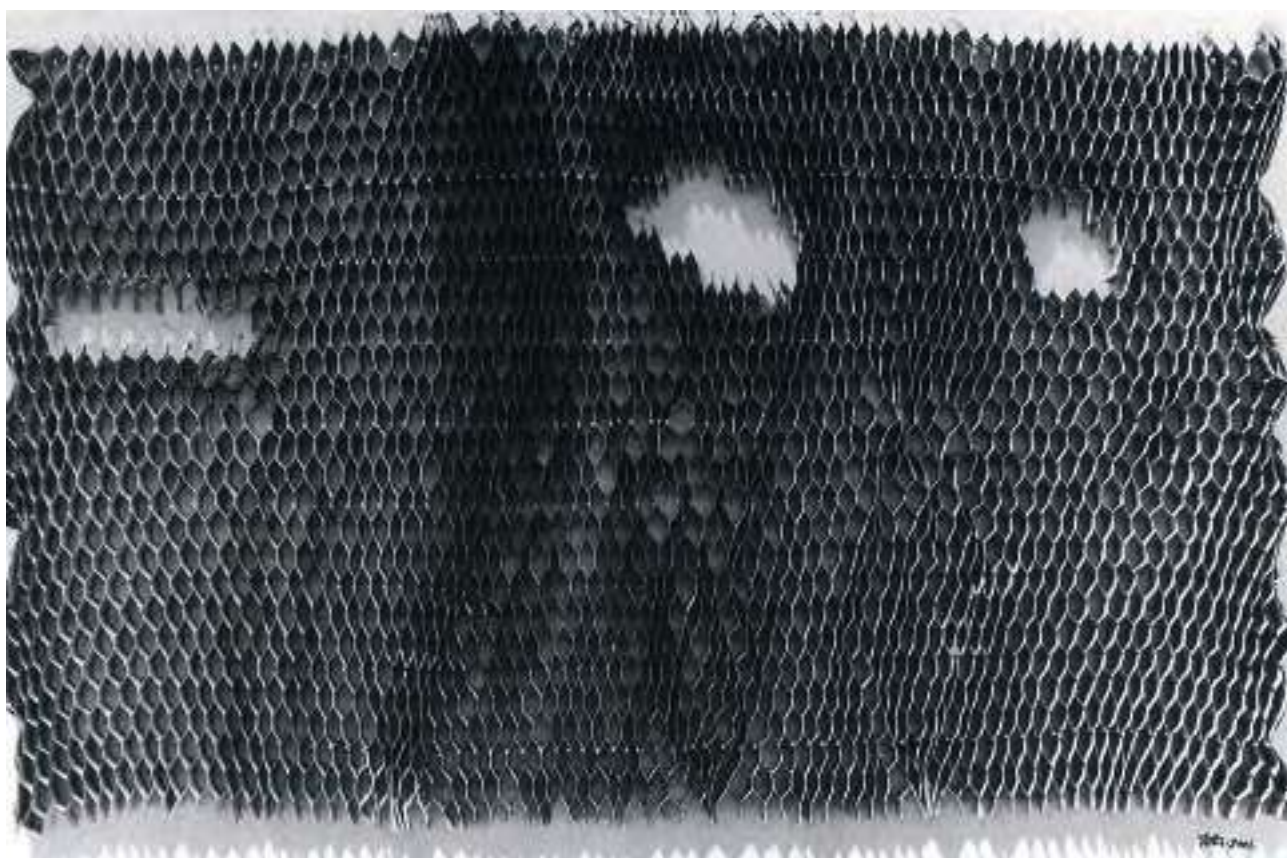
2001 *Acumulació 7*
60 x 60 cm
Pintura i fusta

2001 *Calat 3*
120 cm alt
Ferro

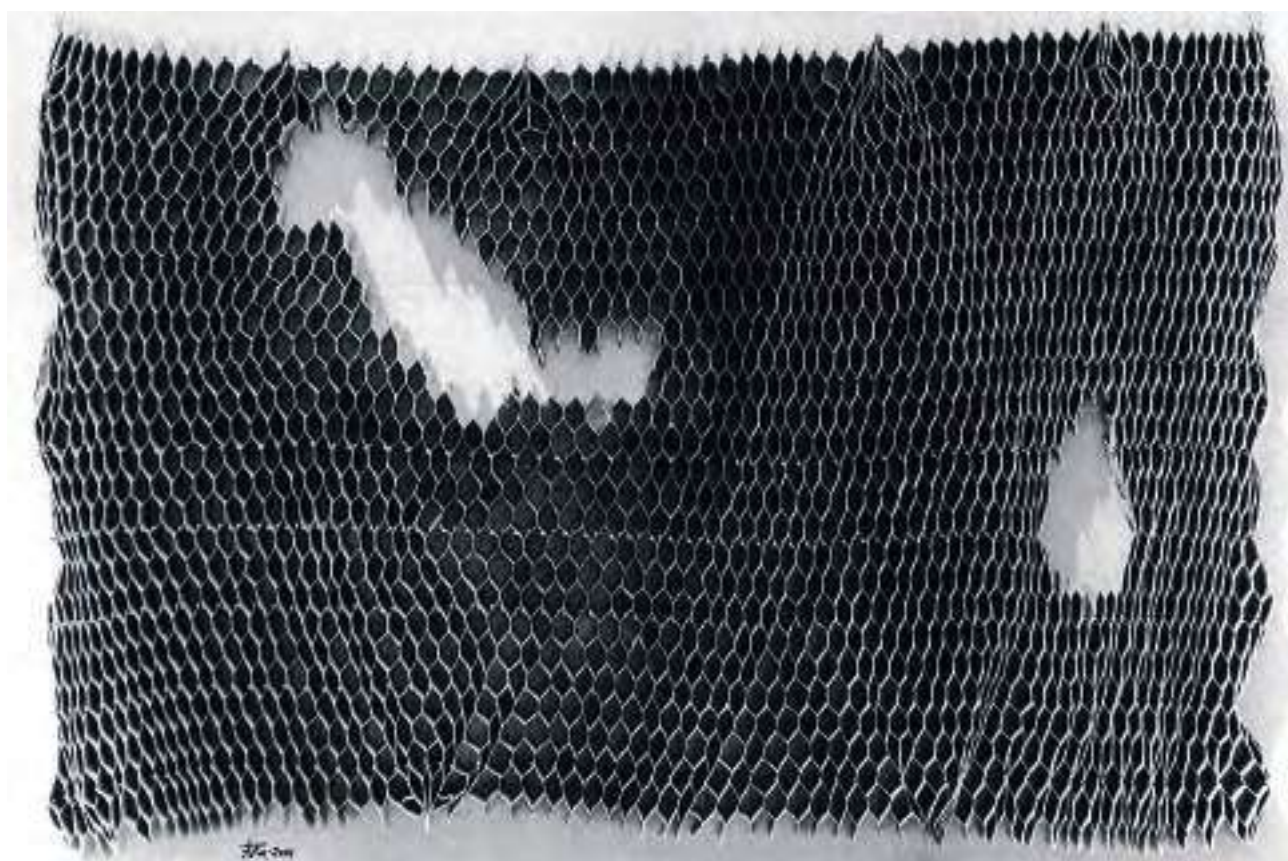

2001 *Columna 4*
152 cm alt
Ferro

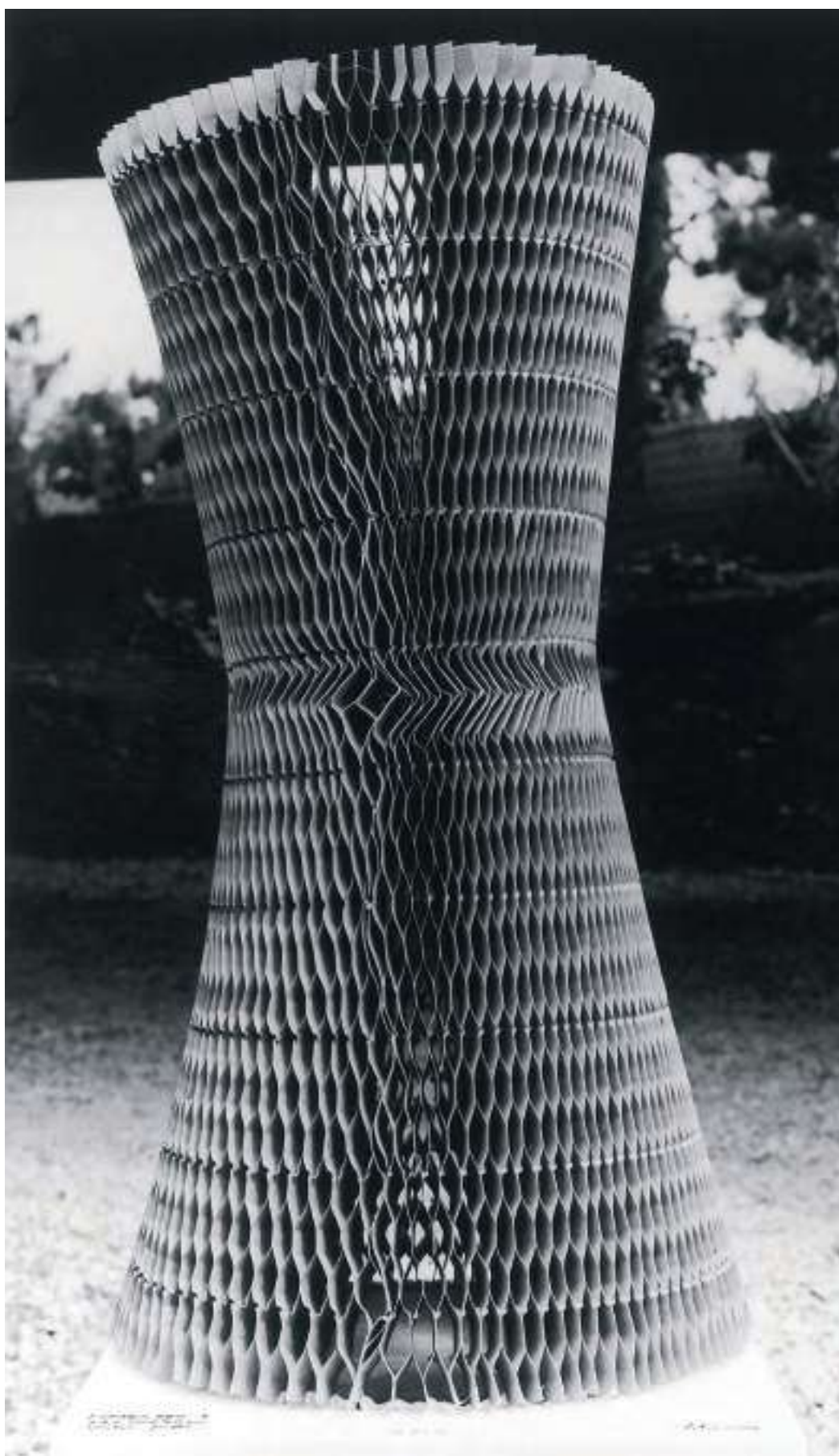
Durant les classes d'Estudi d'Art intentava motivar els que hi venien per tal d'estar atents, i els explicava fins i tot coses meves. El fet és que un em va regalar una porta carregada de pintura, i, la veritat, em feia molta mandra moure-la, perquè pel pes resultava molt incòmoda de manipular. Per fi, quan ja havien passat un parell d'anys, vaig decidir serrar-la en tres parts. En partir-la, vaig veure que a dins portava una armadura de cartró que forma-

2001 *Plafó rusc 1*
81 x 120 cm
Cartolina i fusta

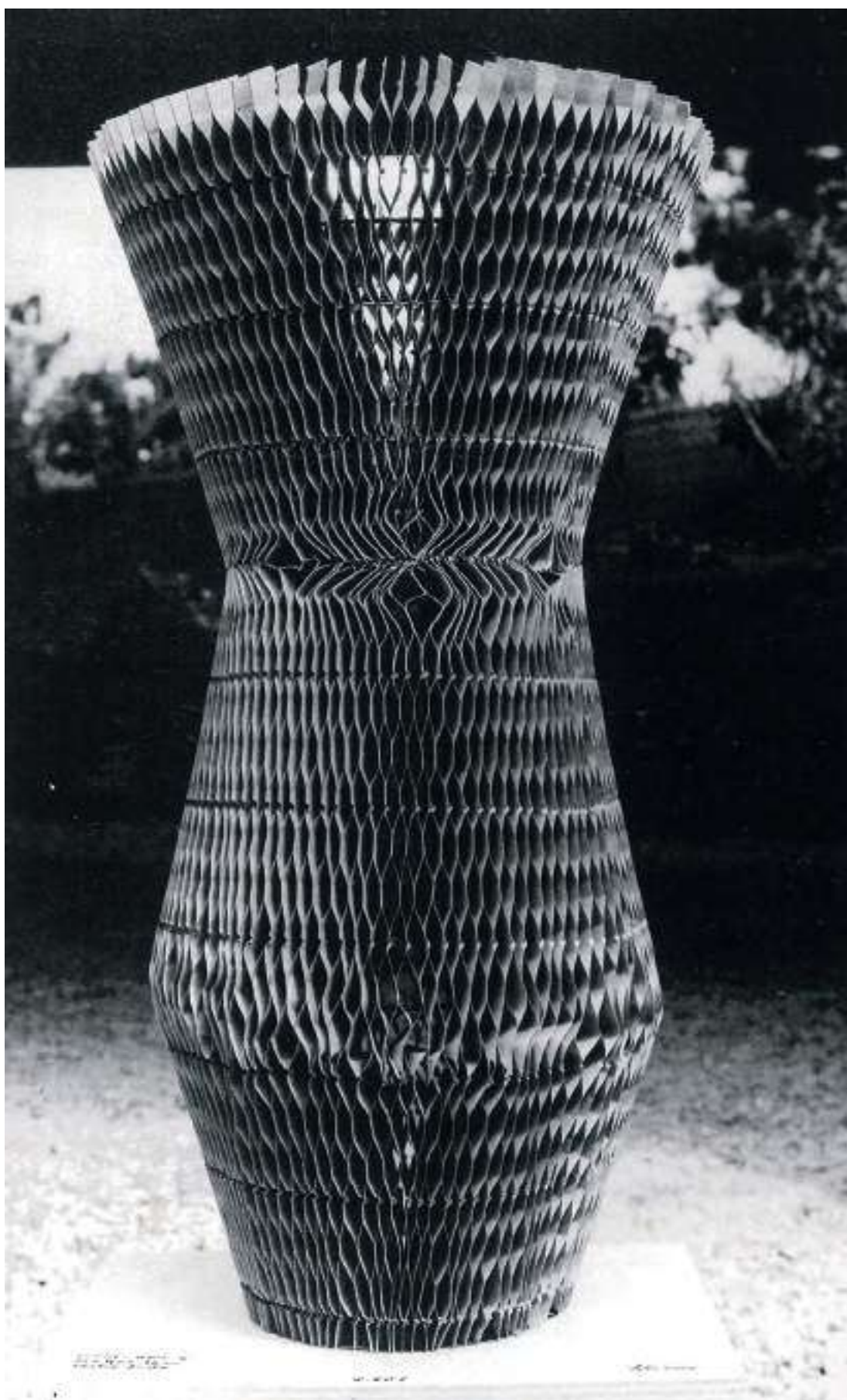

va una mena de rusc, i en voler-lo desmanegar em van sortir sorpreses que mostro en les obres. Tant interessant és l'exterior amb l'acumulació de pintura com l'interior amb la retícula d'aquest rusc, o el rastre que deixa en arrencar-lo. Després vaig voler saber com podia aconseguir aquest material a la casa Martí, i en vaig fer diferents obres. Per tant, una peça d'ambient va produir un encadenament d'obres diferents.

2001 *Plafó rusc 2*
81 x 120 cm
Cartró i fusta

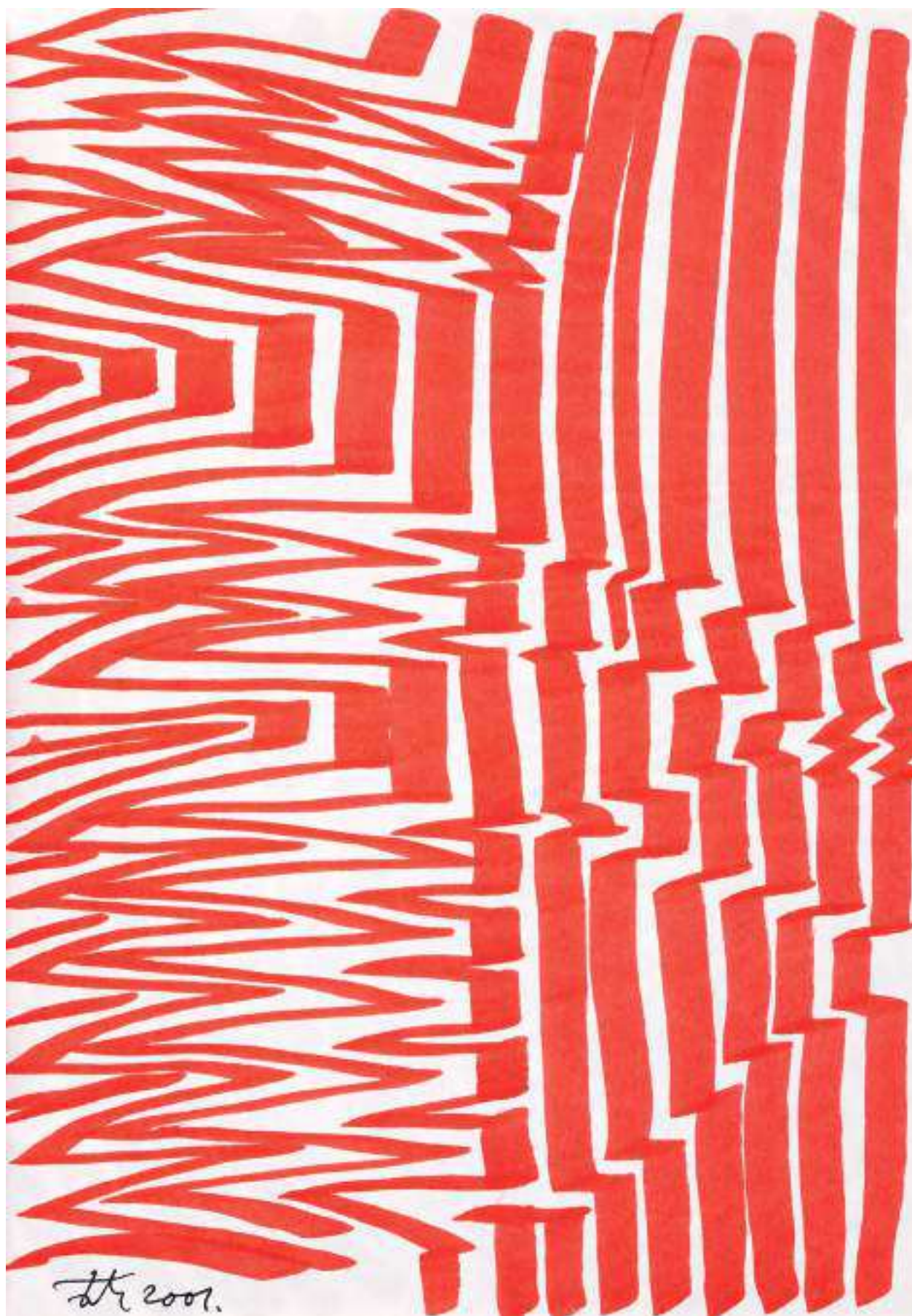
2001 *Formes rusc*
78 cm alt
Cartolina

2001 *Formes rusc 4*
75 x 40 x 36 cm
Cartolina

2001 *Bloc 424*
21 x 14,5 cm
Retoladors de colors

2001 *Bloc 424*
21 x 14,5 cm
Retolador vermell

“Fragments”

La motivació que fa que sorgeixi una obra es pot produir de moltes maneres. En el cas que ens ocupa, va ocórrer en treure el plàstic retractilat de protecció d'una publicació: el tenia entre les mans i l'anava arrugant, i vaig observar que s'estava produint el naixement d'alguna cosa nova per a mi. Em preguntava com podria donar cos a allò tan fugisser, a aquella riquesa que m'atreia, i vaig pensar que abocant-hi tinta o pintura i aixafant aquell plàstic arrugat en podria sortir alguna cosa bona. I així va ser.

Un cop empastat i aixafat el plàstic en sorgien unes traces que em provocaven curiositat: em feien pressentir que podien contenir formes expressives d'interès. Així doncs, vaig demanar a en Josep Comas, de la impremta Palahí que em fes un plòter en positiu i en negatiu, i aleshores en vaig agafar unes parts determinades, un fragment petit per ampliar. Quina fou aleshores la sorpresa quan vaig veure que contenia formes vegetals, o cristal·litzacions, per denominar d'alguna manera allò tan esplèndid.

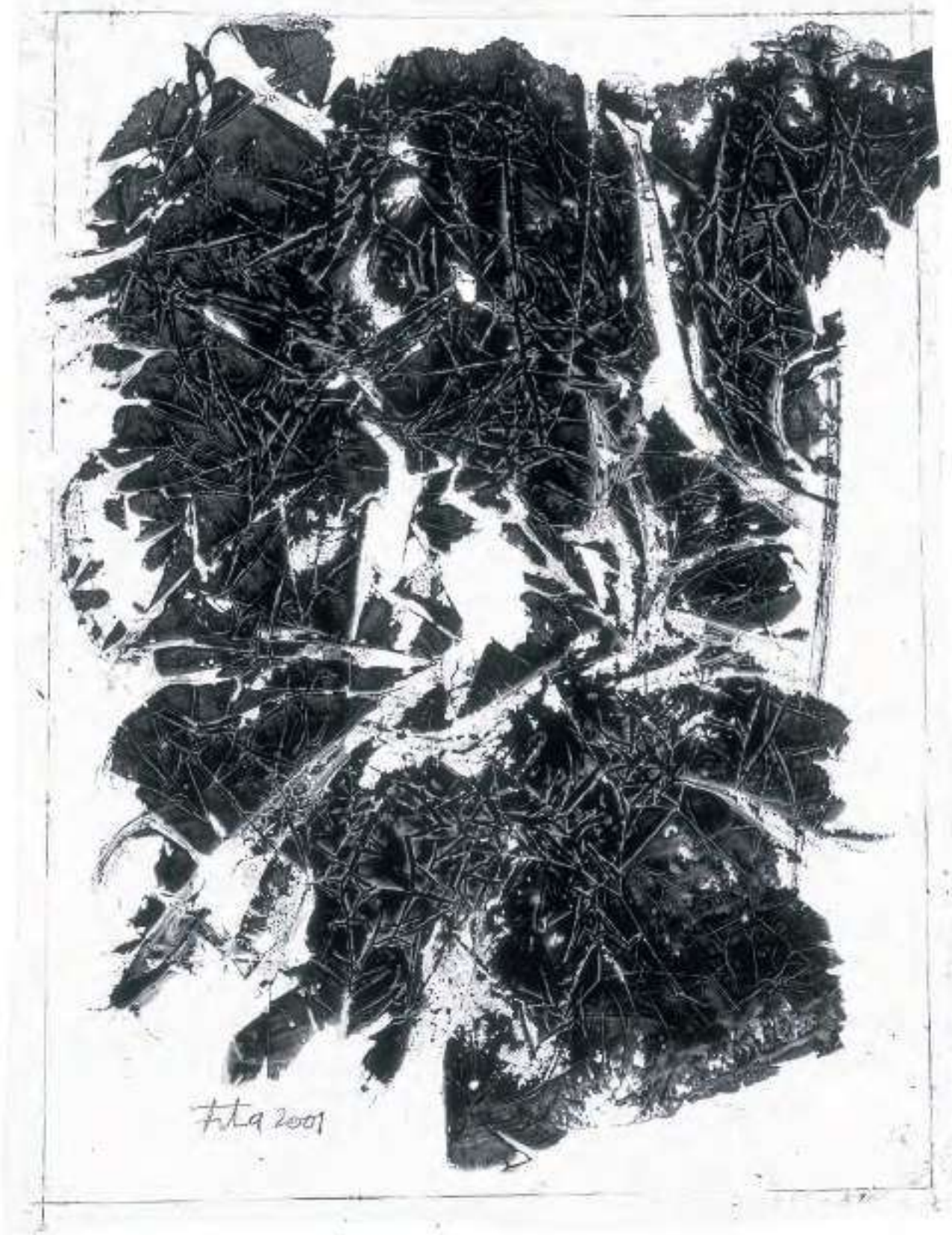
S'hi afegí també una altra circumstància: l'Àngela, la meva esposa, acostuma a portar-me flors o plantes, i en observar-les vaig pensar a fer uns dibuixos trets tant del real com de l'imaginari. Vaig omplir tres blocs de 80 fulls (i jo soc d'abans de la guerra, quan aprofitàvem les coses i el paper, i encara estic en aquesta fase). El cas és que després vaig agafar plàstics de gruix i qualitats diferents i, amb els dibuixos com a punt de referència, vaig anar fent traços amb xeringa i pintura plàstica negra, seguint les seves possibilitats, que eren admirables. Si el plàstic era ben prim, es podia arrugar i després ruixar-hi la pintura, etc. Tot el que jo hi feia m'era retornat amb escreix per la pròpia obra, que em superava en tot. Fins al punt que vaig fer una exposició de plòters a la Fundació Fita, del 19 / 12 / 2002 al 28 / 2 / 2003, però em vaig quedar amb la recança que allò podia donar més. I això no ha arribat fins que en Miquel Mascort, que en altres moments m'havia invitat a fer alguna exposició a la galeria «El Claustre», m'ha tornat a convidar ara, i és avui que tinc el goig d'ampliar el que fou una circumstància molt creativa artísticament.

L'obra que us presento demana que hi entreu a dins, que aneu enquadrant les diferents parts, fragments que es valoren com a obres individualitzades. Són trossos admirables que em deixen perplex, pensant que jo he mogut l'acció, però és l'atzar qui m'ho ha regalat, fins al punt que m'avergonyeix, i al mateix temps m'enorgulleix, dir que és una obra meva. En tot cas, em depassa. Però haig de dir també que, a escala més petita, un pintor o un escultor, quan mou la matèria, posem per cas en fer un color, sumant-ne de diferents per fer-ne un de nou, quan els barreja no arriba a fer un color homogeni com faria un pintor de parets, sinó que deixa inacabada l'acció perquè tingui la imperfecció, que dona més riquesa i permet aquest punt d'atzar que el gest de la pinzellada vestirà amb tot aquell element intuïtiu que els grans artistes ens han ensenyat a veure i admirar. El mateix passa amb les textures que els escultors ens mostren en la superfície de les seves peces. En aquest cas m'ha interessat fer específic el meravellós teixit que donen aquestes obres per anar-ne extraient d'altres com les que aquí es mostren.

Estic content de poder oferir aquesta obra tan difícil de classificar pel fet de ser poc convencional, però crec que amb això obrim finestres per donar a entendre que en art encara hi ha molt a dir, amb els mitjans digitals o amb altres que vindran, per no parlar d'aquells més convencionals i combinats.

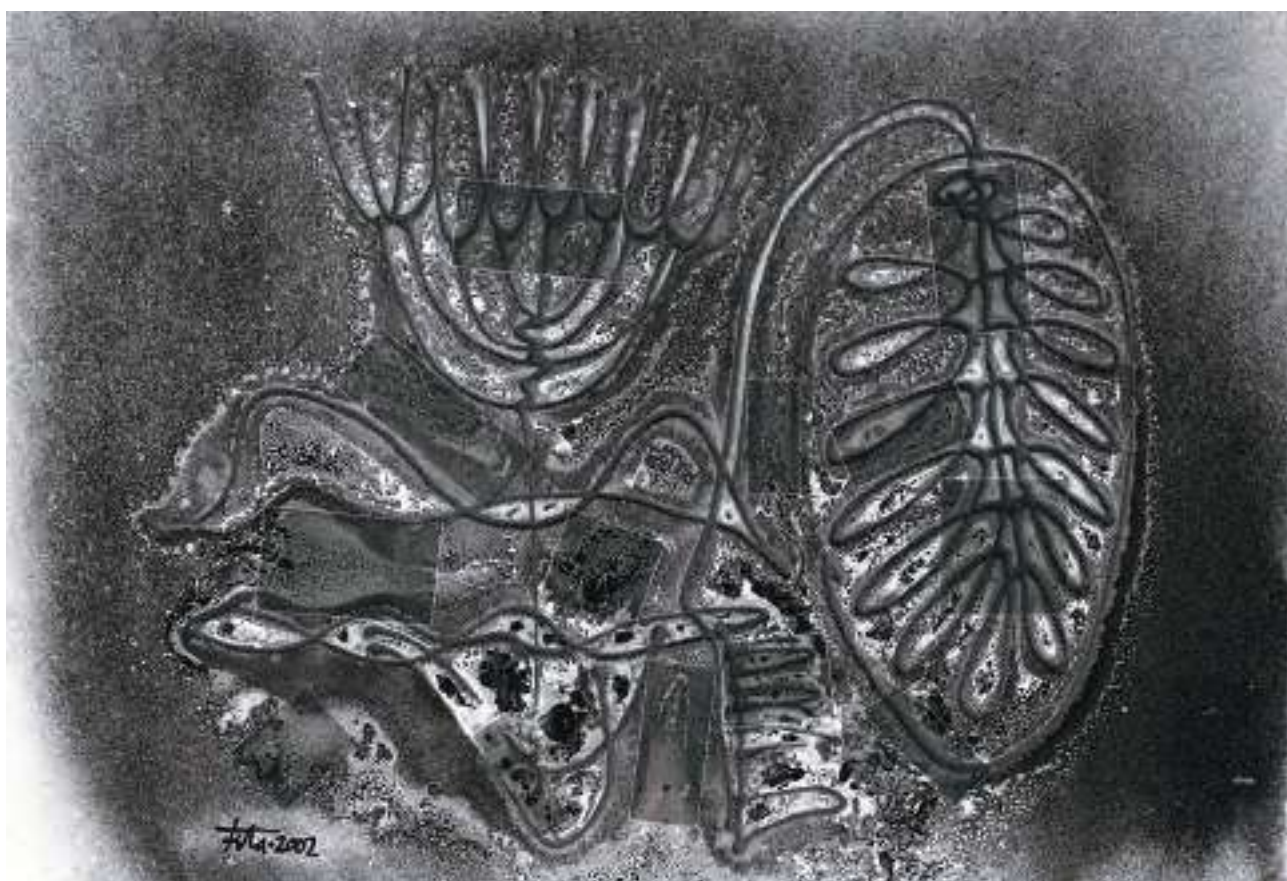
Catàleg El Claustre
Foto plàstic a les mans

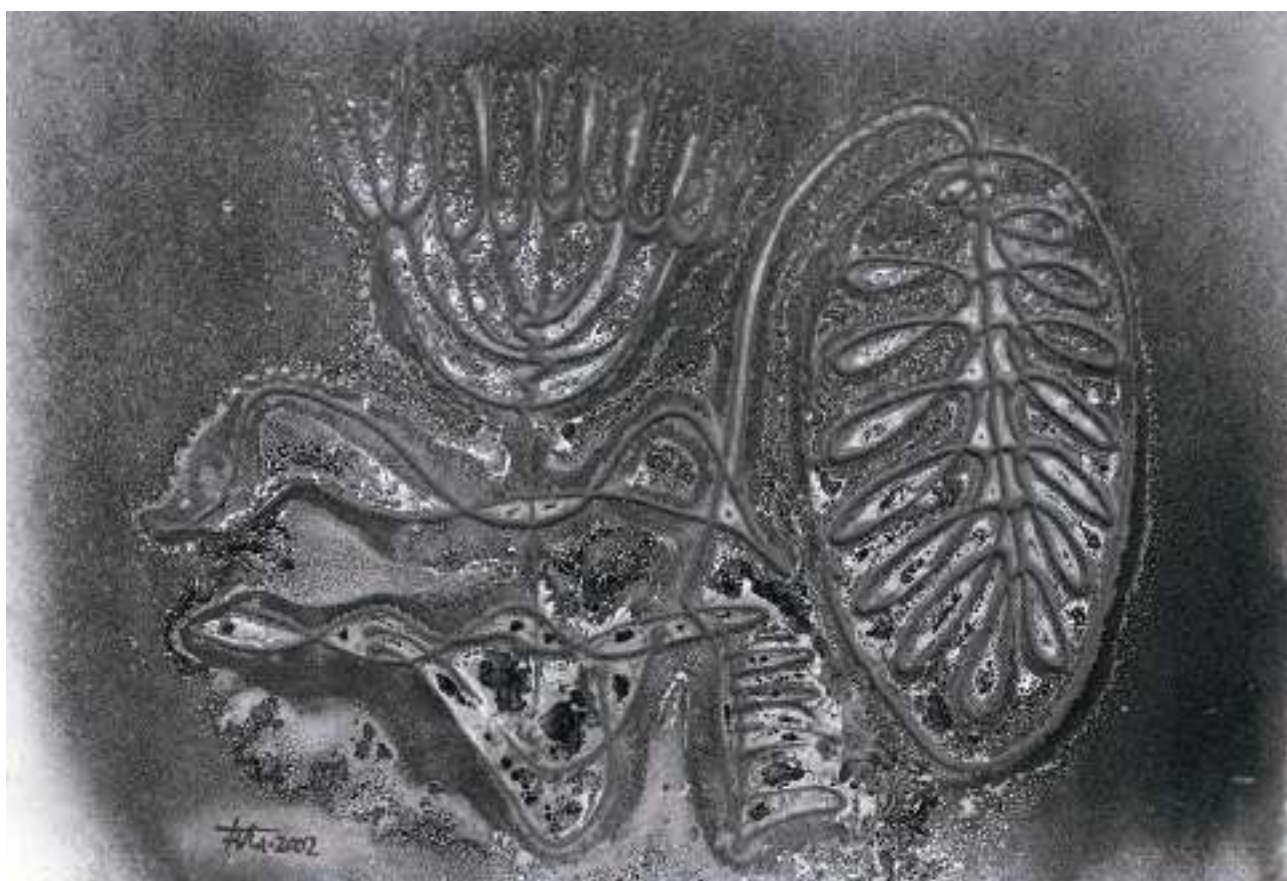
2002 *Nadala 4* (positiu)
77 x 63 cm
Plòter / Cartró ploma

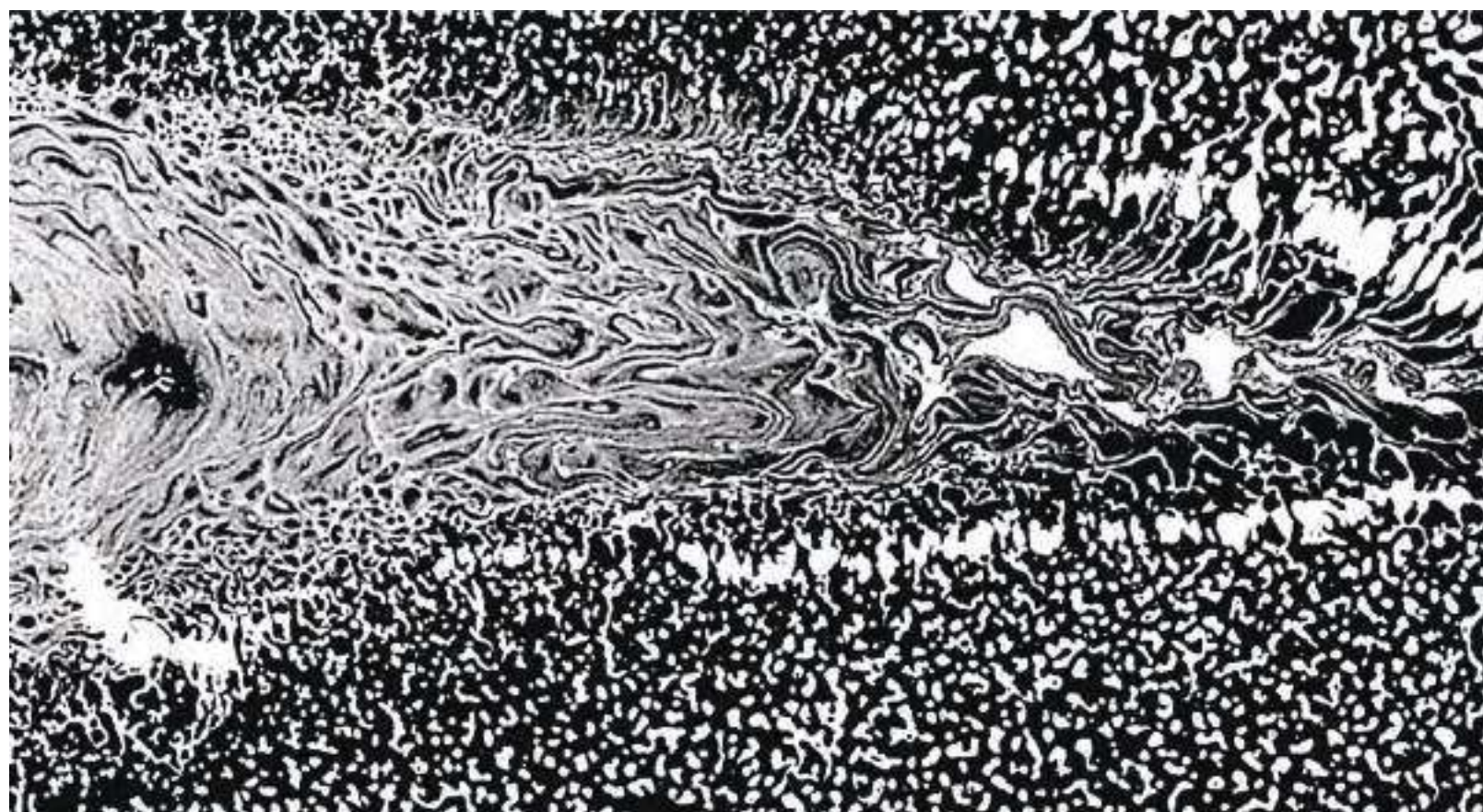
2002 *Nadala 4* (fragment)
77 x 33 cm
Plòter / Cartró ploma

2002 *Plòter 2* (patró)
98 x 135 cm
Plpoter / Cartró ploma

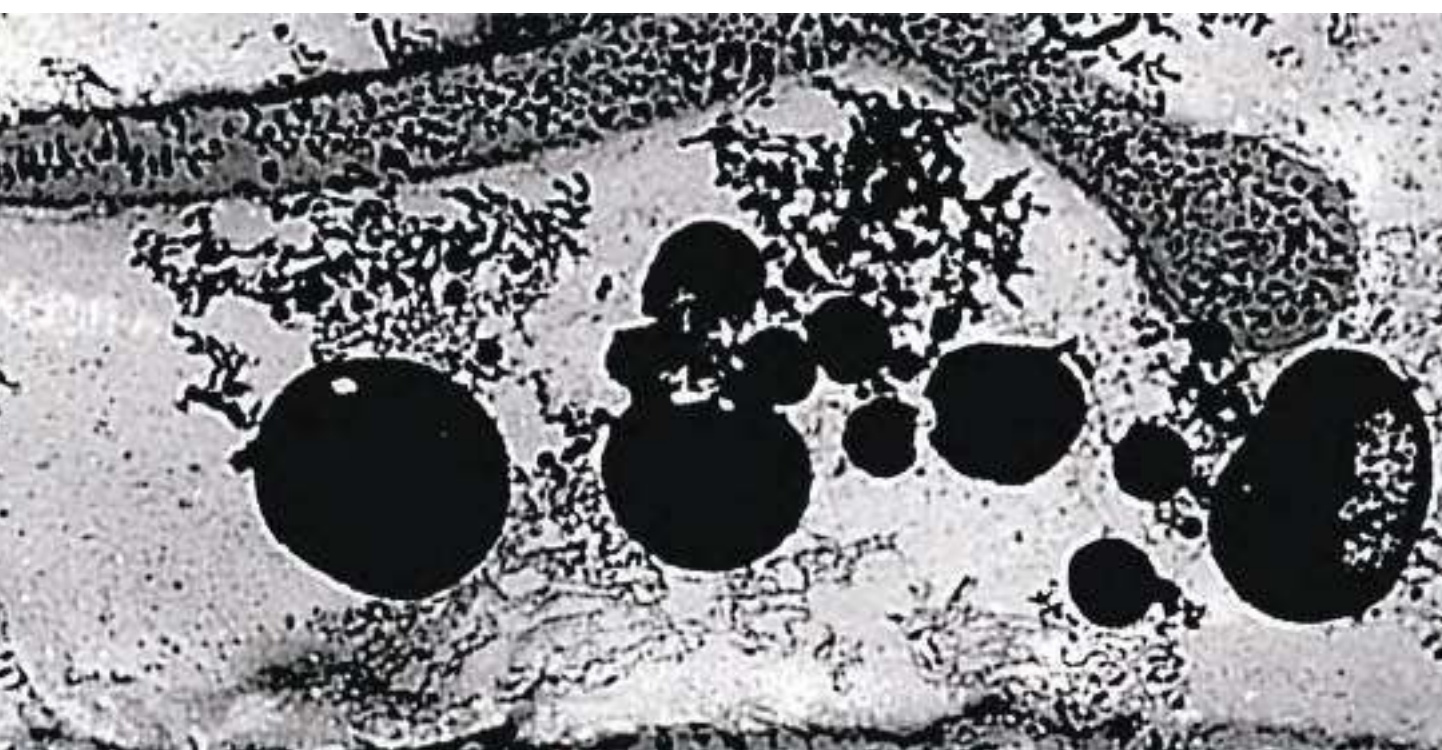
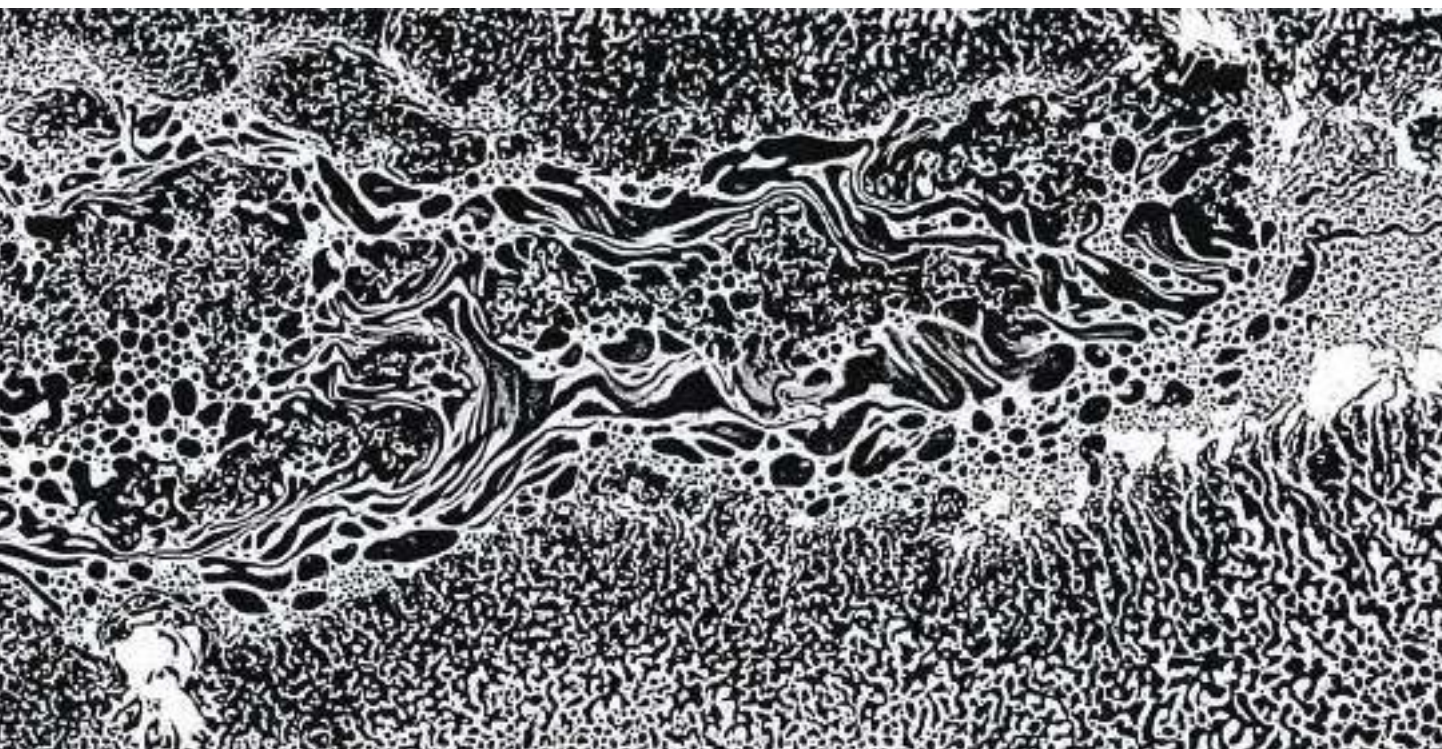
2002 *Plòter 2* (indicació fragments)
71,5 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

2002-2009 *Fragment 6*
40 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

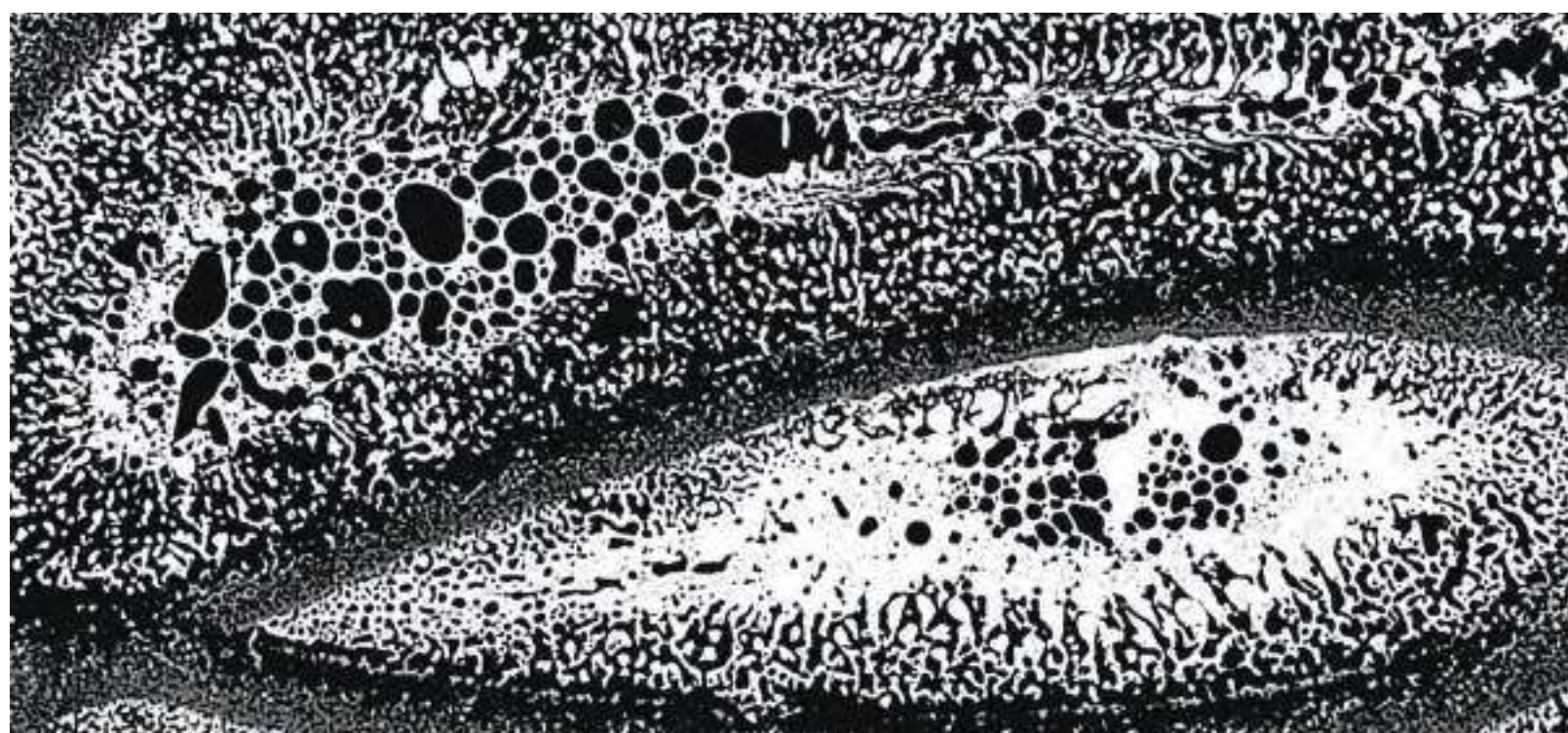
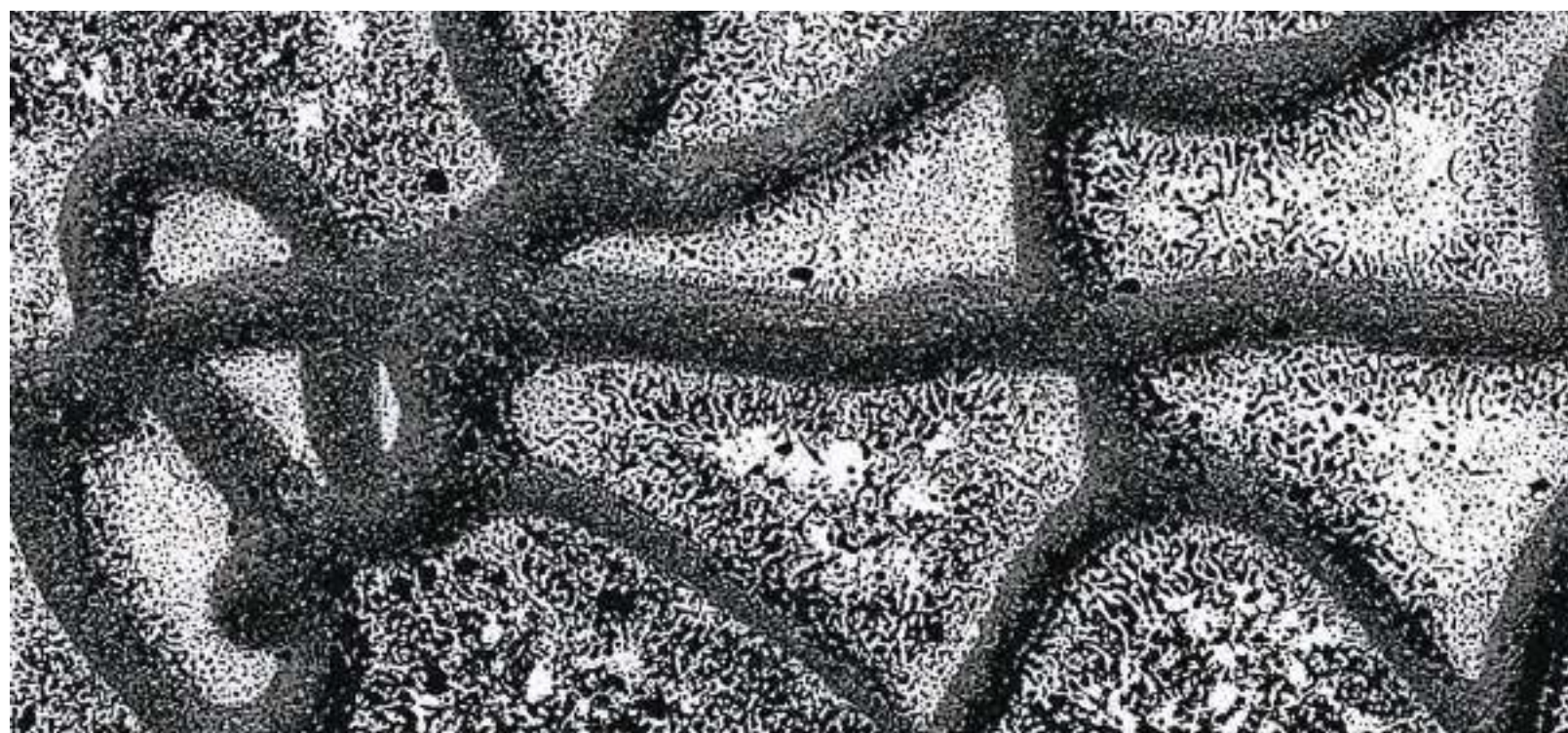

2002-2009 *Frangment 7*
39 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

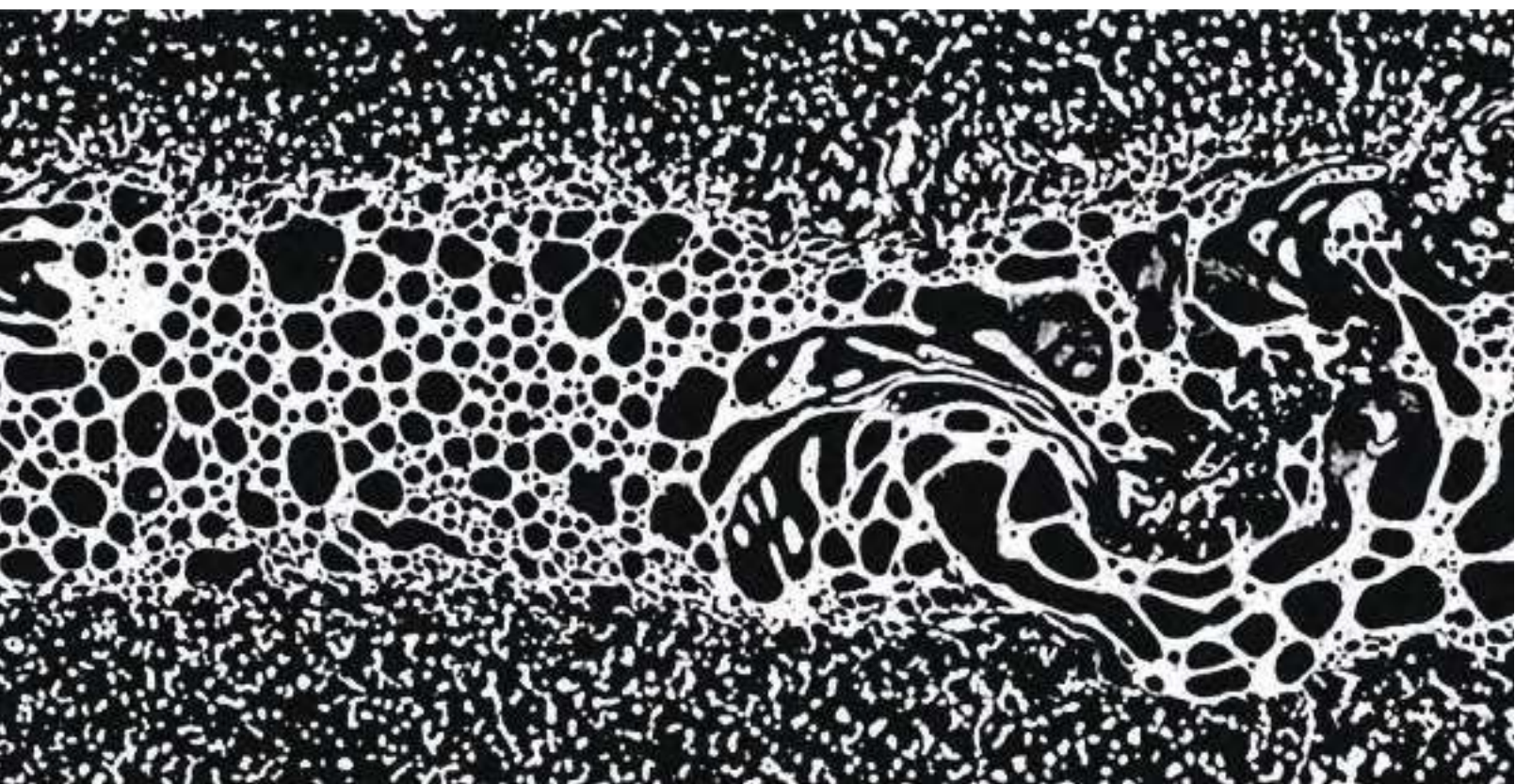
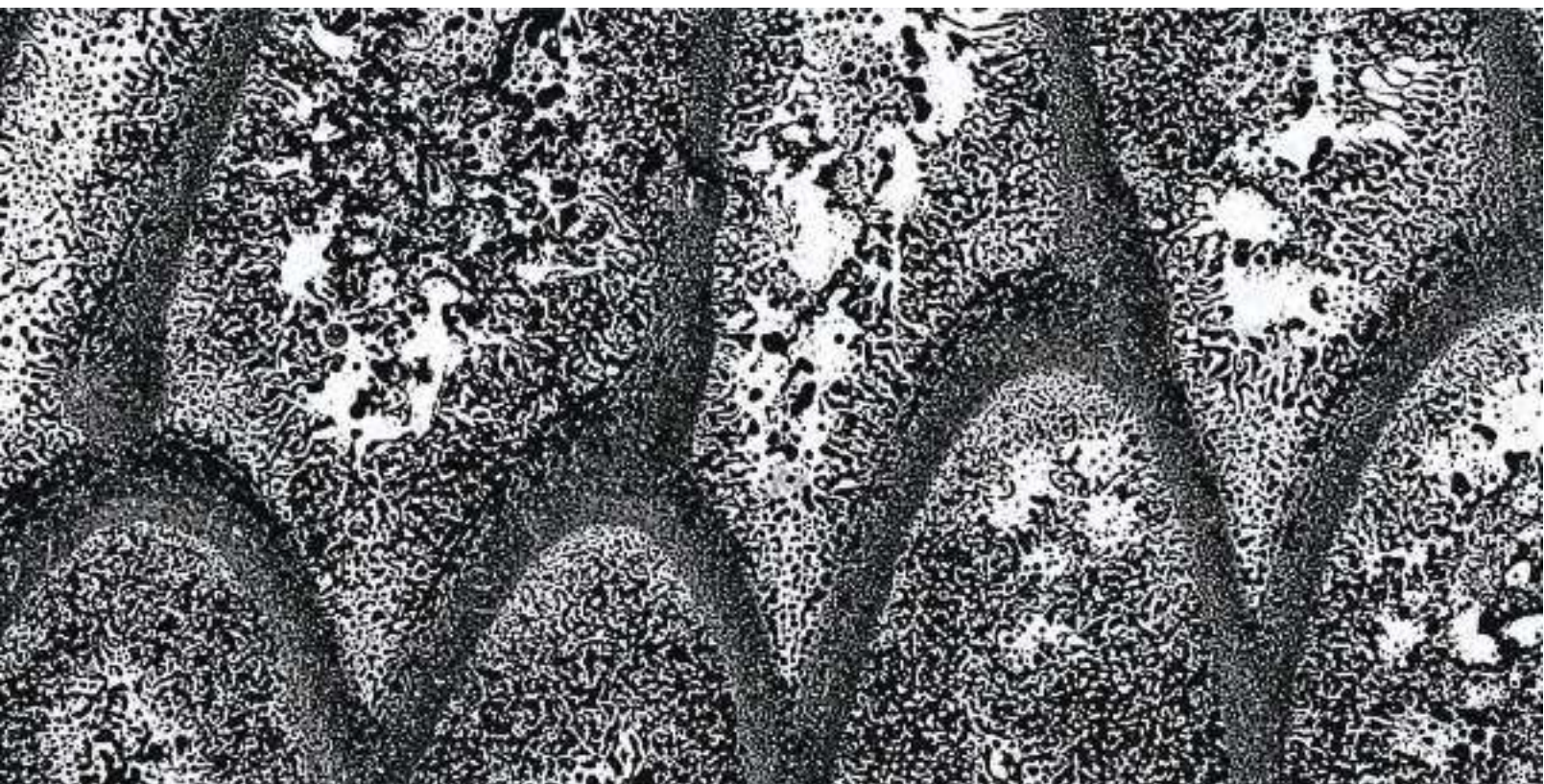
2002-2009 *Fragment 5*
22 x 75 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 4*
27 x 75 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 3*
50 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 2*
58 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 1*
52 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 11*
75 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

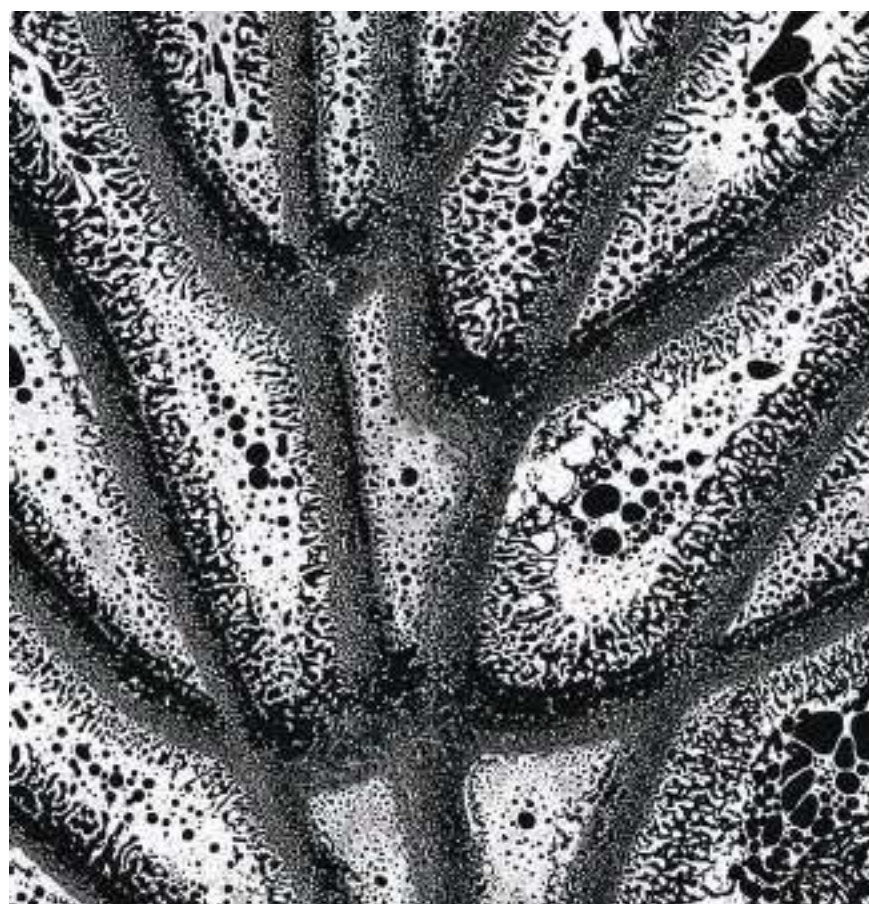
2009 *Fragment 8*
100 x 82 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 9*
74 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

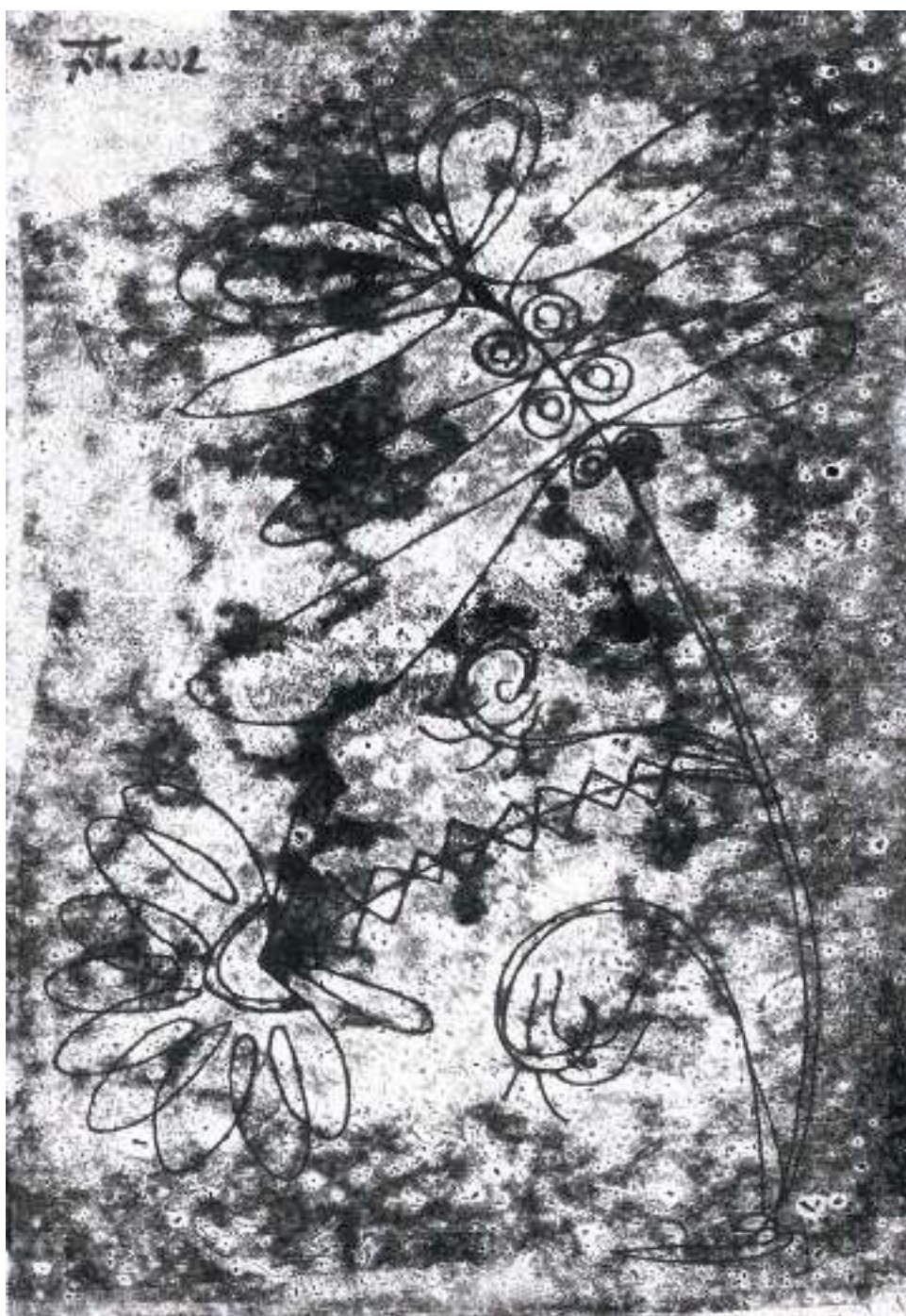

2009 *Fragment 12*
150 x 87 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 10*
69,5 x 75 cm
Plòter / Cartró ploma

2009 *Fragment 13*
103 x 100 cm
Plòter / Cartró ploma

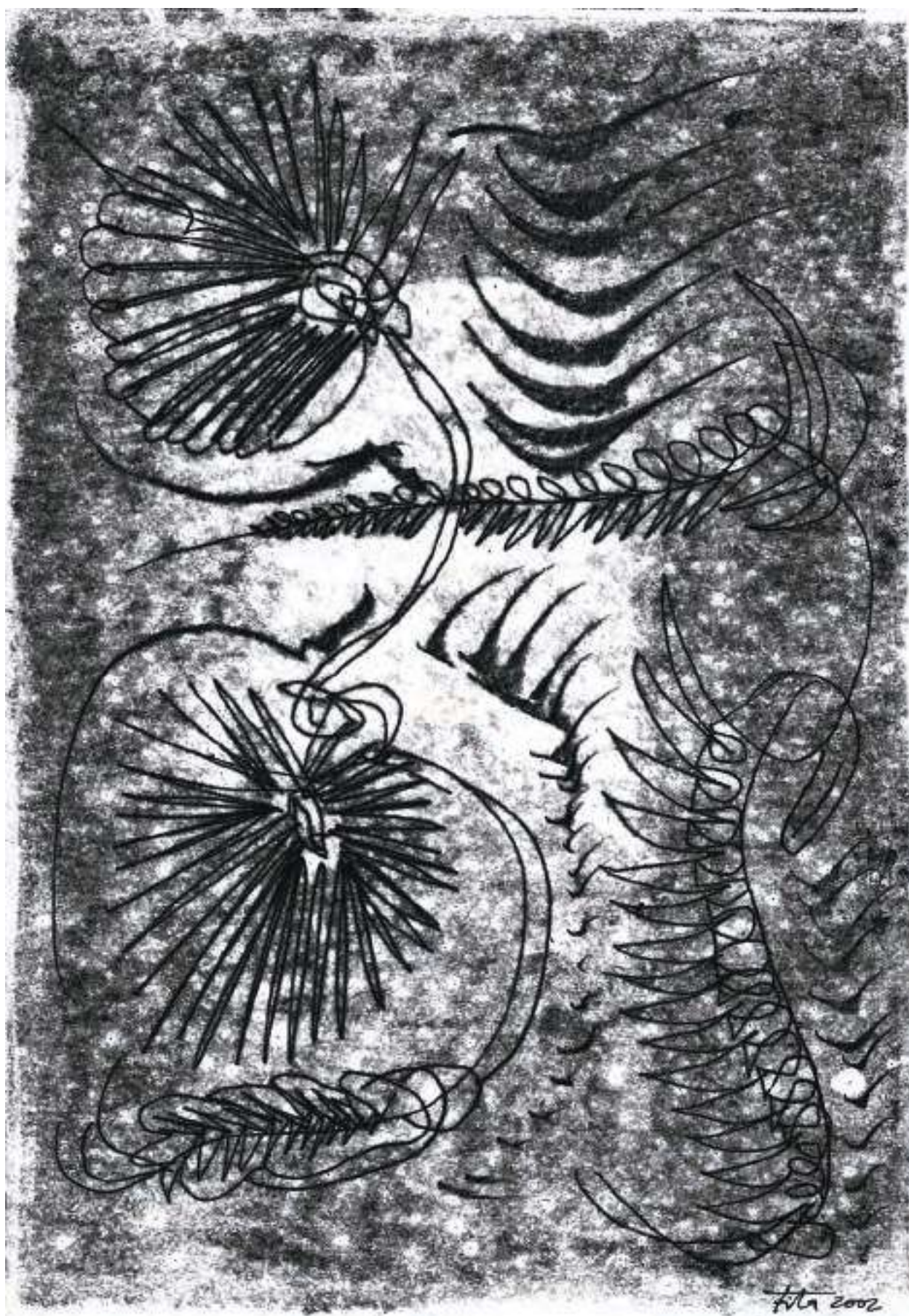

Aquestes 69 obres tenen un interès especial. Pel fet de posseir un bagatge d'estudis i d'interpretacions ja conegudes, hom té un element de gran ajuda a l'hora d'aplicar-ho a altres tècniques, com és en aquest cas entintar una superfície i posar-hi un paper, amb la qual cosa veurem com si ratllem pel damunt queda marcat a la cara on descansa el paper. De fet, això és com un gravat estampat, i la tinta d'impremta també capta pressions imprevistes. Amb la manipulació, tant de la tinta com del paper, es troben variacions que fan d'aquesta tècnica un ampli mitjà d'expressions, com es pot veure en les que aquí presentem. La temàtica és derivada dels estudis de les flors.

2002 *Flor 46*

50 x 35 cm

Tinta d'impremta / Paper

2002 *Floral 19*
50 x 35 cm
Tinta d'impremta / Paper

2002 *Floral 43*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2002 *Floral 4*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

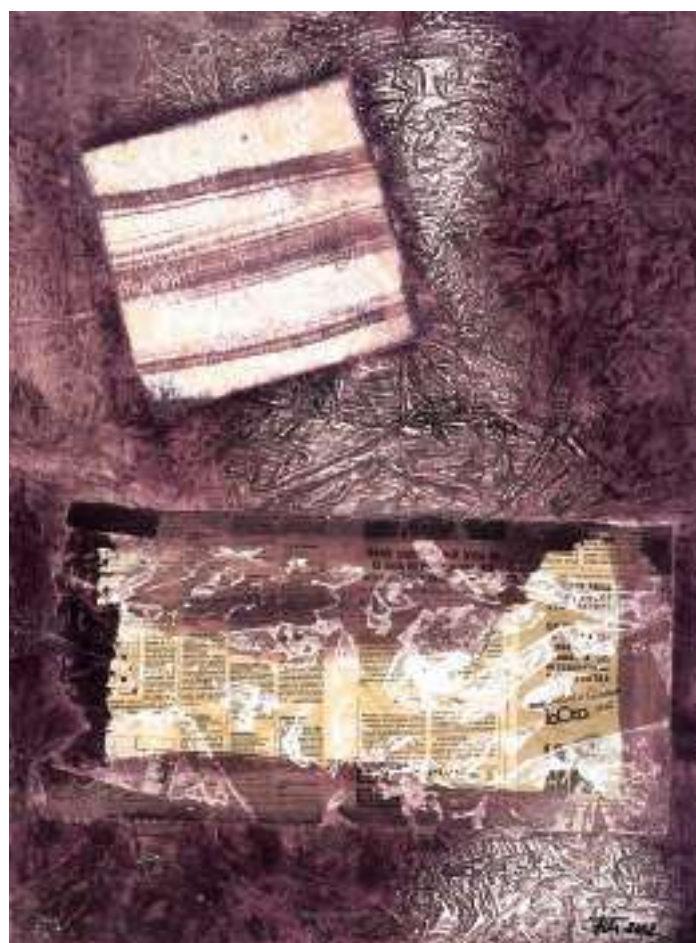
2002 *Floral 39*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2002 *Blau 1*
81 x 61 cm
Mixta / Tauler

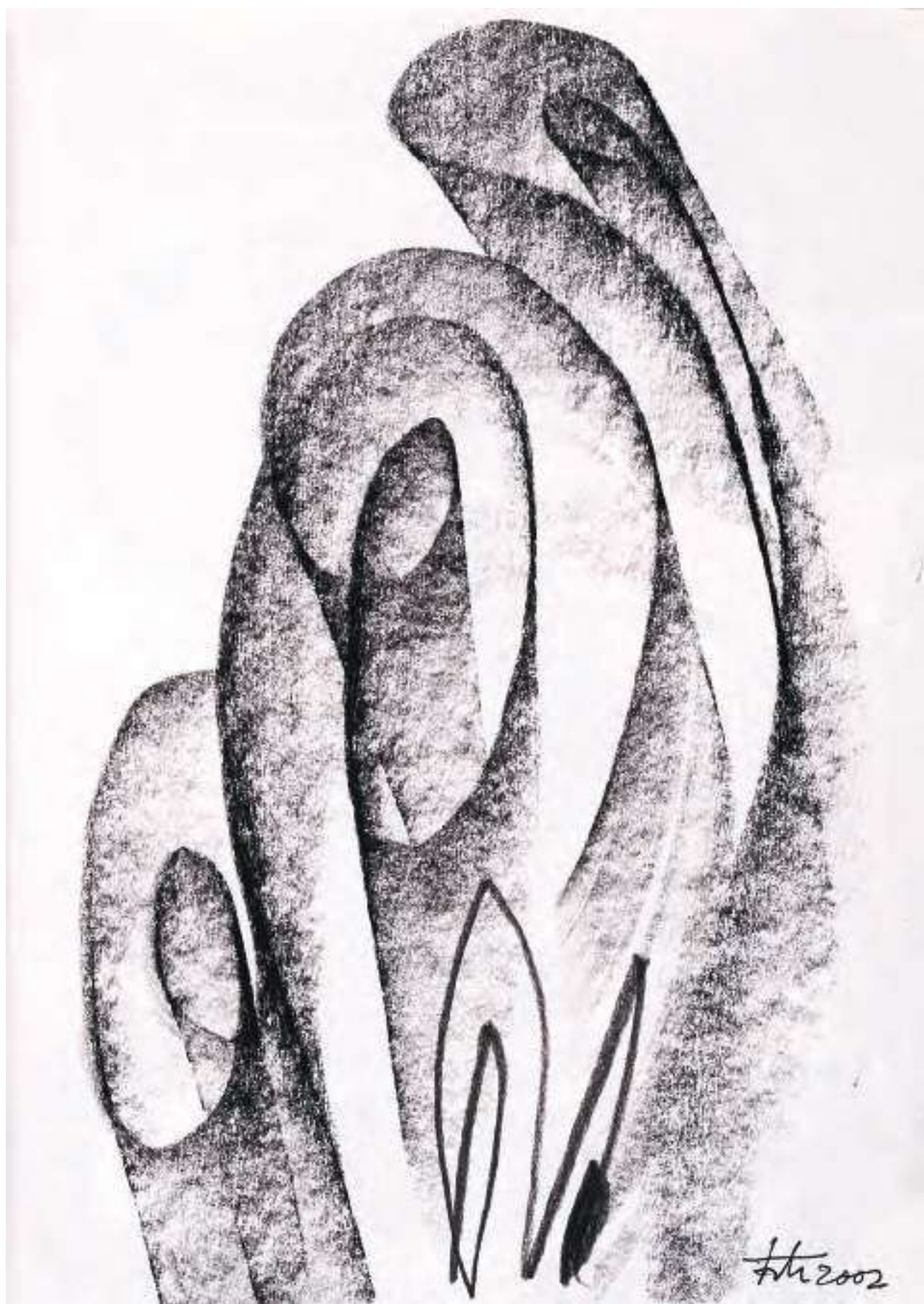
2002 *Sucs 4*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

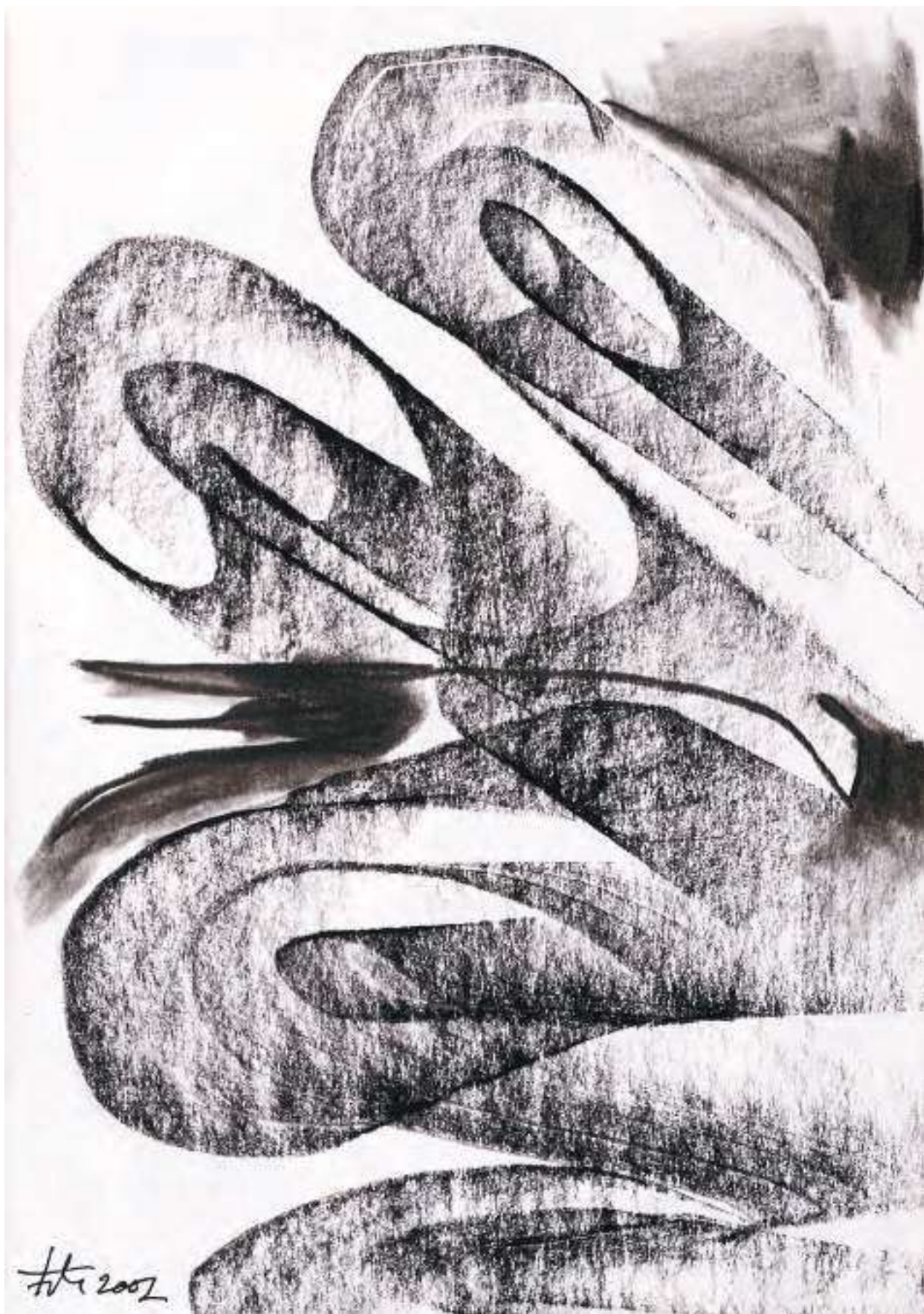
2002 *Sucs 6*
61 x 61 cm
Mixta / Tauler

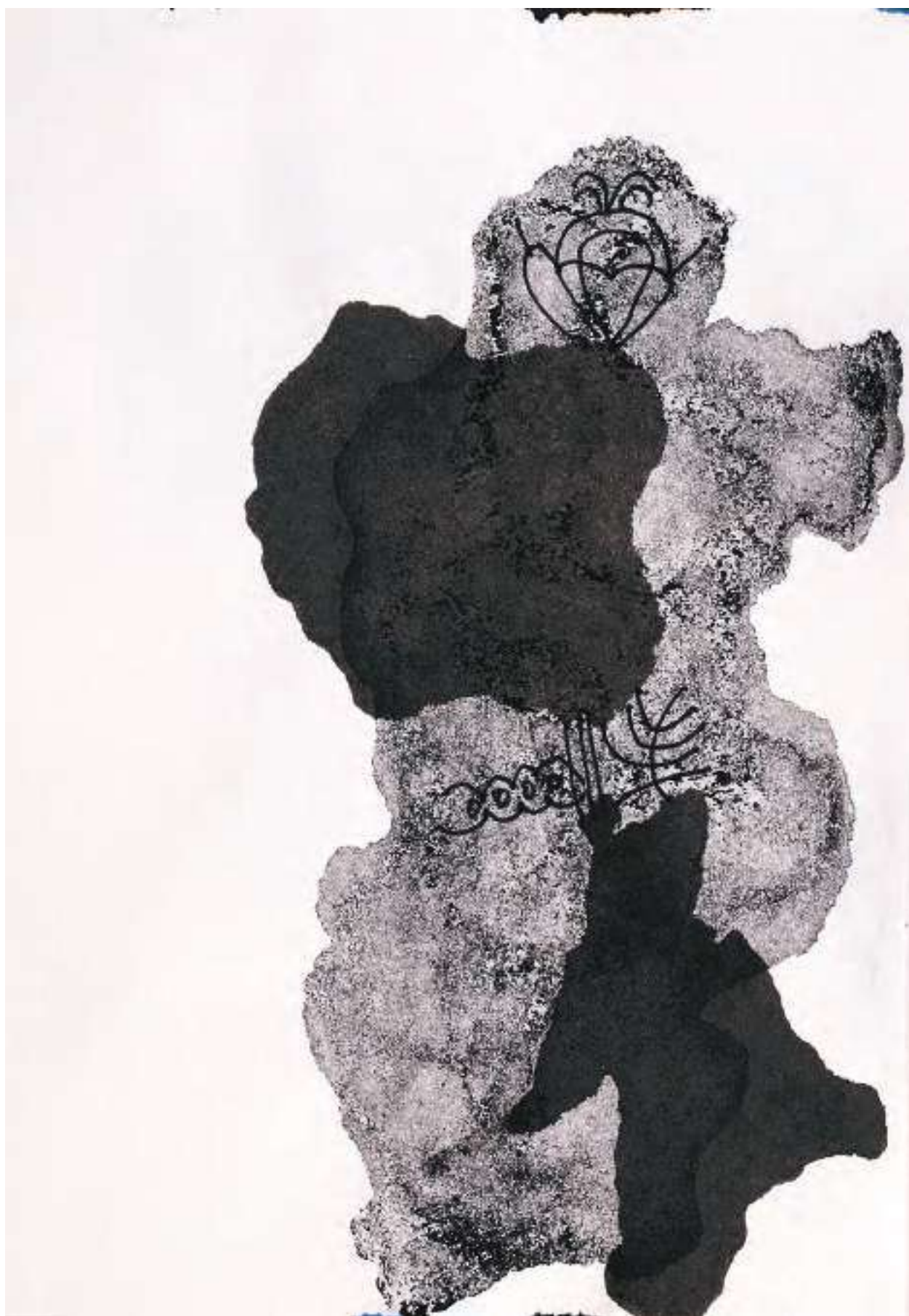
2002 *Sucs 10*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

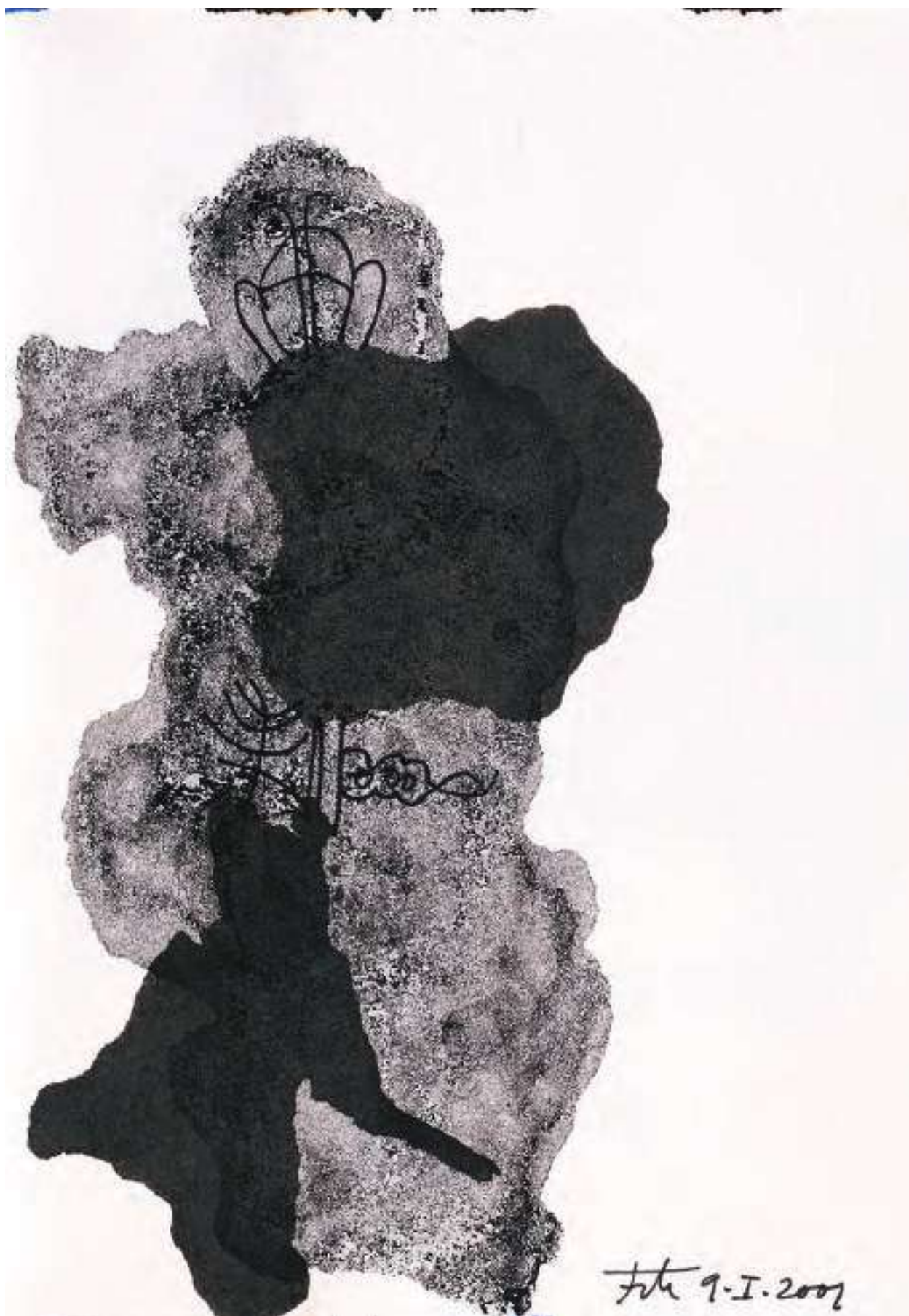
2002 *Bloc 433*
21 x 14 cm
Barra negra

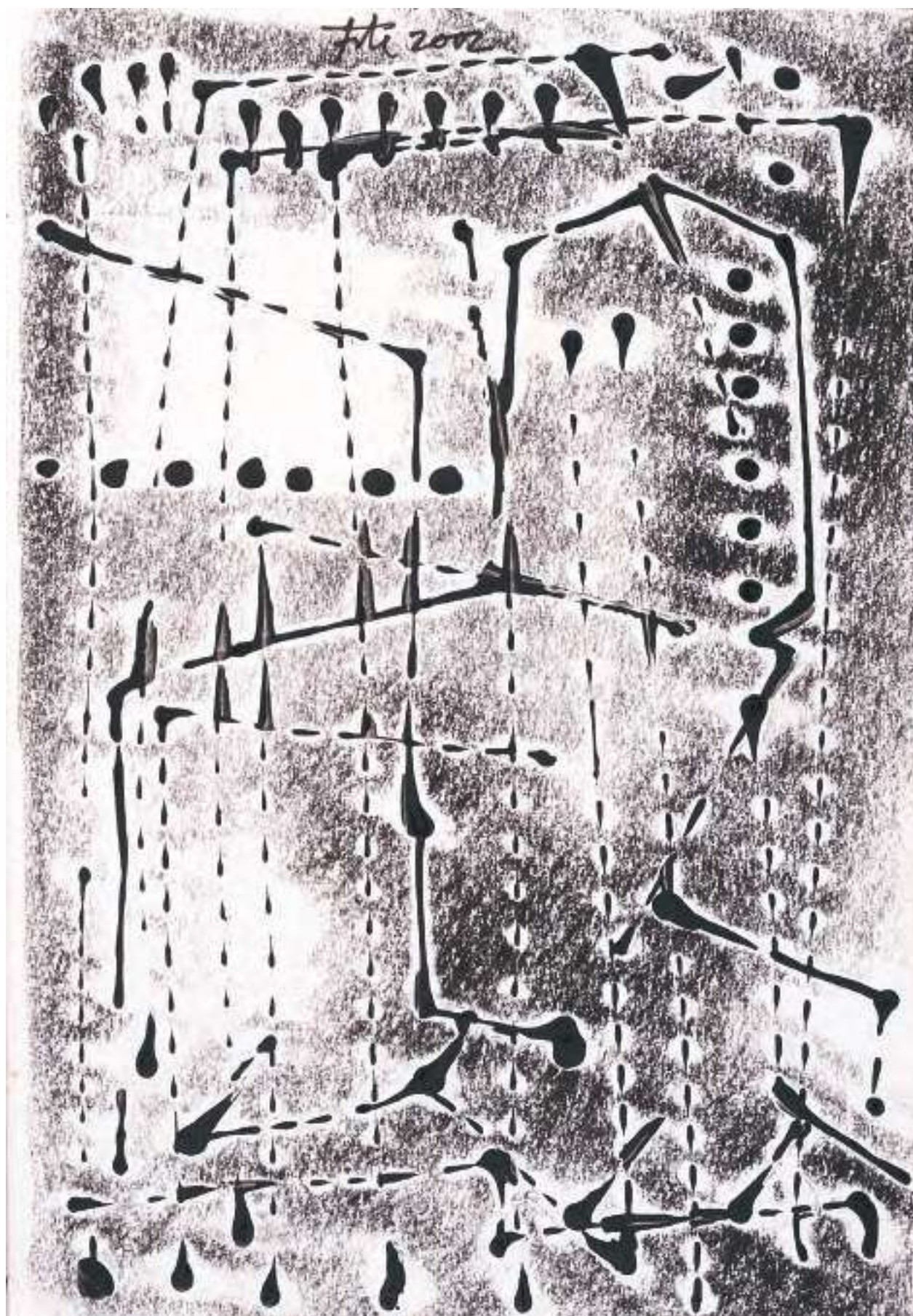
2002 *Bloc 433*
21 x 15 cm
Barra negra

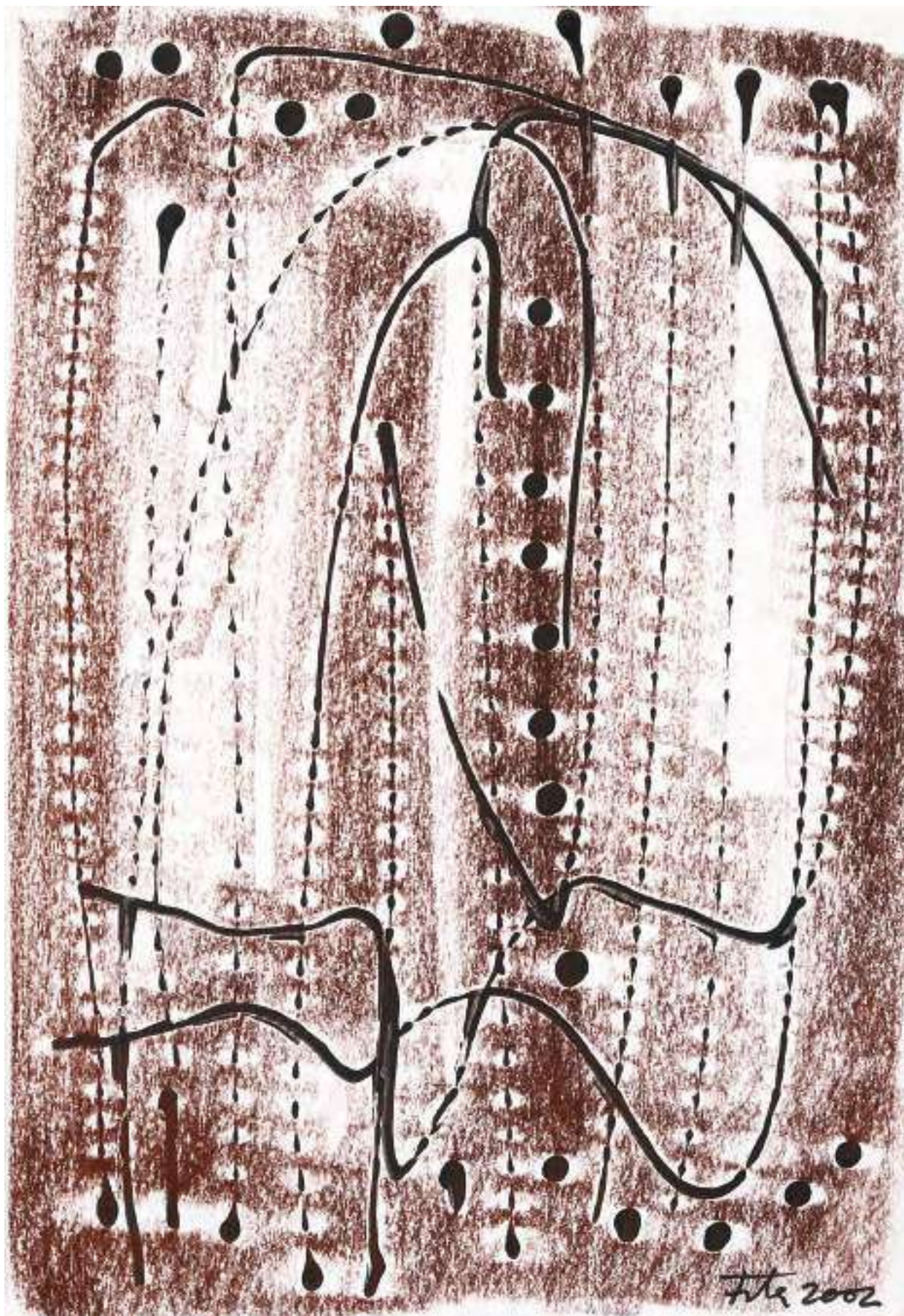
2002 *Bloc 435*
21 x 14 cm
Tintes

2002 *Bloc 435*
21 x 14 cm
Tintes

2002 *Bloc 446*
21 x 14,5 cm
Mixta

2002 *Bloc 446*
21 x 14,5 cm
Mixta

Aquestes obres comencen l'1 de setembre del 2002 pintant la fusta de color marró i, quan la pintura encara és fresca, s'hi tiren gotes de cola al damunt, que fan unes disgregacions imprevisibles si a sobre tirem també blanc en pintura sintètica (esprai), després un ruixim d'aigua i al final ho ratllem pel damunt. En el cas del núm. 1 s'hi ha afegit també una transparència en verd. Altres vegades se substitueix la cola tirada amb xeringa per cola directa o un color blanquinós calent, tot fent arabescos rítmics, i després tenen lloc els ruixats i ratllats sobre la fusta.

2002 *Subtilesa 8*
60 x 80 cm
Mixta / Tauler

L'aigua pren aquí també el valor de disgregar o gotejar la superfície en parts concretes. Algunes vegades la cola o un blanc gris daurat, escampat sobre la superfície molla, estableix un ordre a partir del qual s'arriba, juntament amb els ratllats, a una aparença d'atzar en què densitats de colors diferents formen una obra que, al meu entendre, és d'interès.

2002 *Subtilesa 20*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2003 *Tovalles*
146 x 114 cm
Mixta / Tauler

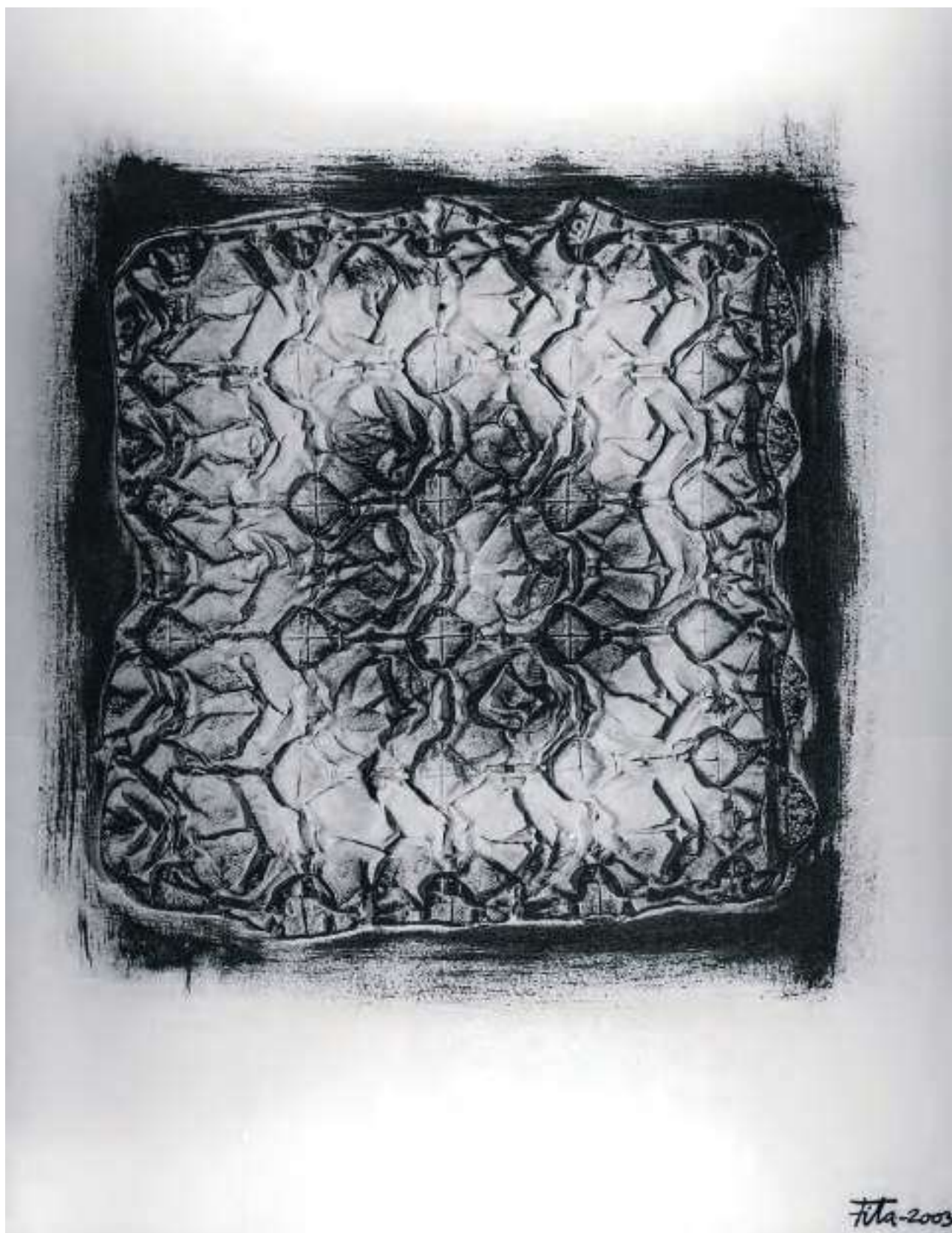
2003 *Tovalles*
116 x 116 cm
Pintura / Tela

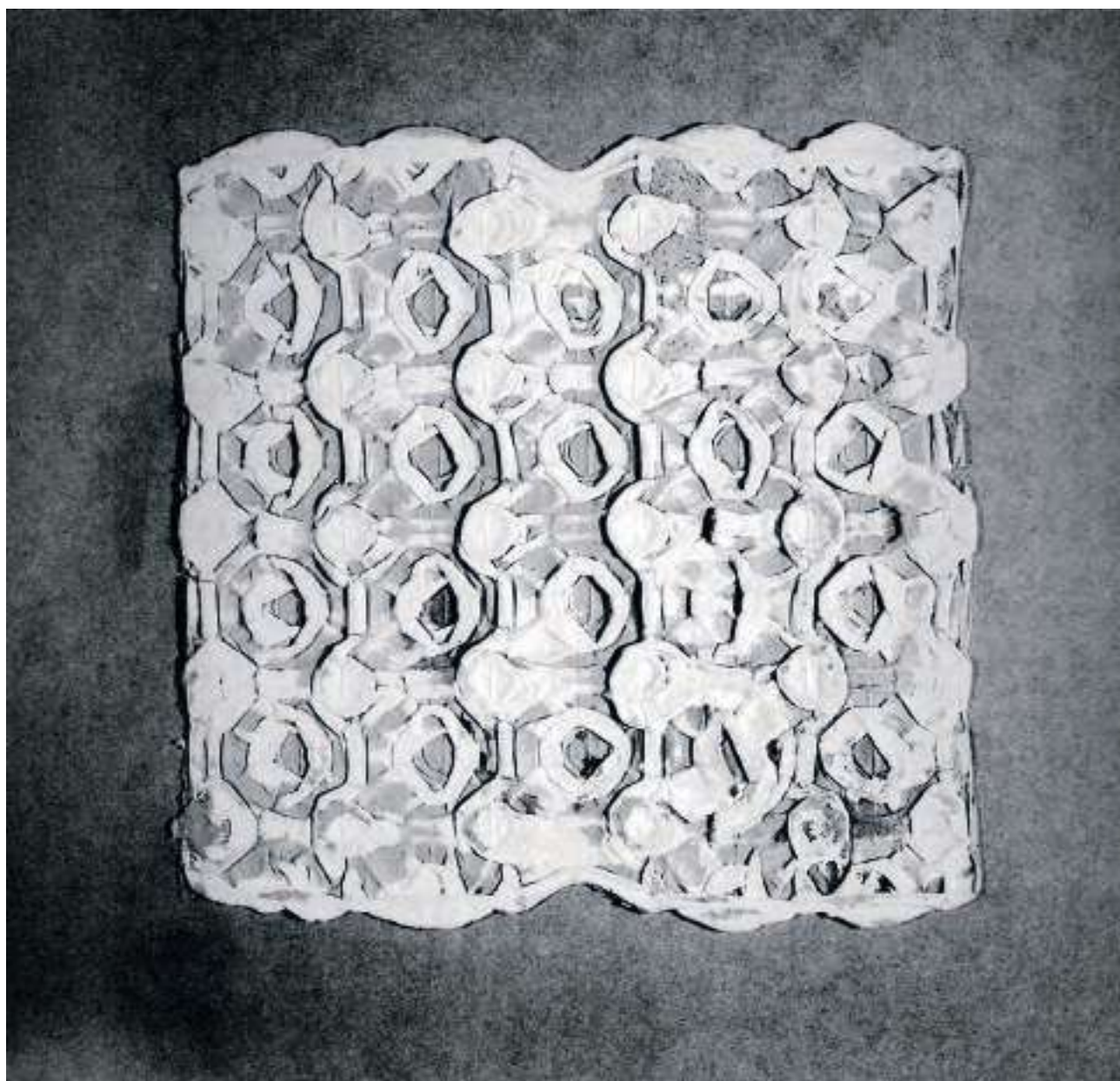
2003 *Arrels 5*
61 x 48 cm
Mixta / Fibra

2003 *Arrels 1I*
61 x 61 cm
Mixta / Fibra

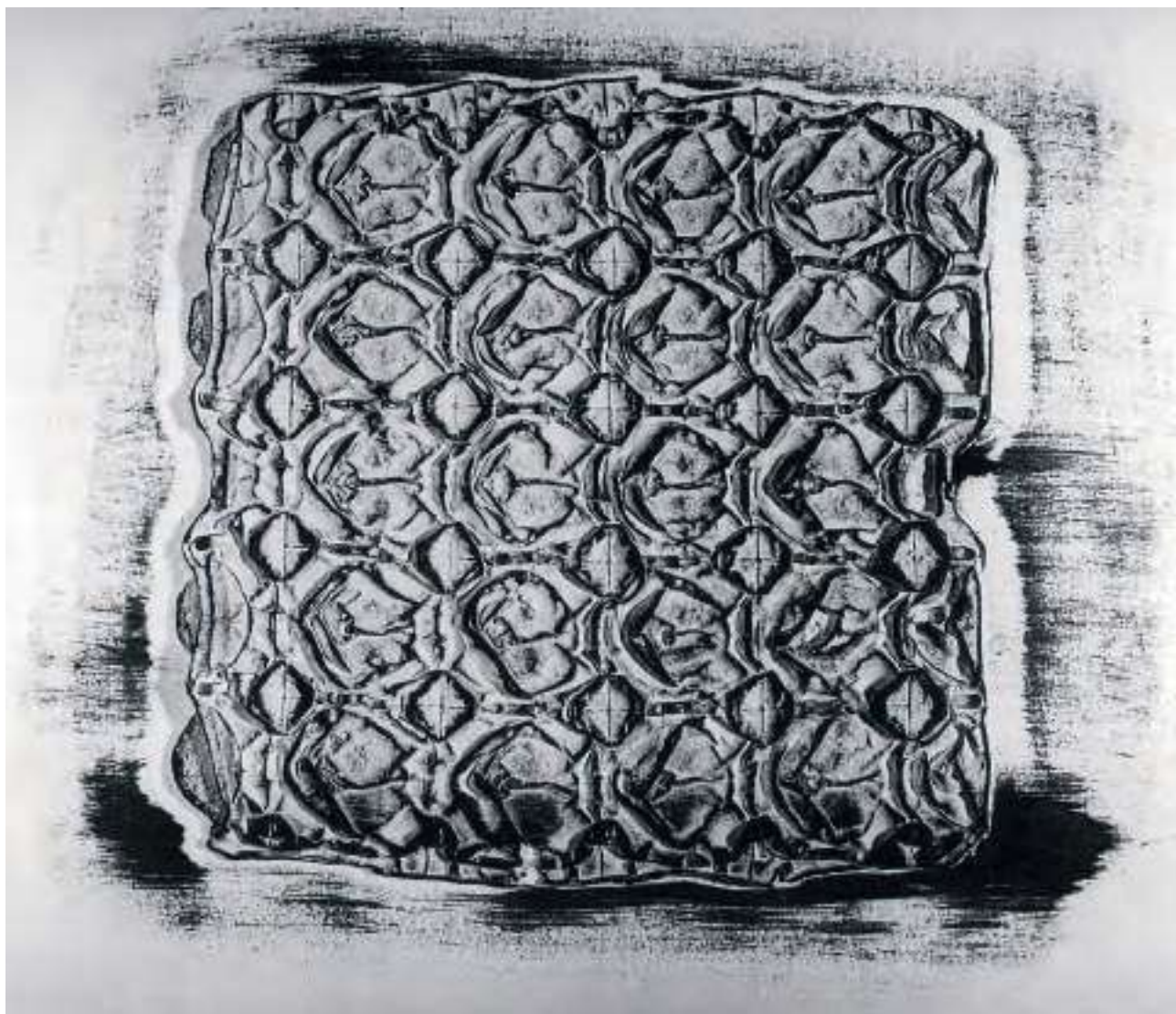
2003 *Ouera 2*
60 x 48 cm
Cartró / Tauler

2003 *Ouera 5*
48 x 60 cm
Cartró / Tauler

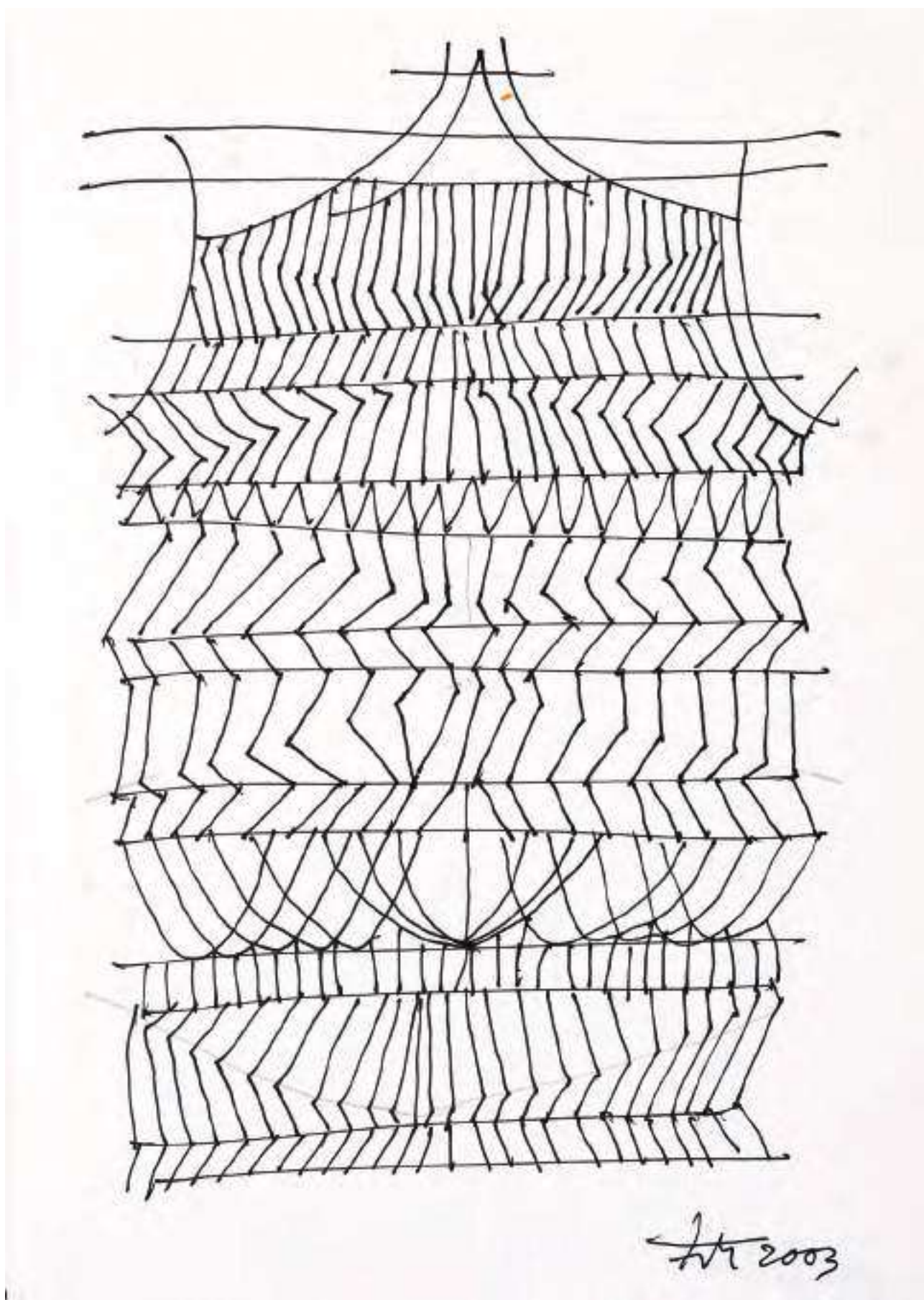
2003 *Ouera 5*
48 x 60 cm
Cartró / Tauler

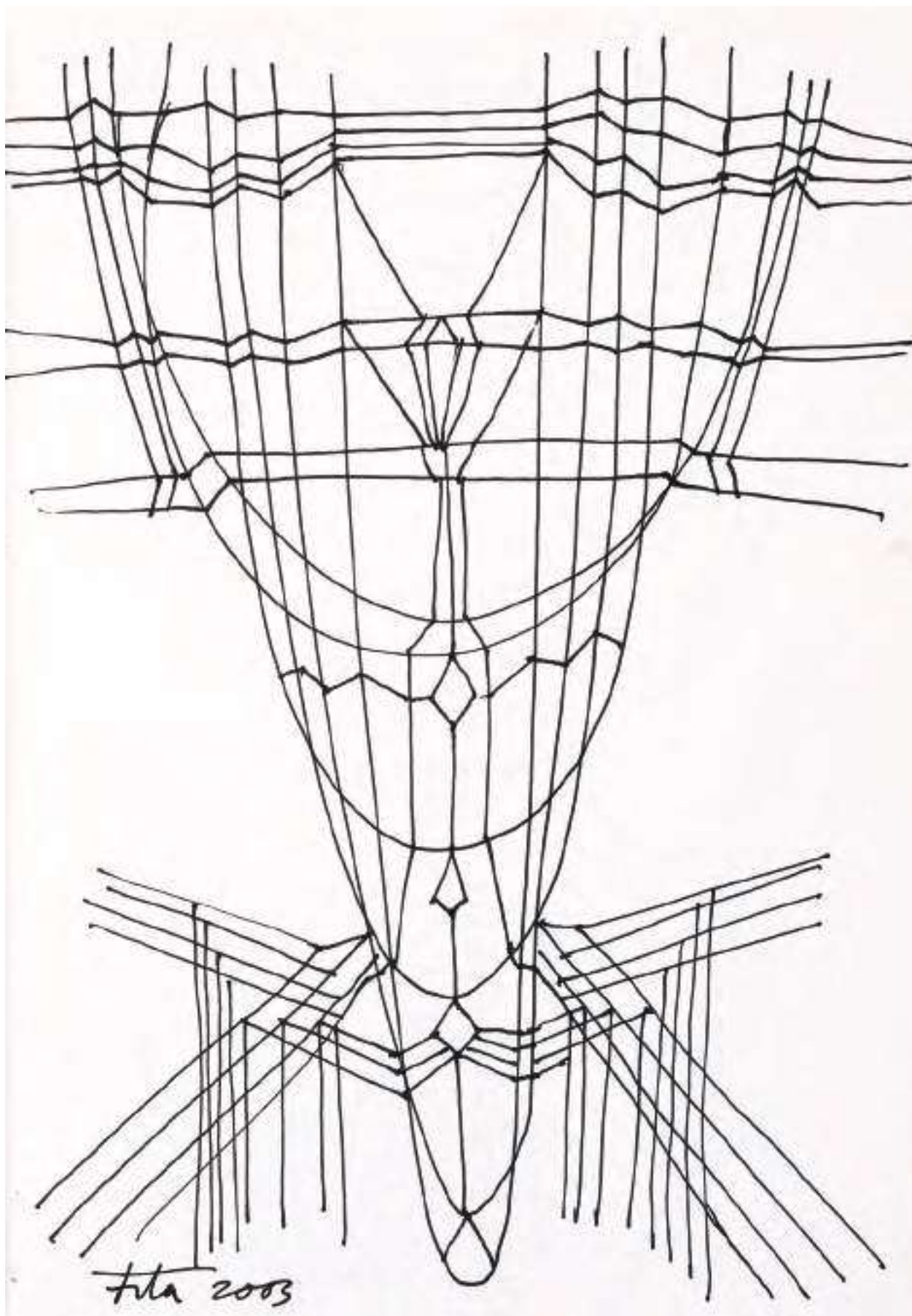
Ja el 1968 vaig fer servir aquestes peces per a un bloc de ciment, però ha estat aquest any 2003 que les he valorat, quan ja feia temps que en tenia un piló que m'havia donat en Joaquim de can Martí, que coneixia la meua atracció per la plàstica de coses especials.

Aixafant aquestes oueres amb un tòrcul vaig aconseguir uns relleus que captiven. Les diferents formes d'aixafament, en un costat o l'altre, reforçant el relleu en unes certes formes, fregant-les amb pintura negra, i totes les actuacions, formen un conjunt de peces variades sortides d'una circumstància determinada.

2003 *Ouera 3*
48 x 60 cm
Cartró / Tauler

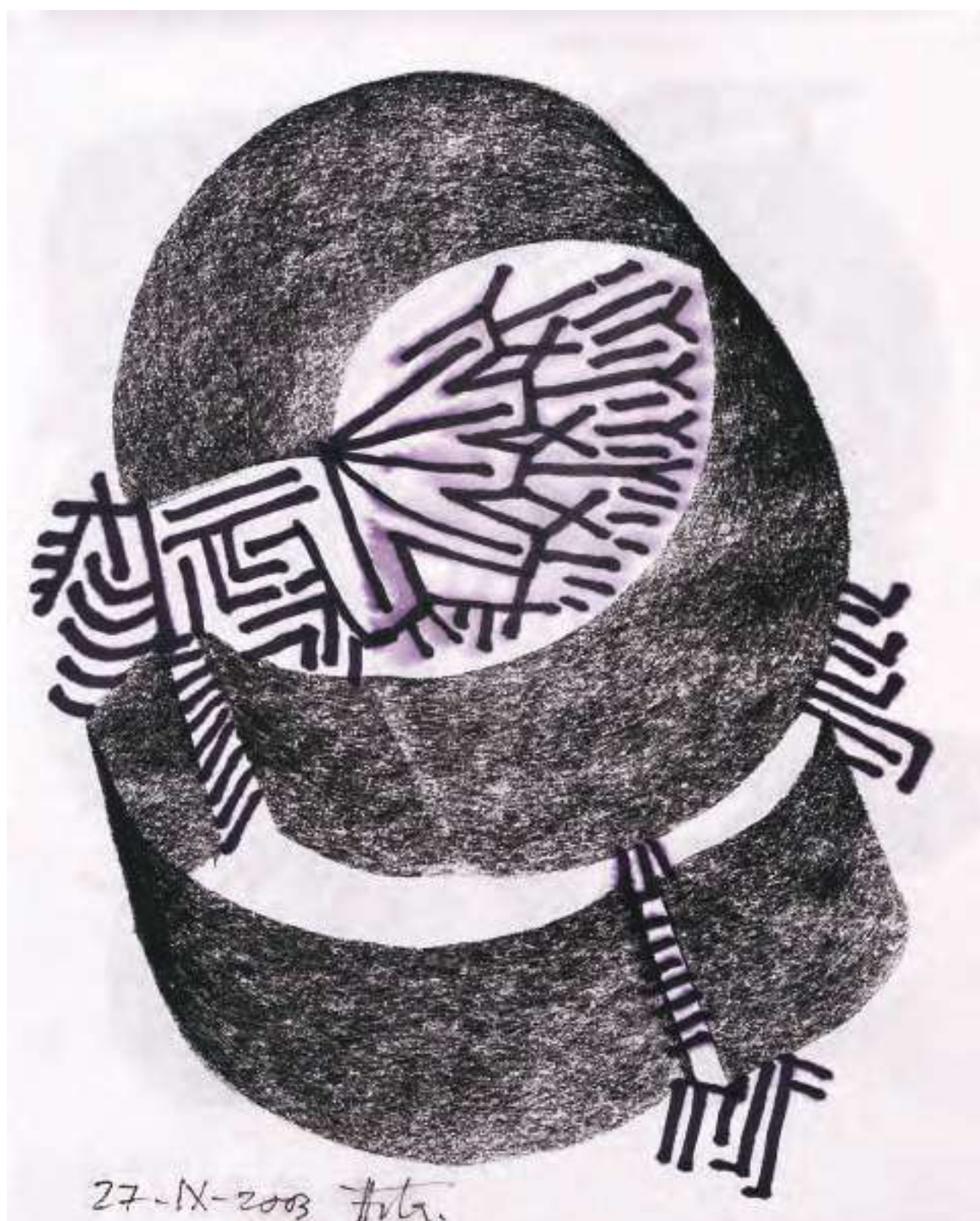
2003 *Bloc 452*
21 x 14,5 cm
Retolador

2003 *Bloc 452*
21 x 14,5 cm
Retolador

2003 *Bloc 460*
15 x 19 cm
Mixta

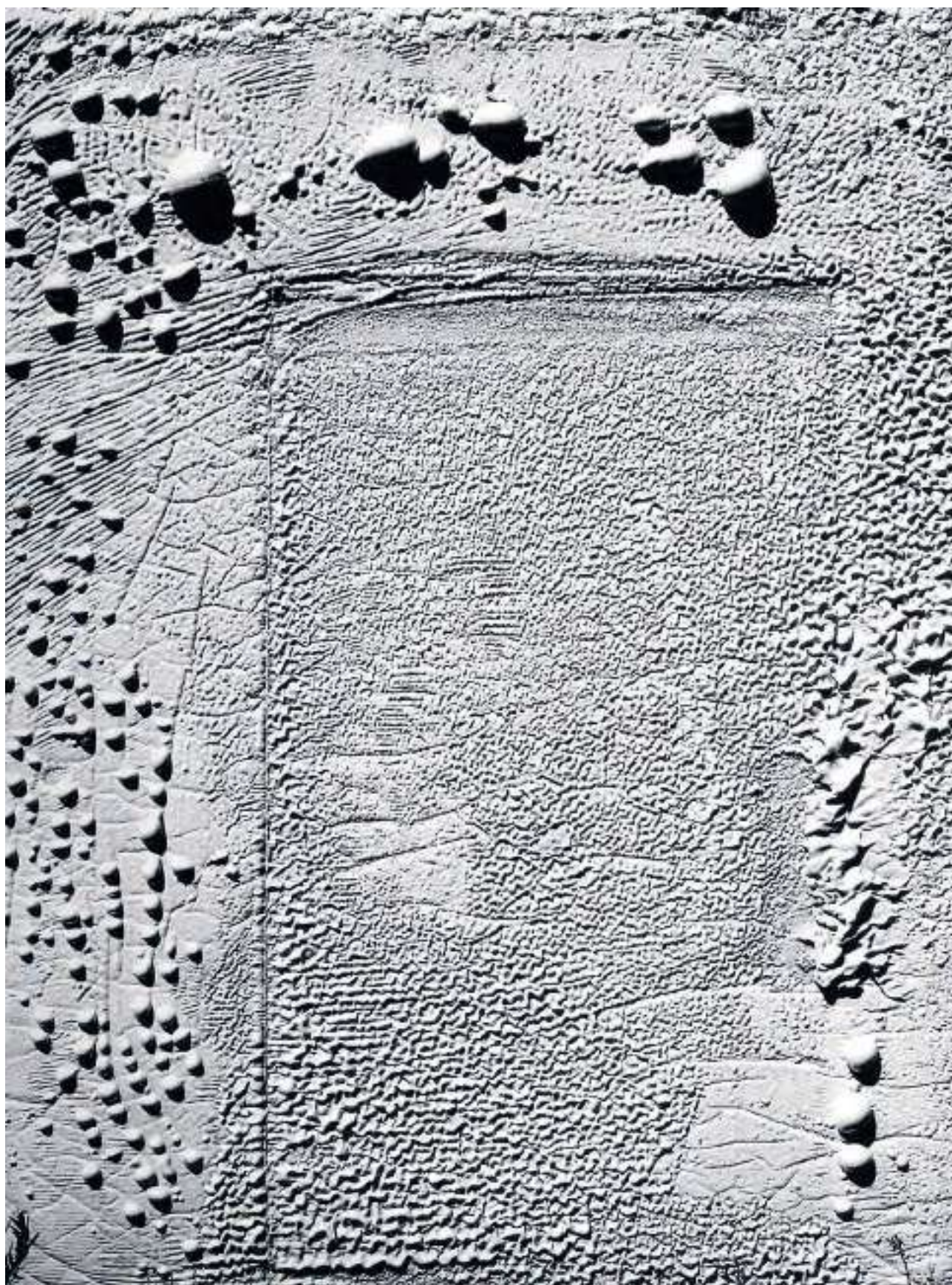
2003 *Bloc 460*
15 x 19 cm
Mixta

2003 *Gris 1*
48 x 61 cm
Mixta / Tauler

2003 *Gris 2*
48 x 61 cm
Mixta / Tauler

2003 *Formes poliuretà 10*
Foto Joaquim Puigvert

Aquí es mostren una sèrie de fotografies que vaig demanar a en Ramon Vilà i que corresponen a una visita de la qual volia que fes un reportatge in situ, sense preparació prèvia del que hi trobaríem.

I, naturalment, podem veure la riquesa del que és material museístic i transformable en obres, convertible tant en bronze com en altres matèries per fer encara més misteriós tot aquest món d'obres de diferents ambients.

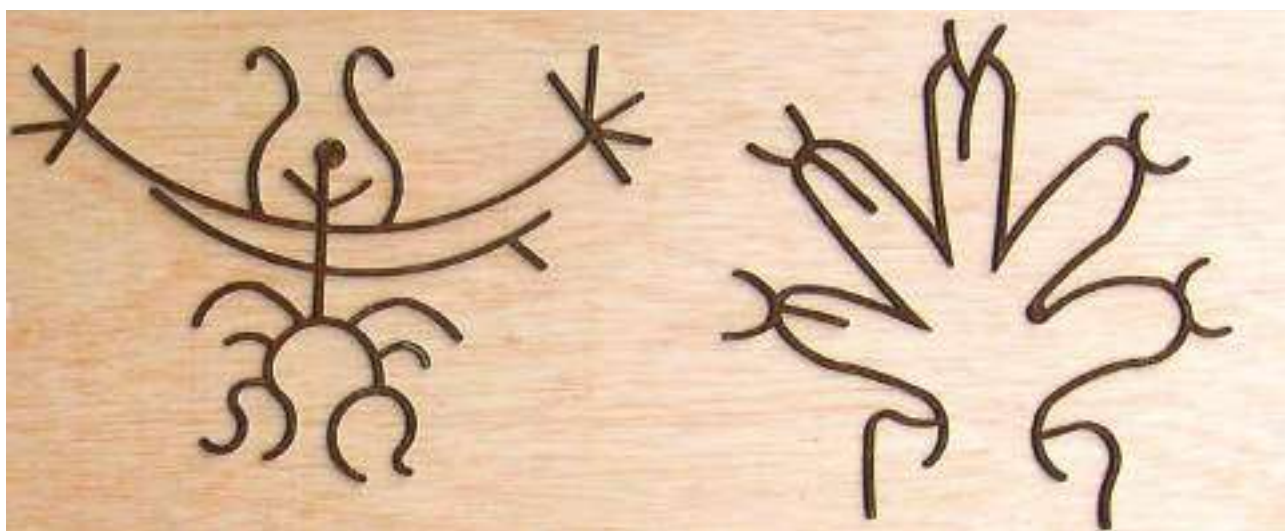
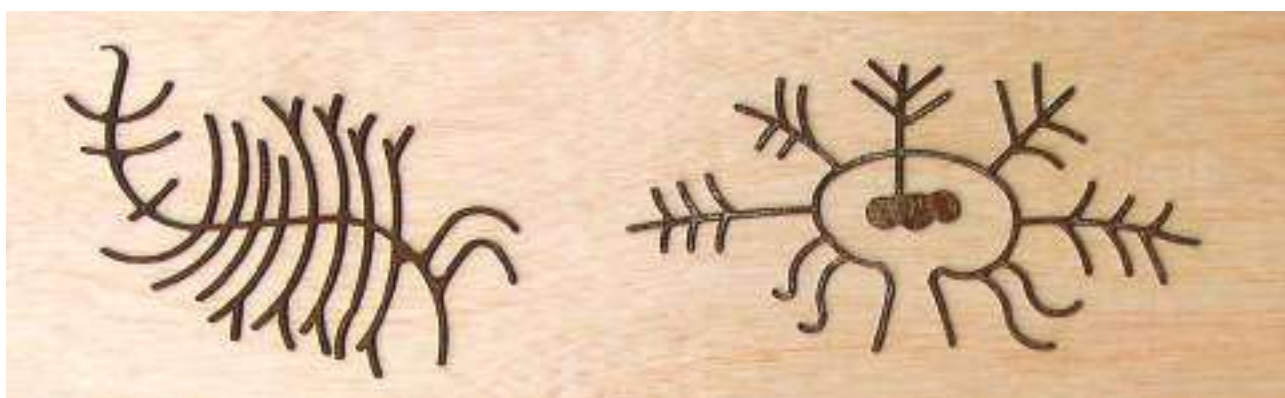
De fet, això és un recull de vivències anteriors inèdites, i sempre cal afegir-hi sorpreses, com el fet de trobar-te en el fang sec clivelles corbades o craquejats, com tantes altres coses que ni somies trobar.

Molta d'aquesta obra d'ambientacions té l'origen en el fet de pensar que cadascú es pot fer obres que es troben en el medi on vivim o que trobem en ocasions especials. Cal tenir els ulls ben oberts a tot l'entorn. Per altra banda, en la meva trajectòria són moltes les obres que he fet mentalment i de les quals no queda constància, però puc dir que és un cabal que està en mi i que m'ha ajudat en moltes altres obres.

Es tracta d'una tanca de ferro que té 1,07 m d'alçada per 12,04 m de llargada, feta en cinc peces (quatre parts i un tros triangular), amb unes flors imaginàries gravades a la part alta, ja que dona al jardí i a l'Àngela i a mi ens agraden les flors. Presenta també uns plegats a dalt, a baix i als costats, per reforçar-la. El bloc 443 guarda 10 dibuixos sobre aquest tema, tant tècnics com artístics. El projecte està pensat de manera que tant el positiu com el negatiu s'aprofitin.

2003 *Foto tanca jardí*
Casa Fita-Rodeja

Aquesta tanca presenta dos punts de vista molt diferenciats: d'una banda, un passadís estret per on passa l'escala, de poc més d'un metre, que atén a una visió de flor per flor, com una pel·lícula; i de l'altra, la part de la piscina i el jardí, des d'on es té una visió més global, amb les cinc planxes juntes i també el banc del basament, on hi ha igualment la visió de cada flor. Sens dubte que a mi em plau fer una obra per a un lloc i una funció determinades, i la casa Fita-Rodeja n'és una mostra, de la qual convindria fer un llibre per mostrar aquesta obra que es va fent amb els anys; ja en portem 33. Tant per dins com per fora hi ha obres que mereixen valorar aquest aspecte de l'art integrat.

2003 Tanca jardí
Casa Fita-Rodeja

2004 *Vidre*
100 x 60 cm
Mixta

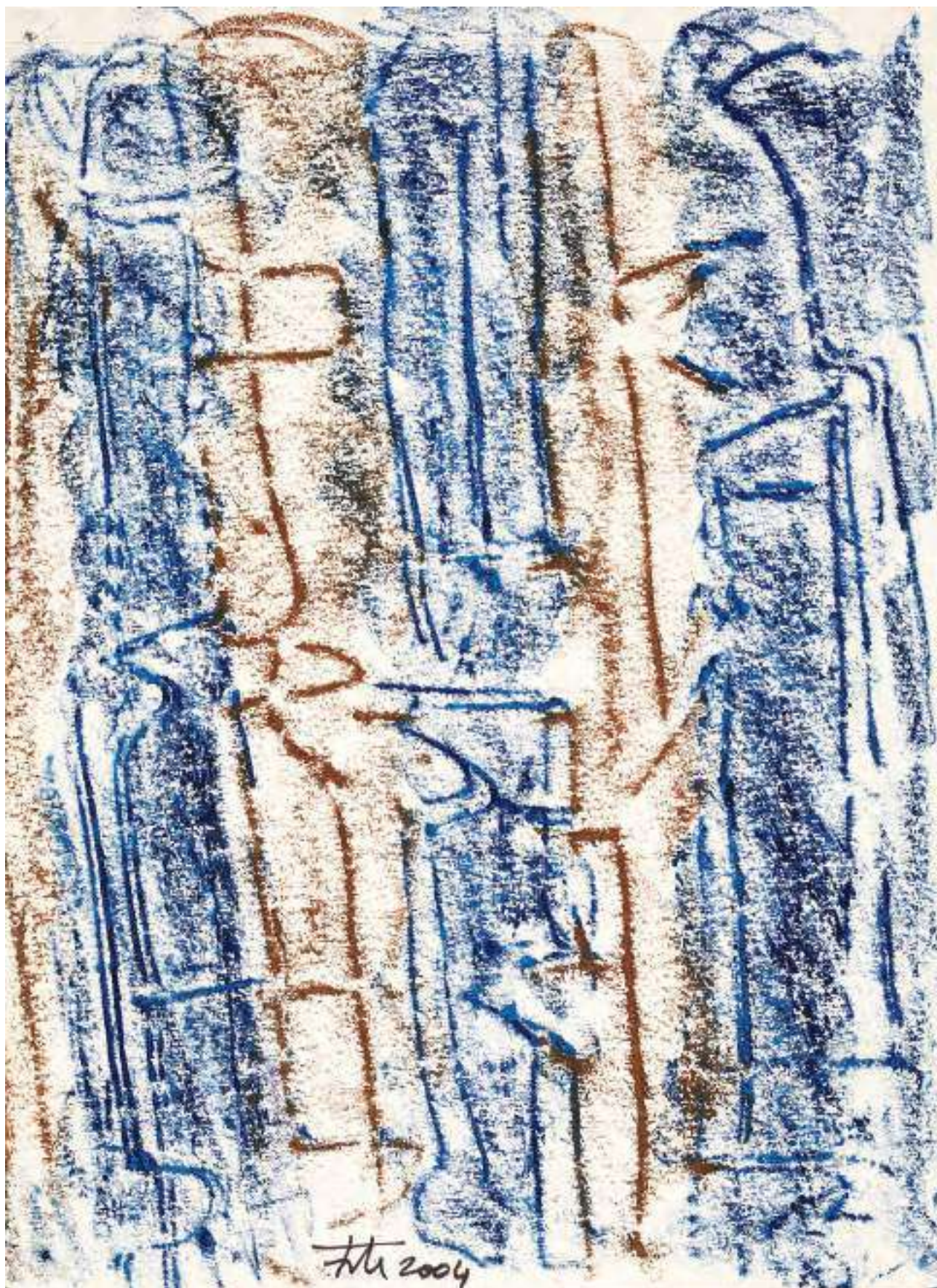

Per estudiar unes baranes en vidre d'un hotel a Soldáu vaig estar fent proves per entendre com podia orientar-ho. Havia fet proves per a uns vitralls i ara pensava que partint de l'experiència feta podria anar cercant altres aspectes i noves expressions. És així que, amb els arrugats, papers, traços, colors..., tot pot ajudar a entendre noves possibilitats. Respecte a si cal algun tema, ja es veurà. Ara es podia pensar en plantes, adorns o expressions abstractes, i calia veure com orientar-ho segons els resultats. Aquí es mostren estudis preparatoris, que sens dubte entren molt de ple en aquesta publicació perquè les expressions sorgeixen per molts motius, i aquí podem veure'n unes de silicona, papers i de vidres sorrejats fent reserves.

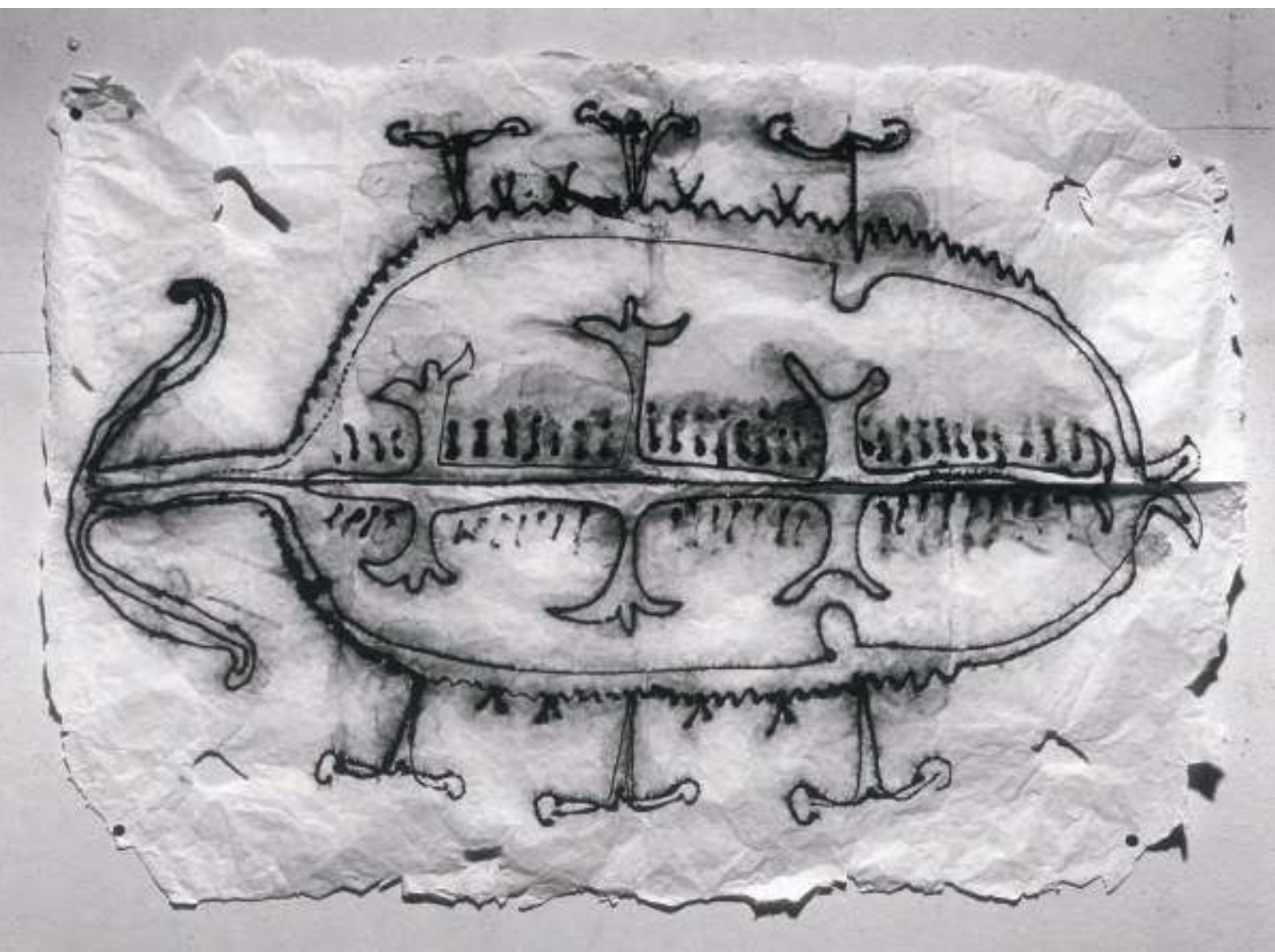
2004 *Vidre* (fragment)
60 x 100 cm
Mixta

2004 *Bloc 467*
21 x 16,9 cm
Mixta

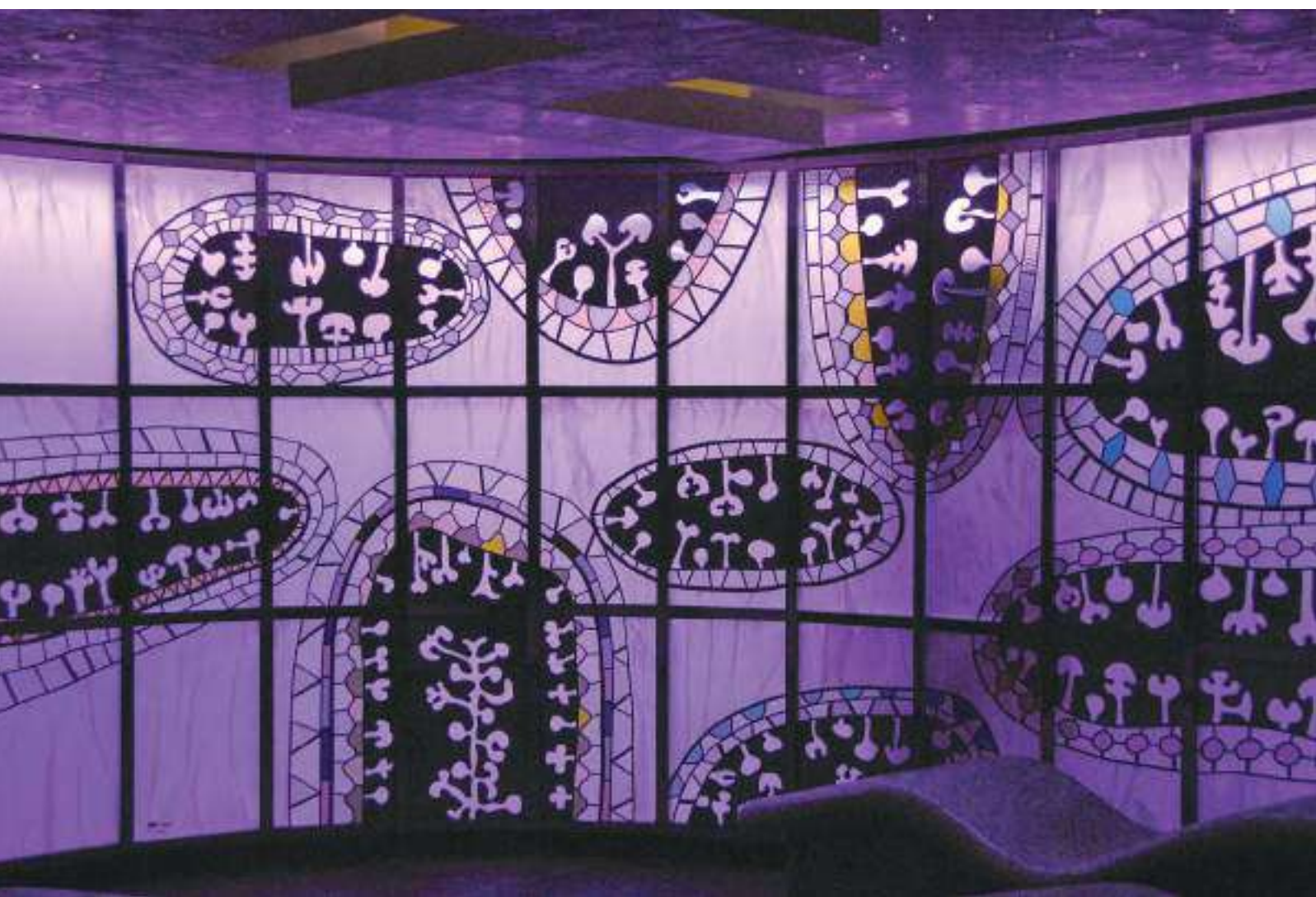
2004 *Bloc 467*
21 x 16,9 cm
Mixta

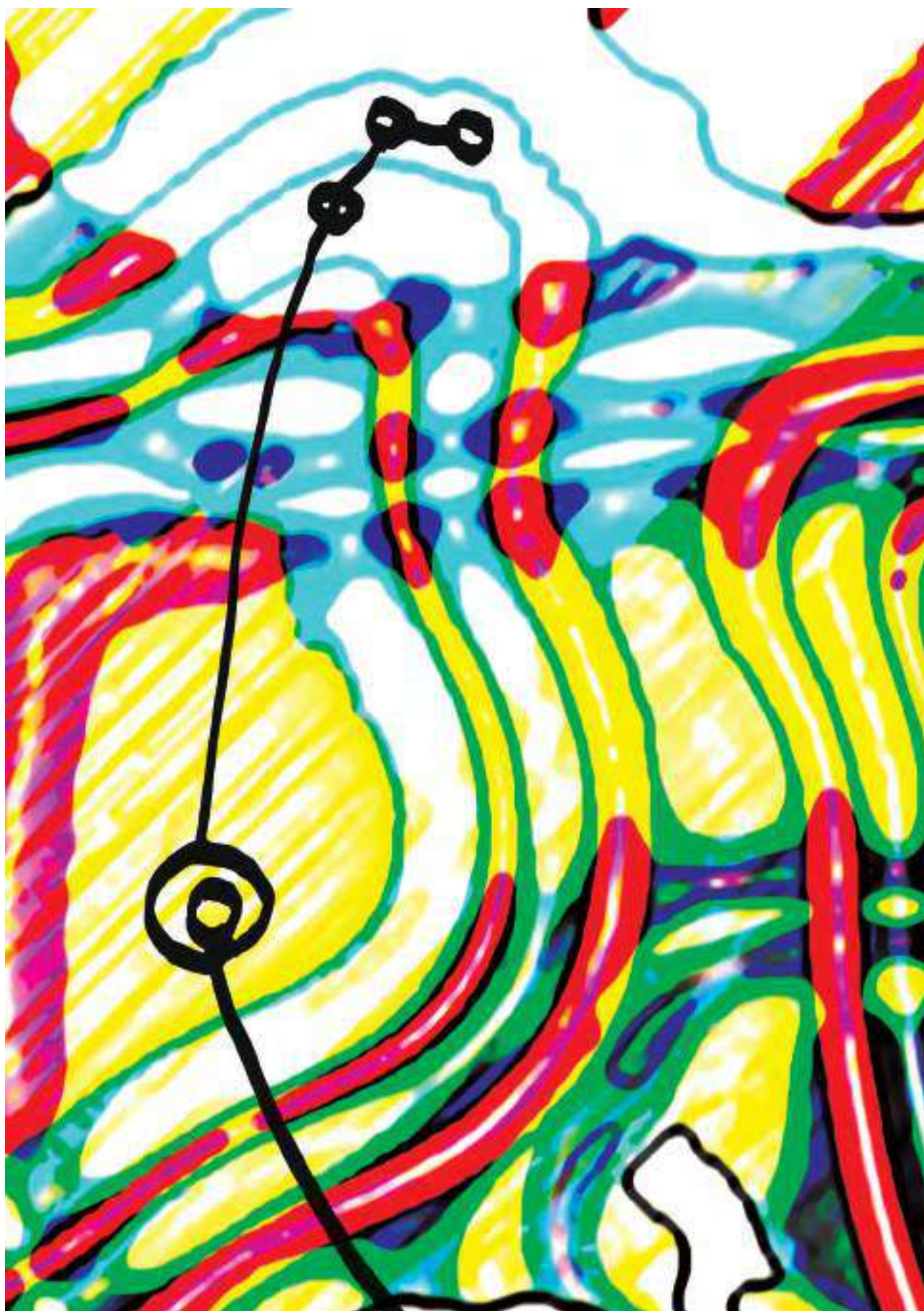
2004 *Dibuix entre vidres*
Hotel Soldeu (Andorra)

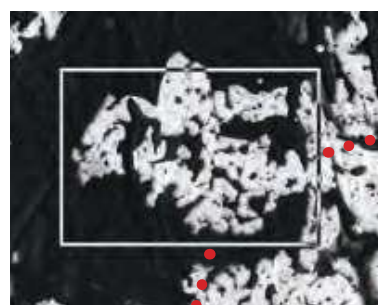
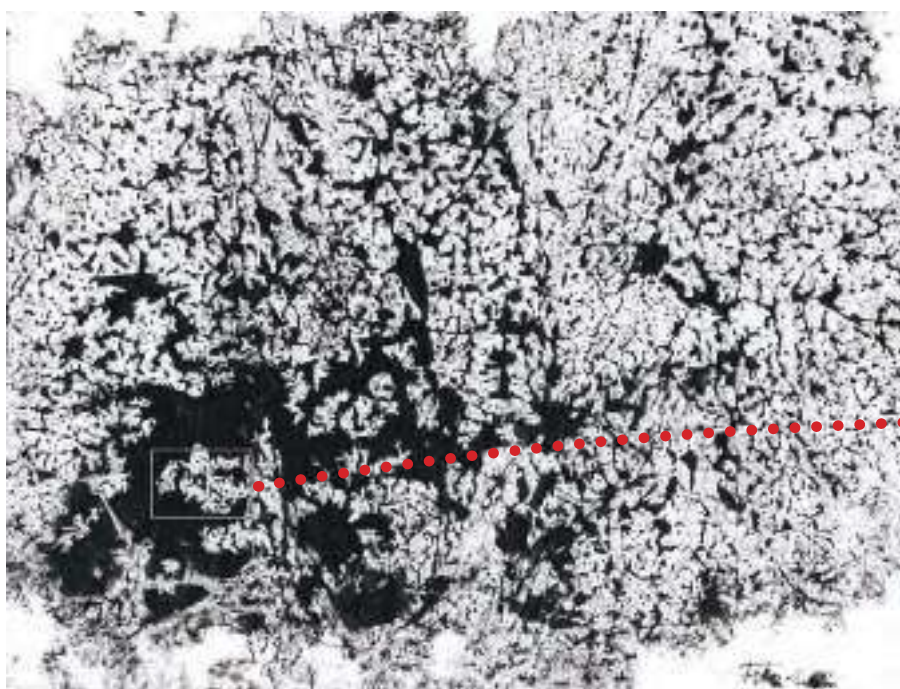
2004 *Dibuix entre vidres*
Hotel Soldeu (Andorra)

2005 Vitral Soldeu
Fotos Àlex Carreras i Pep Radresa

2005 Fita-Colomer "*Plecs & Bits*". Música: Joaquim Rabaseda
Obra interactiva. *Plecs & Bits*

I

Els mitjans d'expressió plàstica s'han ampliat d'una manera tan important que és fàcil comprendre la inflació i la confusió que comporta el nou art plàstic digital. Ho és tant, que es poden generar quantitats immenses de formes i colors amb un insignificant motiu, com ha succeït amb aquesta exposició: un simple plàstic arrugat i tacat de pintura plàstica negra. El món digital de l'ordinador és tan ampli que el més difícil és parar, seleccionar i conduir, com també tenir la facultat de reconduir-ho, com ha ocorregut en aquesta experiència amb l'amic Jordi Colomer, gran coneixedor del medi i bon creatiu.

Aquest gran mitjà, l'art digital, no farà desaparèixer el fet d'expressar-se amb un simple llapis, ans al contrari, aquesta pot ser l'esca per a grans obres fetes amb el nou suport. Es tracta de saber prendre la iniciativa de ser aventurer, de tenir un esperit d'investigació, de cercar, trencar, transgredir i anar-se enriquint amb el propi medi.

Els grans trencadors de l'academicisme foren tots bons acadèmics, ben preparats i amb una forta educació visual, per tant, mai estarà de més tenir una bona captació objectiva a diferents nivells, igualment com raonar i entendre el nostre temps i aportar-hi les transformacions pertinents.

DOMÈNEC FITA

La riquesa cromàtica d'un quadre ha d'atreure amb força l'espectador i amagar al mateix temps el seu contingut més profund. L'espectador s'hi ha d'apropar, lliurar-s'hi i deixar-se abraçar pel seu llenguatge. La capacitat creativa i imaginativa de la ment, juntament amb la comunió que existeix entre l'artista i l'objecte escollit, Són el motor i l'arrel de qualsevol tipus d'art.

En el terreny de l'art digital trobem múltiples eines, posades al nostre servei, que ens obren un camp encara força inexplorat, amb unes possibilitats enormes, que caldrà anar experimentant. El procés creatiu ens portarà a un camí ple de possibilitats i innovació, en una cursa imparable cap el progrés artístic i personal.

JORDI COLOMER

II

III

IV

V

L'exposició PLECS && BITS s'ha plantejat desde un bon inici amb un caràcter pedagògic. Per això, es considera important l'explicació del procés creatiu de les obres realitzades.

INICI

Es parteix d'una realitat física senzilla: s'aboca tinta en un film de plàstic transparent. Seguidament s'arruga el film i es formen uns PLECS que generen formes orgàniques (I).

PROCÉS DIGITAL

Es digitalitza el plàstic amb un escàner de resolució alta i s'observa una immensa riquesa artística, la qual cosa ens obliga a seleccionar un retall del conjunt, el més suggerent (II). L'observació d'aquest retall permet observar uns lleus reflexos de colors, conseqüència de la reflexió de la llum sobre la tinta seca.

S'apuja la saturació al màxim, fins a aconseguir colors purs (III).

S'opta per tractar el color i la forma de manera independent, per unificar-ho posteriorment.

COLOR

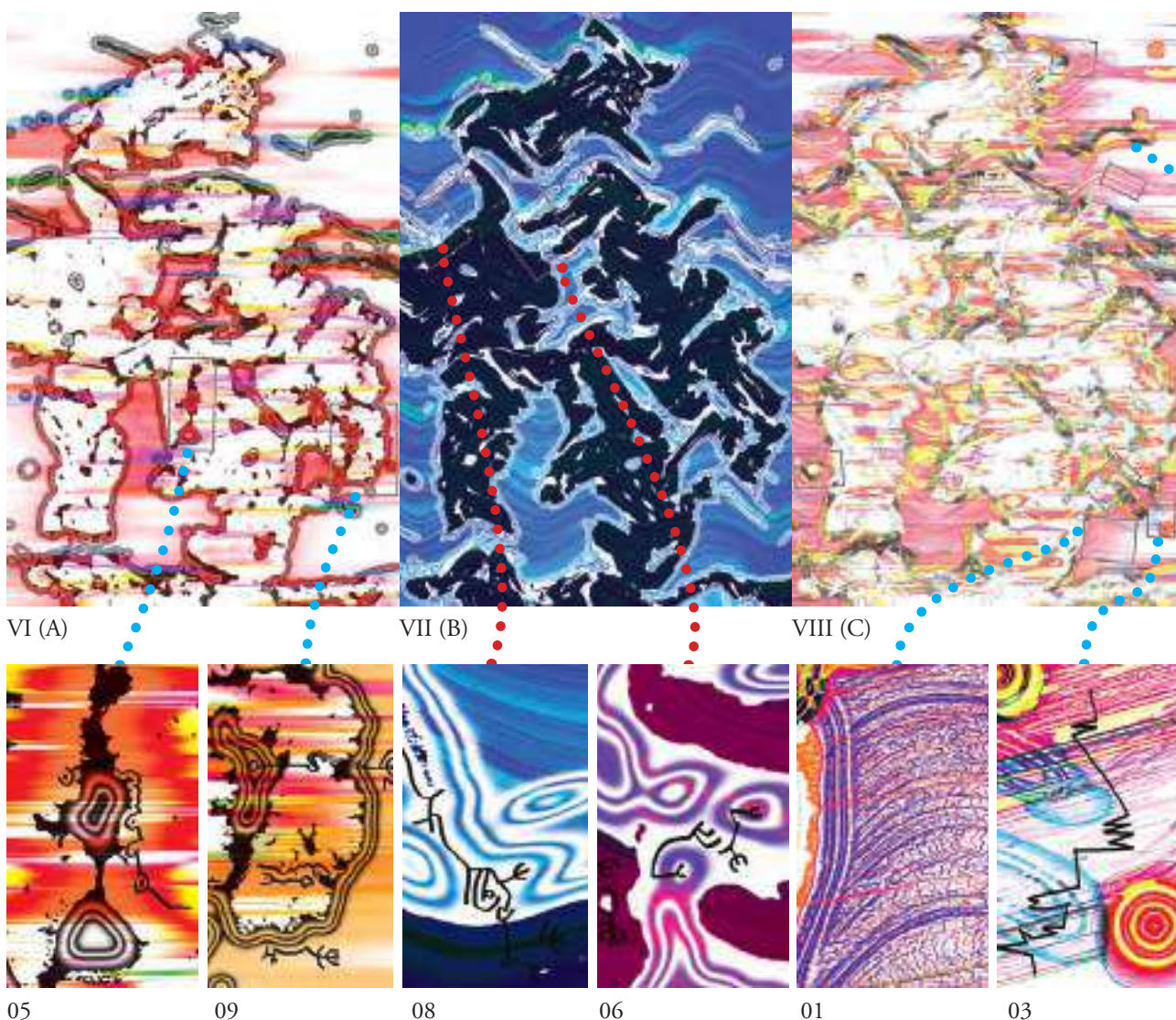
Per tal de minimitzar la forma i augmentar la proporció del color es fa un escorregut horitzontal fins a obtenir un percentatge de color adient (IV).

L'obra que es busca ha de ser lluminosa, per això s'eliminen els negres (V).

FORMA

Abans de fer el tractament del color, s'intensifica i simplifica la forma de l'obra, i se'n redueix el nombre de colors. El negre és la tinta i el blanc l'espai que deixa.

S'unifiquen color i forma. El blanc s'utilitza per "cremar" (emblanquinar) el color de sota. Finalment, per reforçar forma i color, s'enfosqueix el voltant de la forma blanca. Per donar-hi més èmfasi es crea un doble contorn.

OBRA ORIGEN A

S'arriba a l'obra origen A (VI). Es retallen les obres *PLECS & BITS 05* i *PLECS & BITS 09*.

OBRA ORIGEN B

Partint de A, es fa una inversió de colors que revela molts detalls amagats de l'obra artística. S'ajusta el to i la saturació a un blau profund, es crea un onatge lleuger que trenca en part la forma i la linealitat.

S'obté l'obra origen B (VII). Se n'escullen les obres *PLECS & BITS 06* i *PLECS & BITS 08*.

OBRA ORIGEN C

S'ajunten les obres orígens A i B

Es busquen els perfils pensant en la lluminositat de l'obra final. S'emfatitzen els perfils perquè hi siguin

tots presents, molts més dels que s'esperaven. Queda ajustar els colors i el contrast de l'obra.

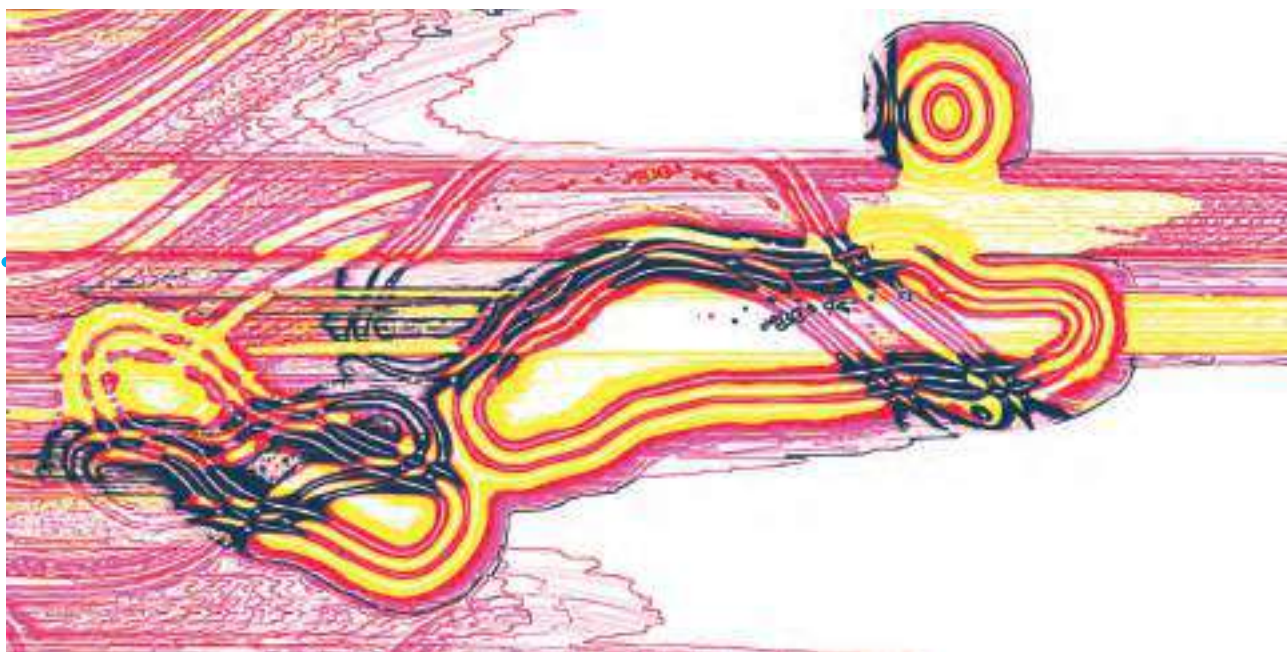
El procés digital finalitza en l'obra origen C (VIII). Degut a la gran riquesa artística, es retallen les obres *PLECS & BITS 01* i *PLECS & BITS 03*.

En la creació digital de l'obra és difícil preveure més enllà de 2 o 3 passos al detall, degut a la complexitat dels processos informàtics.

Per aquest motiu cal anar dirigint i corregint el procés constantment, sense oblidar mai l'objectiu final.

FINAL

En darrer lloc, es fan uns dibuixos sobre les onze obres ja escollides per complementar-les i remarcar-les. S'ajusten els colors i es donen les obres per finalitzades.

2005 Fita-Colomer "*Plecs & Bits 12*". Música: Joaquim Rabaseda
Obra interactiva. *Plecs & Bits*. Música: Joaquim Rabaseda

OBRA INTERACTIVA *PLECS & BITS 12*

En una exposició d'art digital d'un caire majoritàriament pedagògic és molt important explorar les possibilitats que ofereix el mitjà digital més enllà del suport estàtic.

Així doncs, *PLECS & BITS 12* és una obra que vol fugir del suport físic utilitzat en la resta de les obres. Té un suport lumínic, no material, per això els colors són per addició (colors llum) molt diferents dels colors per substracció (colors pigment).

Fent un pas més, s'ha creat una obra dinàmica que reacciona davant la persona que l'observa: fa moviments, canvis de color i sons que interactuen amb l'espectador. Aquesta interacció obra-espectador no es realitza de manera dirigida o intencionada, sinó per la simple presència i moviment d'aquest.

PROCÉS

Una càmera de vídeo enregistra la imatge dels espectadors davant l'obra.

Periòdicament es captura una imatge de referència, "blanc", quan no hi ha cap espectador davant la peça.

De manera contínua, es resta el "blanc" per tal de tenir en compte únicament l'espectador.

Llavors, s'analitza la imatge i s'escull el color el més dominant.

Per altra banda, es detecta el moviment, restant la imatge actual a la immediatament anterior. D'aquesta manera es detecta la posició del moviment més rellevant i la intensitat que té.

Aquestes quatre dades (color, intensitat, posició horitzontal i vertical) són transmeses de manera contínua a l'obra, que les interpreta i reacciona en conseqüència. L'obra *PLECS & BITS 12* és un fragment de l'obra *ORIGEN C* que ha estat vectoritzada i tractada per adaptar-se millor a la seva interactivitat.

Per completar la visió integradora de les arts s'incorporen sons que també actuen de manera coordinada amb l'obra.

COL·LABORACIÓ

PLECS & BITS s'ha fet en col·laboració entre

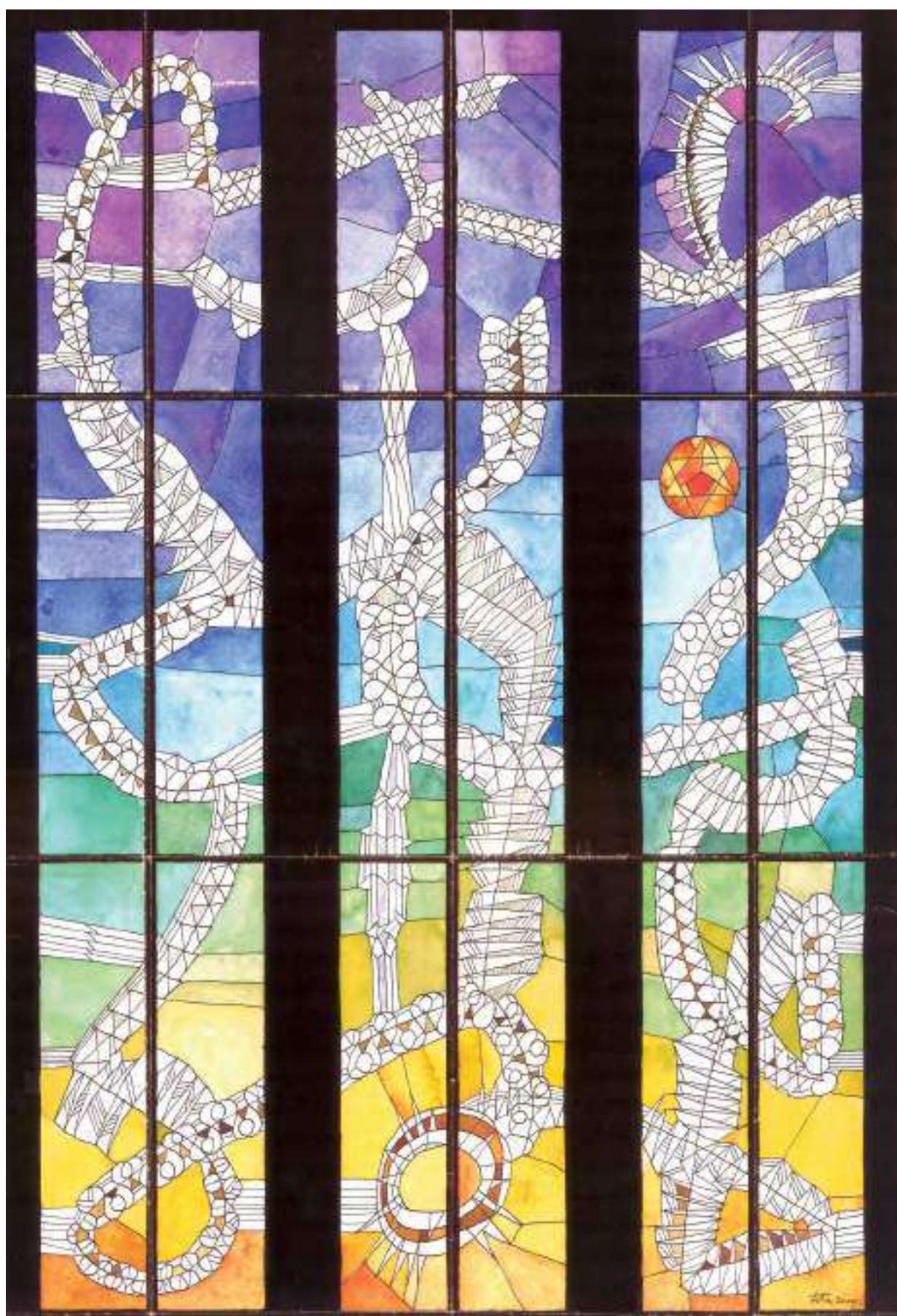
DOMÈNEC FITA,

JORDI COLOMER

i JOAQUIM RABASEDA

(una terna que ha col·laborat sovint en treballs anteriors). Però aquesta obra de caire experimental no hauria estat possible sense l'ajuda tècnica de MIQUEL COLOMER, que ha realitzat la programació del tractament de vídeo.

Aquest tipus de treball més encarat a la recerca requereix d'un equip multidisciplinari per a dur-lo a terme en tota la seva complexitat.

2006 *Obelisc Ordino* (Andorra). Projecte
 76 x 49 cm
 Tinta xinesa i aquarel·la

2007 *Obelisc Ordino* (Andorra)
7,30 m d'alt
Inox i vitrall emplomat

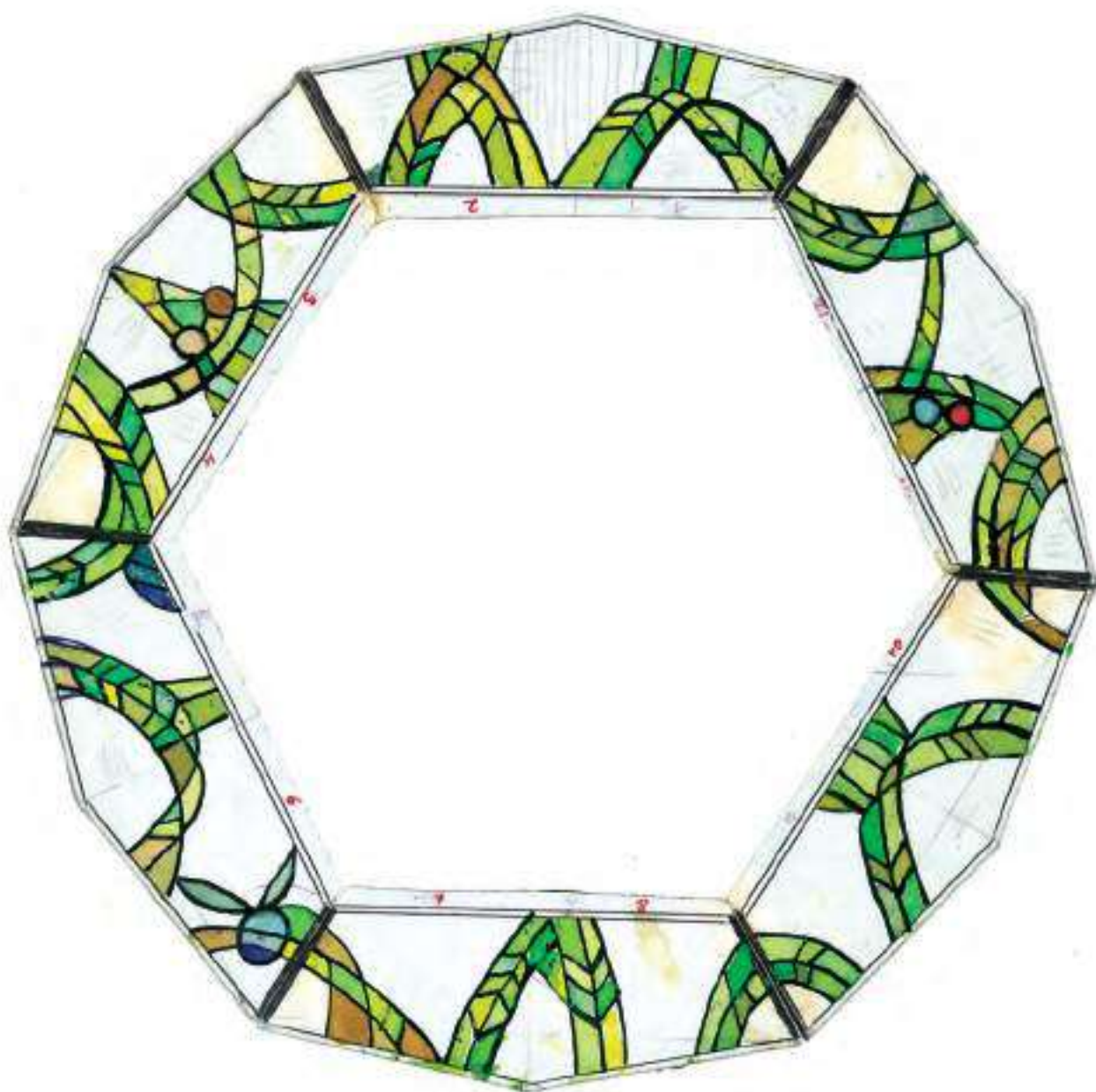

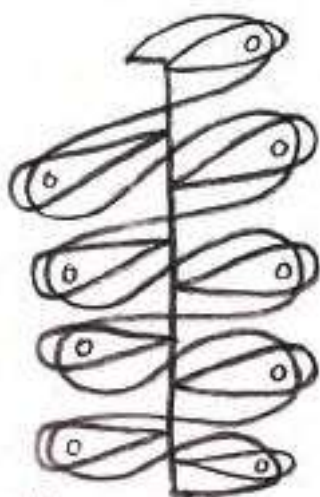

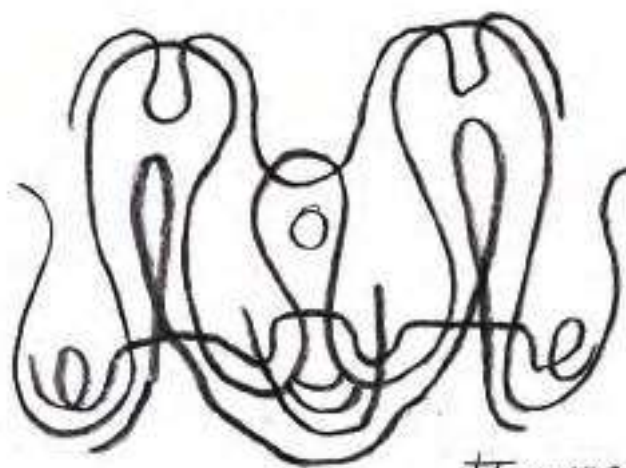
2006 *Maqueta*
Monument a la Pau (Vilablareix)

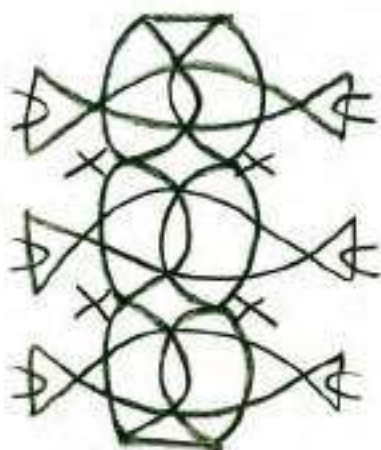
2005 *Corona obelisc*
28 cm
Ploma, tinta xinesa i aquarel·la

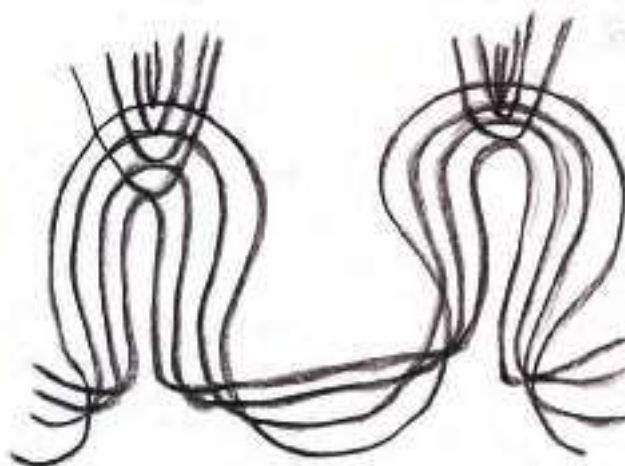
Julia 19.VIII.2007.

Julia 21.VIII.2007.

Julia 21.VIII.2007.

Julia 2007

Julia 21.VIII.2007

Julia 22.VIII.2007.

Aquestes obres de la sèrie «Dit» es diuen així perquè nasqueren mentre vaig estar hospitalitzat al Trueta; allà vaig estar fent uns dibuixos dins del llit amb el dit: feia arabescos, ratlles motivades per arrugues o simplement jugava, dibuixant línies i corbes, generalment amb una línia contínua, i des del record després aplicava complements allà on calia.

Els dibuixos no tenien cap interès figuratiu. Eren formes lliures i abstractes que se succeïen una darrera l'altra en els moments de la nit en què em despertava, o bé durant el dia quan estava sol. D'aquests dibuixos en vaig fer a pilons, com si fos un joc per passar l'estona.

Així doncs, el títol ve donat perquè feia els dibuixos amb el dit i mentalment els marcava, com un divertiment en què no calia estendre's gaire perquè el record no abastava tant. D'aquesta manera en vaig fer un darrere l'altre, tot i que no sé ben bé per què els feia. Era trencar la solitud el que m'hi portava? No ho sé... El cas és que en vaig fer un munt. Sortint de l'hospital, doncs, he volgut plasmar-los per recordar què fou allò que no deixava cap figura. De tants dibuixos que vaig fer, no és possible repetir-ne cap. Aquestes 23 pintures que n'han resultat, però, hi tenen alguna cosa a veure.

El fet que la superfície on es produïen fos un llençol m'ha portat a preparar els taulers amb pasta blanca; en treballava dos al mateix moment, empremtats amb força. Les tres primeres obres, més petites, les vaig aprofitar totes. Dues les vaig empremtar, i a la tercera hi vaig enganxar el tros de llençol. Després es banyava tot amb un suc fosc que feia ressaltar les textures aconseguides empremtant els taulers. Aquest suc a vegades era simplement fosc, d'altres més rosat, o verdós o blavós. I després encara ho fregava amb paper de vidre per ressaltar-ne el relleu i la textura. Aquestes superfícies ja tenien un valor especial per si mateixes, però després calia fer-hi l'arabesc que recorda el que podia haver estat el dibuix d'aquell dit dins del llit. Així, tinc 23 obres «Dit» que romandran lligades a aquest moment de la meva vida.

Descriure cadascuna d'aquestes obres és complicat, perquè no es pot descriure aquest gris, fet amb xeringa negra la major part, o en blanc. Però em plau haver-les fet, i aquí les tenim.

Aquestes obres «Dit», totes, tenen la particularitat d'estar fetes en etapes i, per tant, les seves característiques en queden marcades. La primera etapa consisteix a estendre la pasta amb pinzell, de manera que aquest rastre no es perd. En alguns quadres això queda més marcat que en d'altres. Després s'empremta la tela entre els dos quadres-taulers i la pasta s'asseca amb un suc brut de color que banya la superfície. Tot això es fa d'una manera seriada per guanyar temps. Finalment, com una expressió diferent, amb xeringa negra o blanca, s'hi fa un arabesc lliure que té el record del que fou el dit dins del llit a l'hospital i els dibuixos que s'anaven teixint en el llençol. El que vull valorar és que si bé la textura del fons banyat amb color per si mateixa ja podria ser una expressió definitiva, l'arabesc no li és perjudicial, ans al contrari, totes dues expressions es potencien, ja que la segona té en compte la primera. M'he habituat a fer aquests tipus d'obra perquè em sembla que dono més, així. A vegades, fins i tot, he fet obres amb tres expressions diferents. És un fet d'interès per a mi, tot i que no sé ben bé per què em plau. Però aquí estan.

Un altre aspecte a considerar és el fet de pintar amb una xeringa, en aquest cas amb pintura negra en la majoria dels quadres, i en blanc aplicat també amb xeringa. S'ha de fer l'observació que aquest mitjà requereix molta més rapidesa, i això demana un traç més decidit: qualsevol dubte queda reflectit en el traç perquè s'hi acumula més pintura. Aquests dibuixos estan fets sense model, com tampoc no el tenien en la seva realització en el llençol. A més, estic avesat a fer dibuixos com aquests en les meves llibretes, perquè em plau aquest tipus d'arabesc lliure i espontani, que és de gran riquesa. Fins i tot al mateix temps n'anava fent en el bloc 485, precisament perquè em calia cercar la ineptitud; això ha estat molt difícil degut a la meva traça, de la qual ja no puc prescindir, i per tant em dificulta d'arribar a aquestes qualitats que trobo d'interès per la llibertat que contenen. És a dir, és com fer-se infant. Què hi farem... Ho tornarem a intentar.

Pintar amb una xeringa, doncs, requereix rapidesa i no dona temps a rectificar: cal anar decidit al que surti. Així, en aquestes pintures que ara mostro, el traç és molt seguit i espontani, buscant precisament aquestes qualitats tan lliures.

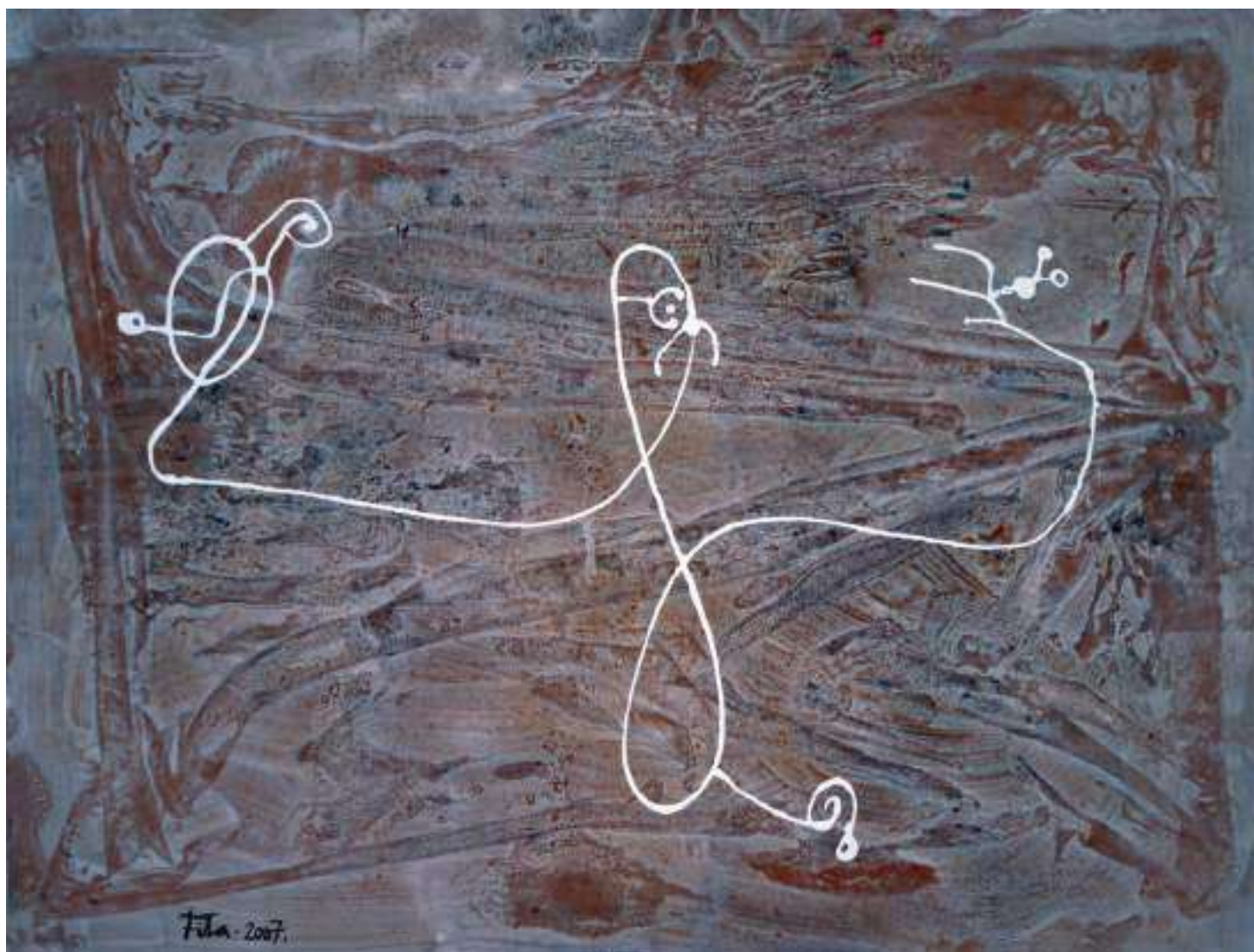
2007 *Dit 1*
48 x 61 cm
Mixta / Tela

2007 *Dit 5*
81 x 60 cm
Mixta / Tauler

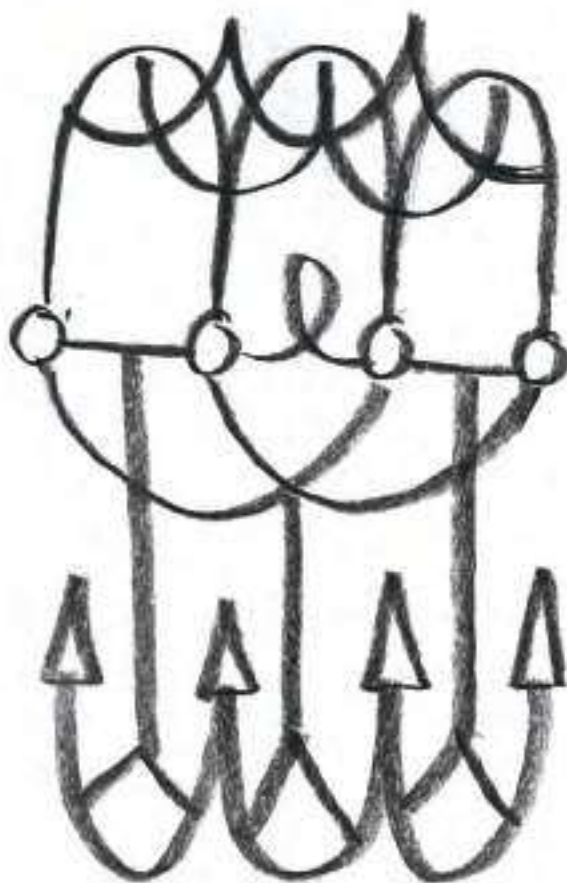
2007 *Dit 9*
60 x 81 cm
Mixta / Tauler

2007 *Dit 23*
60 x 81 cm
Mixta / Tauler

Ht 17-VIII-2007.

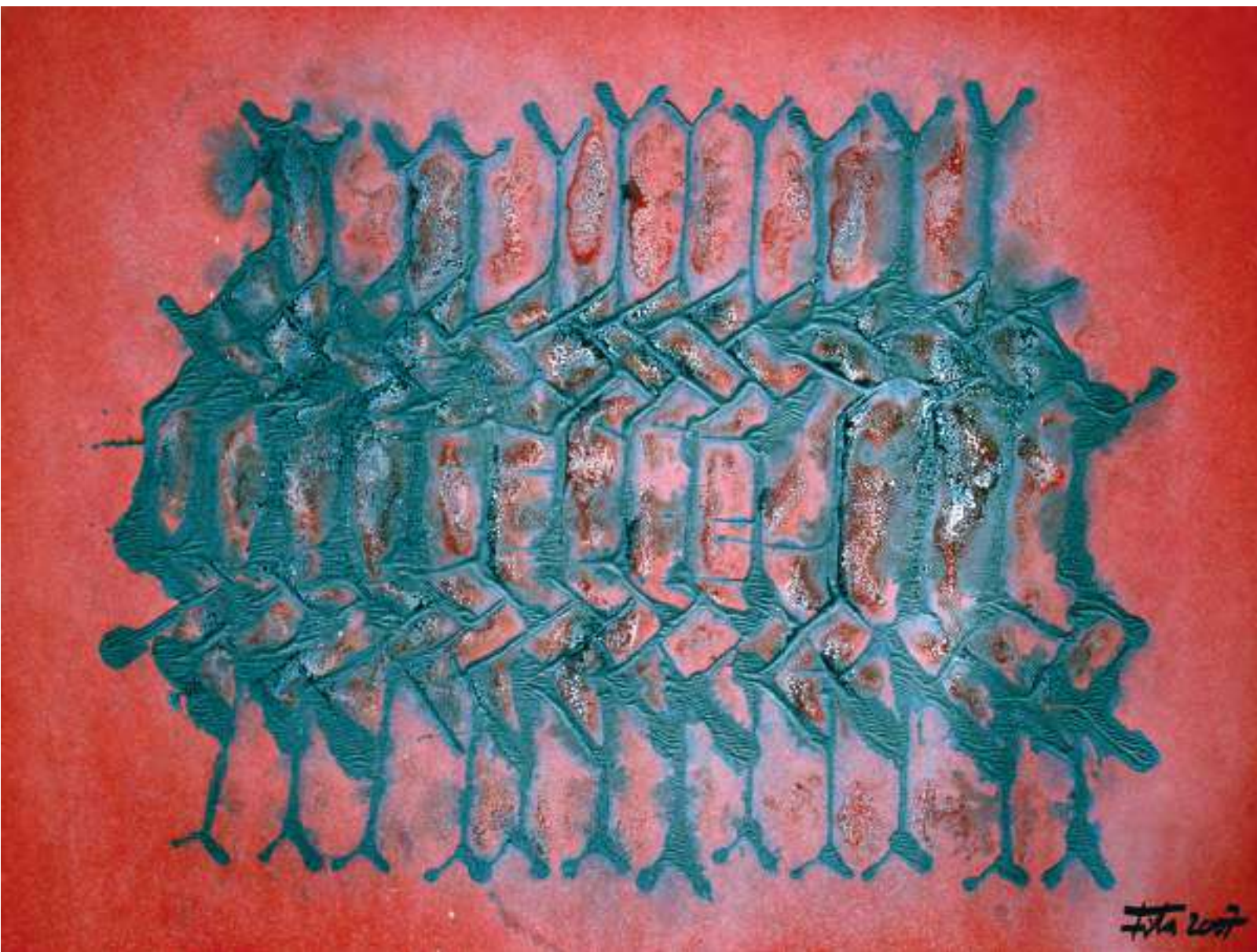
Ht 19-VIII-2007.

Després d'haver fet la sèrie de pintures «El traç del dit» em vaig adonar que els 360 dibuixos preparatoris que havien servit de base donaven per a més, i és així com va sorgir aquesta segona sèrie, «Adorn».

Tot això, però, havia nascut de la meua estada com a malalt a l'Hospital Trueta. Ves per on, aquest fet m'ha portat a aquest seguit d'obres pictòriques en què el traç és un ordre lligat a simetries, ordenat segons uns teixits rítmics tant de corbes com de línies rectes o angles. El ritme del traç és executat amb xeringa, amb pintura plàstica negra sobre papers o cartolines de diferents colors i gramatges. Després, aquestes cartolines s'empremtaven per desfigurar el motiu, i també es ruixaven amb aigua i pintura sintètica d'esprai, per anar deformant l'obra i aconseguir que l'atzar governés el misteri que s'anava produint. És cert, però, que dins d'aquestes transgressions hi roman un cert ordre inicial, si bé la voluntat és de fer-ne néixer un de nou i més lliure, inèdit i ampli, propi de la sorpresa i que mení a formes tectòniques, tenint sempre cura que els colors no distreguin l'atenció a la forma i a la textura, i cercant un caràcter sobri i auster, però ric i digne d'admiració, al meu entendre.

Aquesta voluntat de destruccions afegides per aconseguir una millor adquisició es pot apreciar, en aquestes obres, en la suma que representen aquests trencaments: augmenta l'enigma de les pintures. Aques-

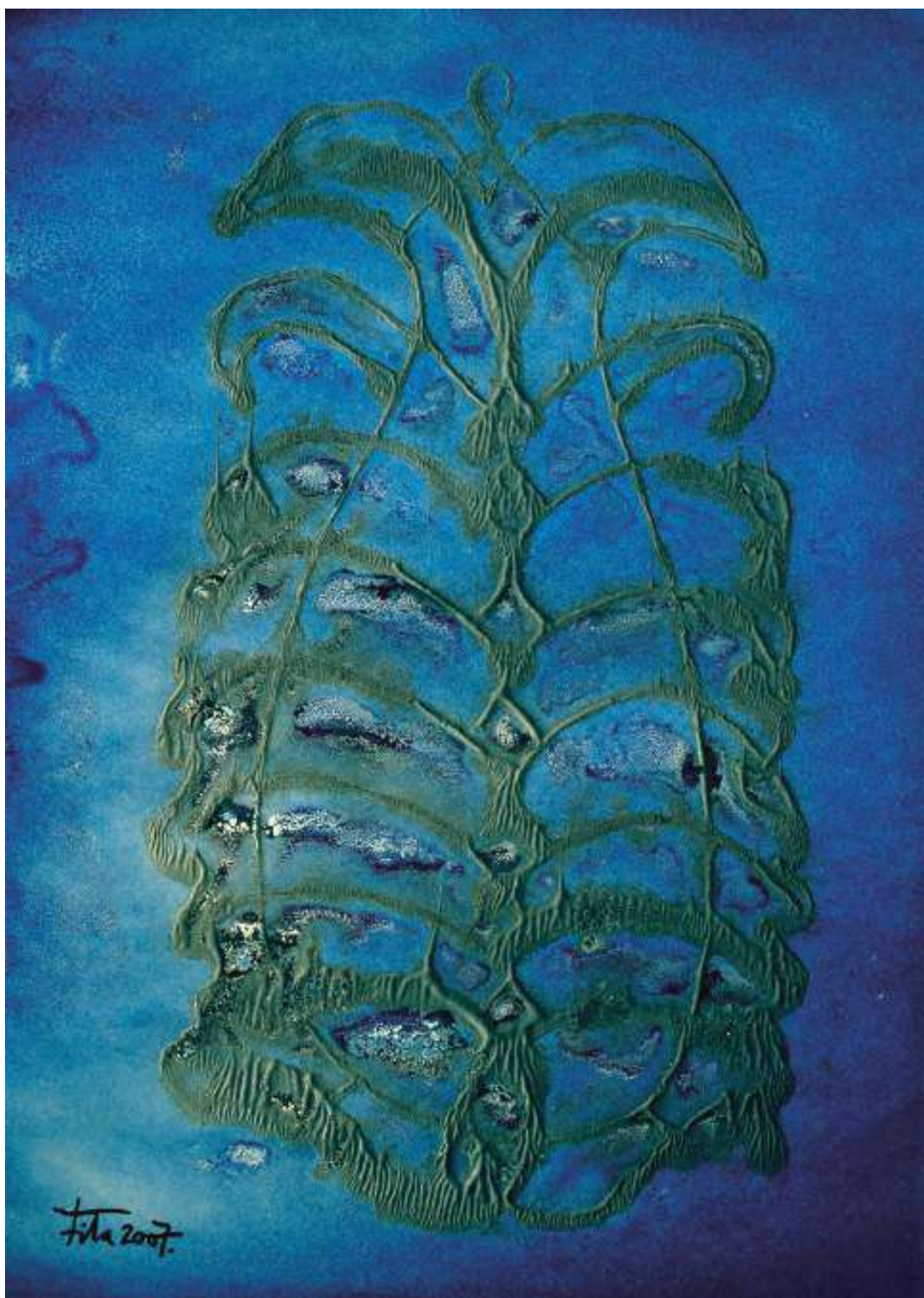
2007 *Adorn* 4 i 5
Dibuixos
Escrit

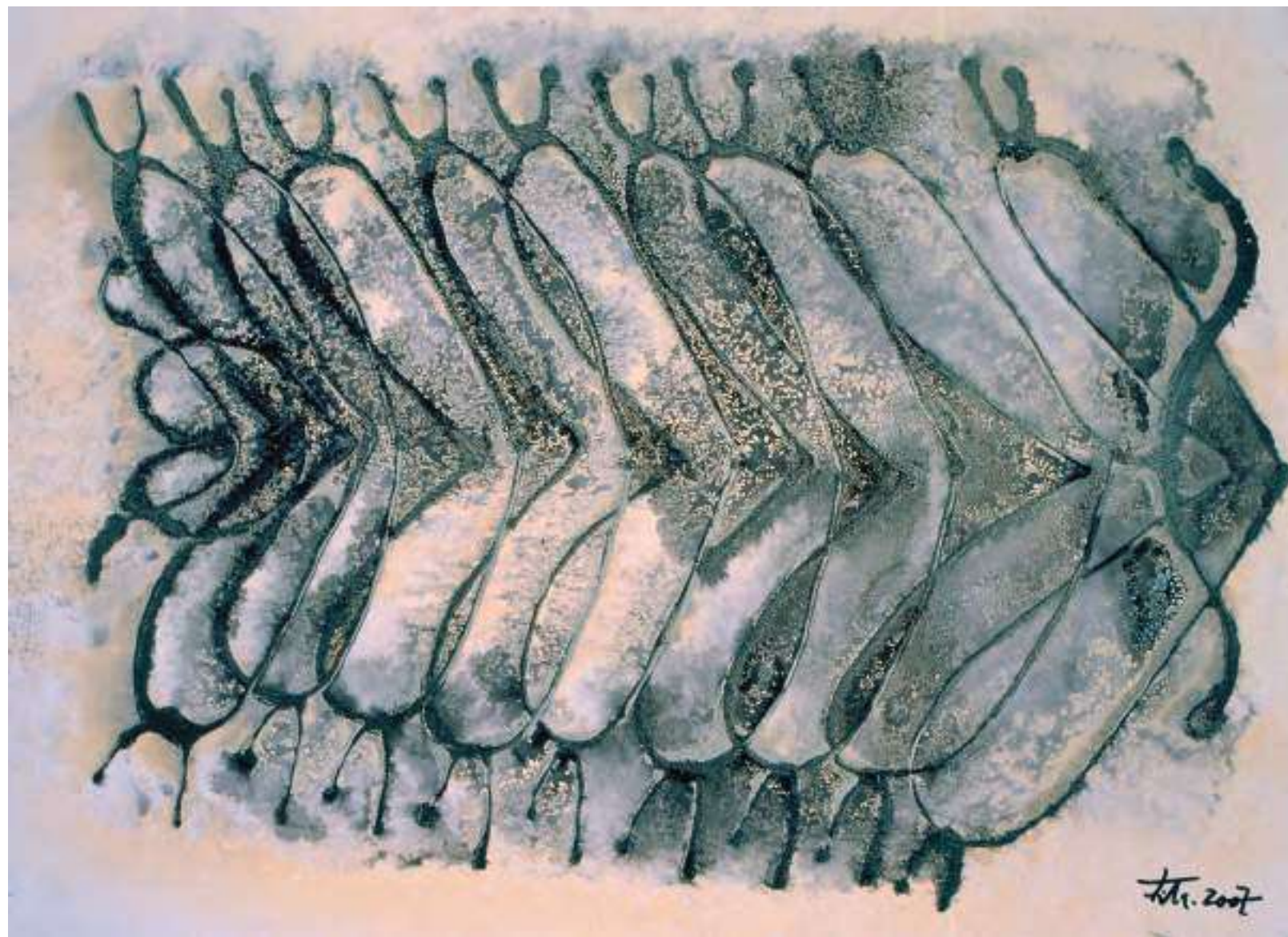
ta voluntat d'aparença negativa resulta positiva per a la meua creativitat artística. És per això que poso molta il·lusió en aquesta actitud que sembla destructora, perquè tendeix a donar bon fruit amb escriure.

Voldria fer esment del fet que aquesta expressió d'adornament, que apareix al llarg de tota la història de l'art en la humanitat i que embelleix un espai, un objecte, un cos o qualsevol utensili, ha estat, des de sempre, objecte d'atenció i estima per a mi, tant si el traç és mimètic com simbòlic o simètric, o si són simples arabescos rítmics o de traç lliure i espontani. És cert, però, que en els diferents moments històrics s'ha donat més o menys atenció a aquest tipus de valoració. La nostra generació portava l'herència del modernisme, i tant els oficis com les arts venien plens d'aquesta mena d'expressions. L'art d'aquest moment, en canvi, prescindeix de qualsevol adornament per entrar en una asèpsia gairebé total. A mi, contràriament, aquest tipus de traça ornamental m'ha captivat sempre, i en els meus blocs s'hi poden trobar temptatives de moltes menes. Així, en aquestes pintures hi queda palesa aquesta estima.

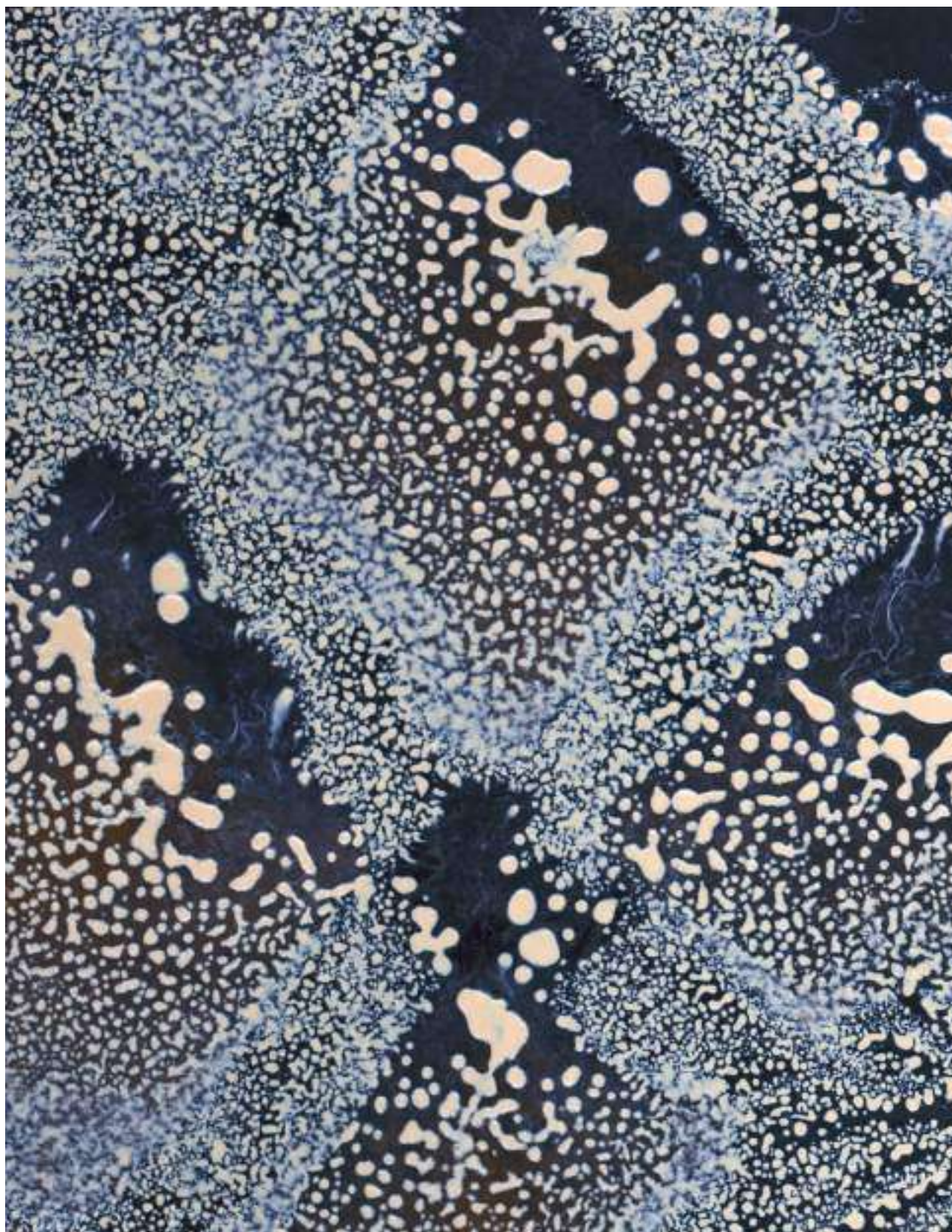
2007 *Adorn 22*
52 x 70 cm
Mixta / Paper

2007 *Adorn 28*
70 x 52 cm
Mixta / Paper

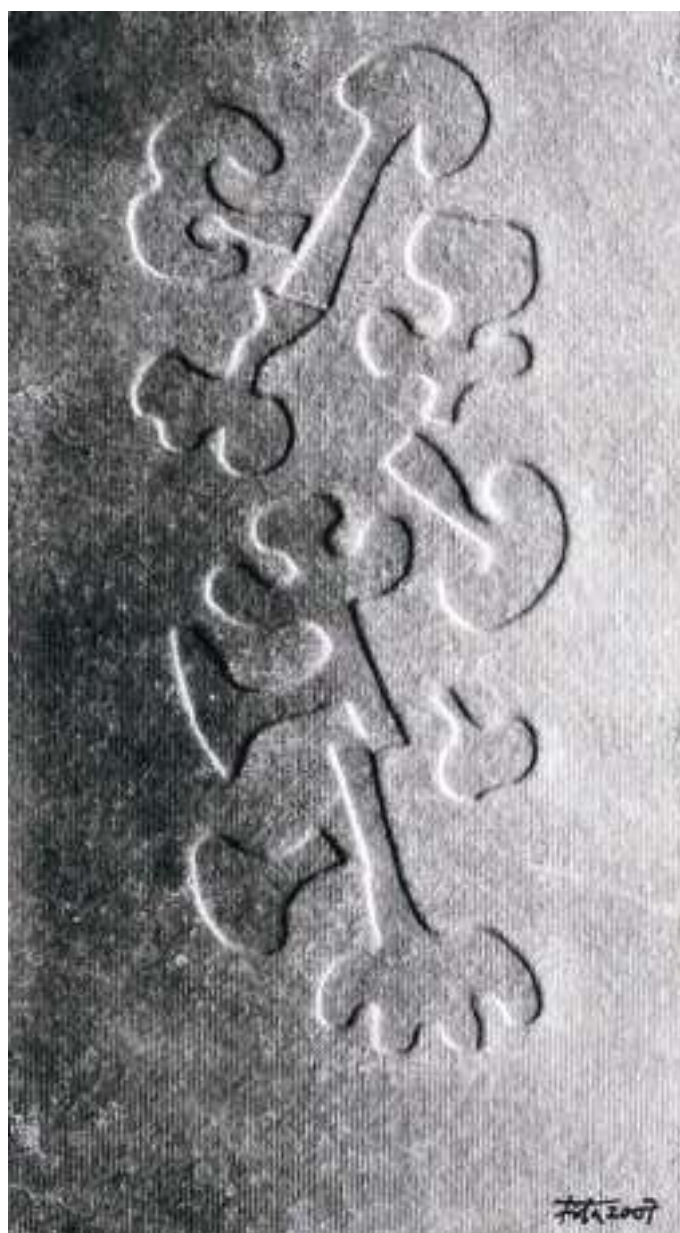
2007 *Adorn 42*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

2007 *Adorn 52*
Esquerra detall

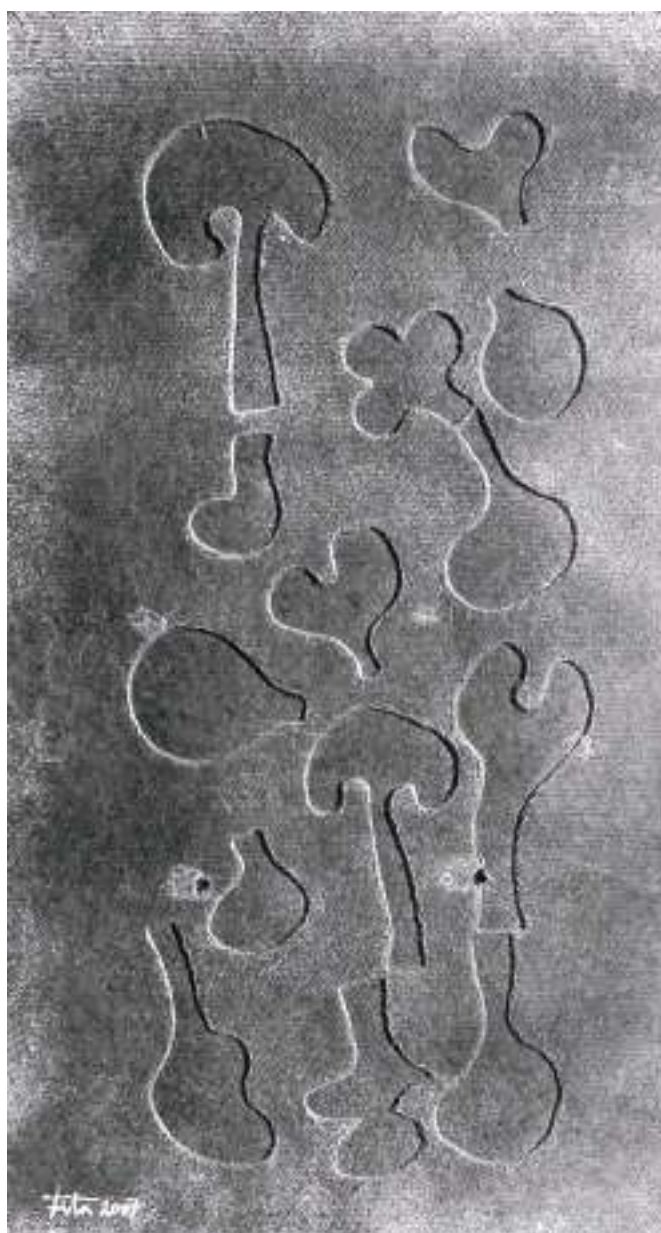
2007 *Adorn 52*
50 x 65 cm
Mixta / Paper

Aquesta exposició és fruit d'haver pogut disposar d'uns fulls de pasta de paper que feia molt temps que guardava, i ara fa uns mesos vaig creure que era arribat el moment de posar-los en joc. Ja tenia unes plantilles en planxa inoxidable d'un vitrall fet en vidres de colors, i a partir d'aquí calia posar la pasta de paper en remull i, mitjançant el tòrcul, empremtar les plantilles als fulls, deixant-hi un relleu marcat. D'aquí en va sortir la sèrie «Gofrat», de 20 obres.

I semblantment vaig fer amb les 38 de la sèrie «Tòrcul». En aquest cas, es tractava d'uns peces en inox de formes vegetals tallades amb l'acer, a les quals s'afegien unes planxes aixafades, pots de Coca-cola, plantilles de plàstic, filferros, etc., i tot aquest material variable es componia damunt del tòrcul i s'empremtava en la pasta de paper.

Les dues sèries produïen relleus en el paper. A voltes, els fulls de pasta de paper suportaven una pressió extrema, fins al punt d'estripar la pasta o de produir-hi uns esquinçats, pel drama de forçar la màquina

i la matèria. En aquesta tasca vaig poder comptar amb l'ajuda d'en Pere Romagós, un amic amb qui portem molts anys fent col·laboracions.

Calia deixar que els fulls de pasta de paper s'assequessin per després entrar en una segona fase, que consistia a valorar aquests relleus de diferents expressions mitjançant un esprai negre aplicat al ras per aconseguir la captació del relleu.

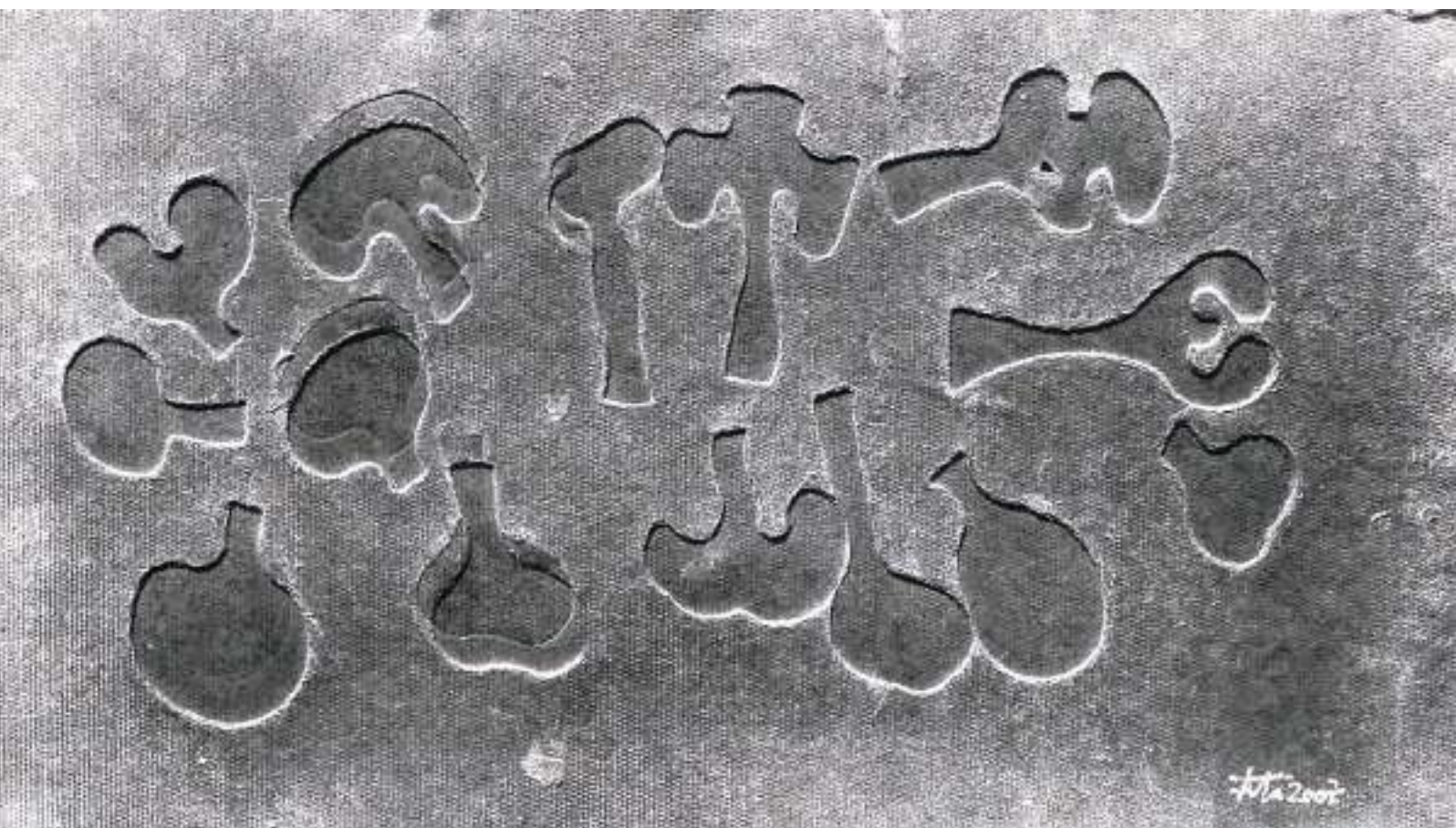
En cada obra s'hi poden apreciar diferències, començant pels mateixos fulls de pasta de paper: uns són més blancs i gruixuts que d'altres, amb textures gravades; d'altres tiren a un to més groguenc, etc.; alguns papers foren remullats i ratllats amb un punxó, malmenant (és un dir...) la seva superfície. Posteriorment, l'esprai negre ja en captaria aquestes rugositats.

Aquestes obres tant poden ser pintures com gravats, relleus o dibuixos. A mi em plauen, i són un estadi més del transcurs de la meva tasca.

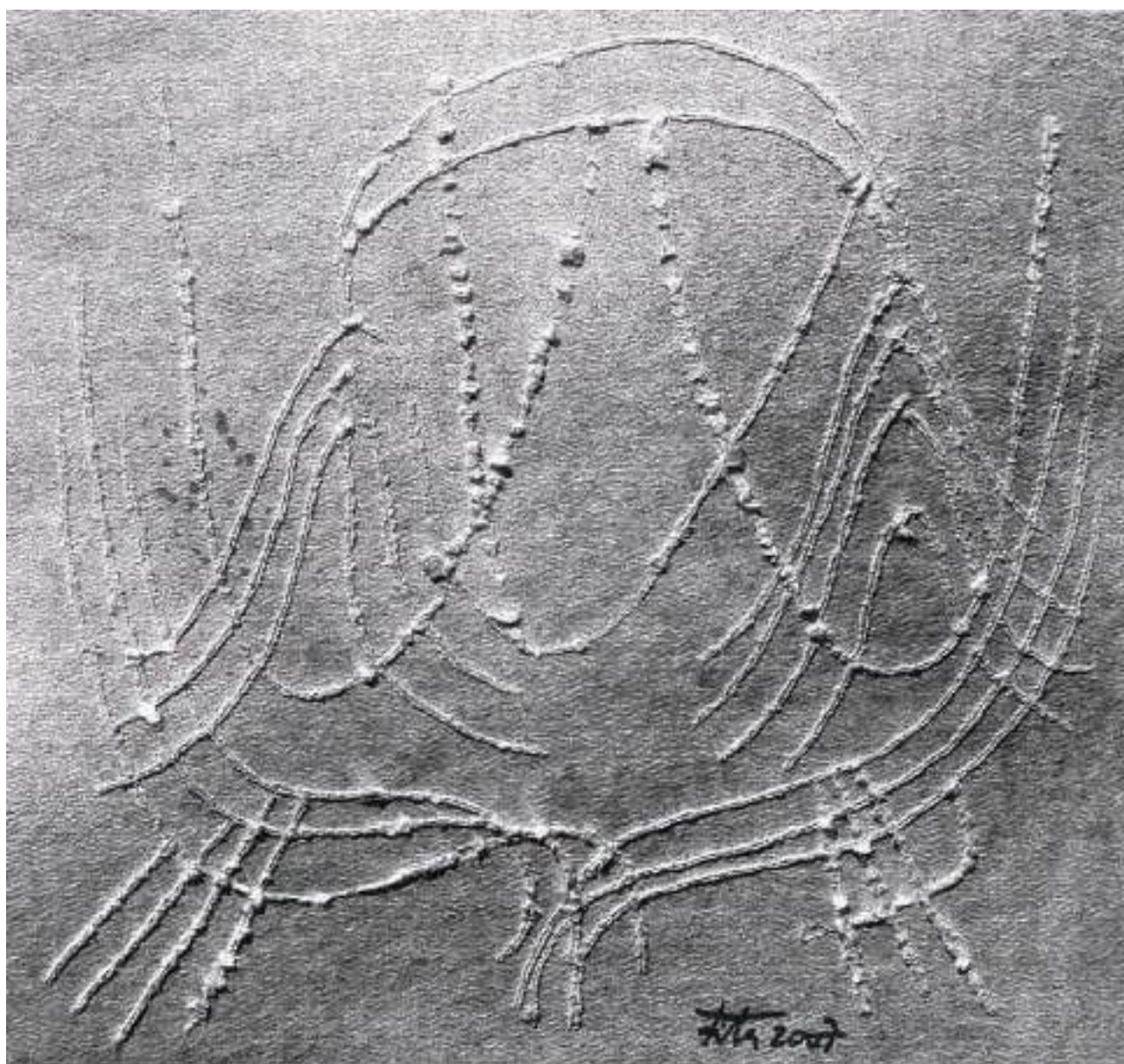
2007 *Gofrat 7*

74 x 41 cm

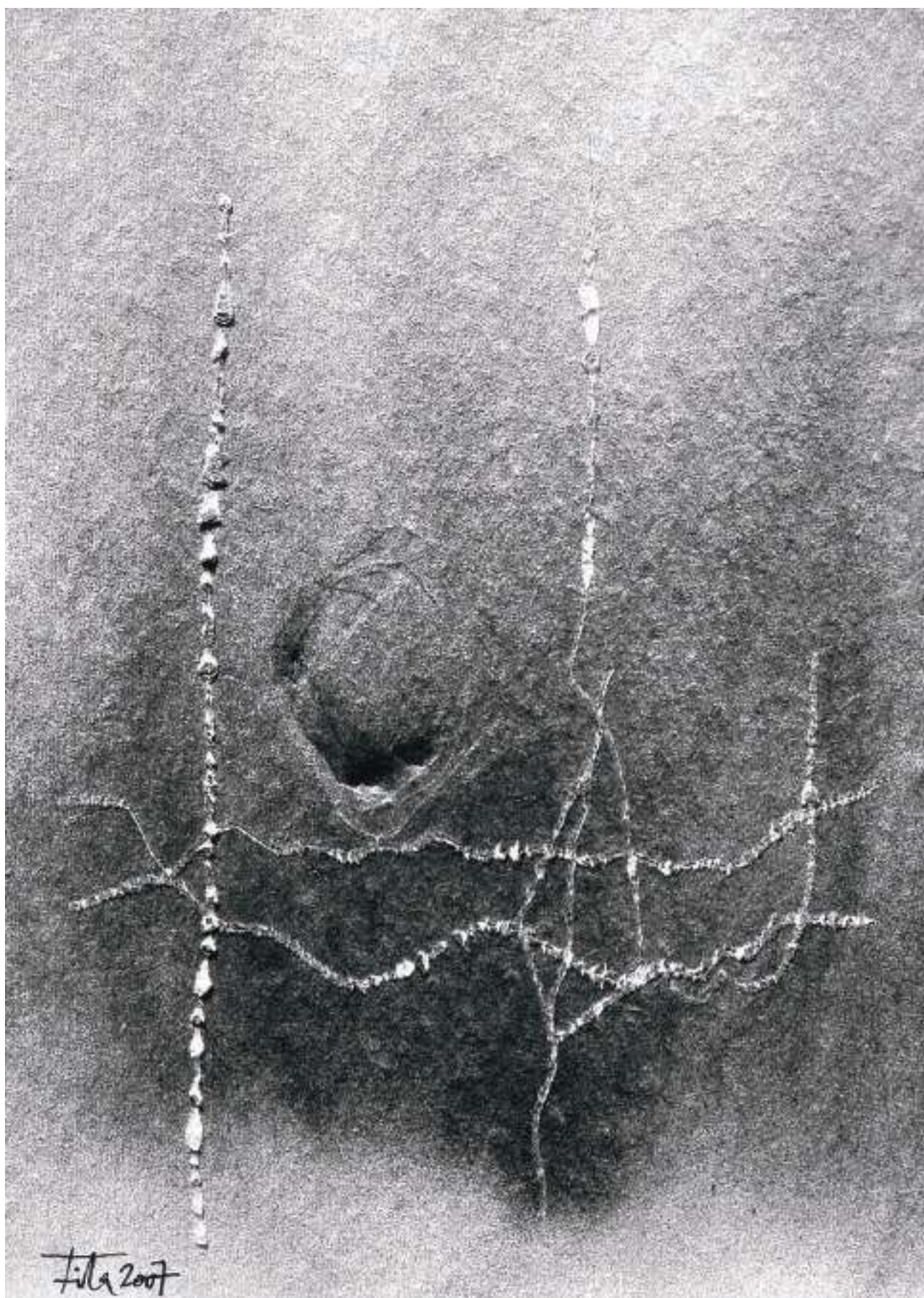
Tinta i pasta de paper

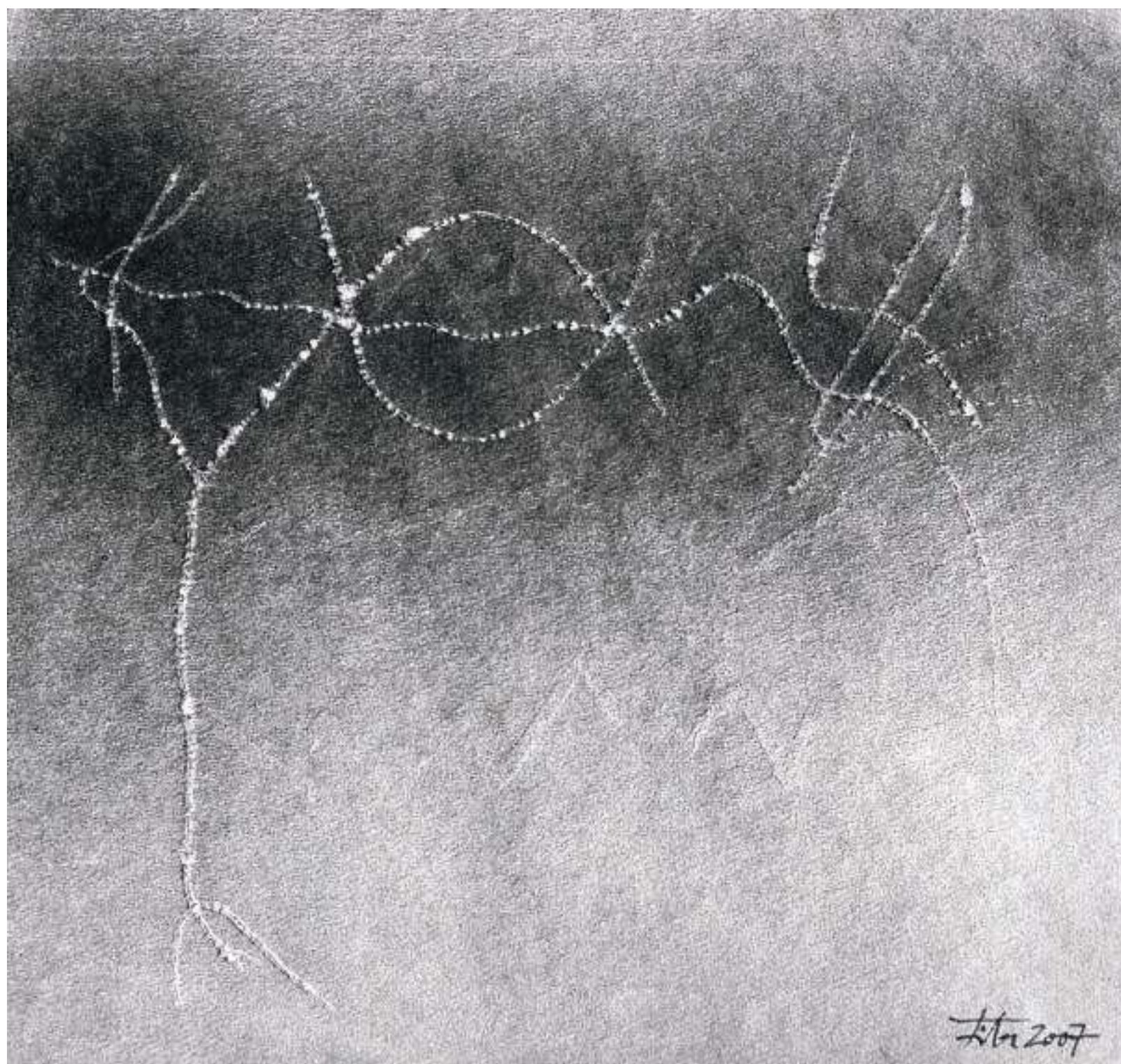
2007 *Gofrat 14*
40 x 72 cm
Tinta i pasta de paper

2007 *Tòrcul 37*
27 x 40 cm
Mixta / Pasta de paper

2007 *Tòrcul 16*
40 x 37 cm
Mixta / Pasta de paper

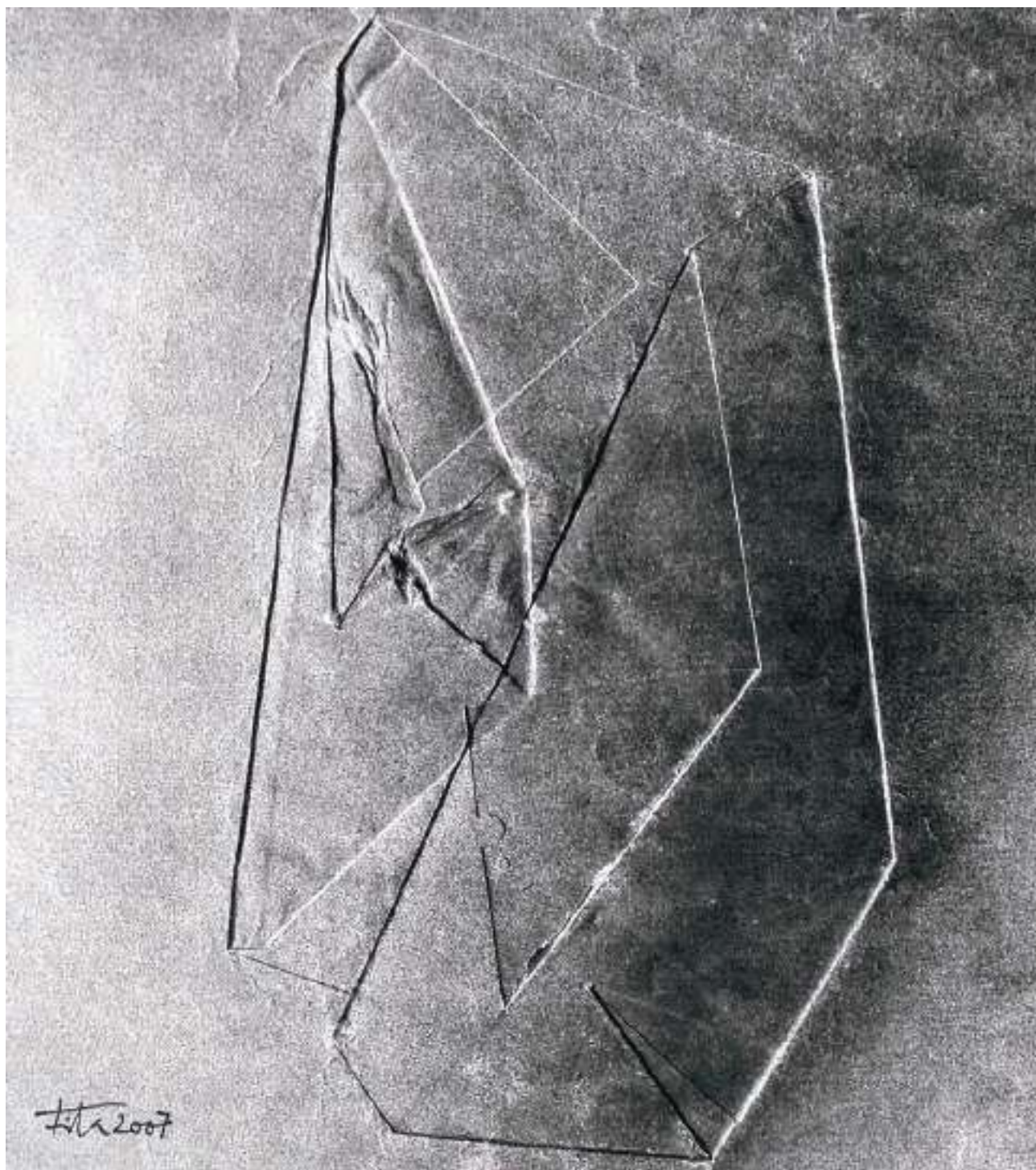
200 *Tòrcul 13*
30 x 40 cm
Mixta / Pasta de paper

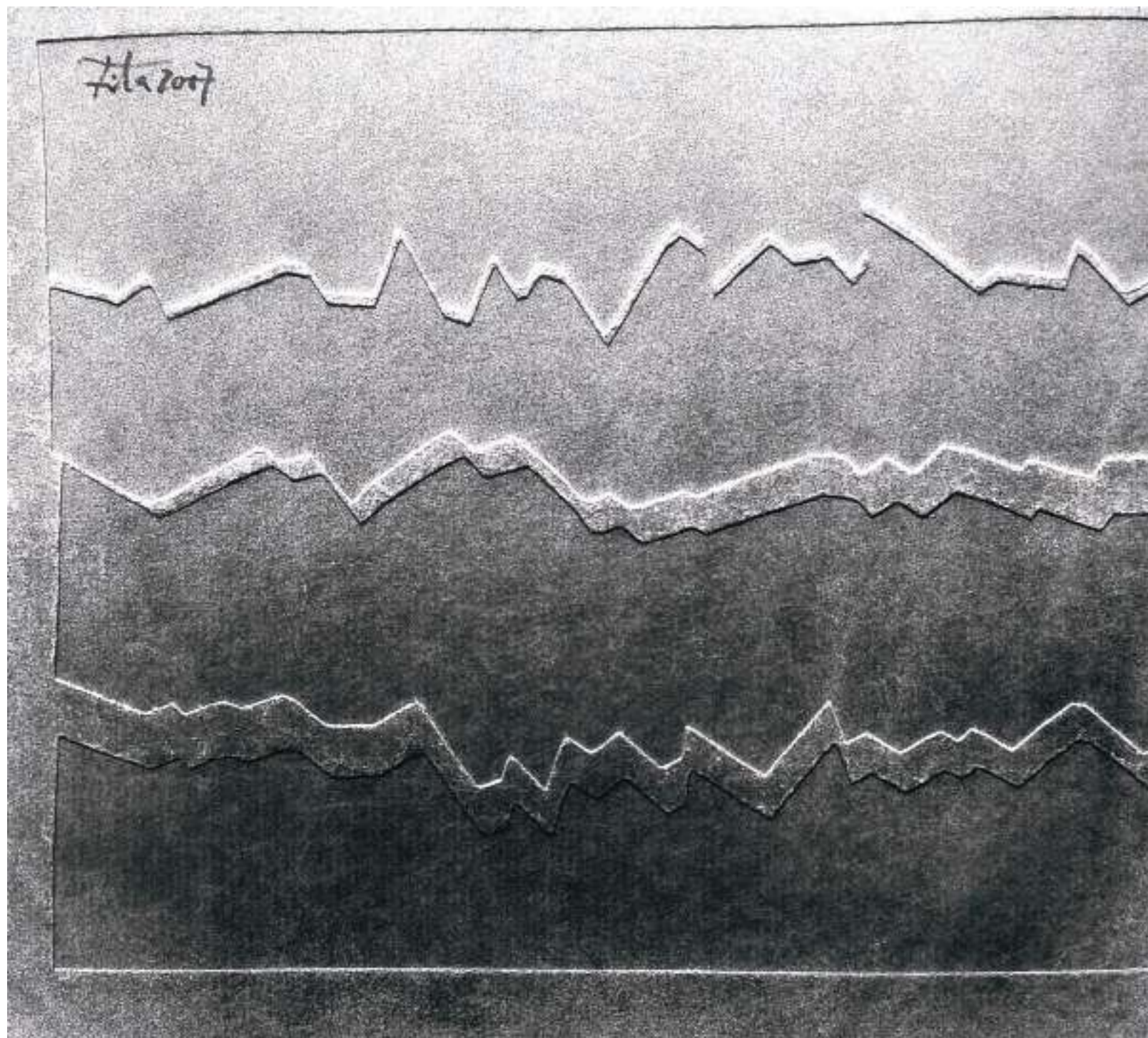
2007 *Tòrcul 9*
40 x 63 cm
Mixta / Pasta de paper

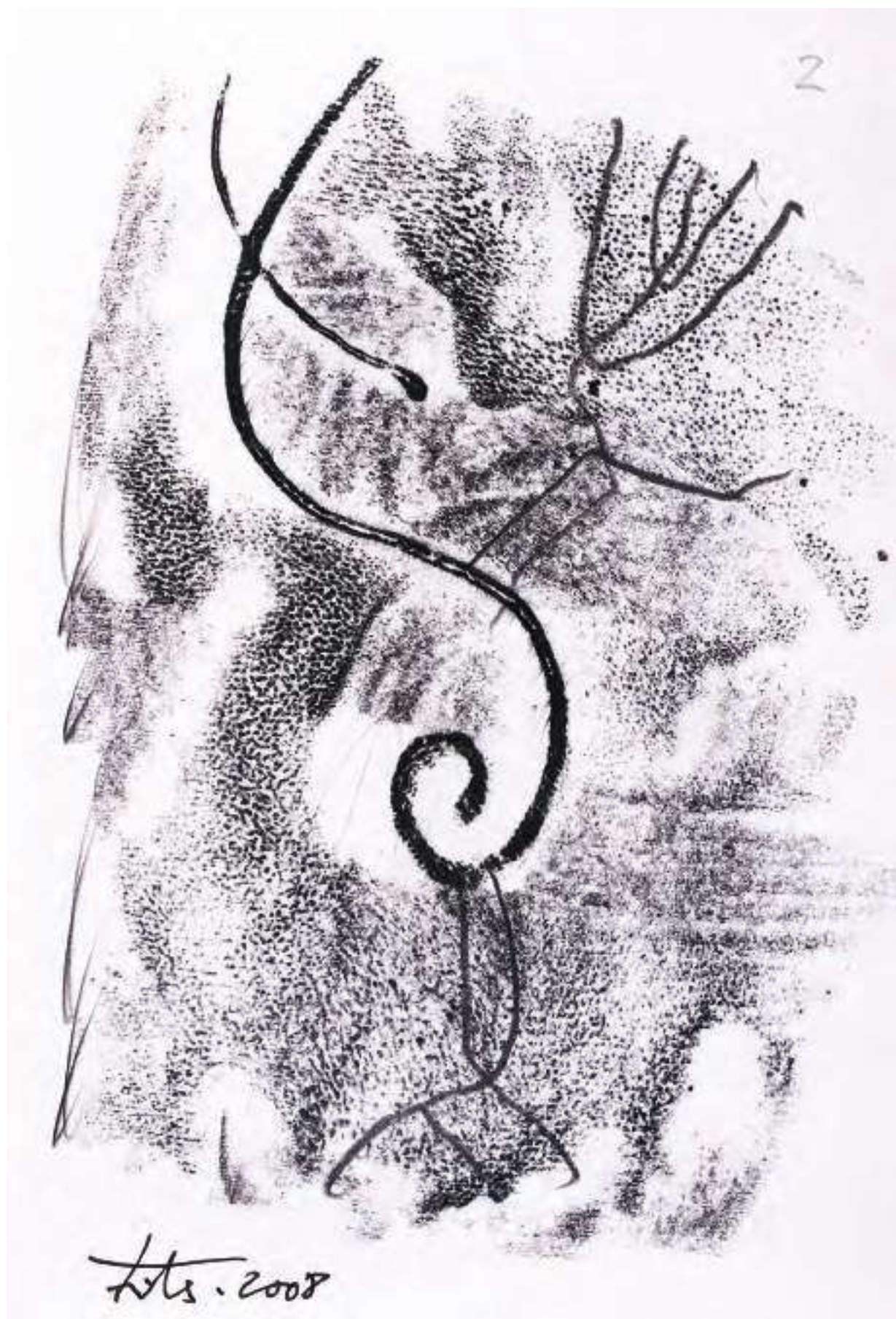
2007 *Tòrcul 36*
37,5 x 40 cm
Tinta i pasta de paper

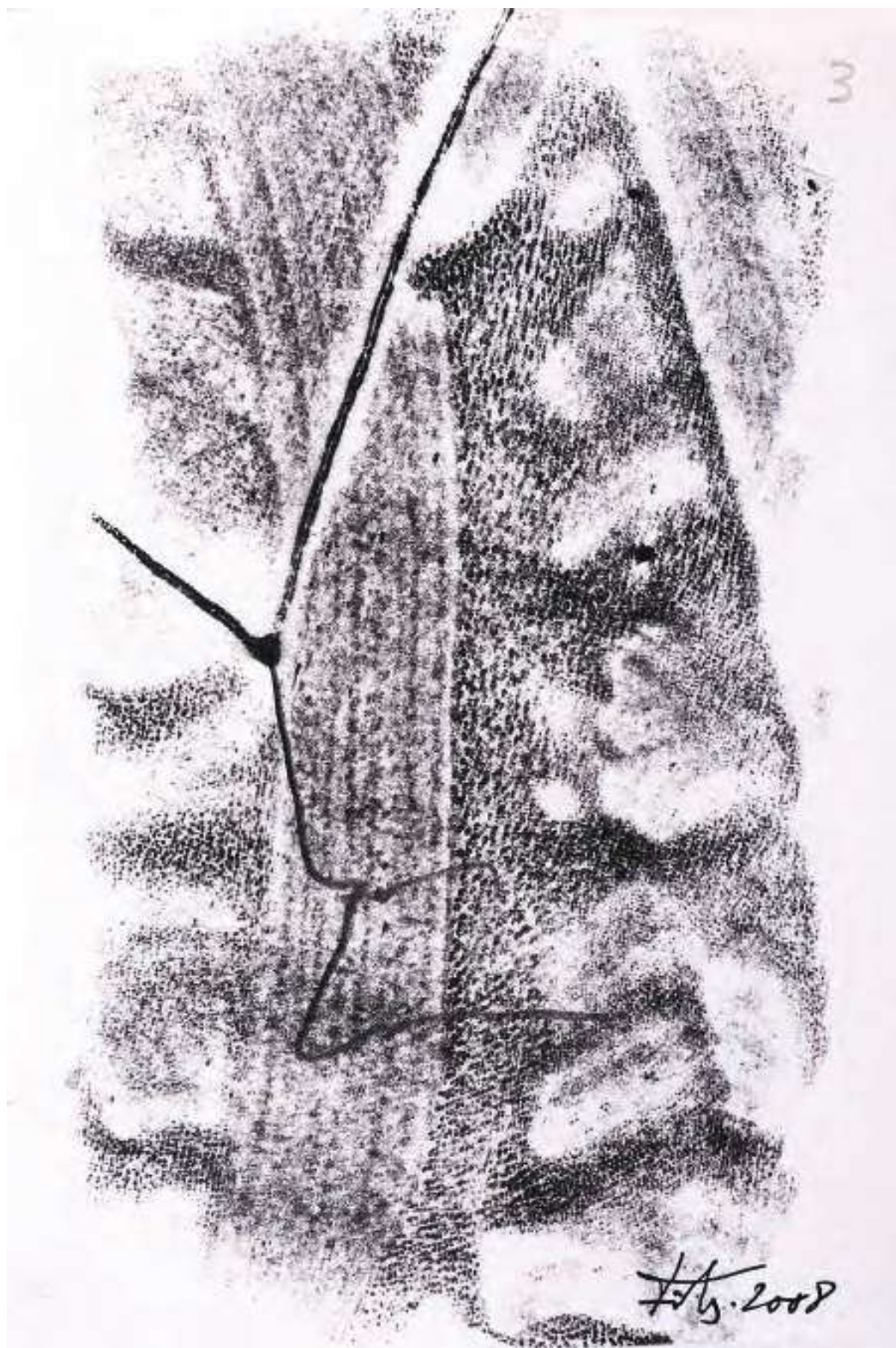
2007 *Tòrcul 19*
41,5 x 37 cm
Tinta i pasta paper

2007 *Tòrcul 32*
37 x 41 cm
Mixta / Pasta paper

2008 *Bloc 494*
21 x 14 cm
Grafite

2008 *Bloc 494*
21 x 14 cm
Grafite

El fet de proveir-se d'un determinat material com a suport, com els taulers d'aquestes obres, ja és un motor per activar la feina, igual com la preocupació més intel·lectual que fa referència al concepte. Però també un instrument o un material trobat —o que es presenta a la vista— pot ser l'esca per motivar-te. Fins i tot alguna obra anterior que ha deixat ganes d'aprofundir-hi més per tal de millorar-ne els resultats. Però també pot ser una obra d'altri el que t'encamina. Això no passa gaire sovint, en el meu cas, però ho reconec com a possible.

Pel que fa a les pintures «Encuny», vaig començar treballant amb pintura plàstica blanca empastada d'una manera irregular damunt de dos taulers, que després es van empremtar amb força per, finalment, arrancar-los l'un de l'altre. Aquest pas final produïa un misteri, un rastre orgànic ple de vida semblant a un vegetal, produït per alguna raó que no domino però que admiro i accepto.

Aquesta base de relleu és el suport principal de l'obra, deixada assecar per aplicar-hi posteriorment un suc fosc, gairebé gris-negre i, de vegades, afegir-hi al damunt un esprai groc que proporciona un verdós de molsa. I això ja produeix un segon misteri.

Són treballs generalment monocroms, perquè el que interessa és valorar-ne el relleu i les seves formacions.

Cadascuna de les 33 obres d'aquesta sèrie comporta actituds i disposicions diferents, igualment com traces i matèries pictòriques diverses. En moltes s'hi ha afegit un traç amb xeringa blanca o negra com una expressió aliena al resultat donat. I s'hi afegeix d'una manera lliure i espontània, com si a l'obra hi hagués dos llenguatges diferents que s'inviten a conviure en harmonia. Igualment, algunes peces s'han treballat amb pintura d'esmalt sintètic de color blanc, verd, blau o vermell i, per tant, el resultat és diferent per a cadascuna, la qual cosa proporciona també aquests misteris provocats i volguts, tan admirables al meu entendre.

2008 *Encuny 32*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

2008 *Encuny 30*
60 x 61 cm
Mixta / Tauler

2007 *Encuny 22*
61 x 60 cm
Mixta / Tauler

2007 *Encuny 14*
61 x 18 cm
Mixta / Tauler

2007 *Encuny 7*
61 x 60 cm
Mixta / Tauler

2007 *Encuny 26*
40 x 60 cm
Mixta / Tauler

Aquestes 29 obres tenen també el tauler com a suport. Algunes s'han fet sobre un fons negre d'esmalt i amb pintura plàstica blanca aplicada amb xeringa d'una manera espontània, a través de taques i ritmes corbats i empremtats segons les seves mides semblants. Amb això es produeixen uns blancs-grisos que, quan s'han assecat, permeten la intervenció de la xeringa al damunt.

Altres vegades s'ha utilitzat la pintura plàstica blanca com a fons i, en empremtar les peces, els relleus proporcionen la base, o bé la pintura sintètica d'esmalt blau. Atès que aquests dos materials es repel·leixen, el resultat és inversemblant i de gran interès, com si a través d'aspectes negatius i poc aconsellables s'entrés en unes sublimitats que cal donar a conèixer. Tot això s'estén amb pintura sintètica carmí, o verd fosc, o amb esmalt blanc, jugant amb taques, pinzellades amples o escorrims, per tal d'anar cercant variacions que després, un cop empremtades amb esprai verd o d'altres colors, permetin estampar i moure el relleu de la pintura de la base. Amb tot, el que estimo és que l'atzar hi jugui un paper destacat.

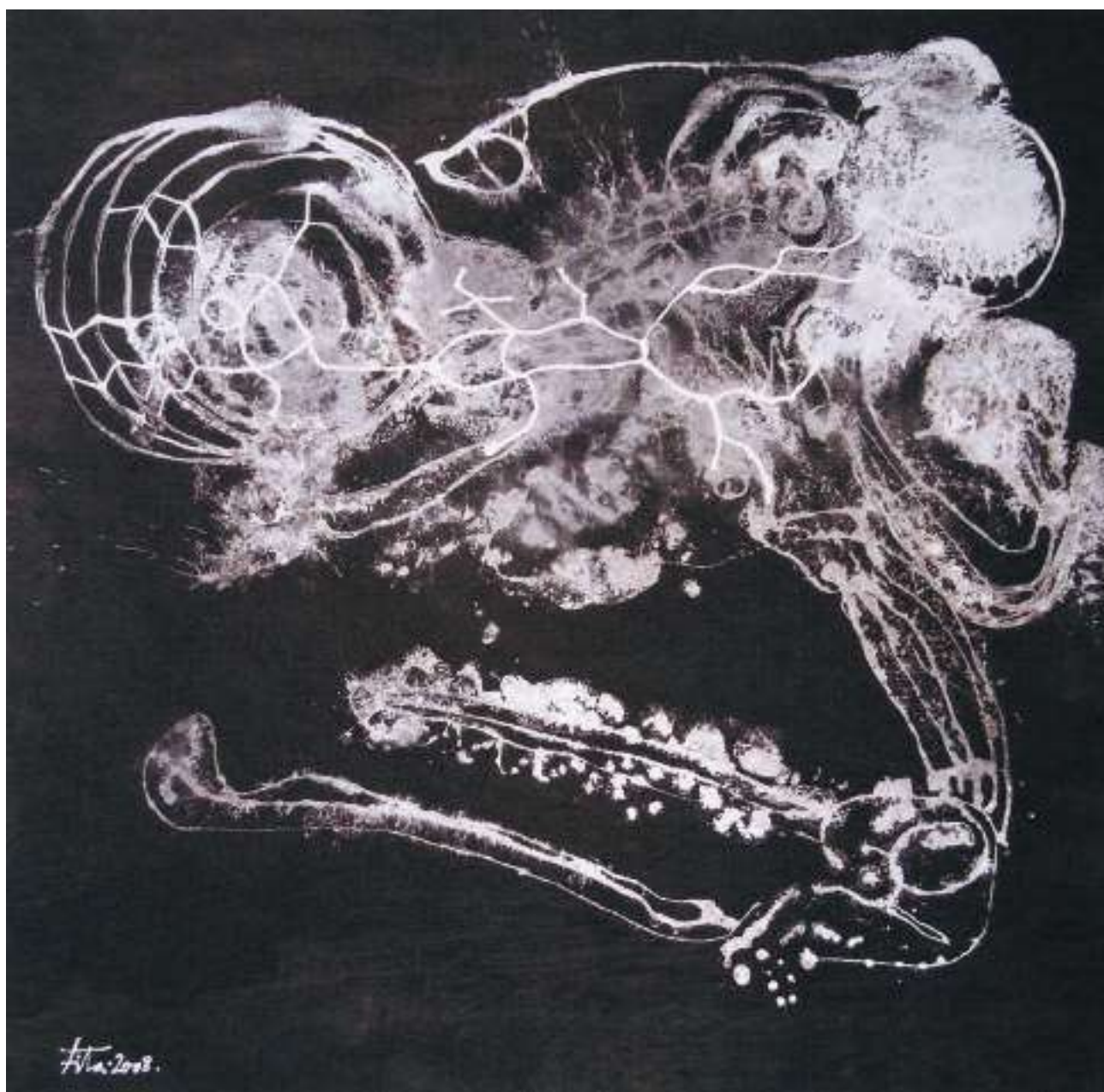
El fet de jugar amb matèries magres i grasses mogudes d'una manera o d'una altra proporciona sorpreses evidents, i això té el poder d'il·lusionar, no pas de frenar. Es converteix en un motor engegat, i si bé no s'acaba d'entendre cap on pot portar, fa creure que aquestes obres s'entendran i s'apreciaran.

Haig de dir que sempre et trobes amb sorpreses, a la vida. Un amic claretià em va regalar un llibre, de títol *El interior del cuerpo*, perquè li va recordar les obres que jo feia. Es tracta de vistes microscòpiques de diferents parts del cos humà i, certament, l'he gaudit molt, alhora que m'ha ajudat a provocar aquestes formes i colors sorprenents.

Explicar cada obra és una aventura, però podeu imaginar que a mi aquest tipus d'aventura m'interessa, i, a més, en molts casos, a l'obra hi afegeixo després una expressió contradictòria, rasant o fregant-hi un paper de vidre, el que significa que el procés de cadascuna implica dies de contemplació i d'actuacions determinades segons el moment.

2008 *Orgànic 14*
60 x 81 cm
Mixta / Tauler

2008 *Orgànic 2*
60 x 61 cm
Mixta / Tauler

La Universitat de Girona em va fer un encàrrec per a una obra, i jo els vaig mostrar unes peces que tenia fetes des de feia temps amb la base d'uns fulls de pasta de paper. Com que ells, precisament, estaven treballant aquell material, en Jaume Masó em va portar després molts fulls nous perquè els utilitzés. És així com vaig començar a treballar novament amb pasta de paper. Hi vaig afegir un tub de silicona que tenia al taller i això em va donar la idea per engegar aquesta sèrie.

És cert que ja havia emprat la pasta de paper com a suport en altres ocasions, però el concepte i la forma eren diferents. En aquest cas, la silicona serveix per traçar les línies base de l'obra, aquests arabescos lliures que, després d'empremtar-los, manifesten la riquesa de l'atzar. I un cop deixats assecar hi intervenen les pinzellades, les ruixades o els refregats que van valorant la superfície i la textura. Així, en cada obra es poden anar apreciant els diferents valors que es persegueixen.

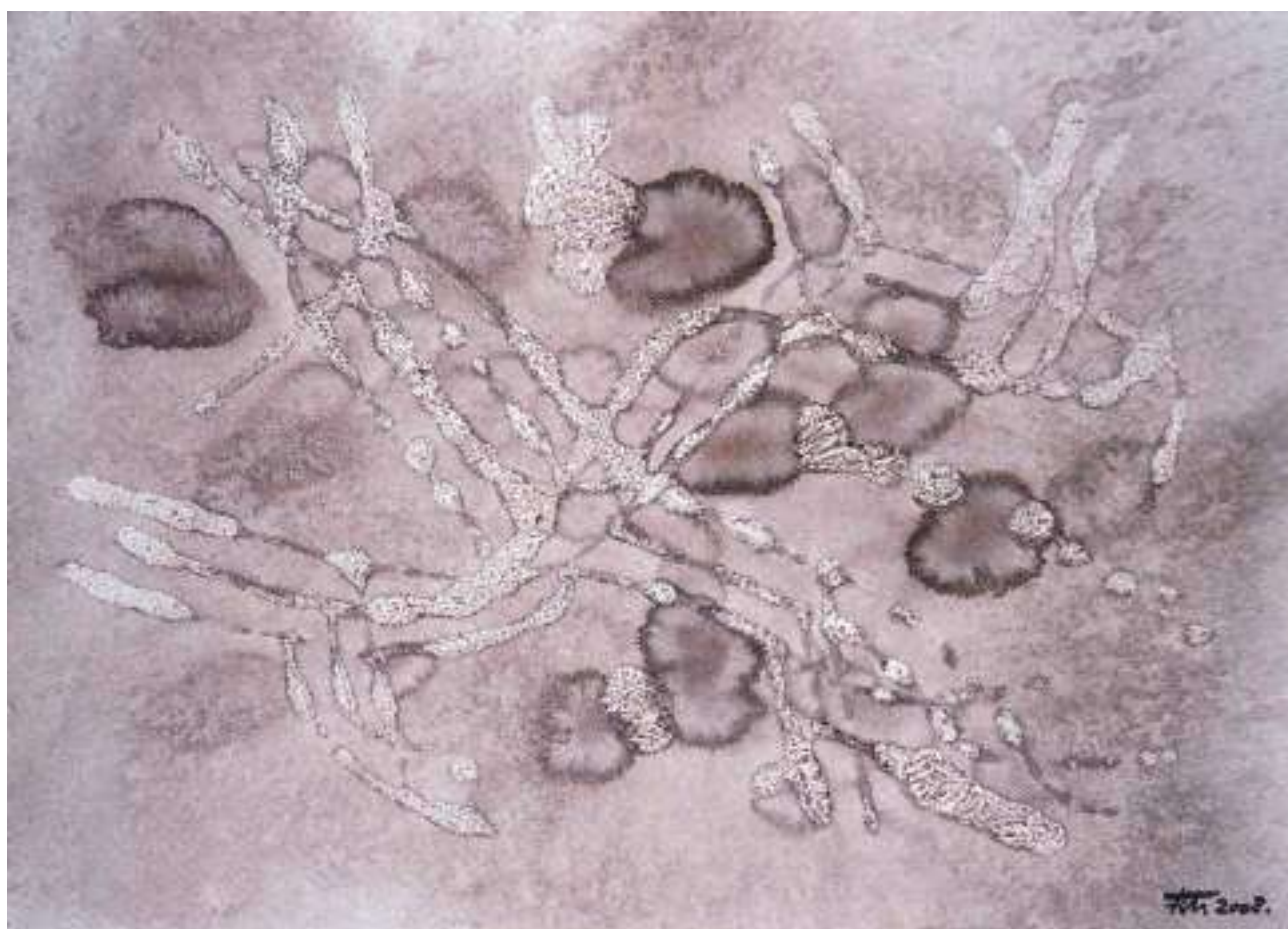
En aquesta sèrie no s'ha remullat la pasta de paper, comptant que la superfície és absorbent i dona lloc a aconseguir que la pintura magra quedi xopada. Per tant, l'obra pren unes característiques pròpies d'aquest procedir, i cal adaptar-s'hi.

Tanmateix, aquestes peces respiren austeritat, fins i tot tristesa, a causa del seu to gris negrós dominant, sense colors que puguin desvirtuar el valor de la textura. La veritat és que estimo la possibilitat d'entrar en la profunditat del detall, de tant d'interès per a mi, igualment com la globalitat de l'obra.

Una vintena de les peces s'han fet en paper Fabriano i, naturalment, el resultat és diferent. En total, les 35 obres resultants de la sèrie «Silicona», han deixat –com sempre– les ganes d'aprofundir-hi més. Però això està per veure.

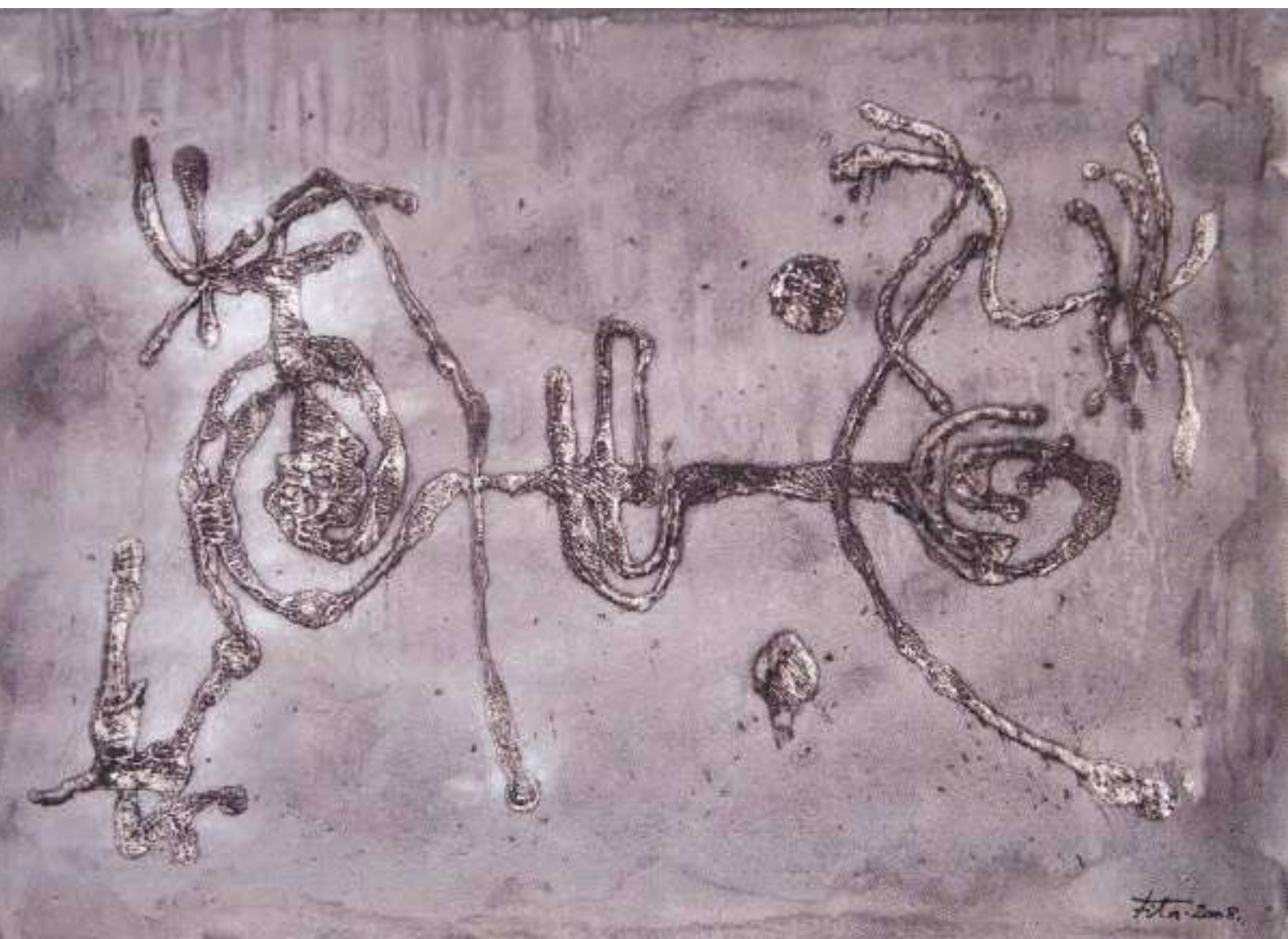
2008 *Silicona 23*
50 x 70 cm
Mixta / Tauler

2008 *Silicona 21*
70 x 50 cm
Mixta / Tauler

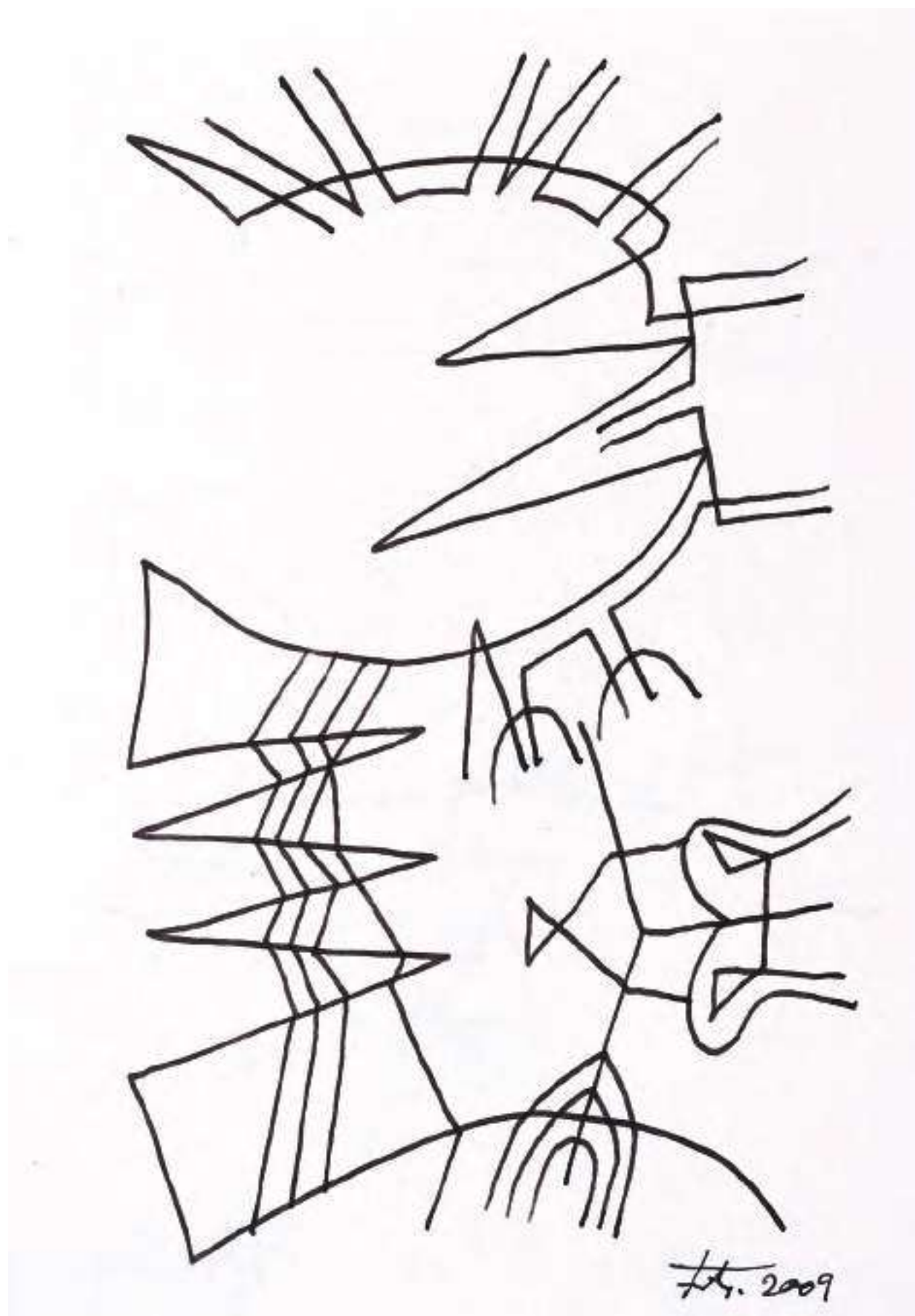

2008 *Silicona 19*
50 x 70 cm
Mixta / Tauler

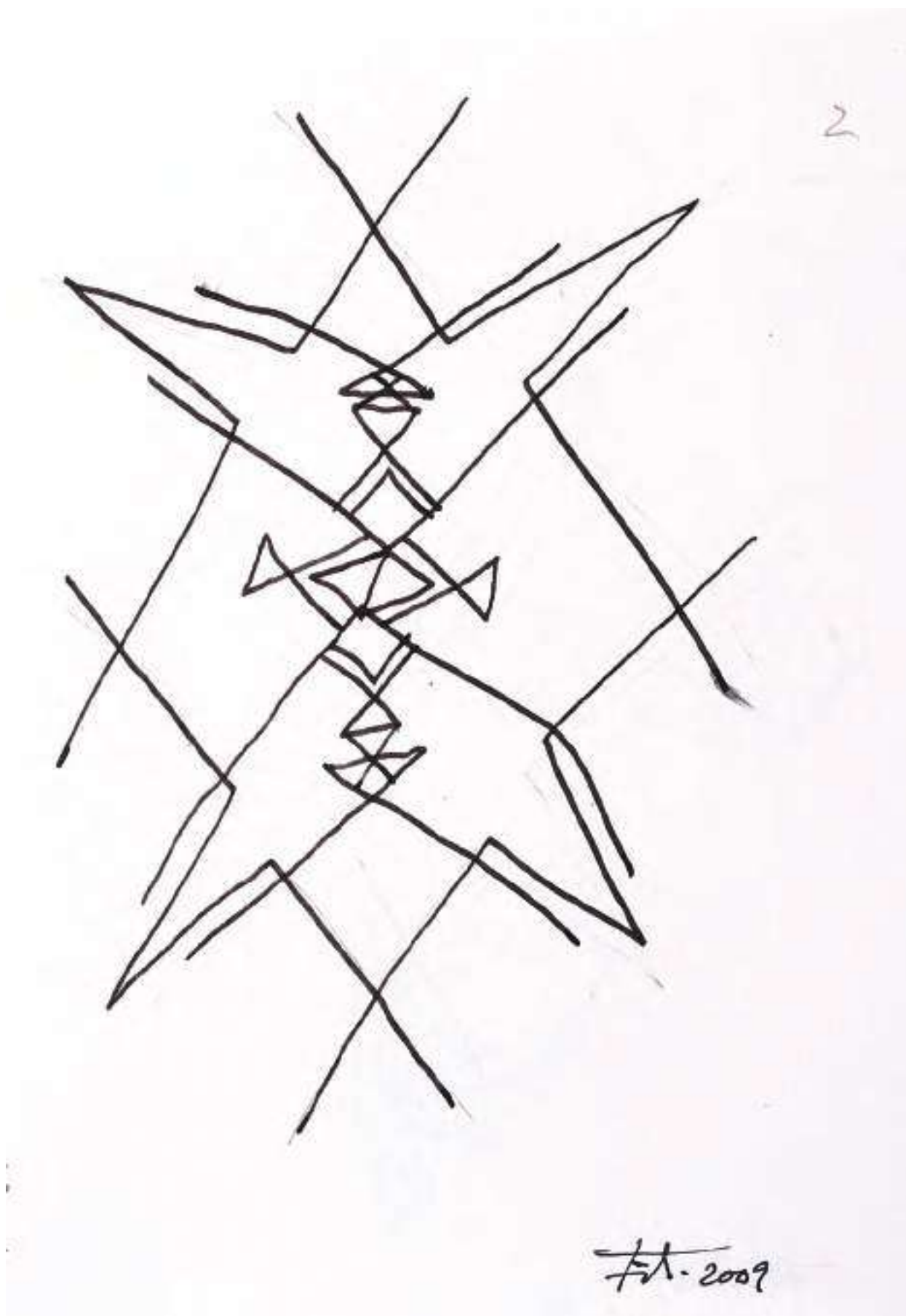

2008 *Silicona 25*
70 x 50 cm
Mixta / Tauler

2009 *Bloc 501*
21 x 14 cm
Ploma i tinta x inesa

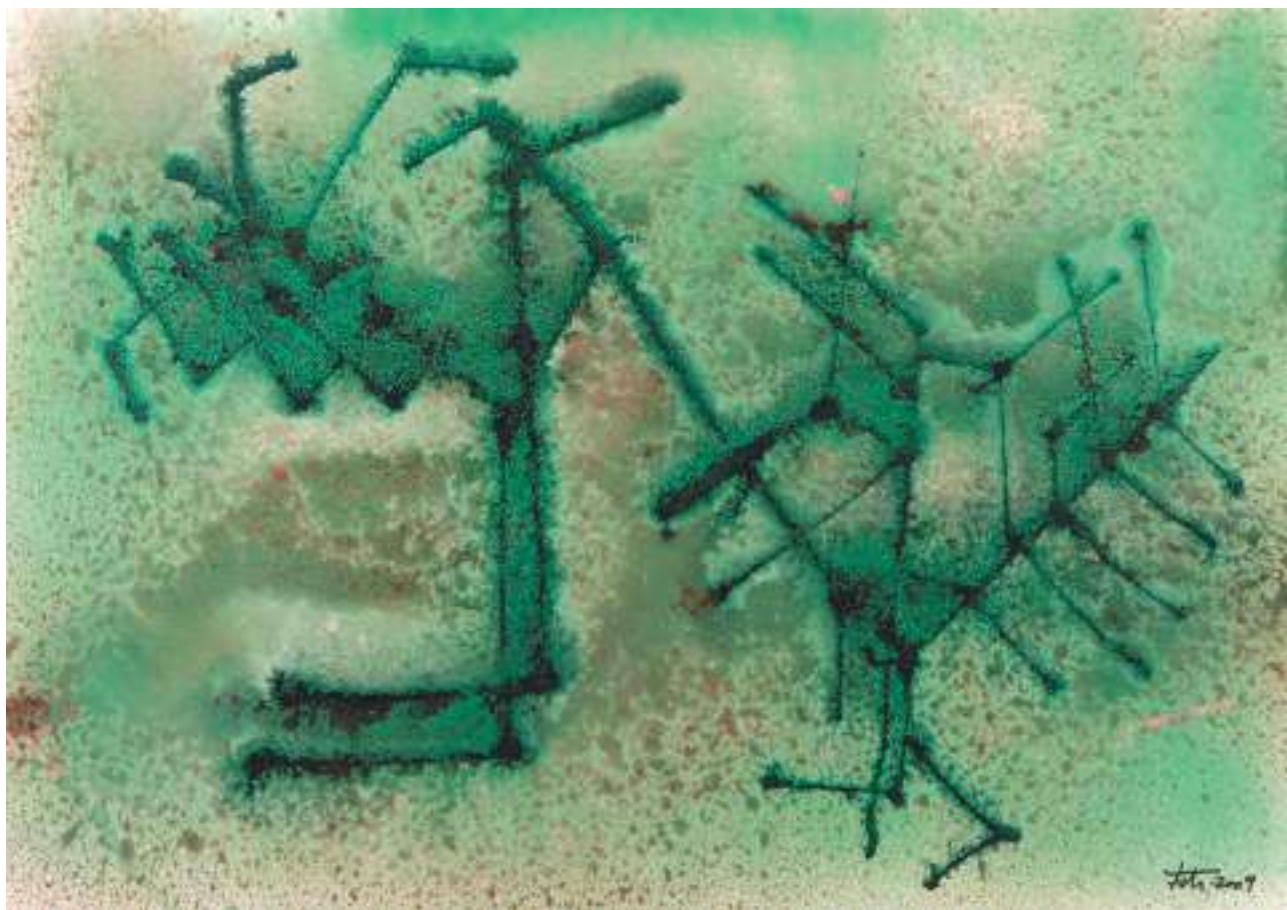
2009 *Bloc 501*
21 x 14 cm
Ploma i tinta x inesa

Aquesta sèrie consta de 27 pintures sobre paper de qualitat, de 50 x 70 cm. La facilitat de maneig d'aquesta mida és el que m'interessa: es pot mullar, ruixar, arrugar, aixafar, etc., i s'hi pot aplicar la pintura amb pinzell, esponja, xeringa, esprai o el que sigui. És d'aquest ventall de possibilitats que han sorgit les obres de «Xeringa», que és simplement una manera d'anomenar-les per poder-me evadir de donar un títol específic a cadascuna.

I encara hi ha un altre aspecte igualment important: el joc de la línia com a expressió, que a mi em plau tant de representar. Jugo amb ella i cerco expressions i arabescos que la converteixin en el tema de l'obra, però sense que això robi l'atenció de la totalitat. Perquè tant els colors com les textures i els jocs d'atzar a què conviden els materials, ruixats i superposats en materials grassos i aigua, formen tot un conjunt motor que m'apassiona, m'ajuda i em mou a l'acció.

2009 *Xeringa 16*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

Aquests traços —que estan representats en els meus blocs (el 501)— són una referència, però aviat me n'oblido, tiro pel dret i deixo camp a la improvisació o a l'acció motora de l'eina: en aquest cas, la xeringa. I les textures són captades del gruix de la pintura, les gotes o la pintura plàstica que l'aigua intenta desfer diluint el traç del l'escorrim.

Cada obra ha estat una aventura nascuda de la llibertat i la improvisació espontània, de la provocació de l'atzar. En aquest sentit, descriure-les cadascuna també seria un exercici interessant, però l'escrit s'allargaria molt i em sembla que amb el que s'ha explicat poden quedar representades totes les obres.

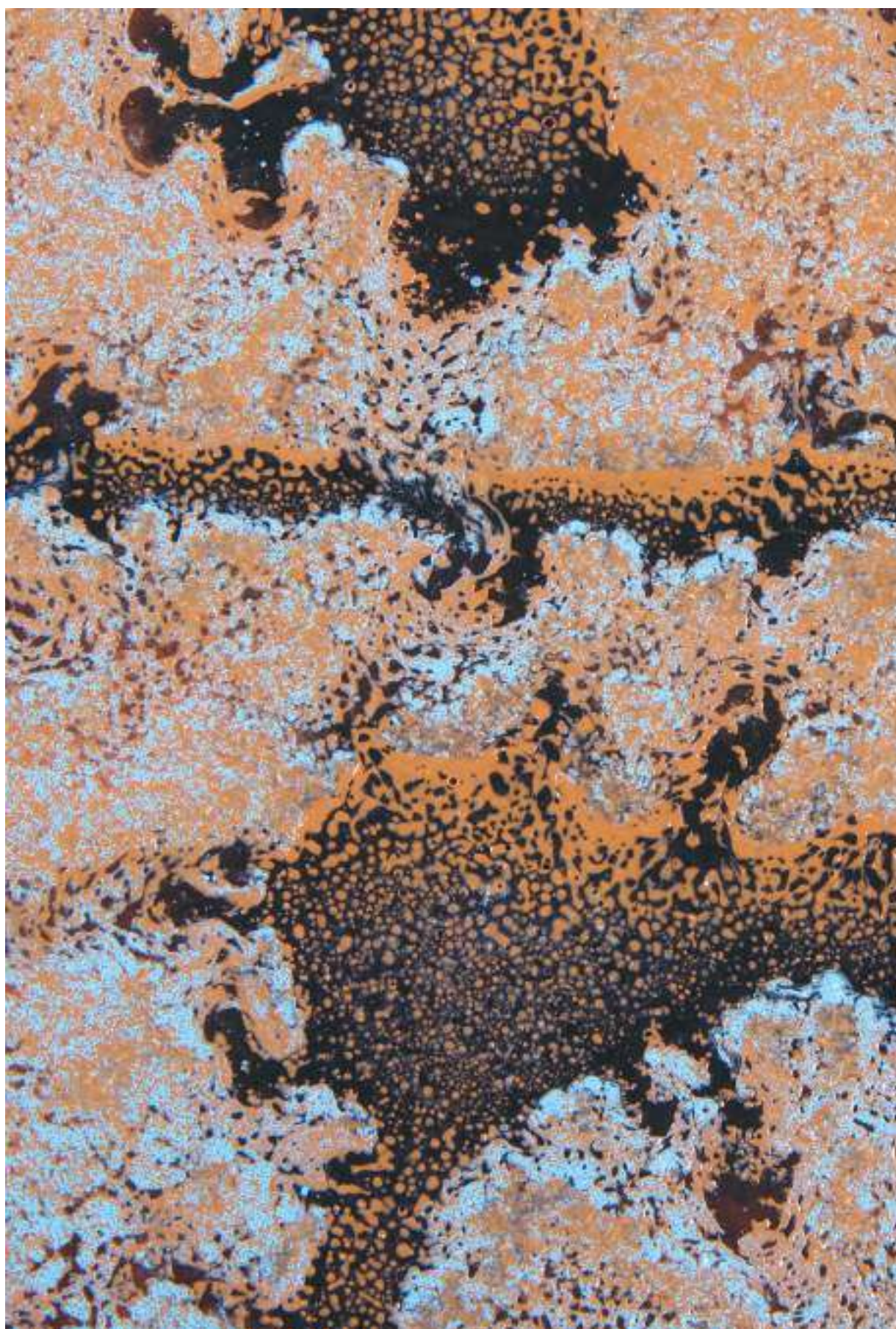
2009 *Xeringa 5*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

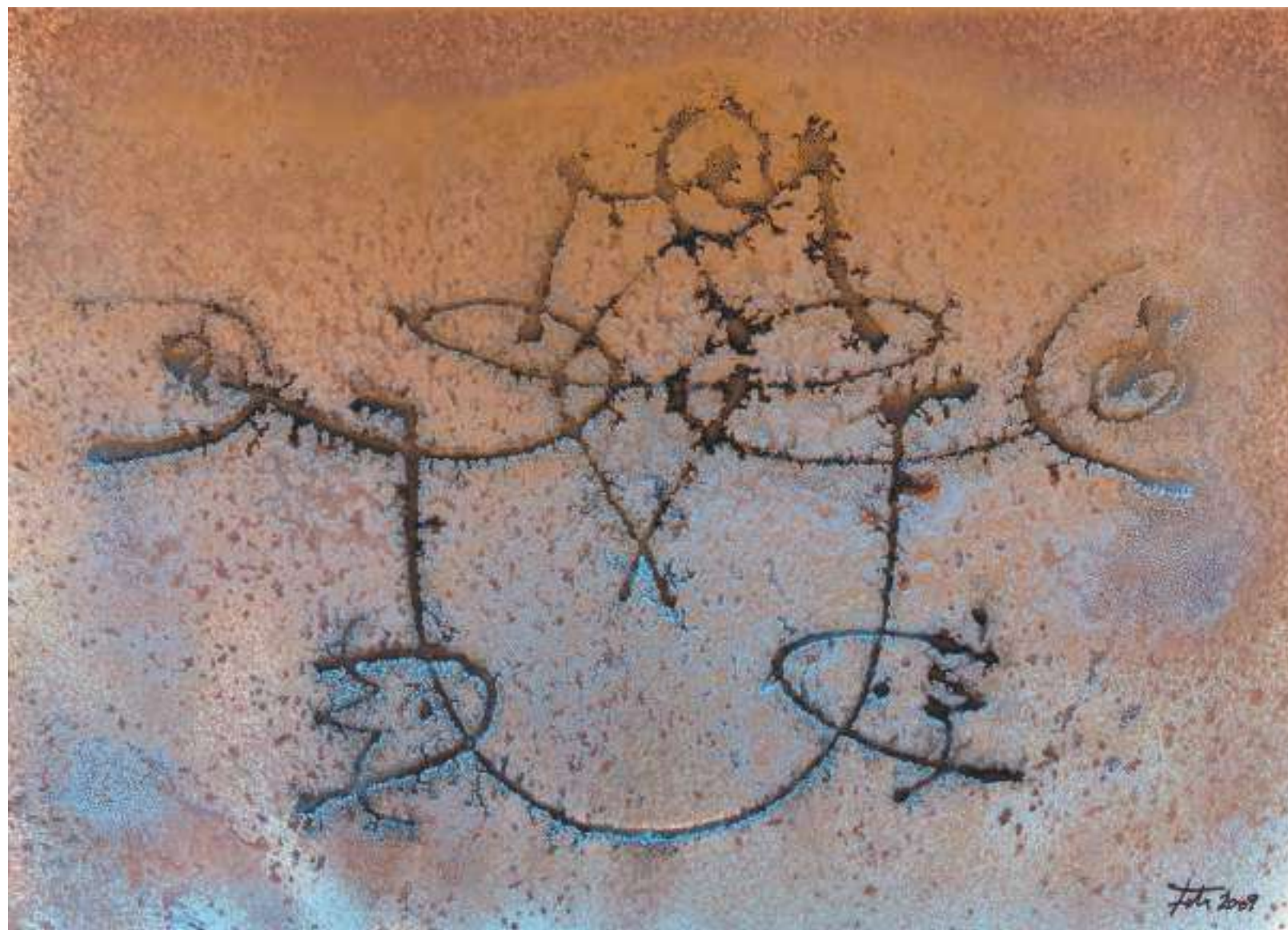
fragment *Xeringa* 9

2009 *Xeringa 9*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

2009 *Fragment xeringa 24* (detail)

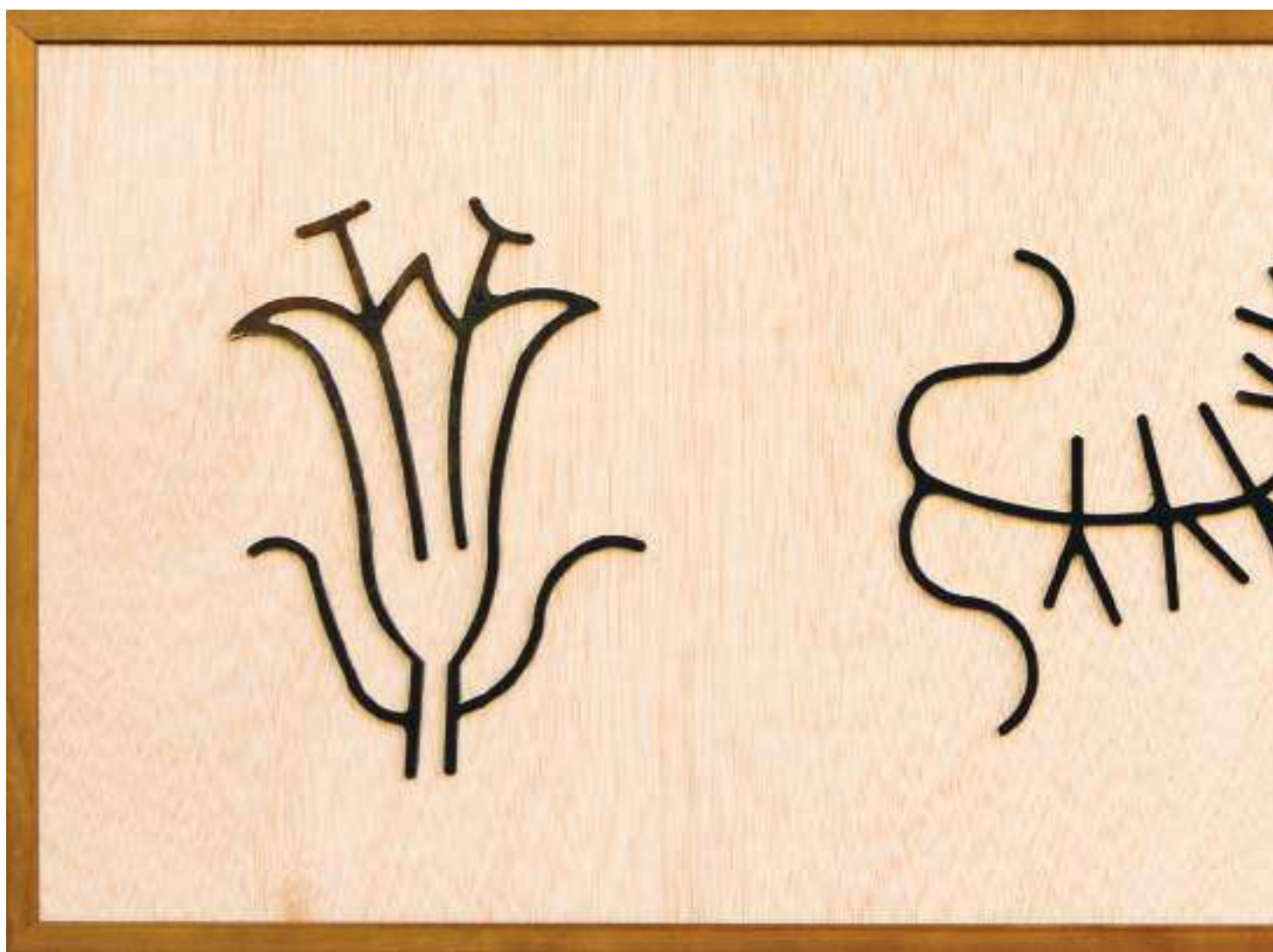
2009 *Xeringa 24*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

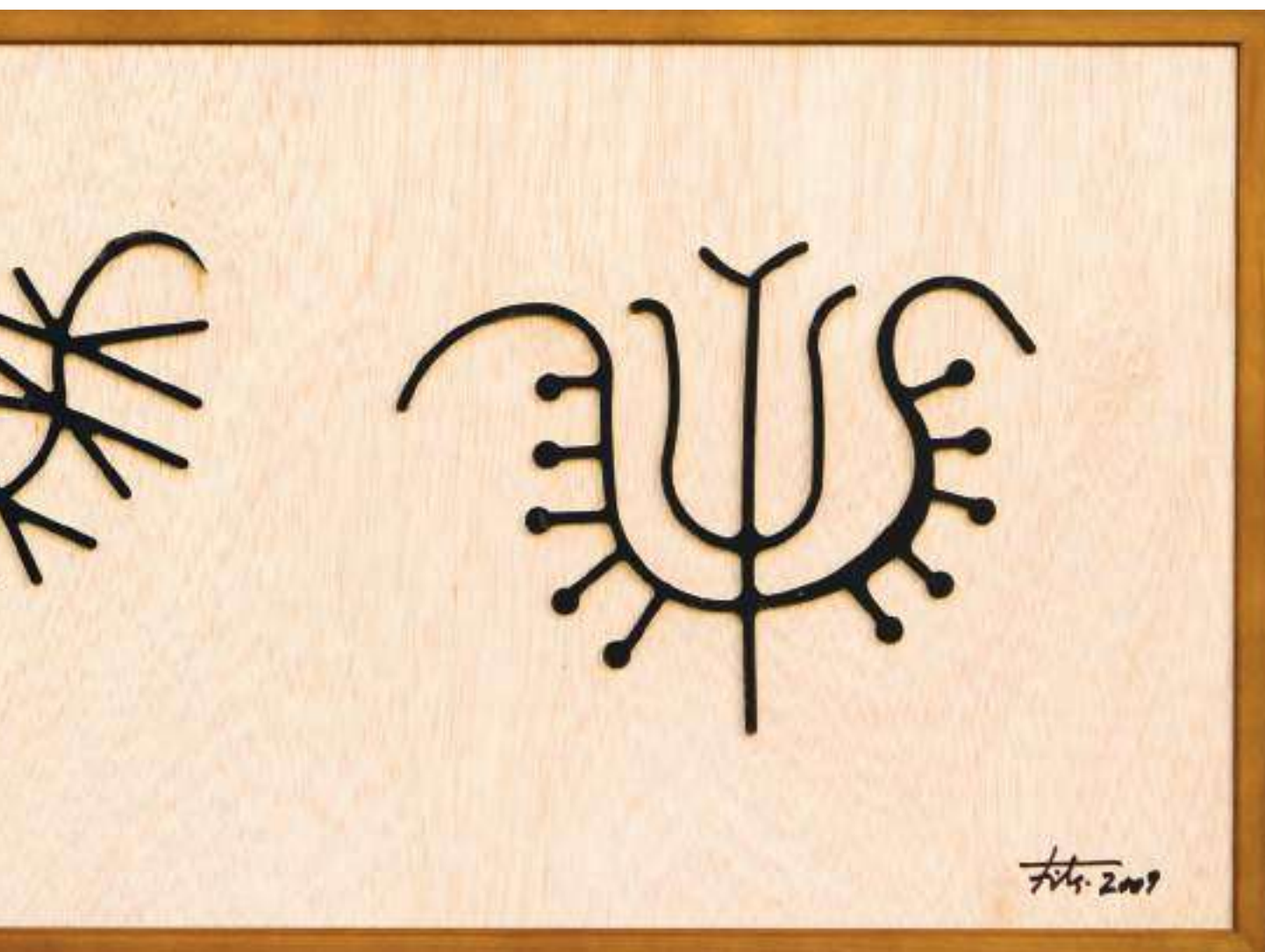
Fragment xeringa 21

2009 *Xeringa 21*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

Aquests plafons de fusta amb peces de ferro han sorgit de les tanques de ferro que es van fer el 2002 per a la nostra casa Fita-Rodeja, a petició de l'Àngela, que sempre té cura de mantenir el conjunt de la casa cuidat i valorat. Es tracta d'uns adornaments que queden buits en la part alta de la tanca, a l'alçada de la vista dels vianants. Són 23 obres de mides i temes variats. Sis d'aquests plafons fan referència al tema floral i tenen més gruix. Les peces són negres perquè abans van servir per fer uns gravats entintats i passats pel tòrcul. Els altres plafons en fusta són del 2009, amb ferro oxidat i també encolats sobre el tauler amb un marc simple. La seva temàtica és més lliure: creuaments i arabescos amb formes simples i suggeridores. Són signes que

evoquen un cert esoterisme o icones de marques emblemàtiques. Les mides són variades, des dels 2 m de llargada a la més curta, de 0,75 m. I l'amplada oscil·la entre els 0,50 i els 0,40 m. És difícil de classificar, aquesta obra, primerament per la manera com ha sorgit, i després perquè és una variació d'una mena que ja vaig experimentar l'any 2000 amb uns plafons en ferro que incorporaven complements de pintura (la sèrie «Fauna») i que van ser exposats a Madrid a la llibreria Blanquerna. Per altra banda, a mi m'agrada entrar en nous camps d'expressió artística, i d'això en queda constància en la meua llarga tasca. Així, per dir-ne alguna cosa, en dic relleus sobre plafons de fusta, on els signes en ferro tenen un fort impacte gràfic.

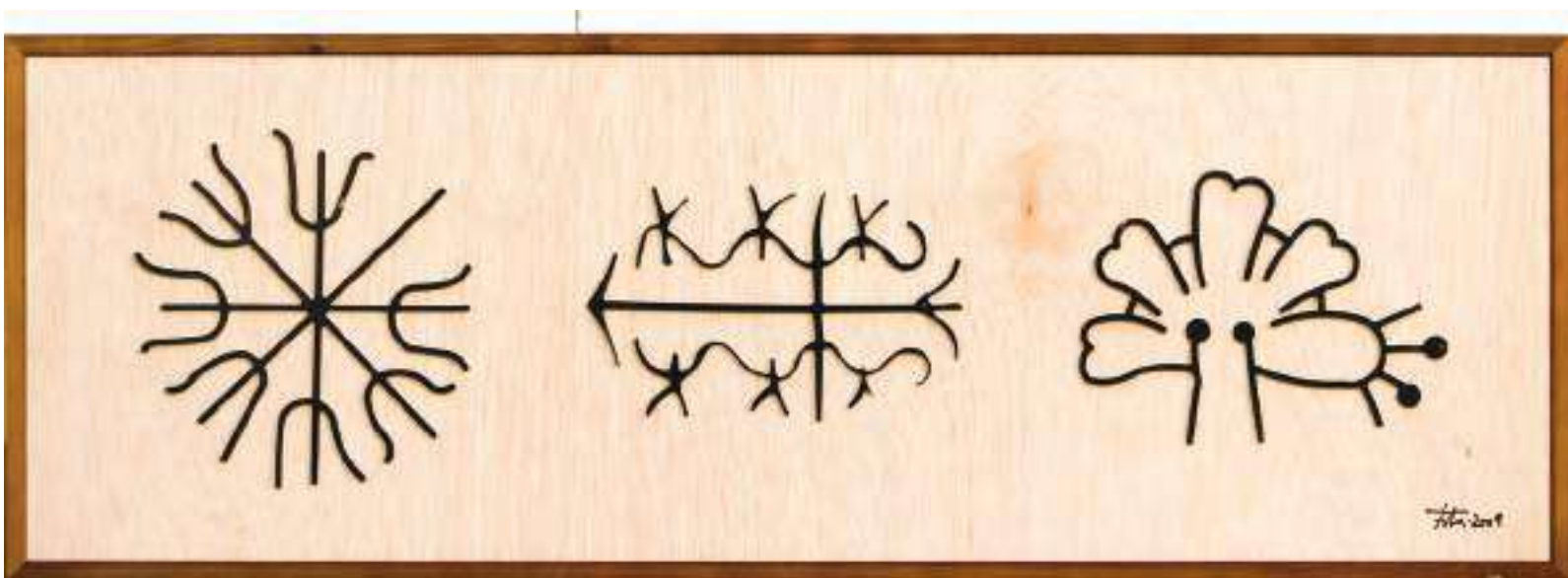
2009 *Ornar 1*

40 x 110 cm

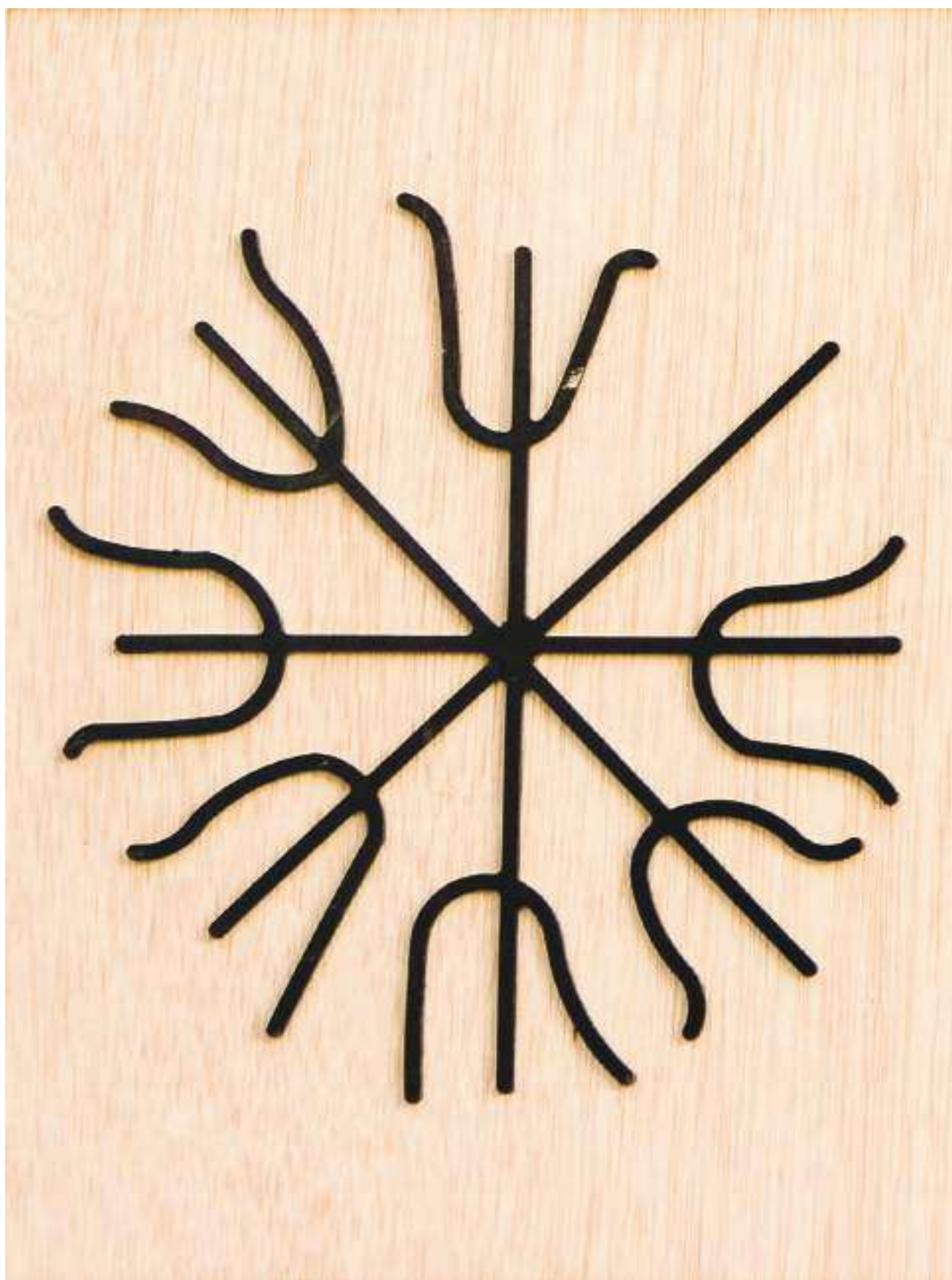
Ferro, tinta negra i fusta

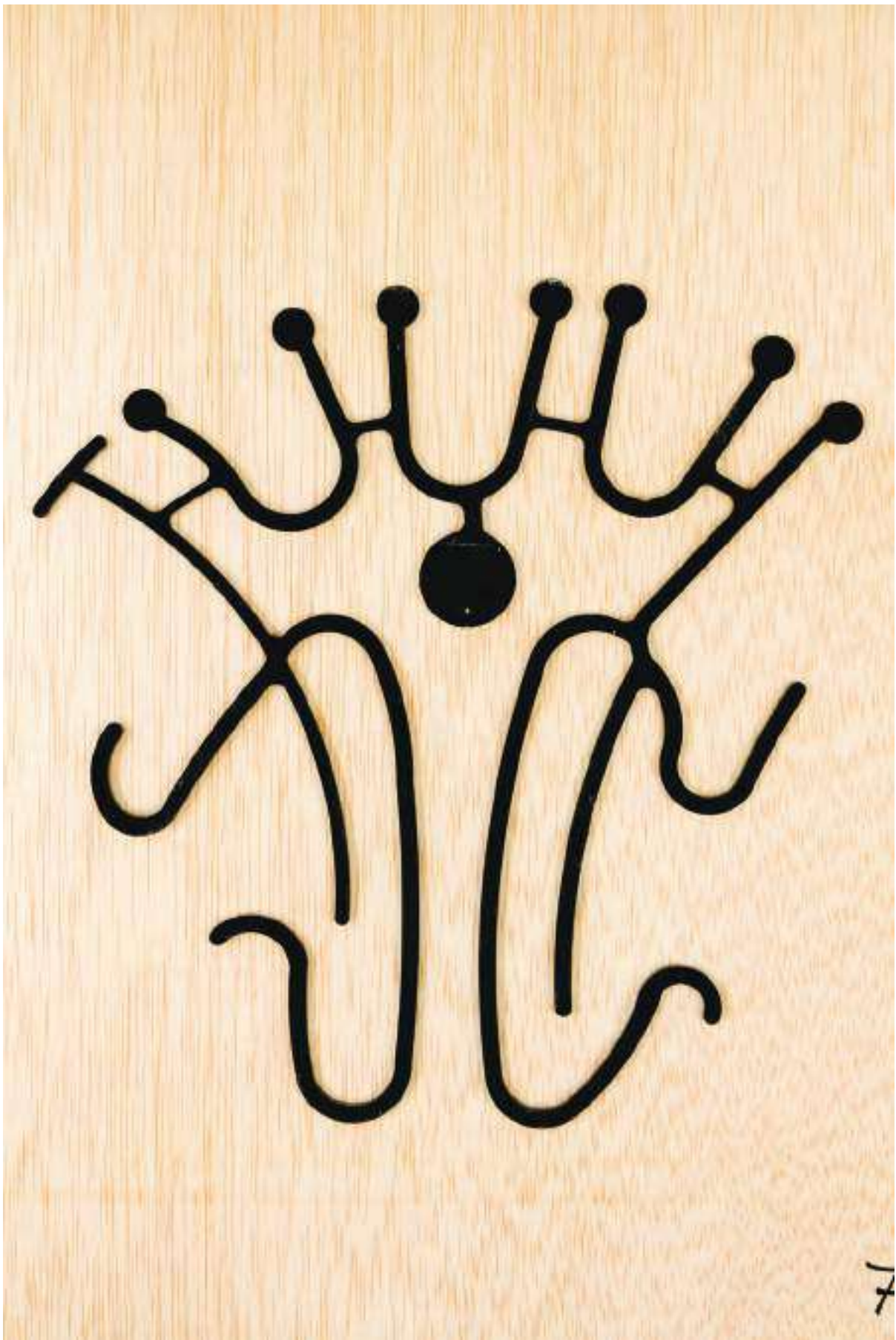

2009 *Ornar 3*
40 x 120 cm
Ferro, tinta negra i fusta

2009 *Ornar 4*
40 x 120 cm
Ferro, tinta negra i fusta

2002-2009

2002-2009 *Ornar 2*

40 x 110 cm

Ferro, tinta negra i fusta

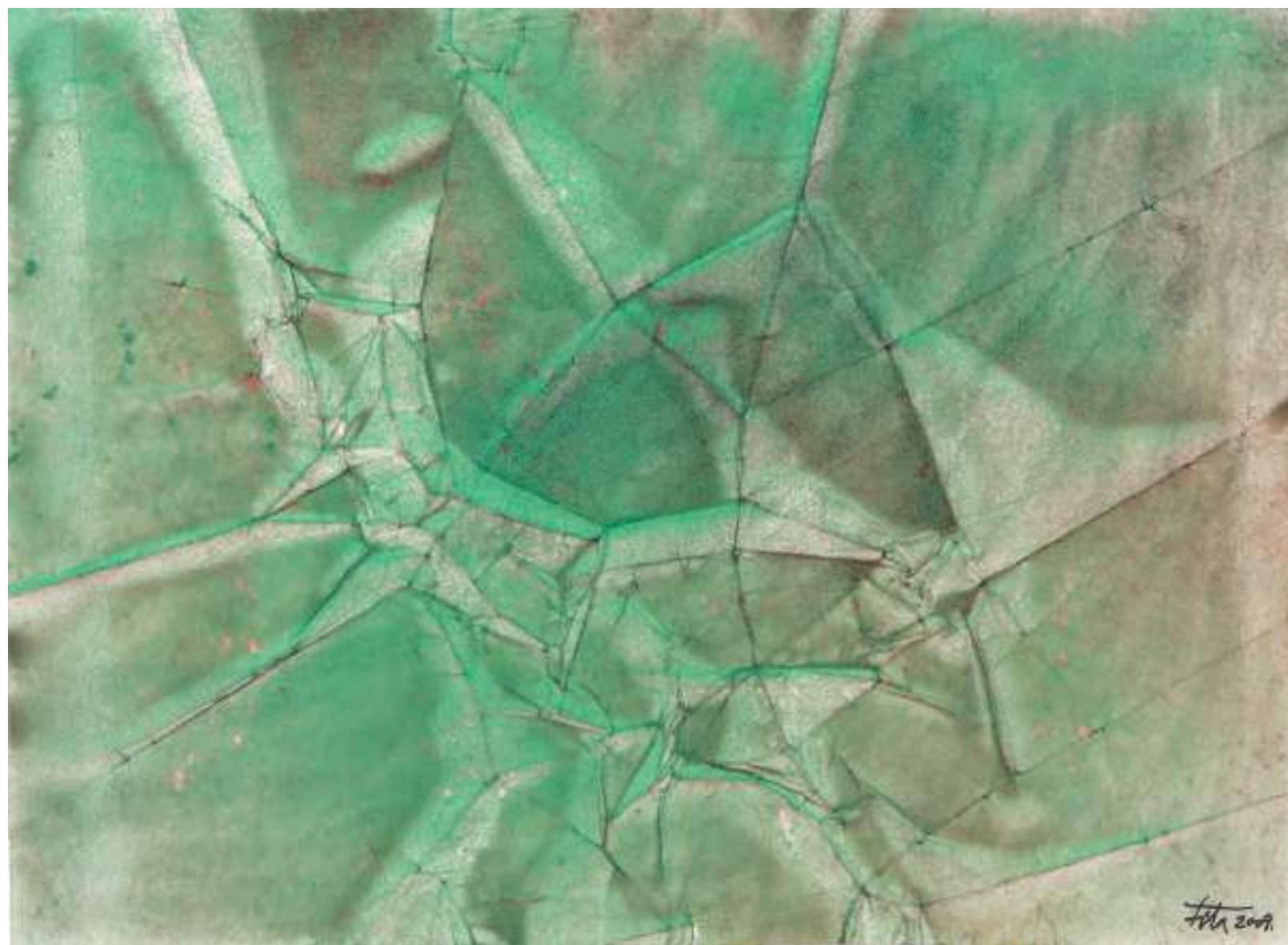

2009 detall 2 d' *Ornar*

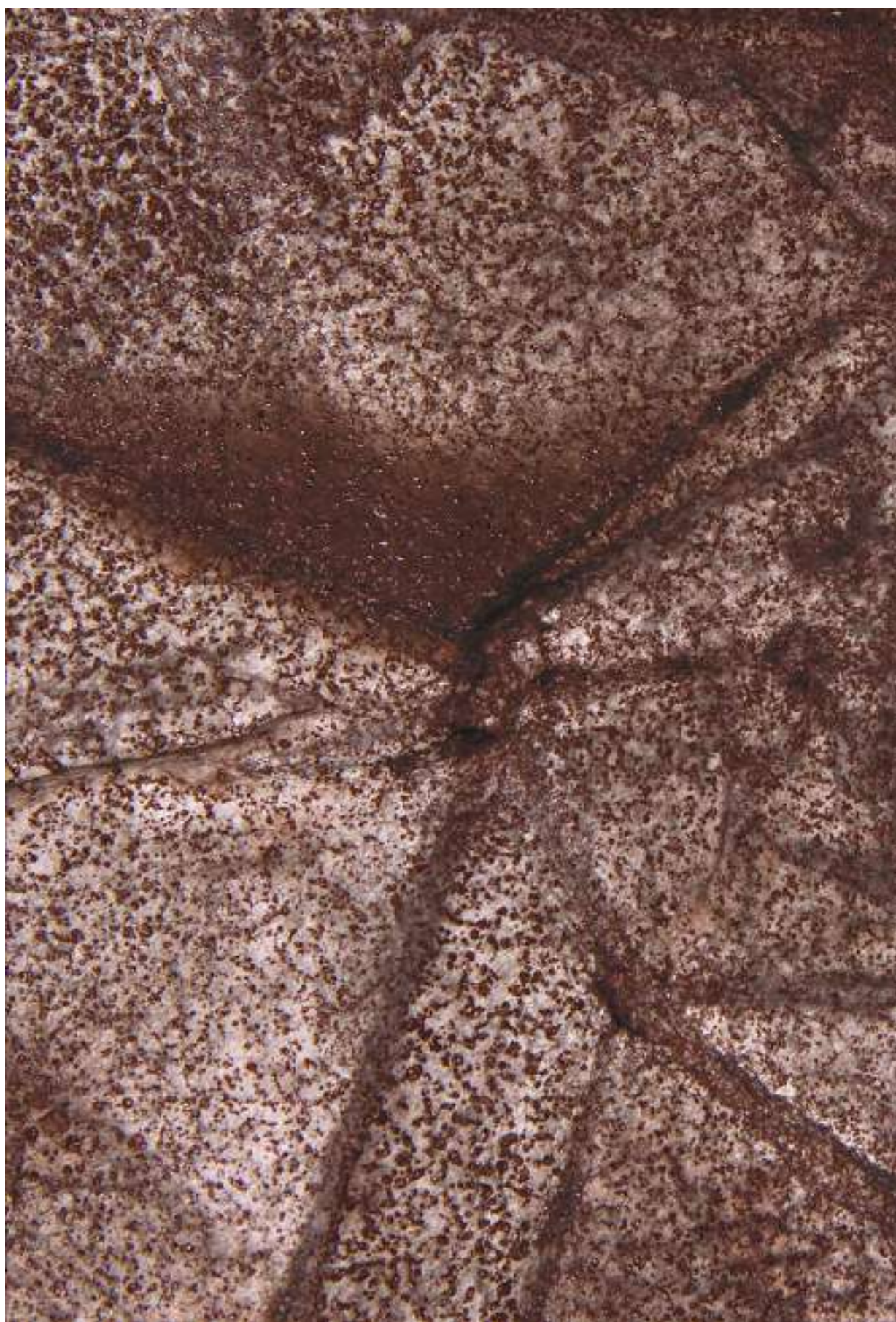

2009 *Ornar 15*
50 x 145 cm
Ferro o x idat i fusta

Aquestes obres de 50 x 70 cm, fetes sobre paper de qualitat de les cases Guarro i Fabriano, sorgeixen d'unes altres que vaig fer el 1975 i que consistien a arrugar el paper i aprofitar-ne les arrugues per refregar-hi el pinzell amb pintura negra per valorar-ne el relleu. Però en el cas que ara ens ocupa la tasca ha consistit a agafar el paper i aixafar-lo amb una maça de fusta, per posar-lo posteriorment dins del safareig, sota l'aigua, i procurar-ne masegar la fibra de manera que els doblecs proporcionin una absorció diferent del que donaria el conjunt de la matèria. A més a més, això fa que el paper tingui un relleu que el distingeix. A partir d'aquí tenim la superfície per on començar i entrar ja en una altra fase. Així doncs, agafem pintura negra i la refreguem pel damunt; amb l'esponja fem que la pintura es concentri més i més en els sècs per ressaltar-ne les traces. Hem de tenir present que aquesta acció fa que la pintura negra passi al darrere del paper de manera que, en molts dels casos, té tant de valor el davant com el revers. Després ho ruixem tot amb aigua acolorida i pintura, i aquest ruixat pot fer que a l'obra li calgui algun complement o alguna sostracció en algun punt, o bé que calgui empremtar-la en un paper verge, i així tenim dues obres diferents. I és interessant deixar que sobre el paper arrugat les pintures d'aigua i la pintura grassa campin al seu aire, fent que el relleu del paper en faci una distribució lliure provocada per l'atzar. En altres obres fetes amb aquestes superposicions de pintura s'hi pot tirar també esprai rasant per ressaltar el relleu del paper. De fet, la sensibilitat personal juga un paper fonamental en cadascun dels passos, reconeixent que els regals que em brinda l'atzar són aprofitats i celebrats, i de ben segur que molts dels espectadors en participaran.

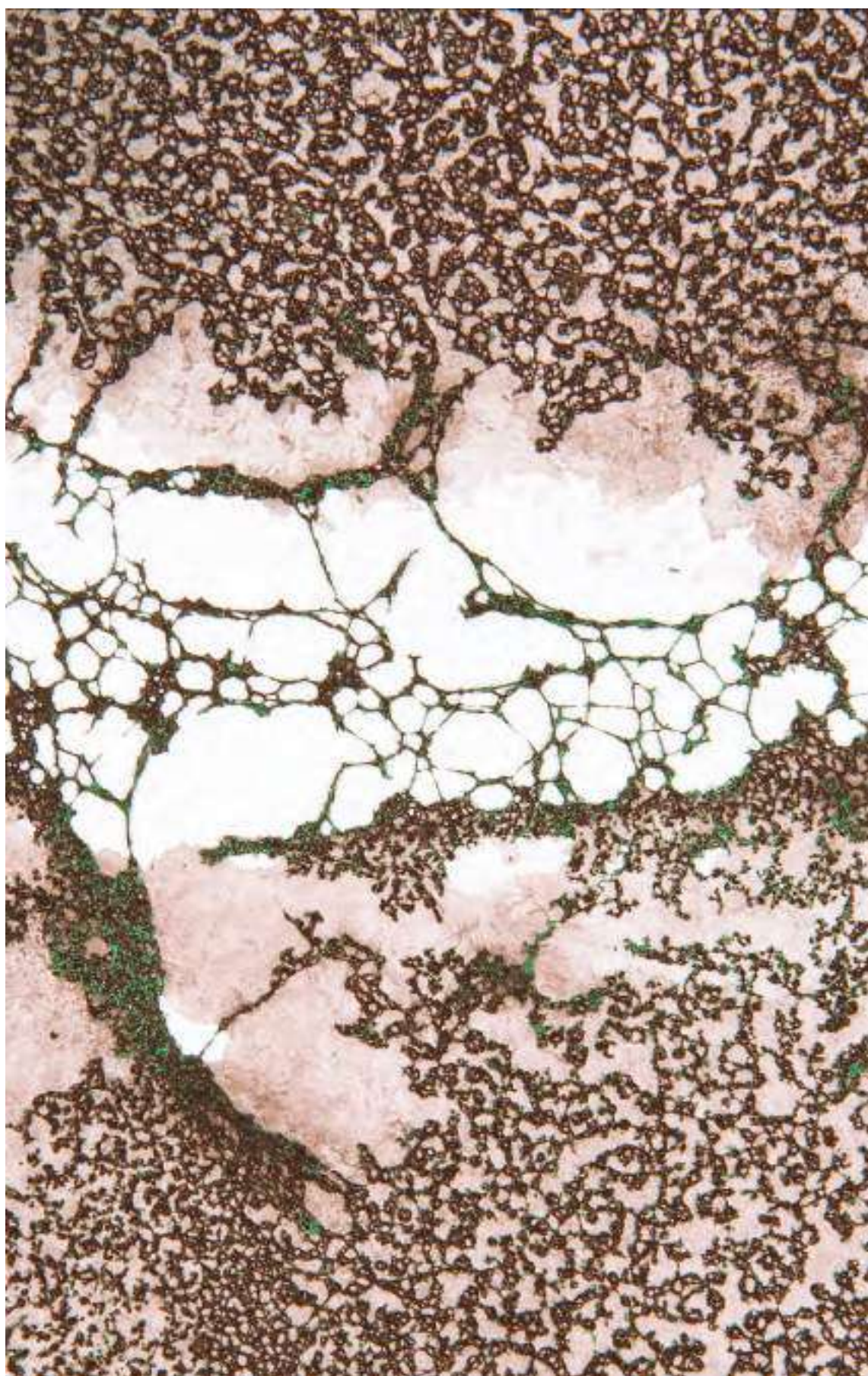
2009 *Aixafats 7*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

2009 *Aixafats 3* (fragment)

2009 *Aixafats 3*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

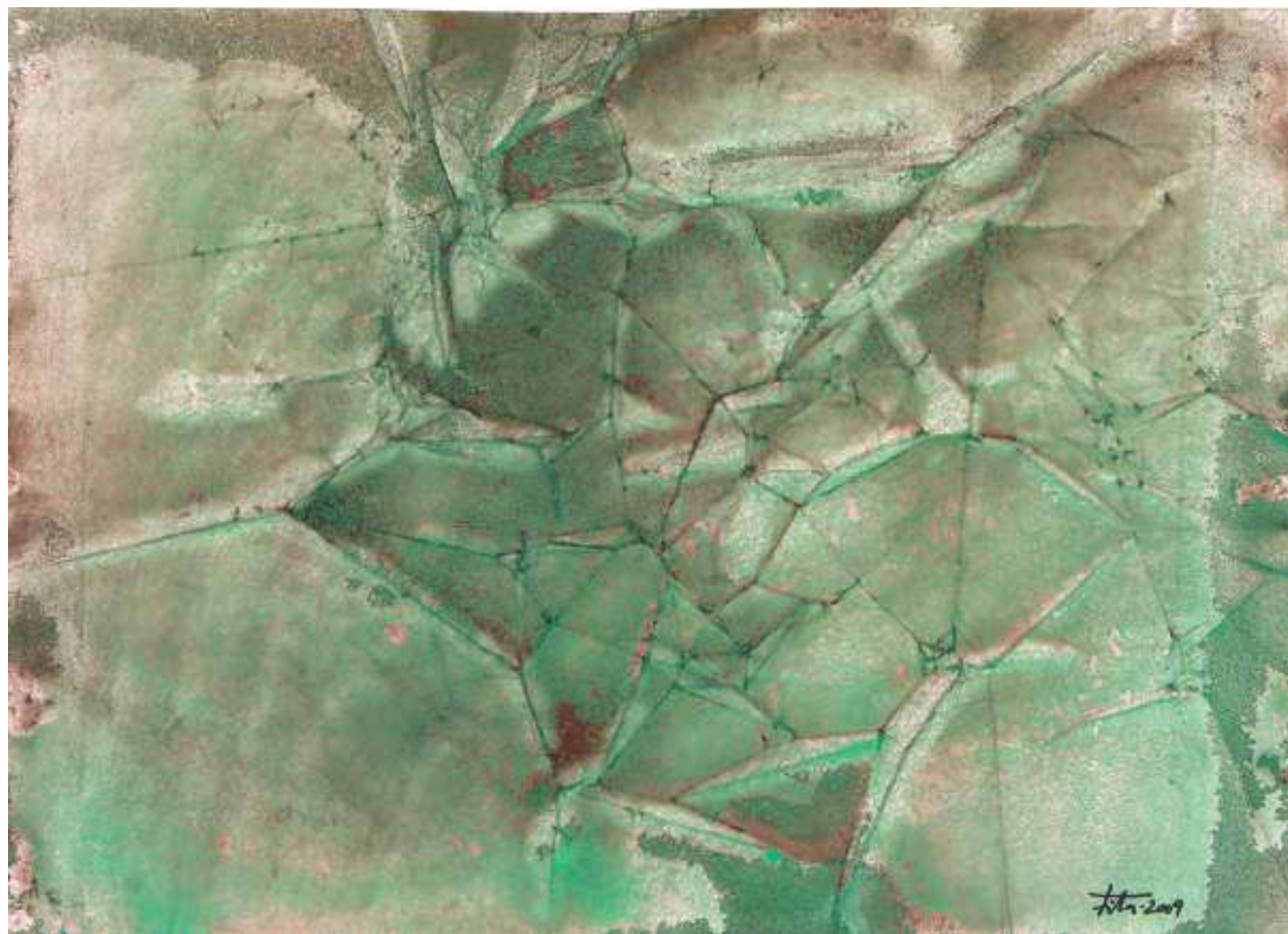
Detall *Aixafats 8*

2009 *Aixafats 8*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

2009 *Aixafats 21*
70 x 50 cm
Mixta / Paper

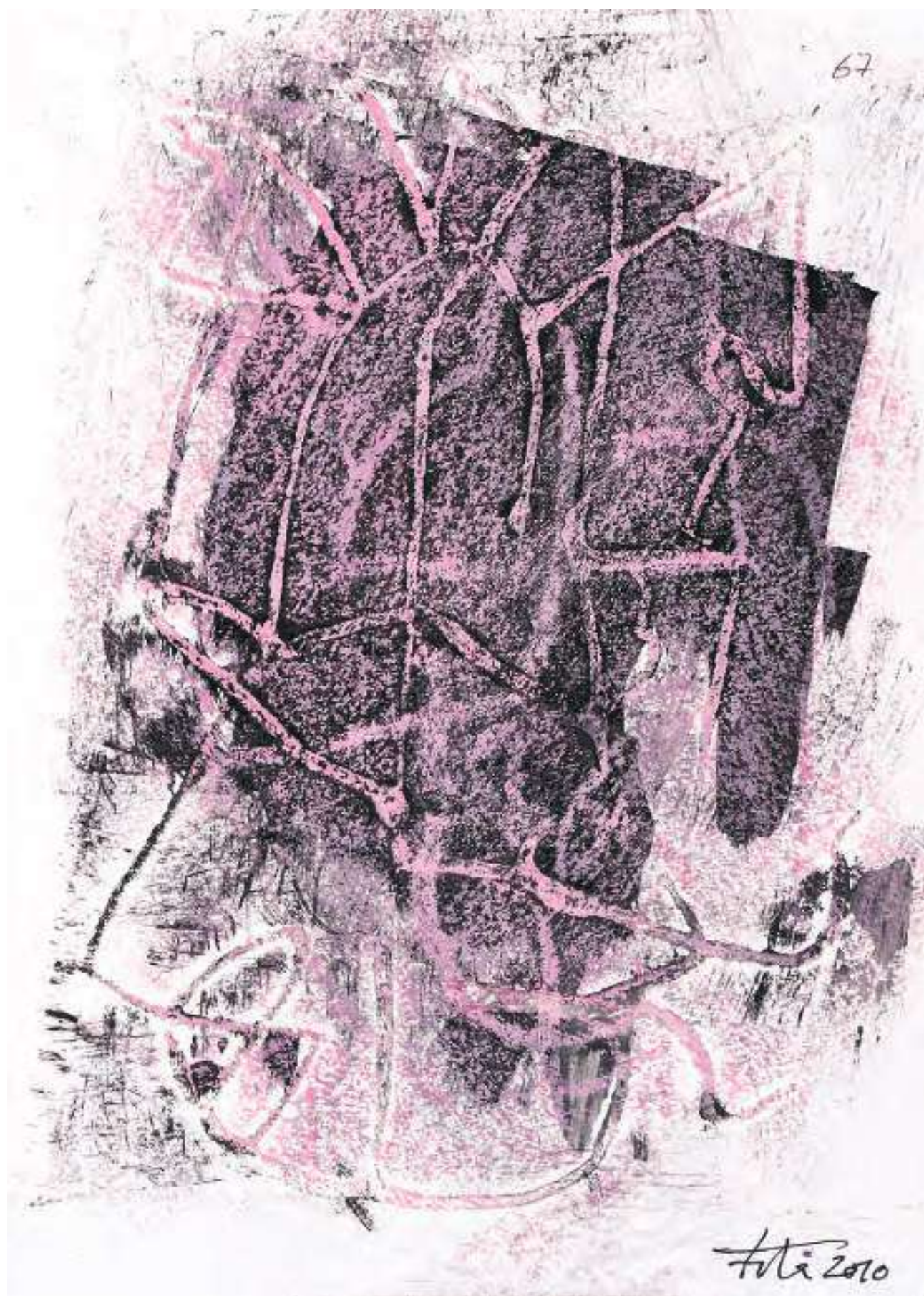
2009 *Aixafats 10*
50 x 70 cm
Mixta / Paper

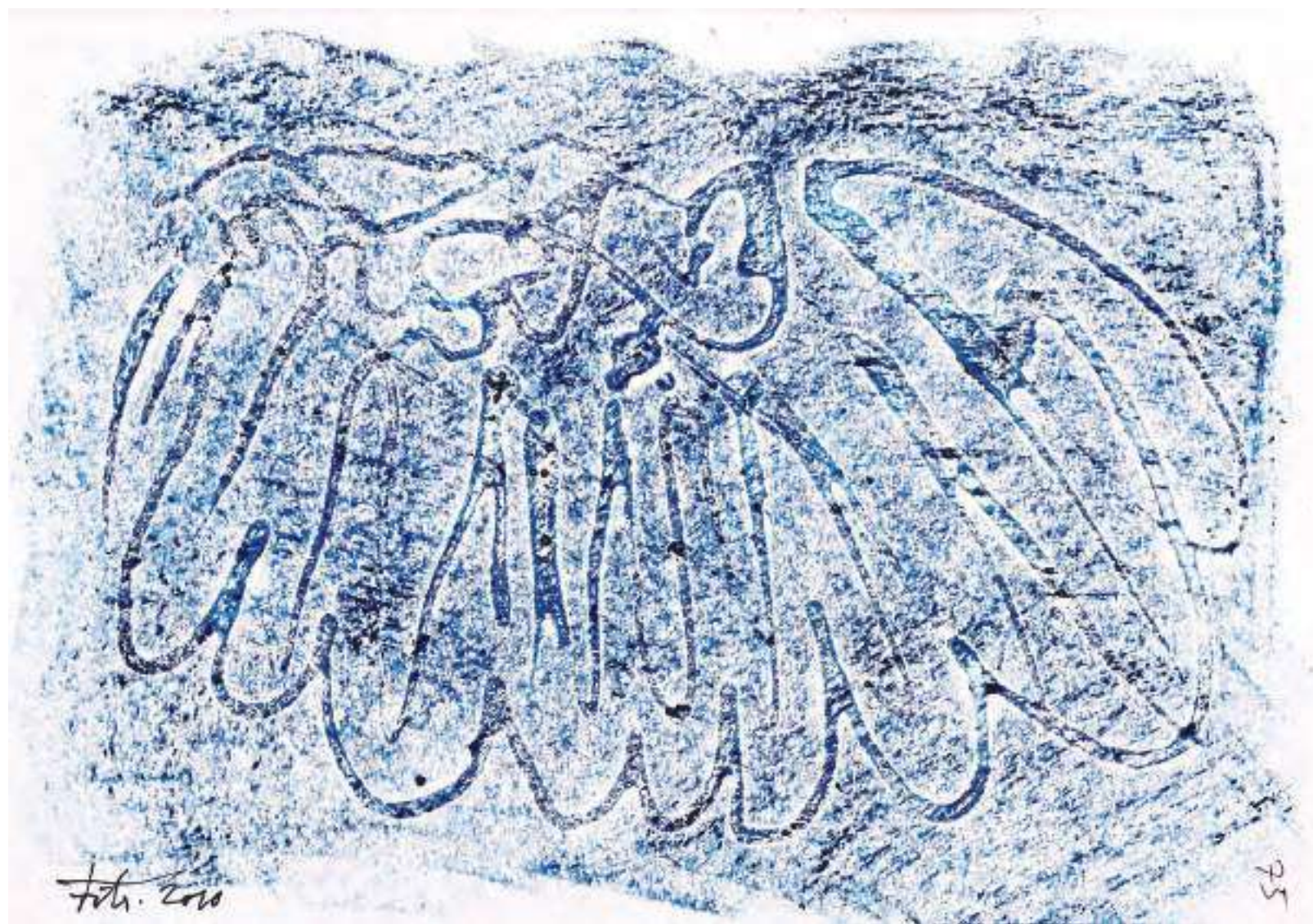
2010 *Bloc 502*
24 x 14 cm
Cartolina / Ploma

2010 *Bloc 502*
21 x 14 cm
Cartolina / Ploma

2010 *Bloc 502*
21 x 14 cm
Mixta / Paper

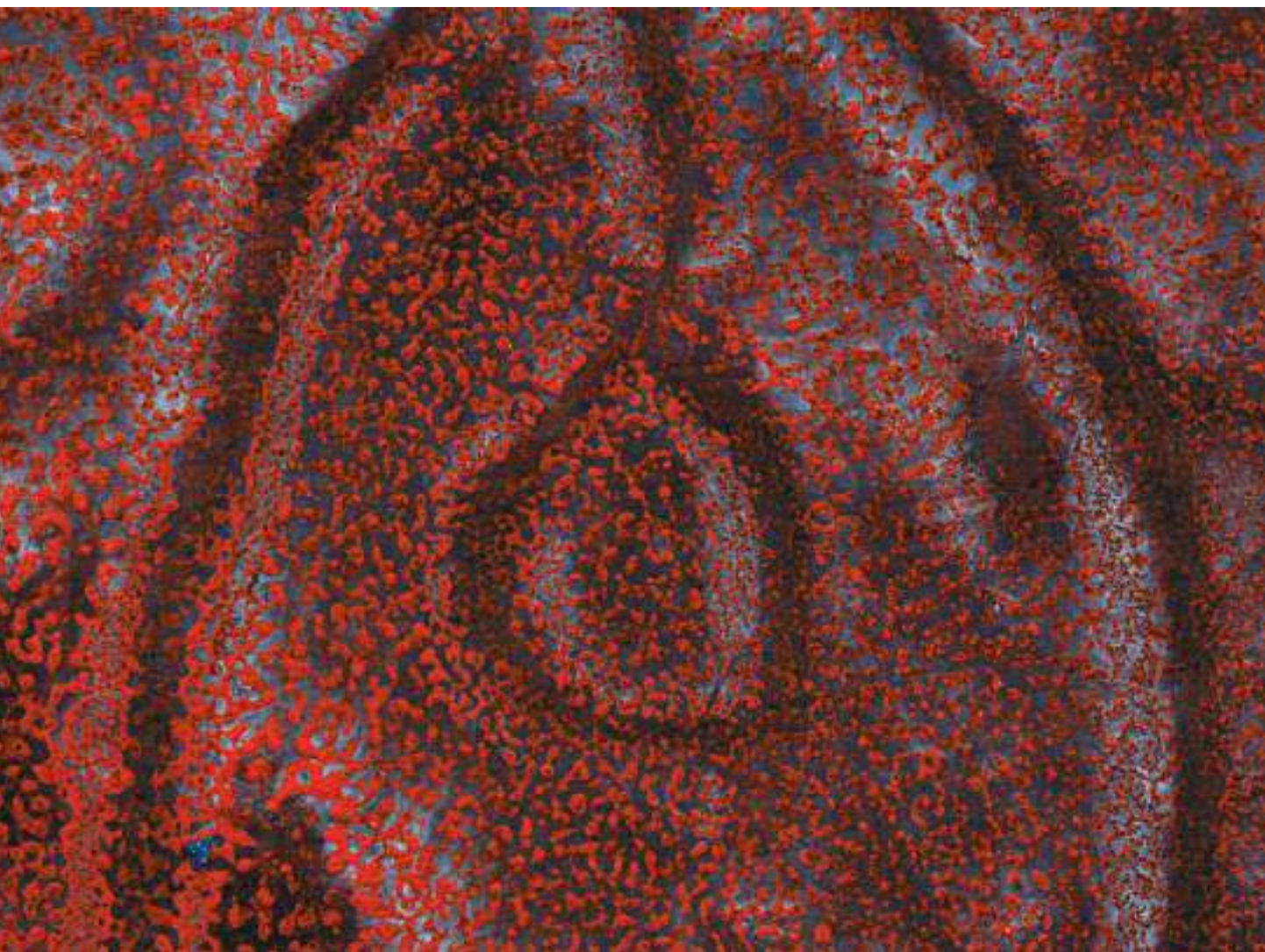

2010 *Bloc 502*
14 x 21 cm
Mixta / Paper

Aquestes obres són fruit d'un impàs en què em vaig prendre unes vacances: vaig decidir posar-me a pintar deixant la feina de la Sagrada Família que tenia entre mans. Els que han seguit la meua trajectòria saben que em plau transgredir normes per adquirir llibertat i autonomia, i això ja pot començar amb el procediment pictòric: es tracta de barrejar matèries contradictòries. I fer això, que, segons el que ens diuen els tractats de procediments pictòrics, és negatiu, al meu entendre és positiu, i vosaltres mateixos ho podeu veure en aquestes obres que aquí presento. En posar-m'hi, vaig pensar a fer unes pintures on l'aigua deixés un suc que, barrejat amb pintura aigualida, donés transparència a les diferents densitats pictòriques. Vaig començar empastant el tauler de suport amb una pasta blanca espessa (Geso) i fent uns dibuixos preparatoris que, a l'hora de la veritat, eren més un motor que una referència vàlida. La pasta blanca resultava poc homogènia, grumollosa: un altre factor negatiu que calia transformar. Posteriorment vingueren unes línies amb espàtula i després calia teixir la superfície d'una textura adequada per anar-hi afegint les capes de pintura magres i grasses, més el suc per distorsionar-les. És d'aquí que ve el títol de la sèrie. Com podeu suposar, soc amic de treballar l'atzar, i res millor que el suc que s'interposa en les diferents matèries, creant formes i traces que pertanyen més al món orgànic que no pas al pinzell. I això em plau, perquè l'atzar em dona un cabal d'aspectes que em depassen, i entrar en els seus detalls té un component de misteri. Com ho ha estat sempre l'art: deixar una barreja de colors incompleta fa que el que podria semblar un defecte es converteixi en una amplitud qualitativa, com hem pogut apreciar en tants grans pintors al llarg de la història. Aquestes 27 obres s'agrupen en tres mides diferents: les més grans fan 81 x 122 cm; les mitjanes, 81 x 61 cm; i les més petites, 60 x 60 cm. La que fa l'obra 28 és el paper que deixo a sota els taulers i que va recollint els suc i els colors quan pinto: aquest és un altre atzar que valoro i que firmo, com podeu veure. Fixeu-vos que aquest tipus d'obra no té res a veure amb el que he estat fent a la Sagrada Família, on el projecte requereix tècnics i artesans del metacrilat, ferro, vidre o llum: una idea meua s'ha de fer realitat per mitjà d'un equip, i això ha d'anar amb el criteri dels arquitectes, que són els responsables de perseguir una finalitat per a tot el conjunt. Tanmateix, em sento bé plantejant i realitzant totes dues maneres.

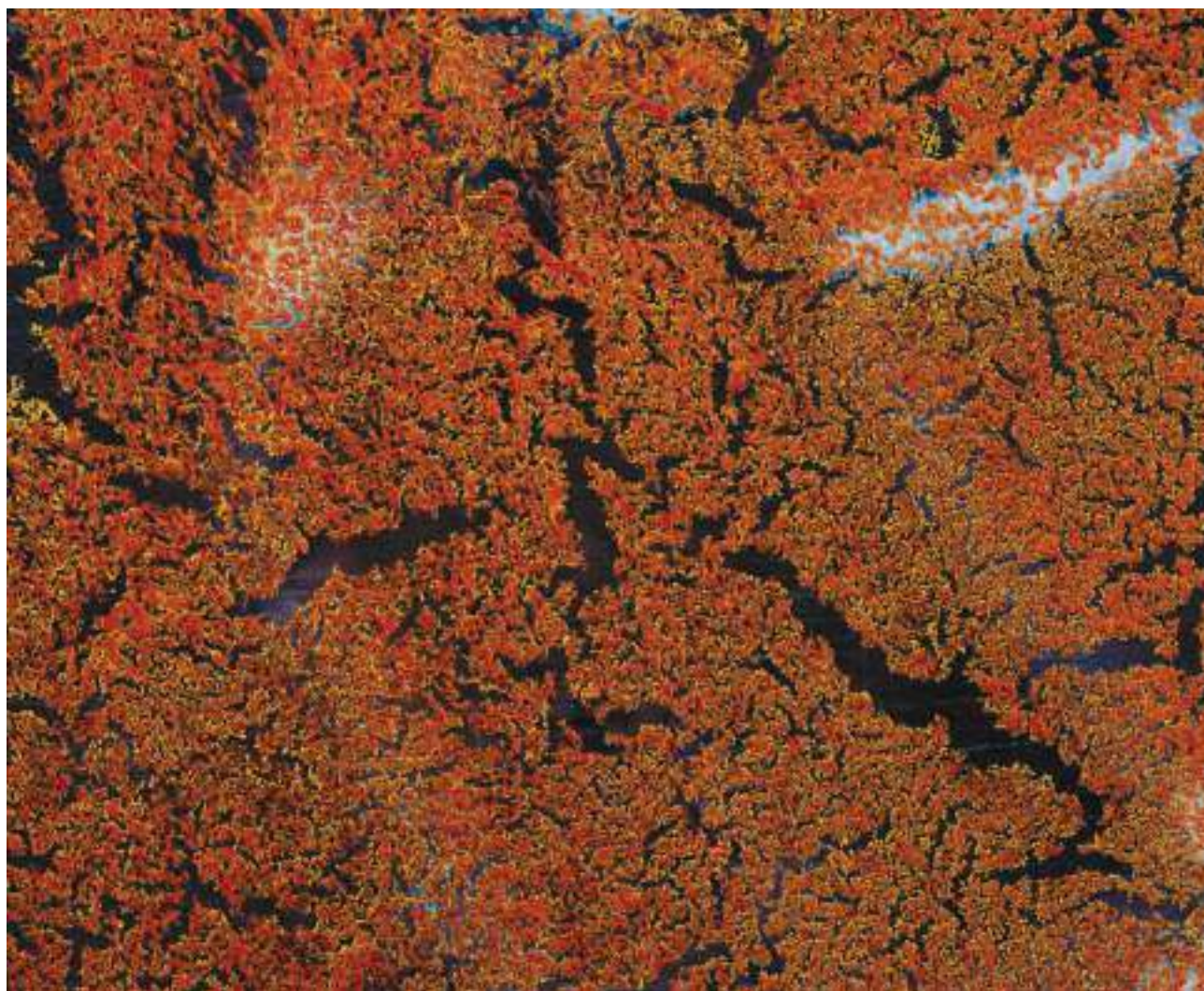
2010 *Suc 1*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

Detall *Suc 8*

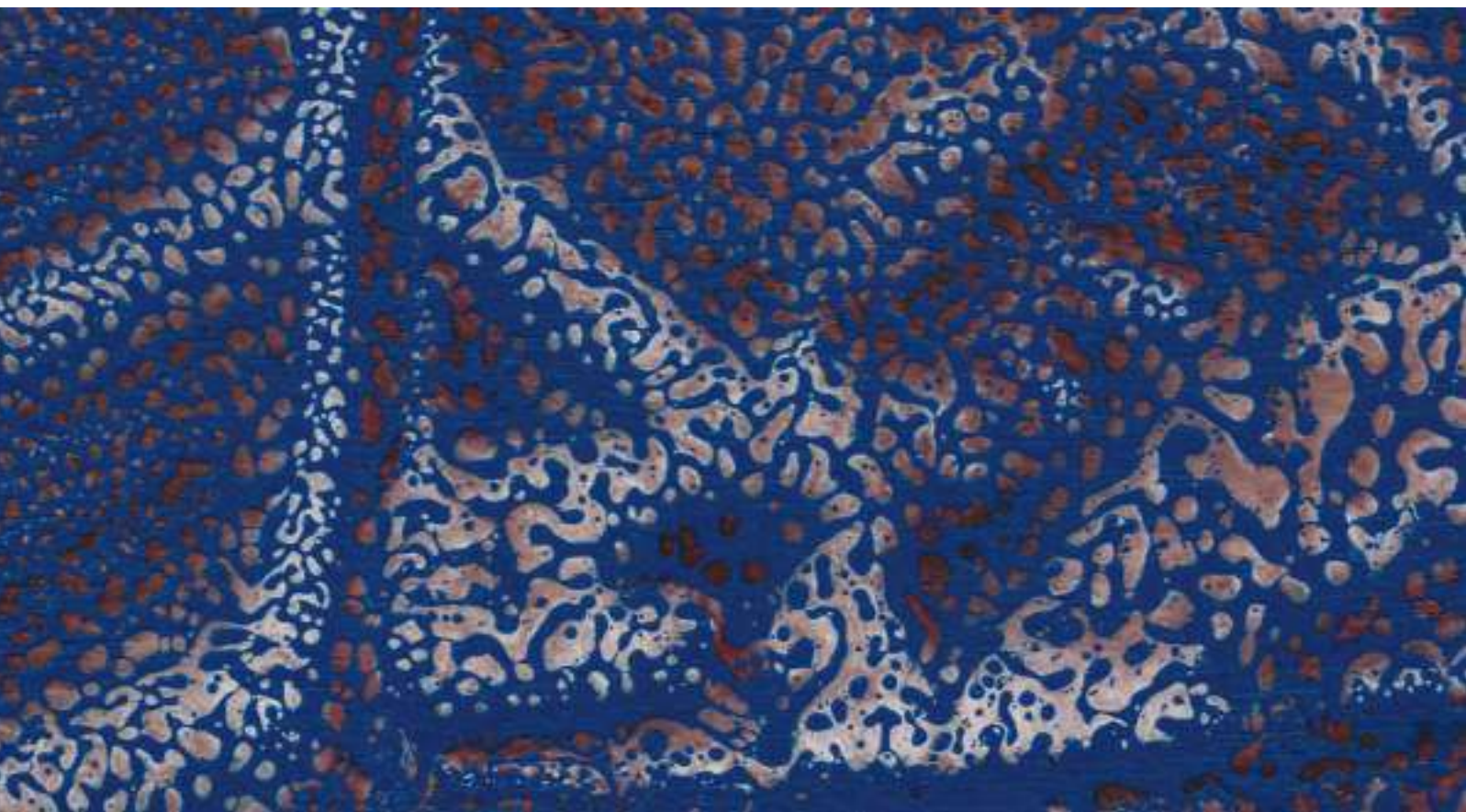

2010 *Suc 8*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

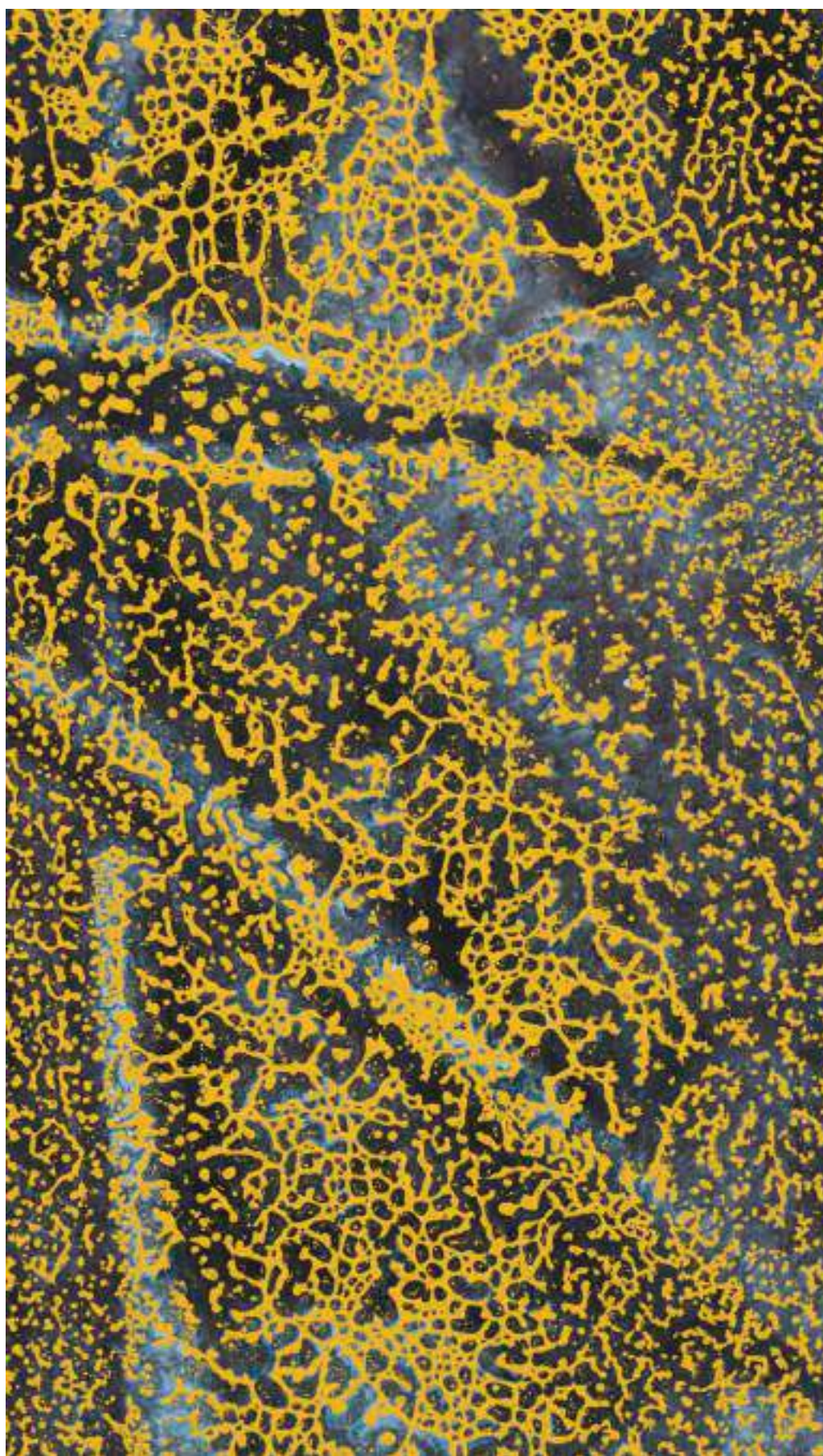

2010 *Suc 15*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2010 *Suc 16*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

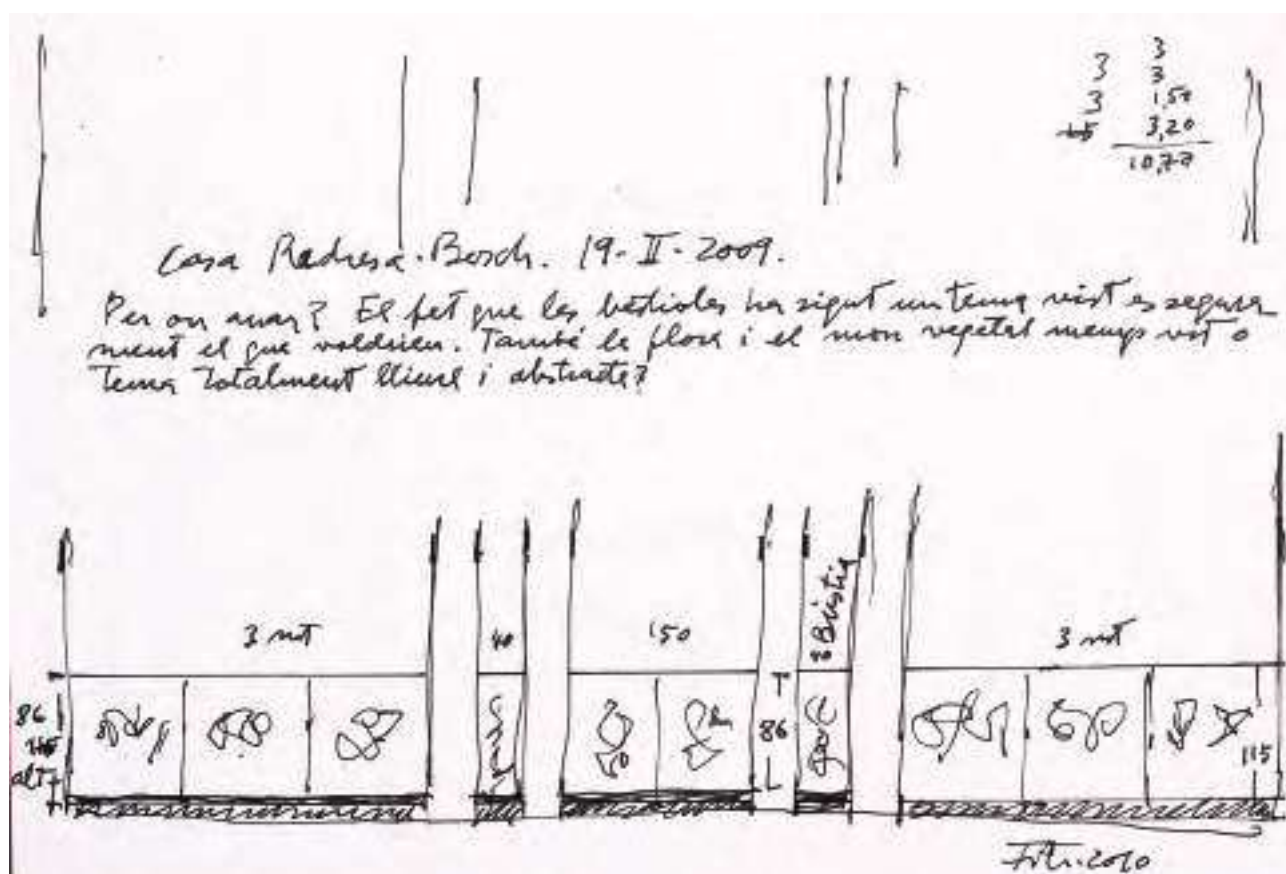
2010 *Suc 20*. Detall
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2010 *Suc 20*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2010 *Suc 28*
89 x 124,5 cm
Mixta / Cartró ploma

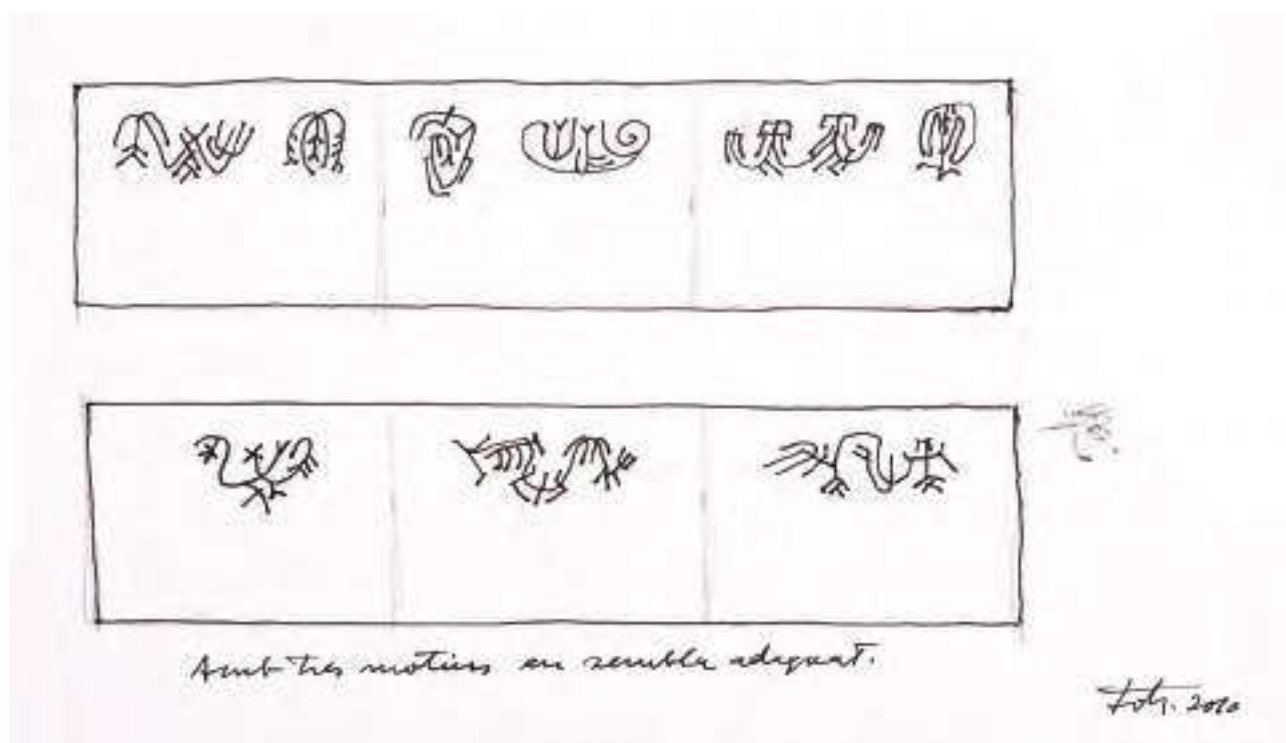

2009-2010 Casa Radresa-Bosch

Bloc 501

21 x 14 cm

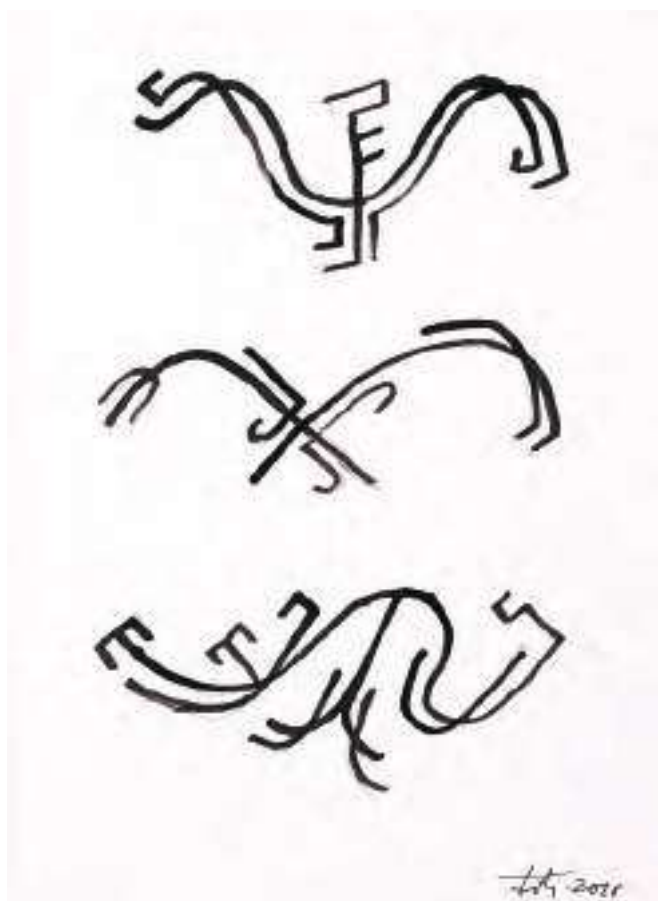
Retolador

2010 *Bloc 501*

21 x 14 cm

Canya i tinta xinesa

2010 *Bloc 201*
14 x 21 cm
Retolador

2010 Casa Radresa-Bosch
Exterior

2010 Casa Radresa-Boscch
Interior

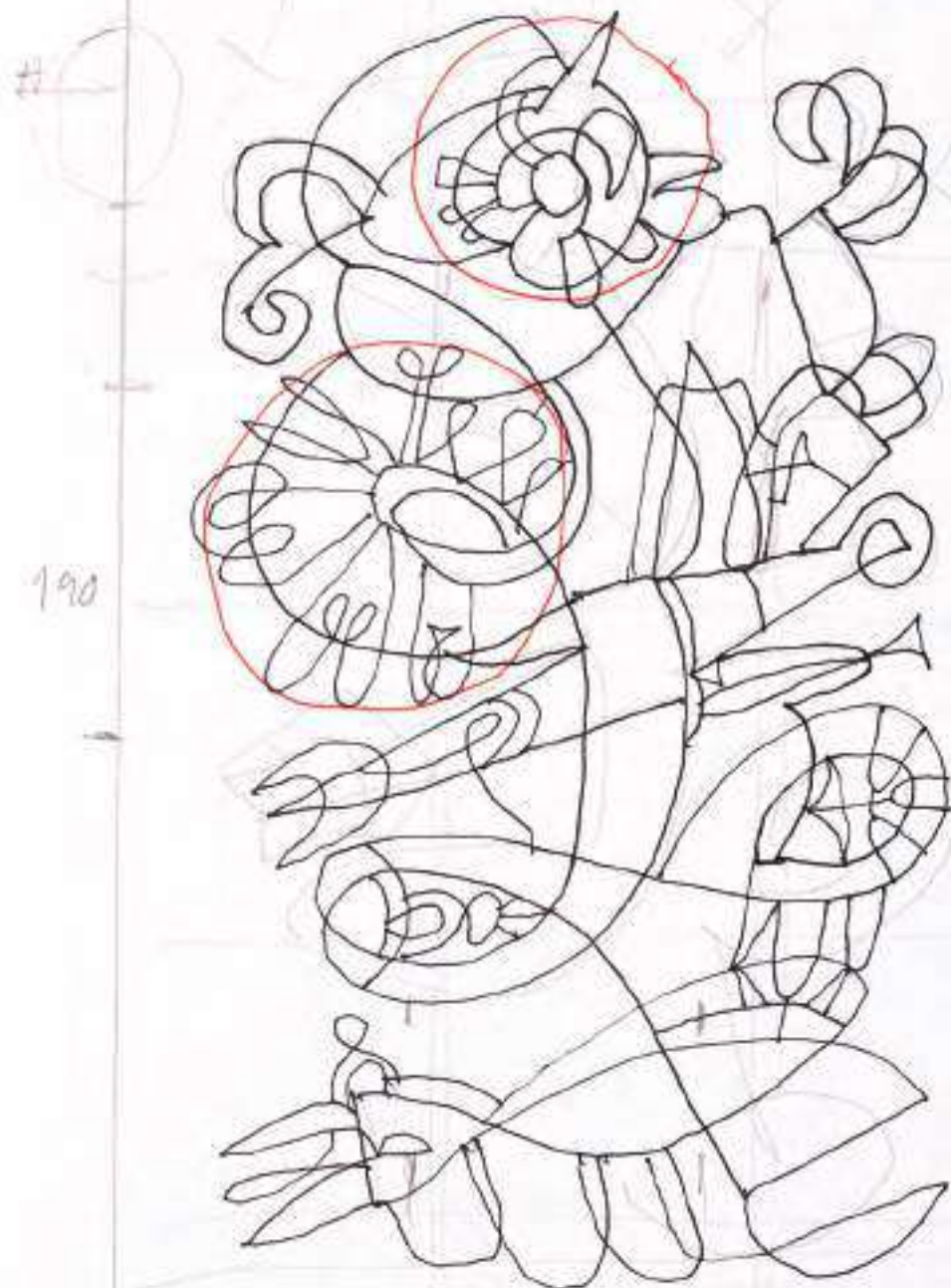
2010 *Bloc 503*
Dibuixos color (abstracte)
21 x 14 cm
Mixta

2010 *Bloc 503*
Dibuixos color (abstracte)
21 x 14 cm
Mixta

Víctor Grawert, lets

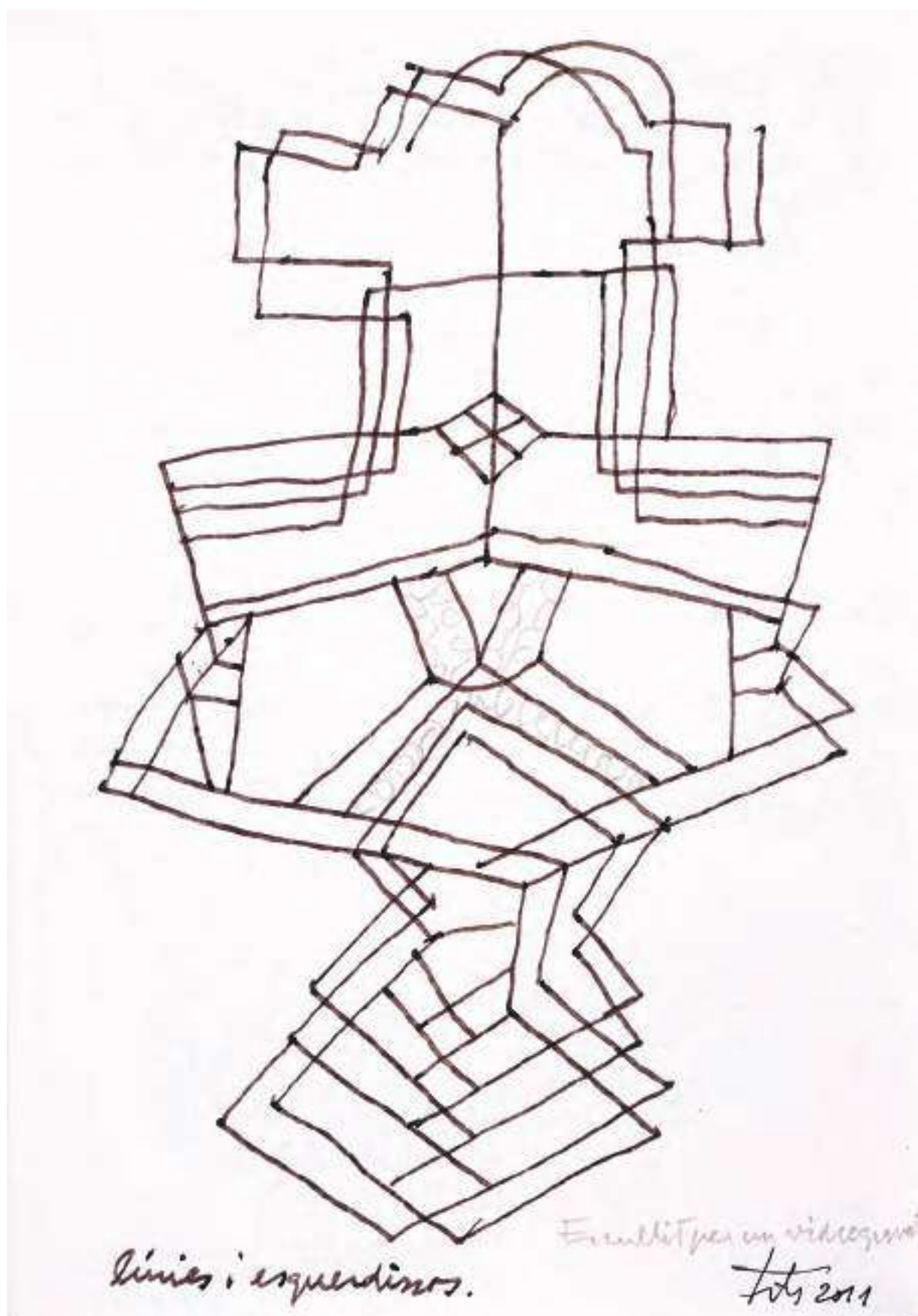
105 Casa Puig-Tannd Roser

Feb: 2010 línies curves, millor volum, Ø 35 cm

per una bona visió

2010 Bloc 503
Casa Puig-Roser (Cassà de la Selva)
21 x 14 cm
Retolador

2010 *Bloc 503*
Casa Puig-Roser
21 x 14 cm
Retolador

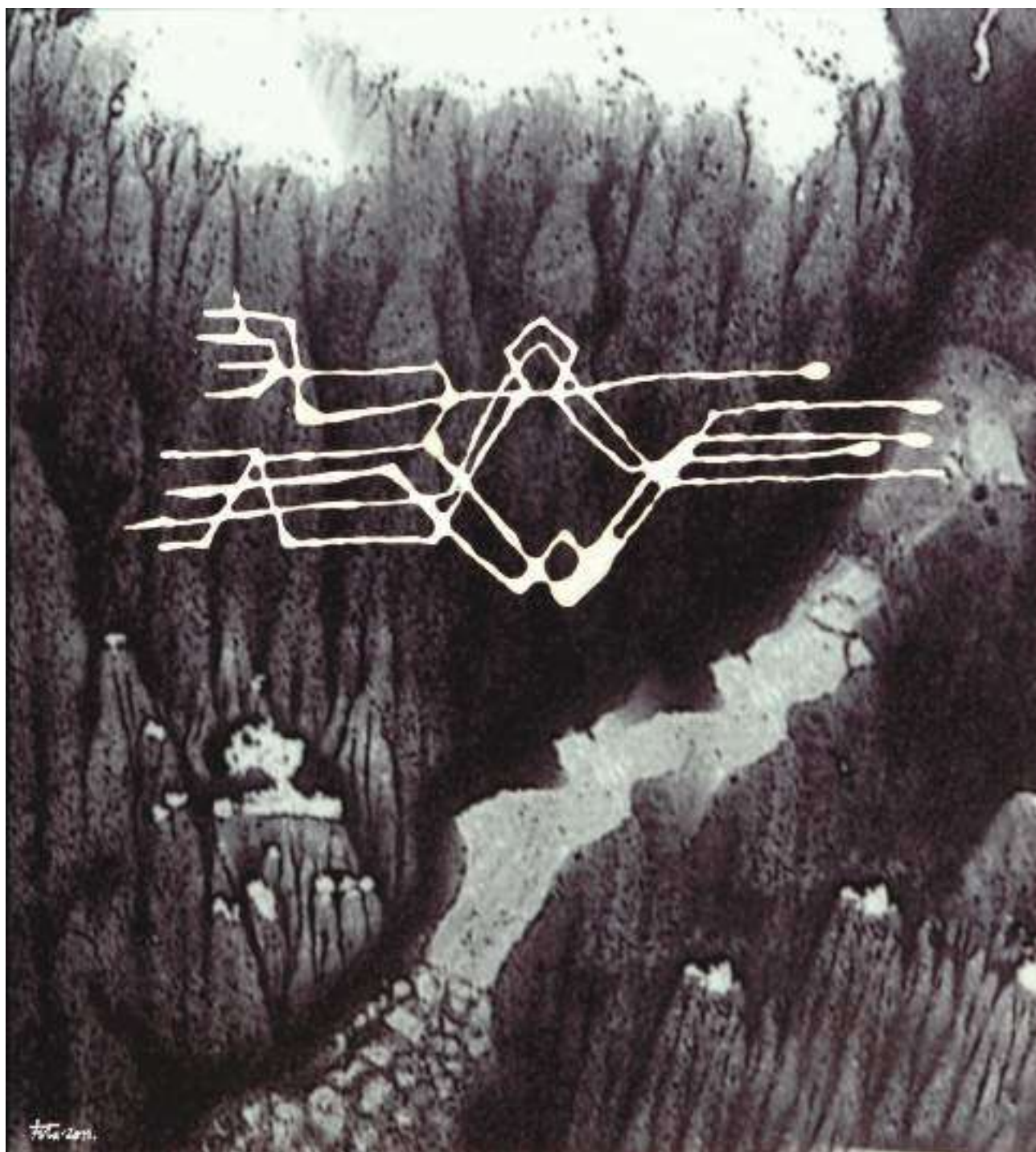
2010 *Vidre pel bany*
Casa Puig-Roser
190 x 105 cm
Gravat sorrejat

El 2002 vaig treballar 40 plàstics retractilats de 20 x 30 cm aproximadament, d'aquells que s'usen per protegir les publicacions. Els vaig manipular posant-hi tinta i pintura plàstica negra, aixafant-ho i rebregant-ho tot. Així, aplanant el plàstic, s'apreciaven per transparència les textures i els dibuixos que hi quedaven. El 2010, un d'aquests plàstics es va convertir en plòter, i s'hi podien apreciar amb més detall els nou fragments que són, en definitiva, les obres que es mostren en aquesta exposició. Aquestes peces en clar i fosc són formacions màgiques resultat d'un ordre produït per l'atzar, i he posat un interès especial a l'hora d'extreure recursos d'aquesta tècnica que estic emprant al llarg d'aquests anys.

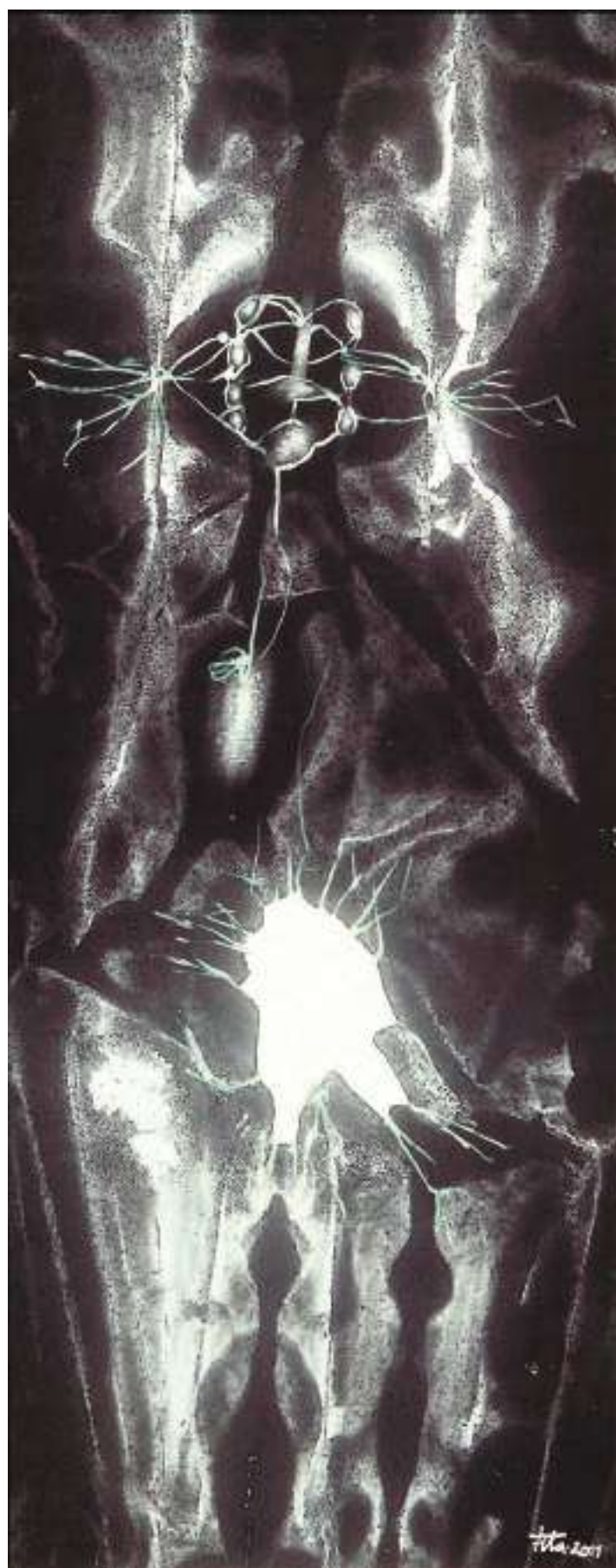
Però en la contemplació d'aquests nou plòters de diferents mesures, que van dels 2,28 m fins a un metre i escaig, hi va entrar en joc la sensació que hi faltava alguna cosa, tot i que no sabia ben bé què. Tal vegada algun element contradictori o de complement del que ja existia. Però... com fer-ho? Aquest era el dilema: calia ser valent i confiar que el bagatge que porto acumulat m'ajudaria a l'hora d'aconseguir un resultat satisfactori. Volia que fos lliure, fet directament sense un projecte previ, que fos la pròpia obra la que invités a l'acció.

Vaig començar, doncs, aplicant amb pinzell un blanc de pintura clara fent arabescos i línies que complementessin l'obra, i algun altre traç en xeringa blanca amb un motiu aliè a la peça. En altres casos, he reforçat les formes existents o incorporat elements per atraure un punt concret d'atenció, o bé he fet divertiments o complements suggeridors i espontanis en xeringa negra. Però res de color, per evitar un punt d'atenció xocant.

I m'imagino ara la quantitat d'obres que podrien sortir dels 39 plàstics pintats que resten, tal com he fet amb aquest. Ja ho veurem. No sé què passarà.

2010 *Rebrec 3*
107 x 96 cm
Plòter / Cartró ploma

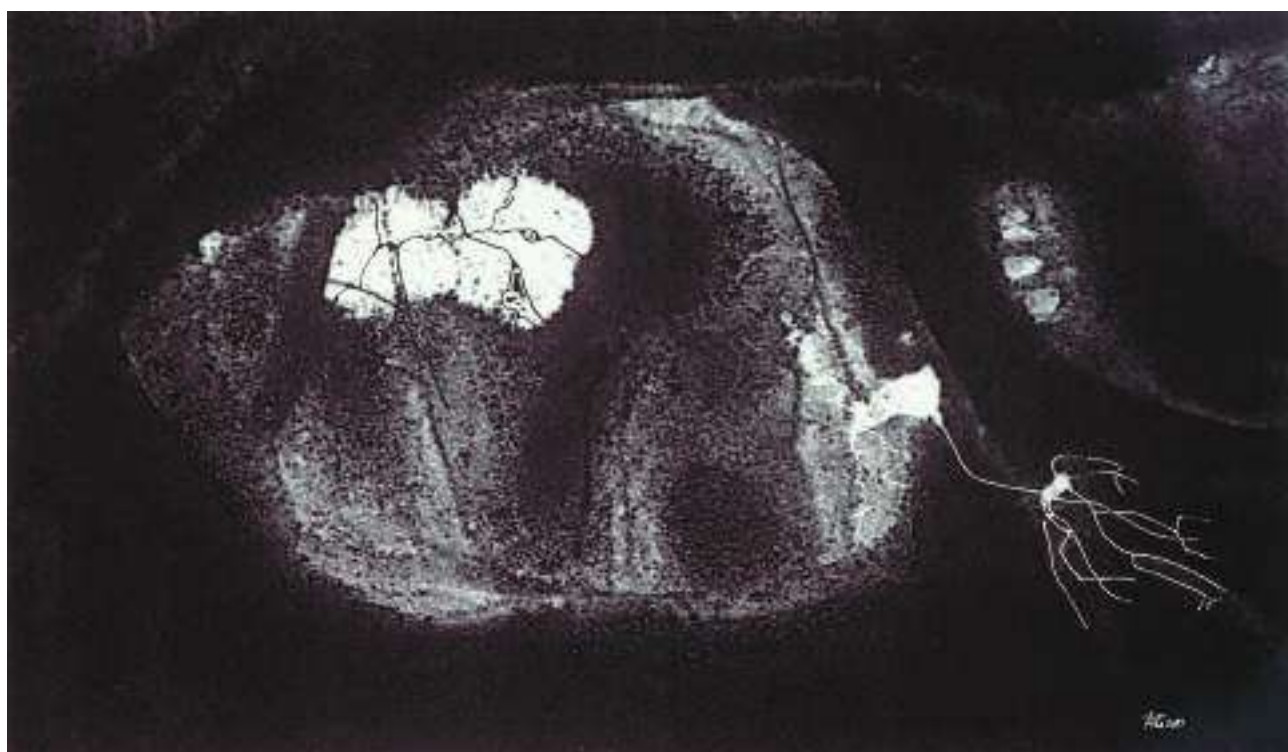
2010 *Rebrec 2*
129 x 51,5 cm
Plòter / Cartró ploma

2010 *Rebrec 8*
 172 x 100 cm
 Plòter / Cartró ploma

2010 *Rebrec 7*
100 x 119 cm
Plòter / Cartró ploma

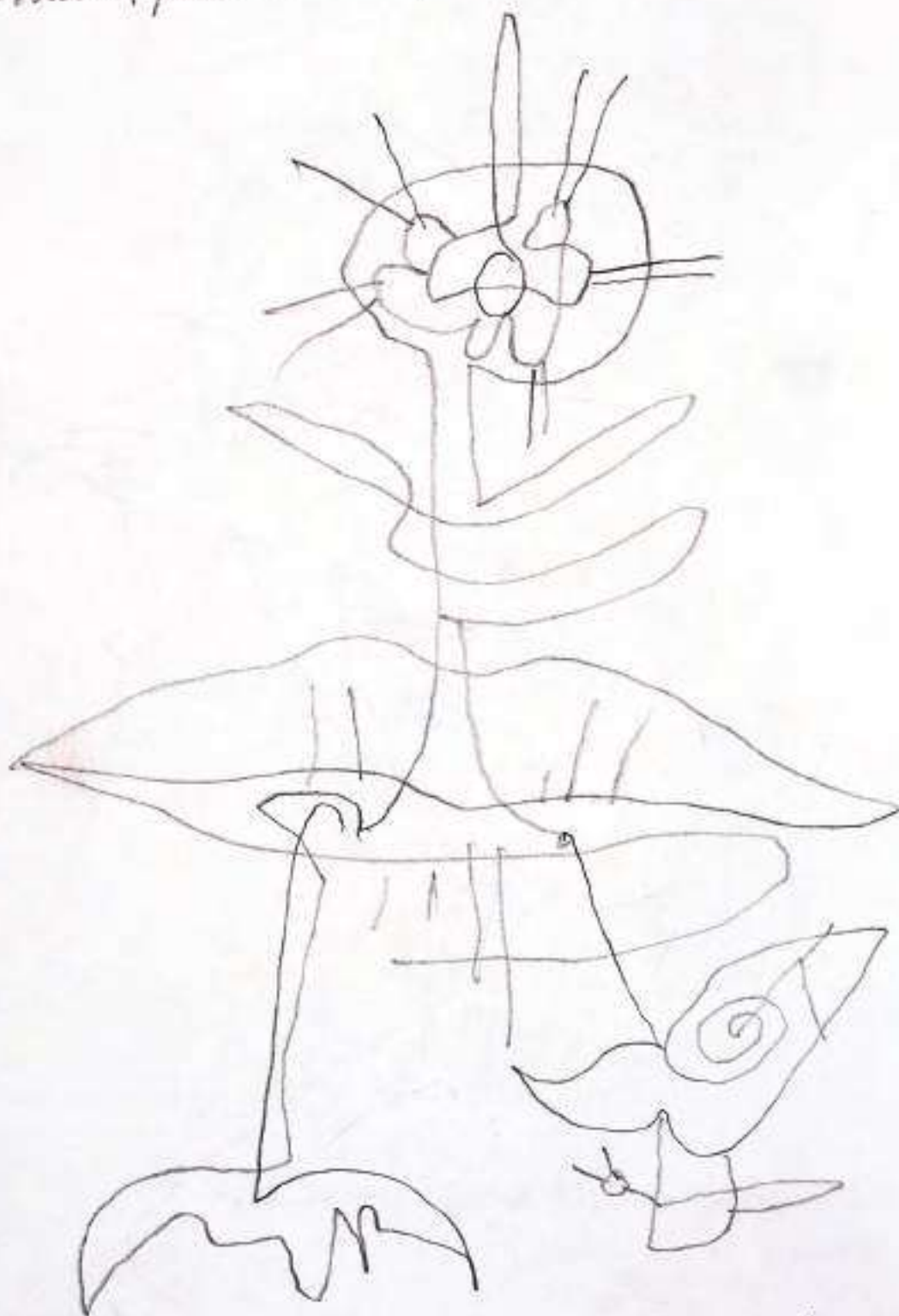

2010 *Rebrec 5*
96 x 150 cm
Plòter / Cartró ploma

2010 *Rebrec 4*
109 x 188 cm
Plòter / Cartró ploma

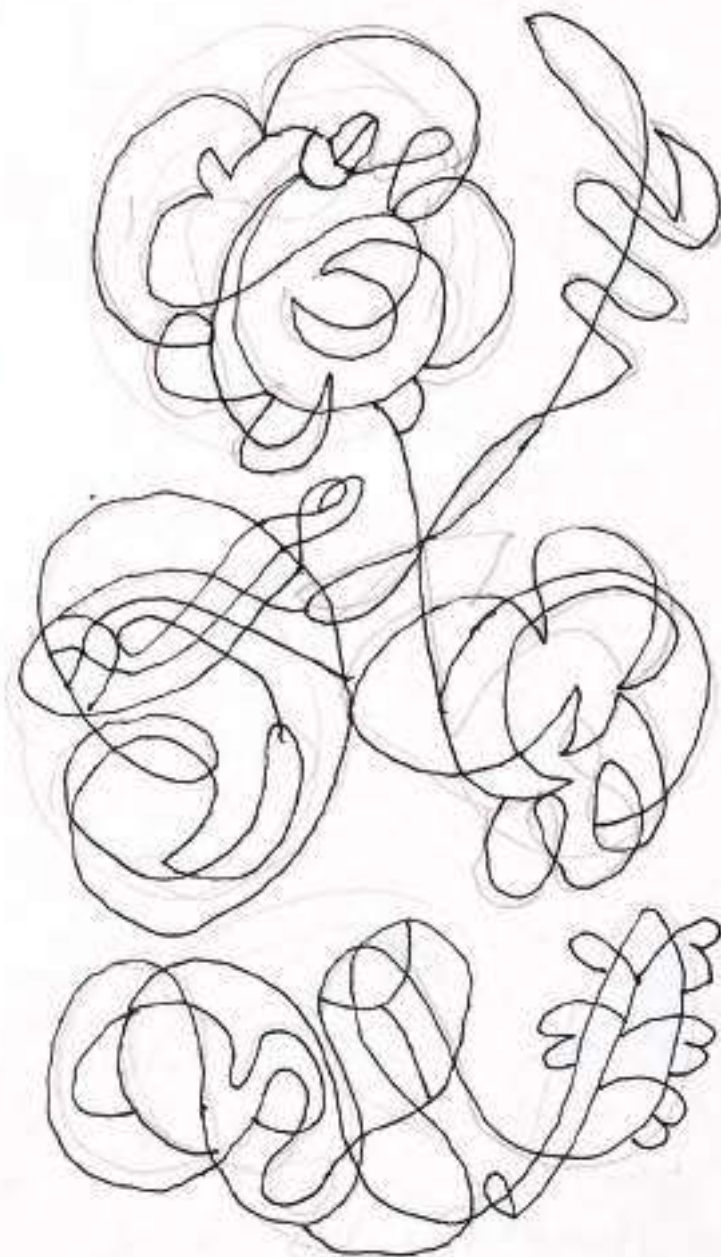
De la hoca en surten coses.
Escolli't per un vidre gravat

15.2.2011

2011 *Bloc 503. Llavís*
21 x 14 cm
Llapis plom

Els punts de vista s'han de 60 cm. i per
Tan així vol dir imatges petites de 35 cm volum

Feb. 2010

2011 *Bloc 503*

Estudi Caixa de vidre

21 x 14 cm

Ploma

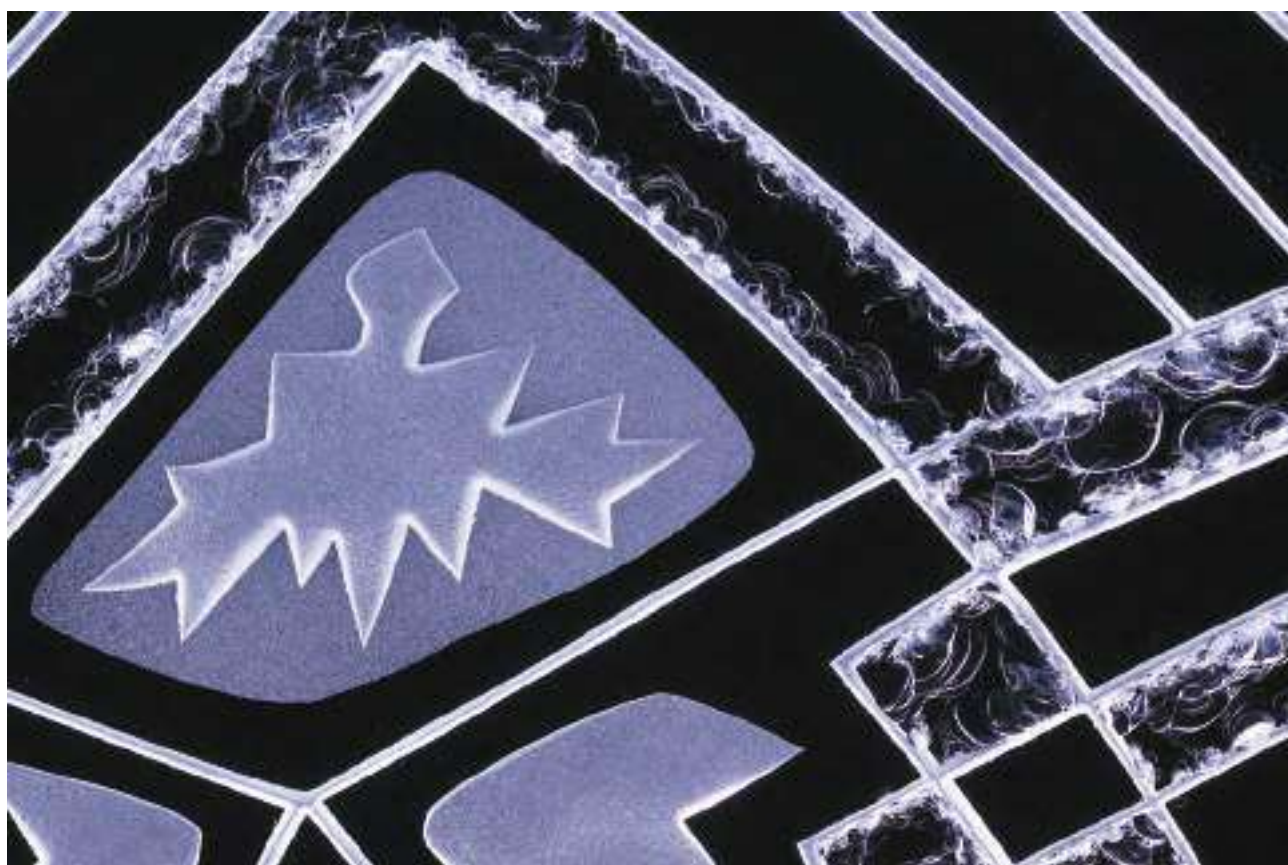
2011 *Caixa inox. Llavís*
47,5 x 20 cm
Vidre gravat

2011 *Caixa inox. Color.*
47,5 x 30 x 20 cm
Vidre gravat i leds de colors

2011 *Caixa de color blanc*

Detall
Blanc

Es presenten vuit sèries de pintures fetes per Domènec Fita entre el 2011 i el 2012, amb els noms de «Bollat», «Flocs», «Antull», «Negre-Blanc», «Gotes», «Ruixim», «Xopat» i «Sécs».

D'entre aquestes vuit sèries de pintures que ara presento, cinc són del 2011 i tres del 2012. En totes les obres es nota una despreocupació per l'estil. Més encara, hi ha una llibertat d'actuació que em porta a ser més cautelós per als altres que per a mi mateix. I hem de procurar que el que tenim no es perdi.

En la majoria d'aquestes obres l'atzar hi té un paper preponderant i els detalls hi són importantíssims; per aquest motiu he procurat valorar-los i, al meu entendre, han donat un resultat sorprenent. És per això que en aquest catàleg se'n mostren de meravellosos. Em quedo admirat de veure que el valor d'aquests fragments és superior al meu domini: l'atzar és un misteri que m'agradaria entendre, i aprofundir-hi.

Haig de dir que el motor inicial per fer les obres de vegades es deu al fet de trobar unes cartolines o suports que, per ser nous o per tenir-los a l'abast, em fan iniciar l'actuació. I el mateix pot passar amb la tècnica, quan provo o busco noves aventures plàstiques despreocupat de la coherència més convencional.

Tanmateix, resulta difícil explicar el conjunt d'obra del 2011 i el 2012 perquè cada sèrie pertany a un moment, amb unes motivacions tècniques i una disposició creativa diferent. Les vuit sèries porten el nom de «Bollat», «Flocs», «Antull», «Negre-Blanc», «Gotes», «Ruixim», «Xopat» i «Sécs».

Escrit «Bollat»

Aquestes obres sobre paper foren les que van modelar el suport de les pintures sobre tauler (contraxapat) que van ser exposades durant el març i l'abril del 2012 a la Fundació. L'interès d'aquestes peces rau en els relleus admirables produïts per la humitat i en les formes que ha fixat l'esprai negre, complementades en algunes obres per traços lliures de xeringa en blanc o negre.

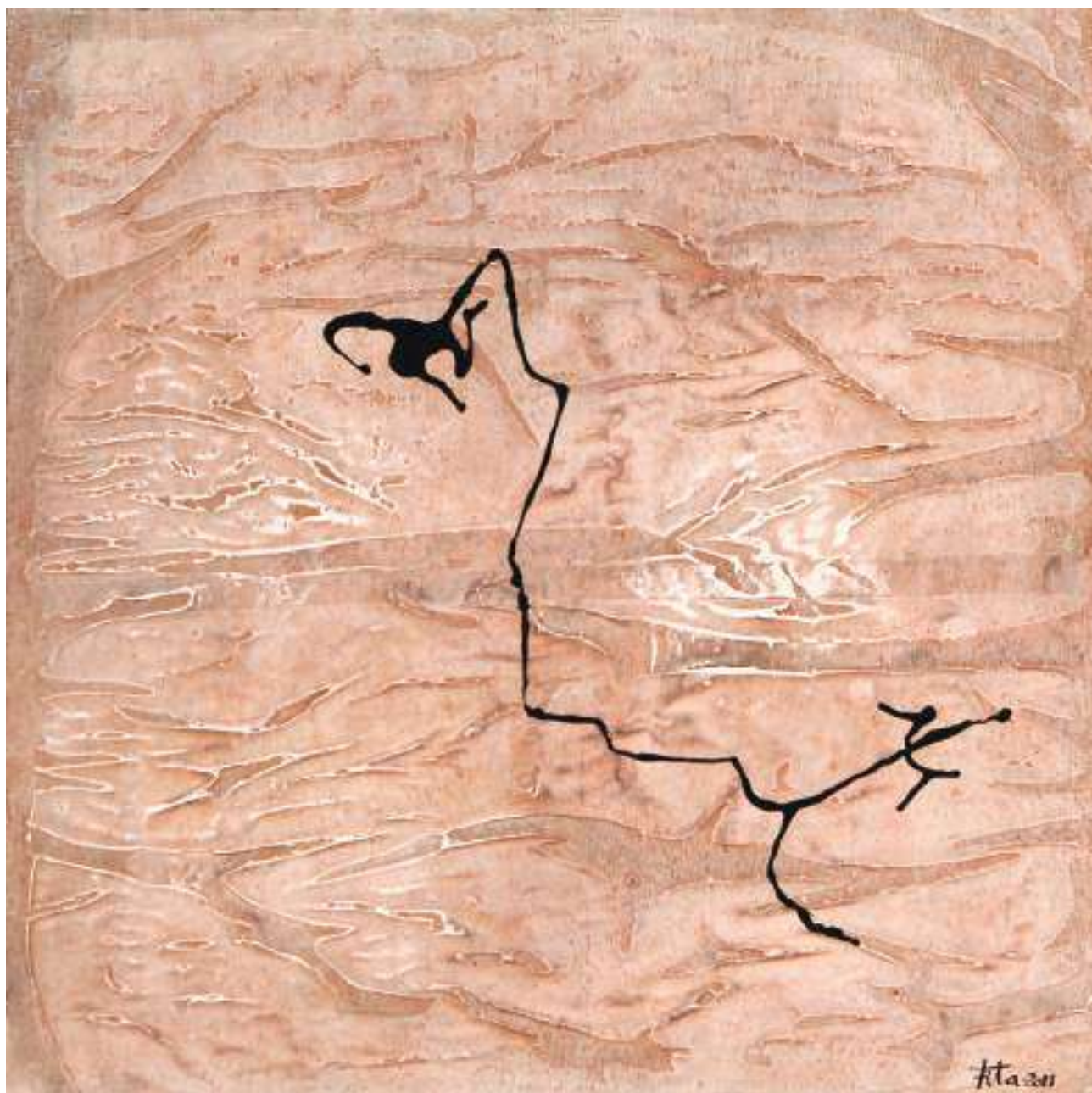
2011 *Bollat 3*
48 x 60 cm
Mixta / Tauler

2011 *Bollat 24*
60 x 80 cm
Mixta / Tauler

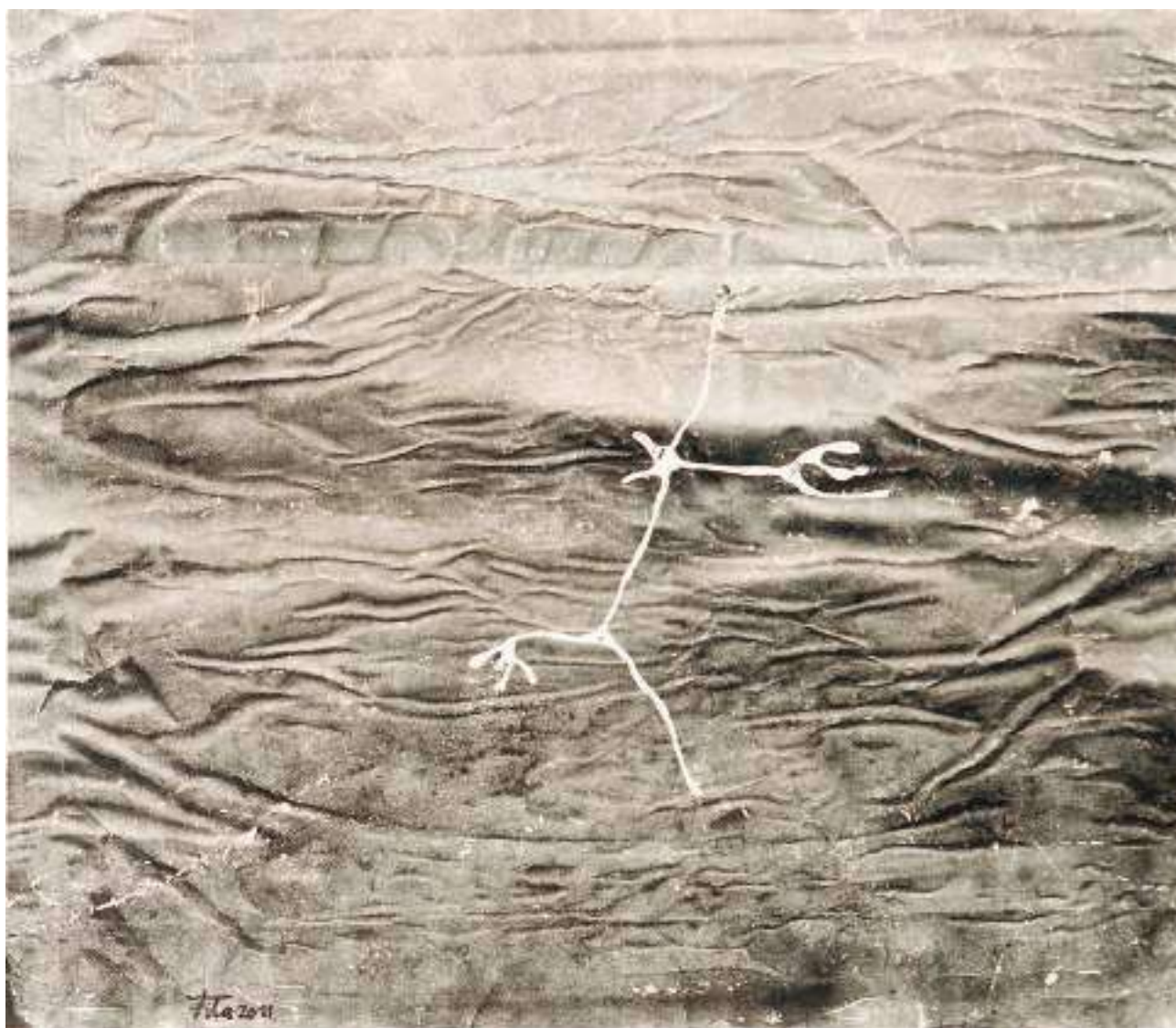
2011 *Bollat 17*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2011 *Bollat 11*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2012 *Monòlit*
Sarrià de Ter

2011 *Bollat 33*
53 x 60,5 cm
Esprai / Paper

2011 *Bollat 35*
55 x 58,5 cm
Espai / Paper

En la sèrie «Flocs», de l'1 al 15 hi incideix el fet que un dia va aparèixer per casa en Pep Radresa amb una bossa de factures fetes a tires per llençar, i jo, en aquell moment, tenia unes cartolines de 73,5 x 104 cm a mà. Vaig començar encolant aquestes tires formant rugositats o distribuint-les seguint un ordre del meu gust. En resultava un relleu que podia acabar essent un niu de pols, i per aquest motiu les vaig fer passar per la polidora per deixar-les ben llises, i les vaig emmarcar. Abans, però, les vaig banyar amb suc de diferents colors (blavós, moradenc i marronós), i fins i tot les vaig fondre entre si. El resultat ha estat un color amorf que valora el relleu per damunt de tot.

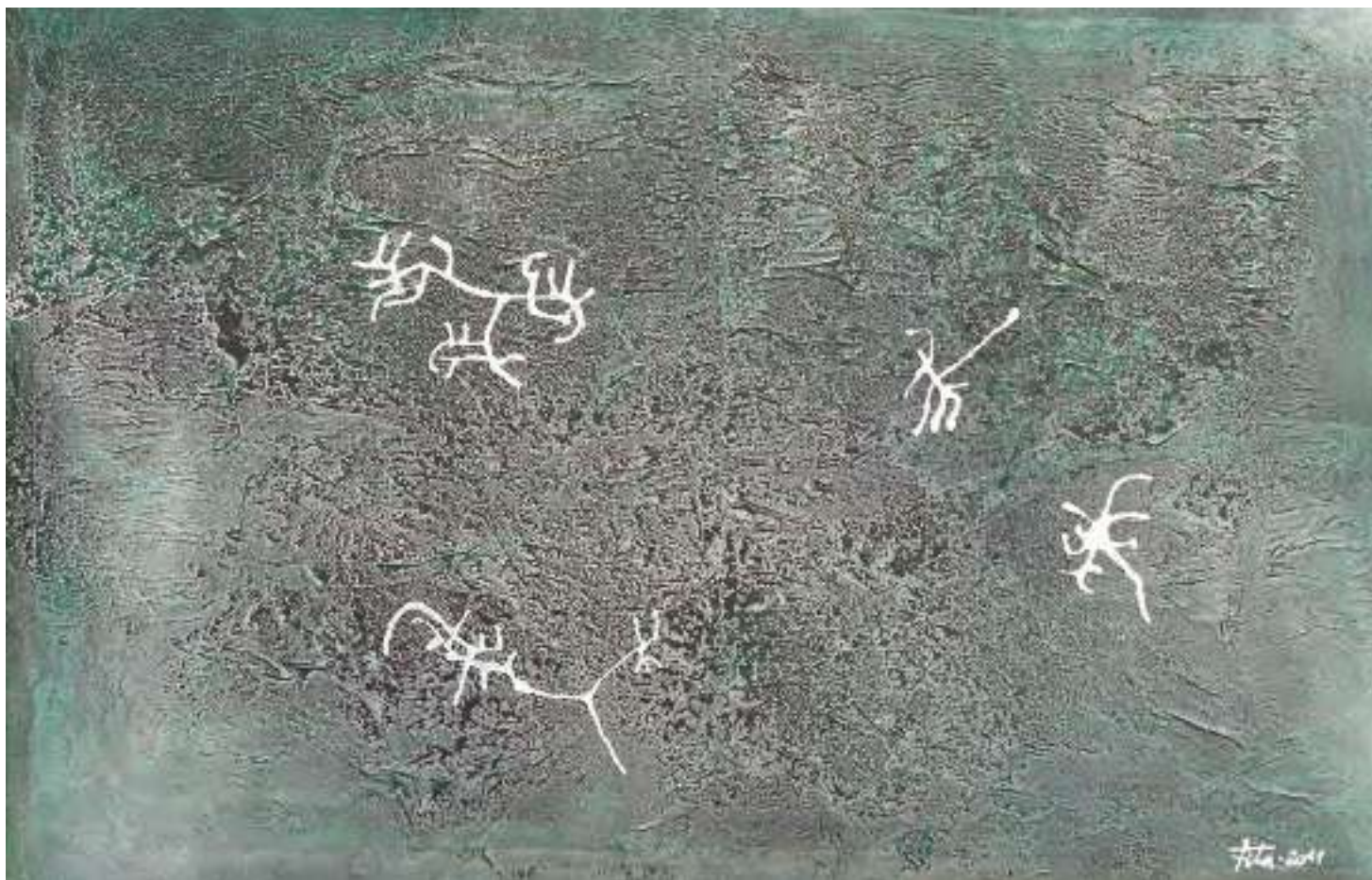
En canvi, en Flocs 6 i 7 he anat enganxant amb cola fulls de revista de colors de manera arbitrària i, un cop secs, els he anat arrencant. Això ha proporcionat una anarquia d'esquinçats i arrencats que resulta un fet plàstic d'interès sorgit d'una circumstància negativa.

2011 *Flocs 7*
74,5 x 105 cm
Paper de colors

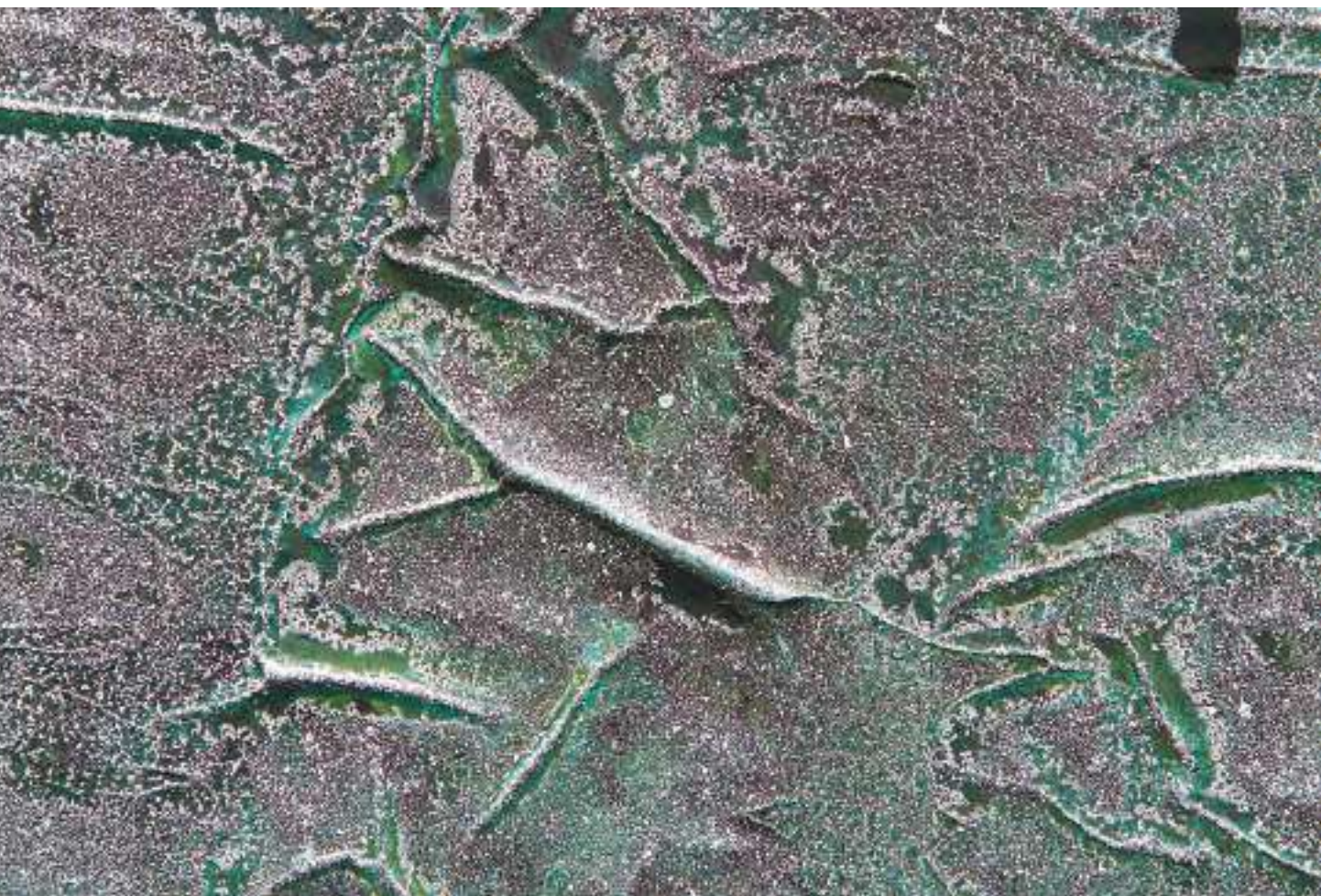

2011 *Flocs 1*
73,5 x 104 cm
Tires / Tauler

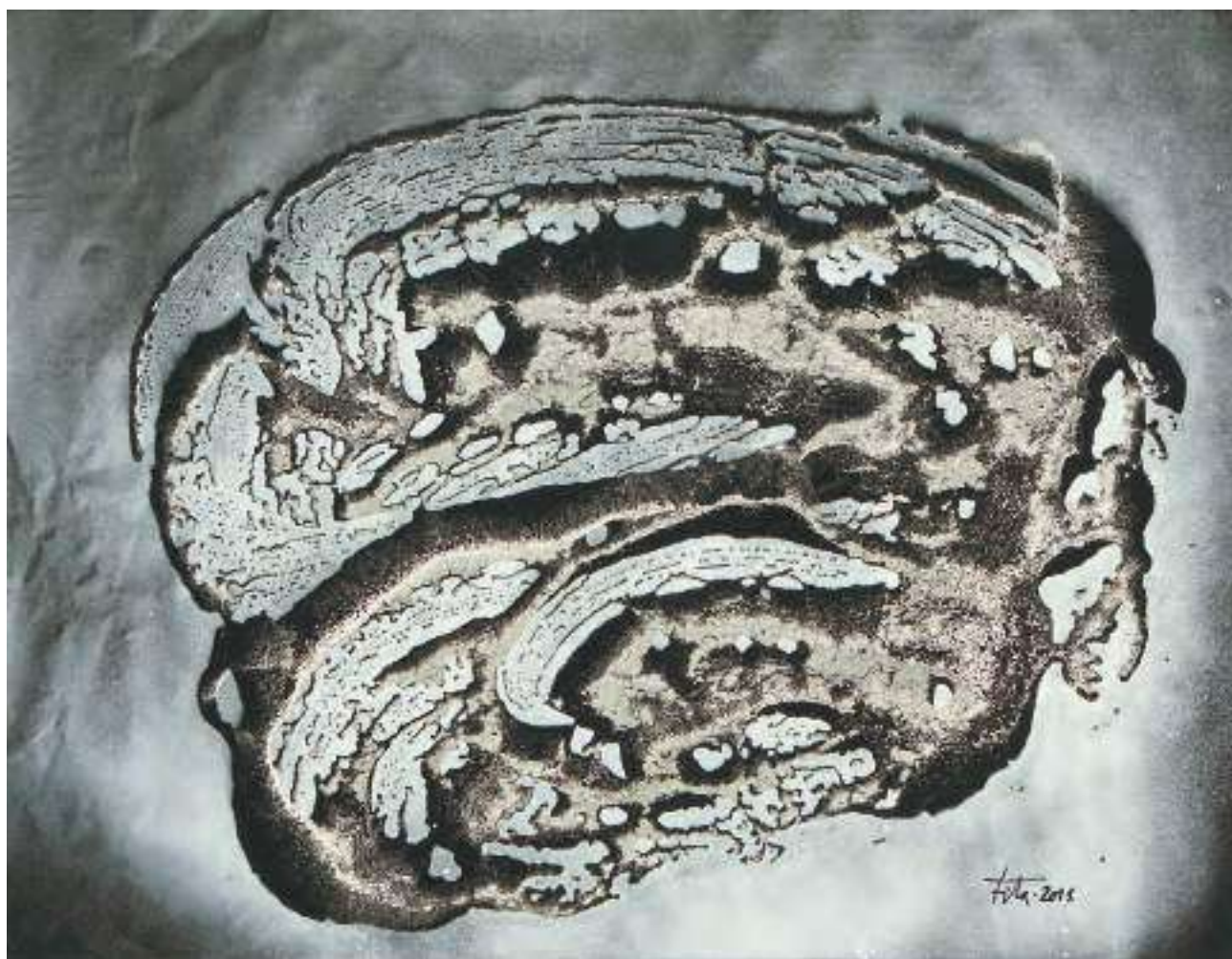

Disposar-se a començar una sèrie és com establir un ritme de treball que es troba amb l'aventura donada pel procediment i els materials, que sistematitzen la tasca. En el cas d'«Antull», van ser els taulers utilitzats com a suport, de 80 x 122 cm, la pasta segelladora i els papers que, en ser mullats per la pasta, prenen la textura que els caracteritza. Després, la pintura líquida vessada per damunt hi va anar marcant els relleus, i uns dibuixos lliures amb xeringa negra o blanca ho anaven complementant.

2011 *Antull 1*
81 x 122 cm
Mixta / Tauler

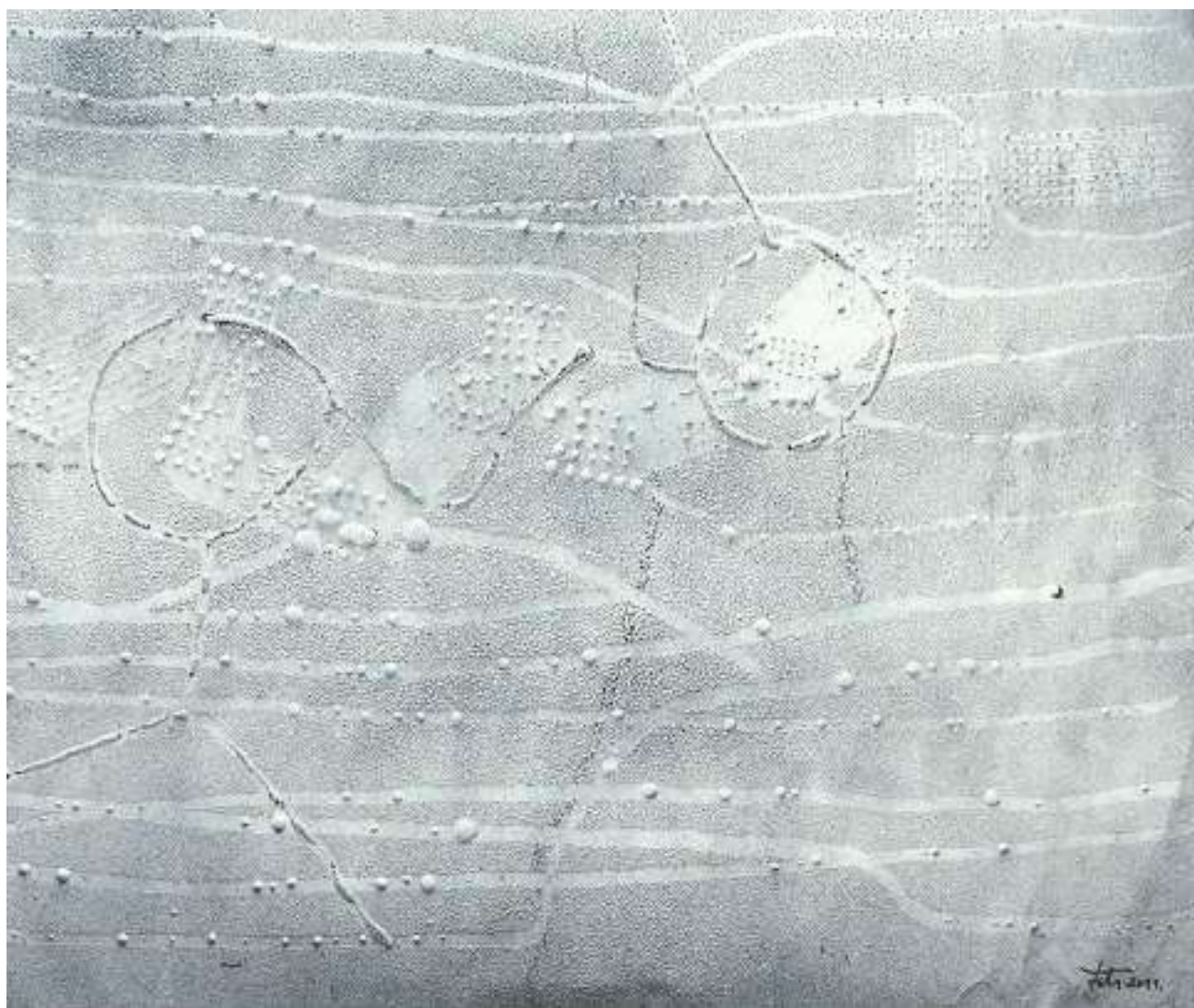

2011 *Antull 3*
Detall
81 x 22 cm
Mixta / Tauler

La sèrie està feta sobre paper d'embalar, amb una cara de plàstic negre sobre el qual vaig posar sabó líquid fregat amb aigua i esponja. Quan l'escuma es contreia creava formes que l'esprai blanc anava fixant en el suport i que després es podien complementar amb traços en blanc o negre per enriquir el conjunt.

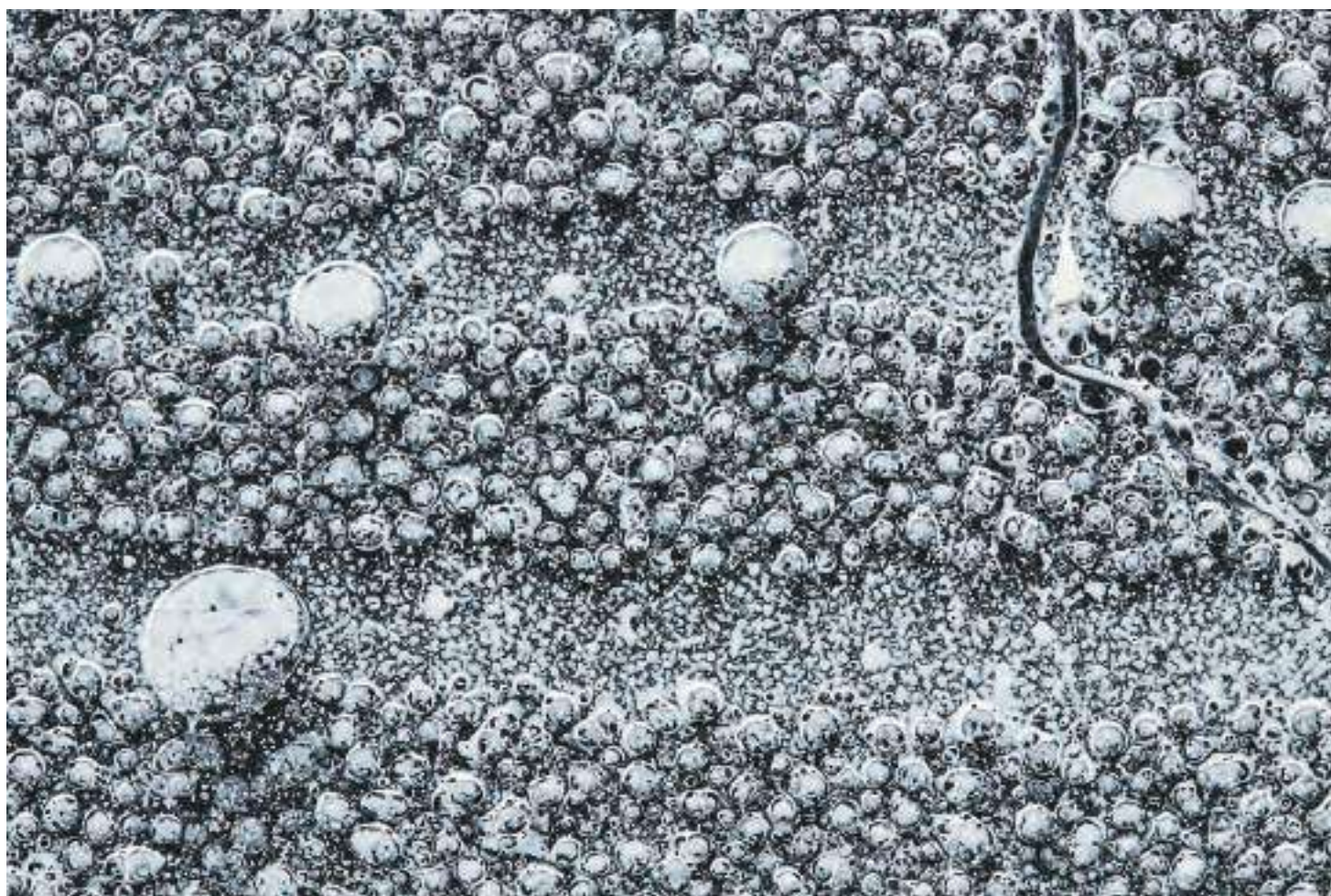
2011 *Negre blanc 1*
58 x 74 cm
Mixta / Paper

En aquest cas també vaig utilitzar paper d'embalar amb una cara de plàstic negre en què vaig gotejar la superfície i vaig anar creant les formes i les composicions movent les gotes i fixant-les amb esprai blanc. En altres peces vaig començar rebregant la superfície del paper per obtenir una base diferent. Després ho ratllava tot, o, de vegades, ho complementava amb traços de xeringa blanca o negra.

El fet de no posar-hi color pretén donar valor al relleu que apareix en la majoria d'aquestes sèries.

2011 *Gotes 19*
56 x 66 cm
Mixta / Tauler

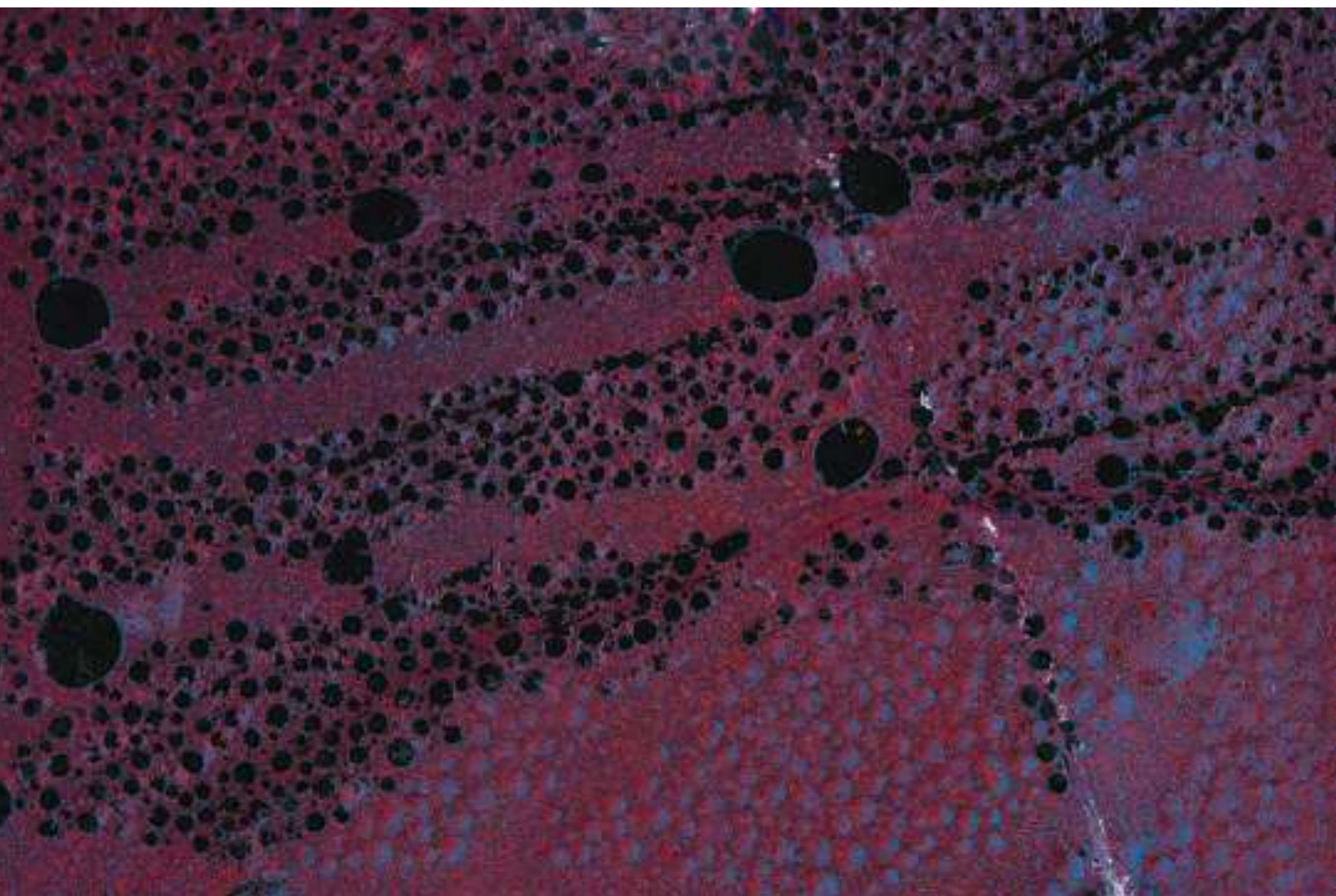
Aquests són obres de diferents mides fetes també sobre paper d'embalar amb una cara de plàstic negre. El nom de ruixim ve donat pel fet que, com que a l'altra cara comptava amb una superfície impermeable que vaig ruixar amb un polvoritzador, el resultat donava un teixit de gotetes petites que es podien moure segons el propi criteri. Podia fer línies, arrossegaments, plecs i dibuixos a plaer, intencionadament.

I encara més: com que aquest suport té una cara de paper i una altra de plàstic, en mullar-ho es podien obtenir dos comportaments diferents dels mateixos materials: podien sorgir arrugats, aixafats o altres textures; les diferents accions preparaven el suport de diferents maneres. I el fet d'usar el blanc per ficar les formes és, com en els casos anteriors, la manera de valorar més el relleu i la forma. Però a l'aplicar-hi color em vaig trobar amb una altra variant, i hi vaig fer intervenir altres materials com l'esmalt blanc o els freds per arrossegar la pintura, i tenir així nous factors generadors d'expressions.

2012 *Ruixim 25* (detall)
104 x 125 cm
Mixta / Plàstic negre

2012 *Ruixim 25*
104 x 125 cm
Mixta / Plàstic negre

2012 *Ruixim 16*
104 x 135 cm
Mixta / Plàstic negre

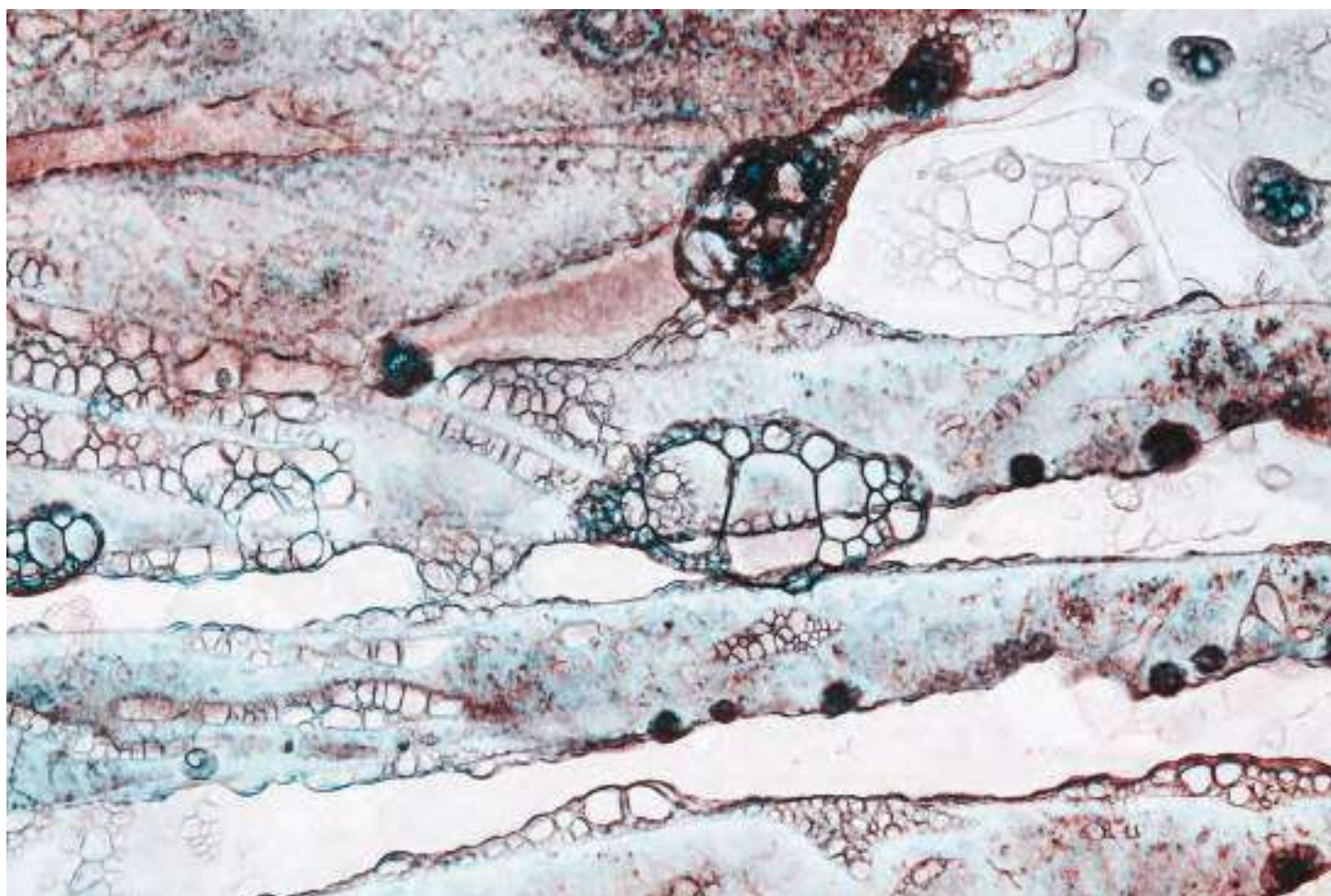

Una altra vegada vaig aprofitar un material que havia servit per embalar uns quadres emmarcats. Eren sobrants per llençar, i això és un doble goig. Així doncs, vaig emprar unes cartolines especials blanques i llises com a suport i les vaig xopar d'aigua i de color (d'aquí ve el nom de la sèrie) com a elements en joc.

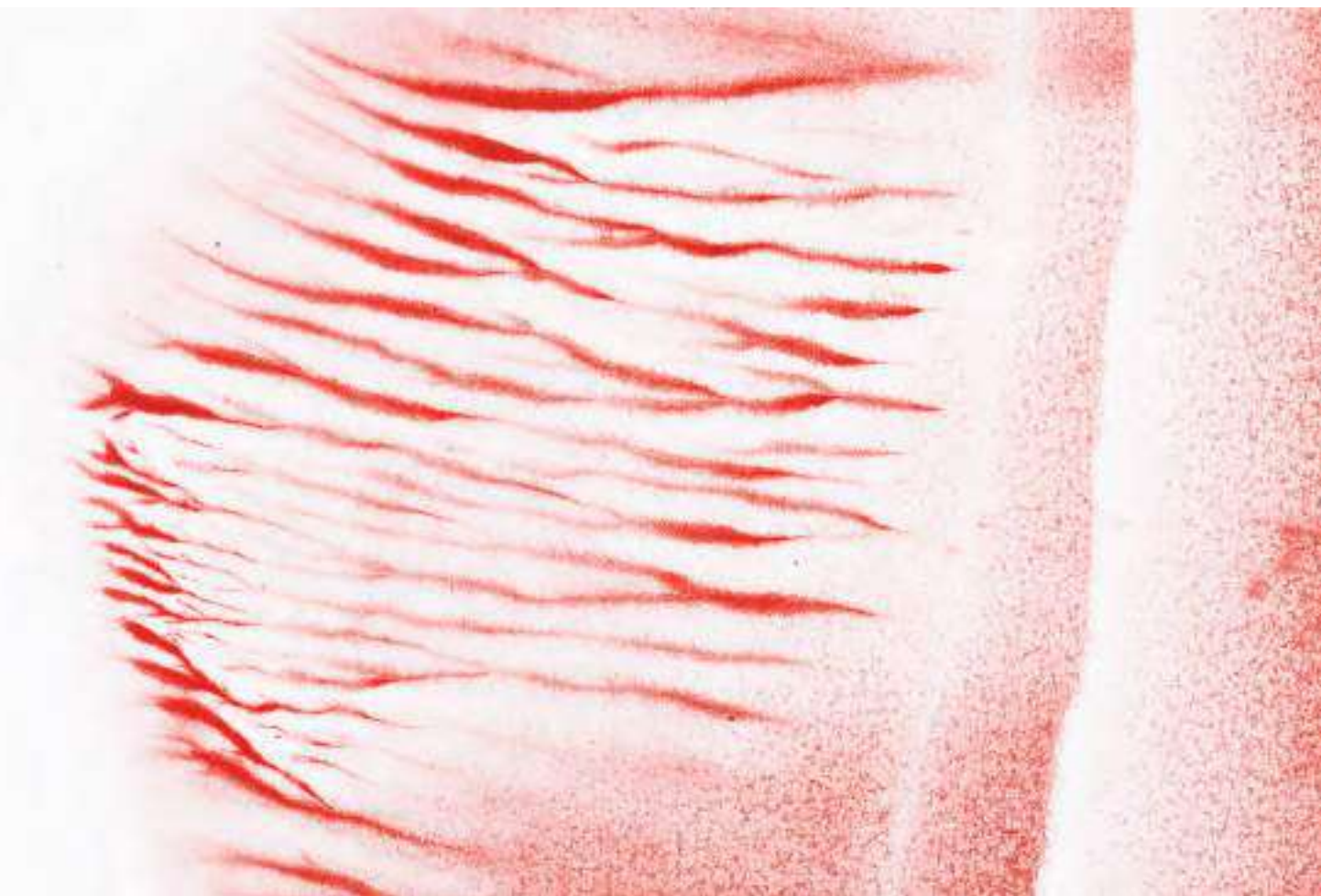
Moltes d'aquestes obres foren empremtades entre si. En altres casos, els plecs d'un paper de seda modelaven el color i les formes; la pintura amb molta aigua es pot ritmar amb el cantell de la cartolina.

La meua idea inicial era utilitzar paper de seda, pasta segelladora i pintura líquida, i empremtar les cartolines per després deixar-ho assecar, arrencar les cartolines enganxades i veure'n el resultat inesperat. Creia que la sorpresa havia de ser vàlida. Amb tot, algunes de les obres resultants porten encara l'empremta d'aquesta voluntat.

2012 *Xopat 19*
60,5 x 74 cm
Mixta / Paper

2012 *Xopat 5*
60,5 x 74 cm
Mixta / Cartolina

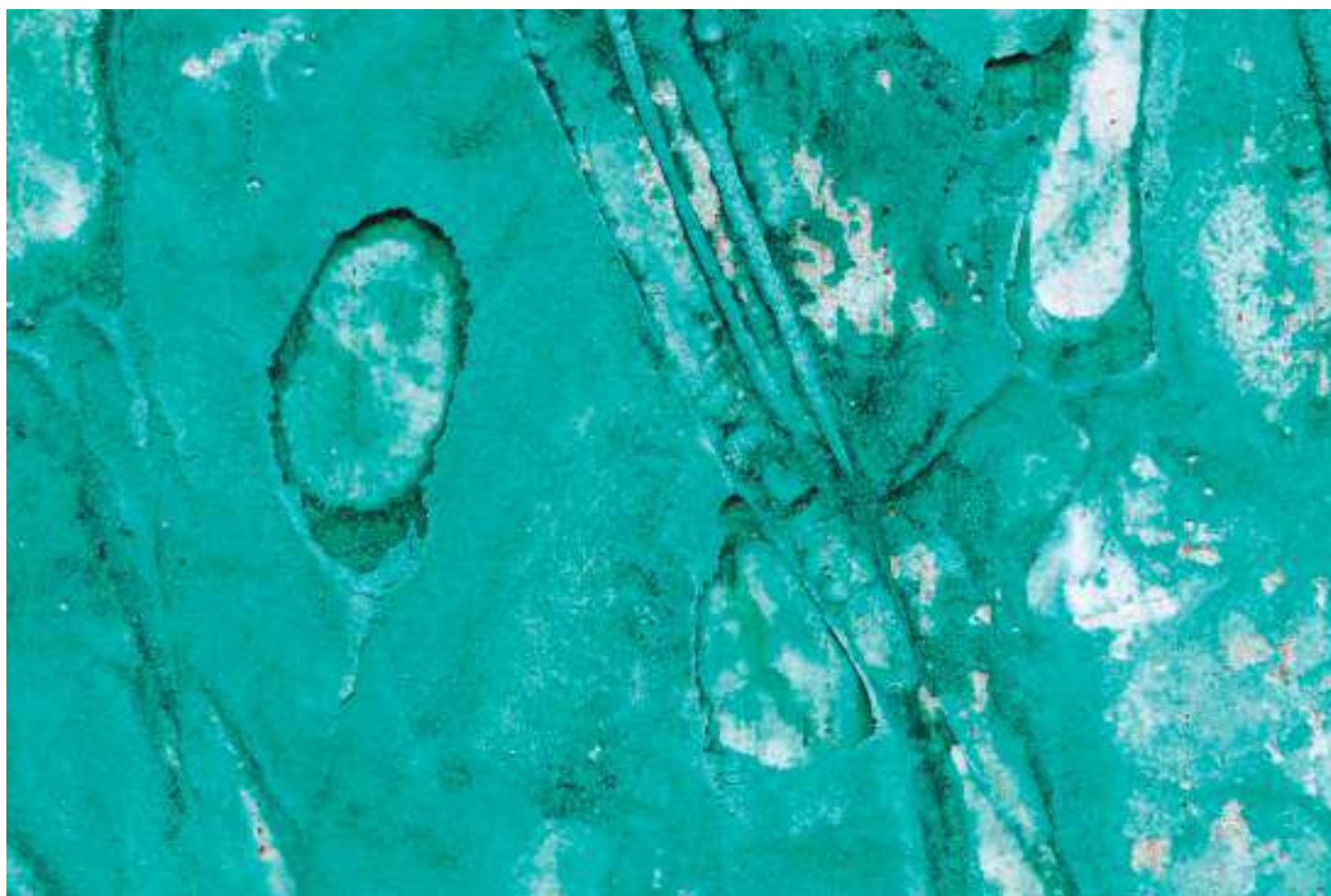

2012 *Xopat 26*
60,5 x 74 cm
Mixta / Cartolina

2012 *Xopat 32*
60x73 cm
Mixta / Cartolina

2013 *Bloc 510*
21 x 14 cm
Retolador

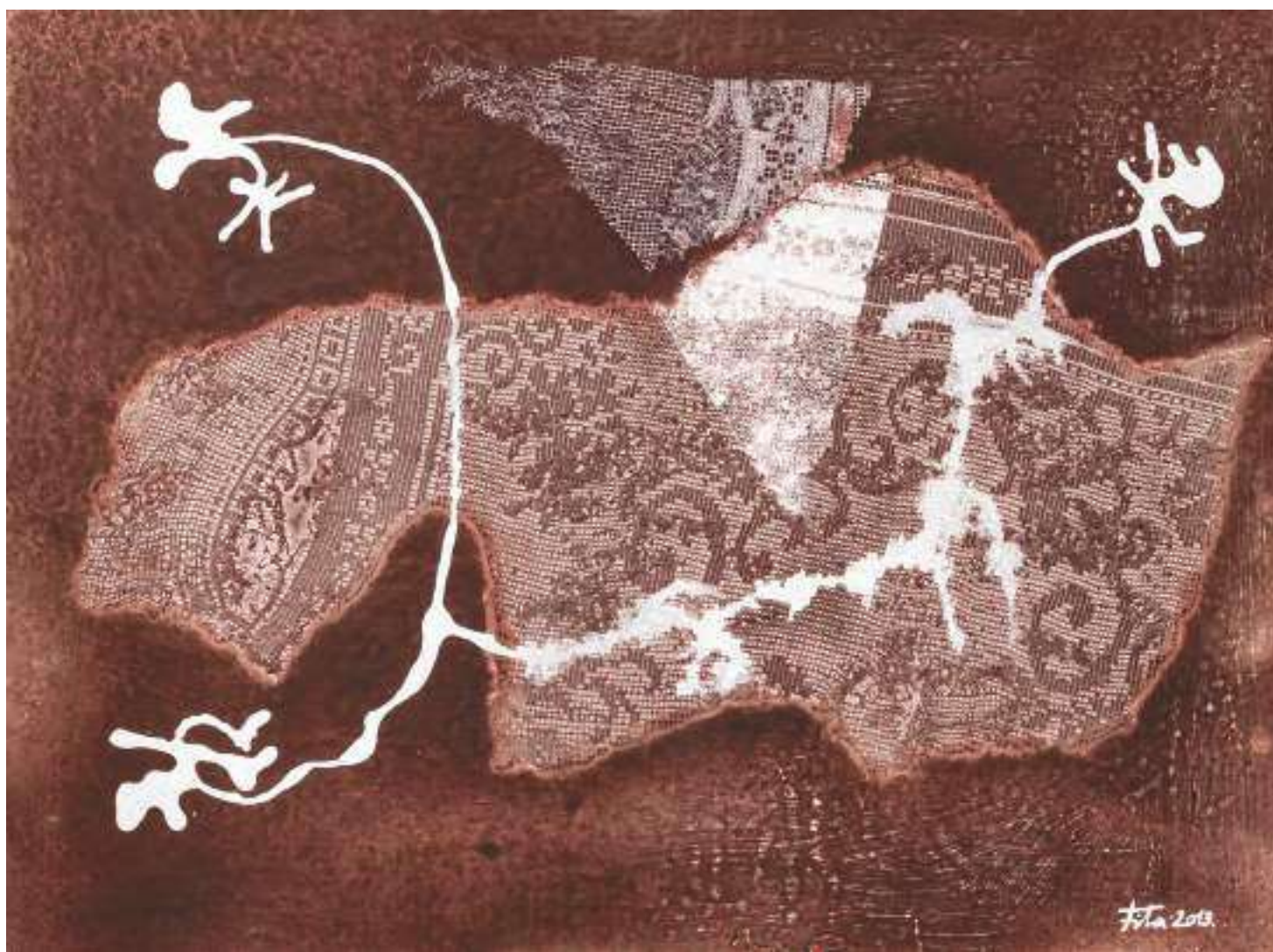
2013 *Bloc 510*
21 x 14 cm
Retolador

En la sèrie «Desfilat», com en general en totes aquelles en què estic implicat, es donen com a aportació fets que romanen. Es tracta de fer positiu allò que és negatiu. Dit d'una altra manera: m'interessa més una cortina esfilagarsada perquè em dona variables noves i sorprenents.

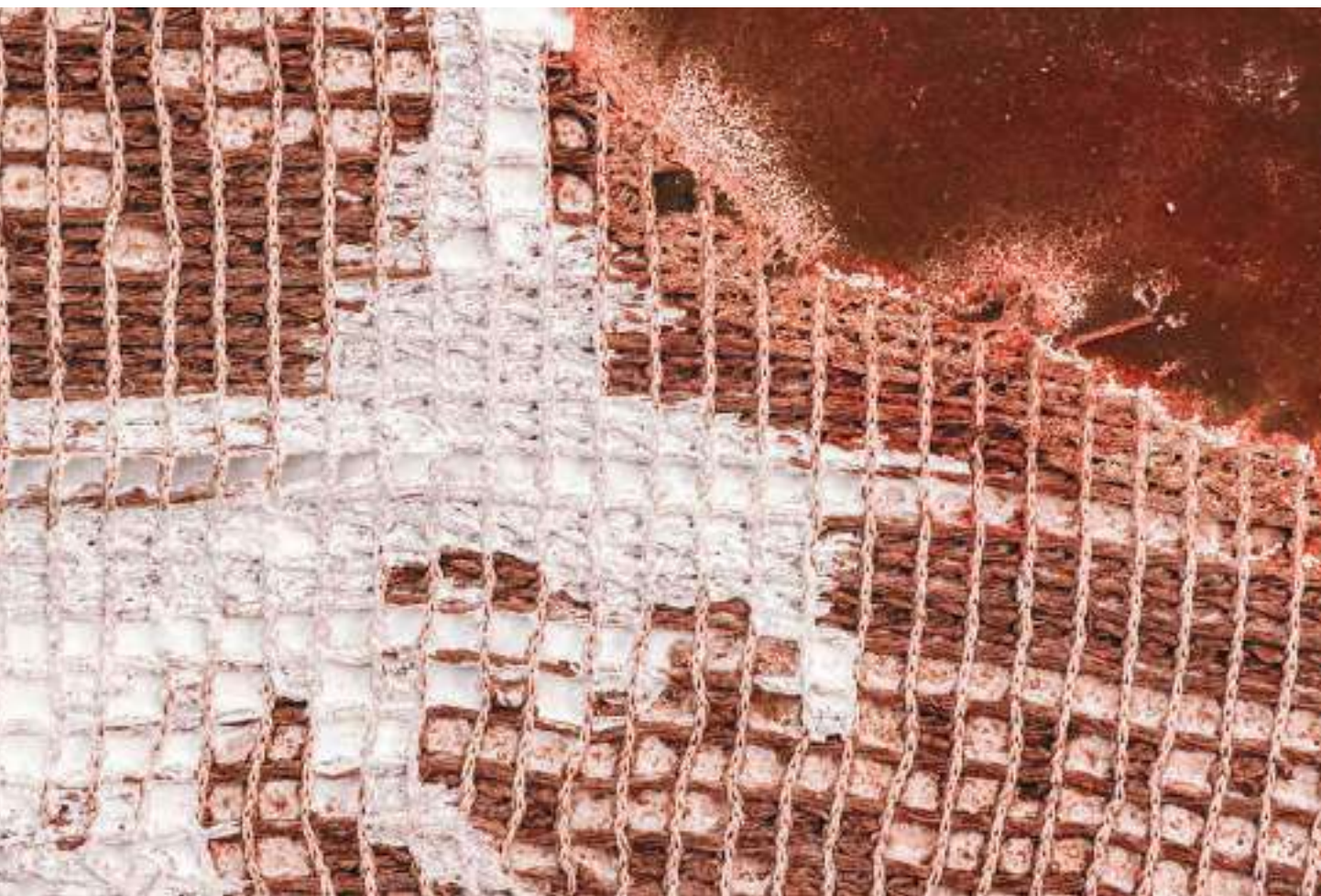
Un altre aspecte és l'atzar, aquest valor que desitjo que campi lliurement perquè em sorprendrà favorablement (així ho espero).

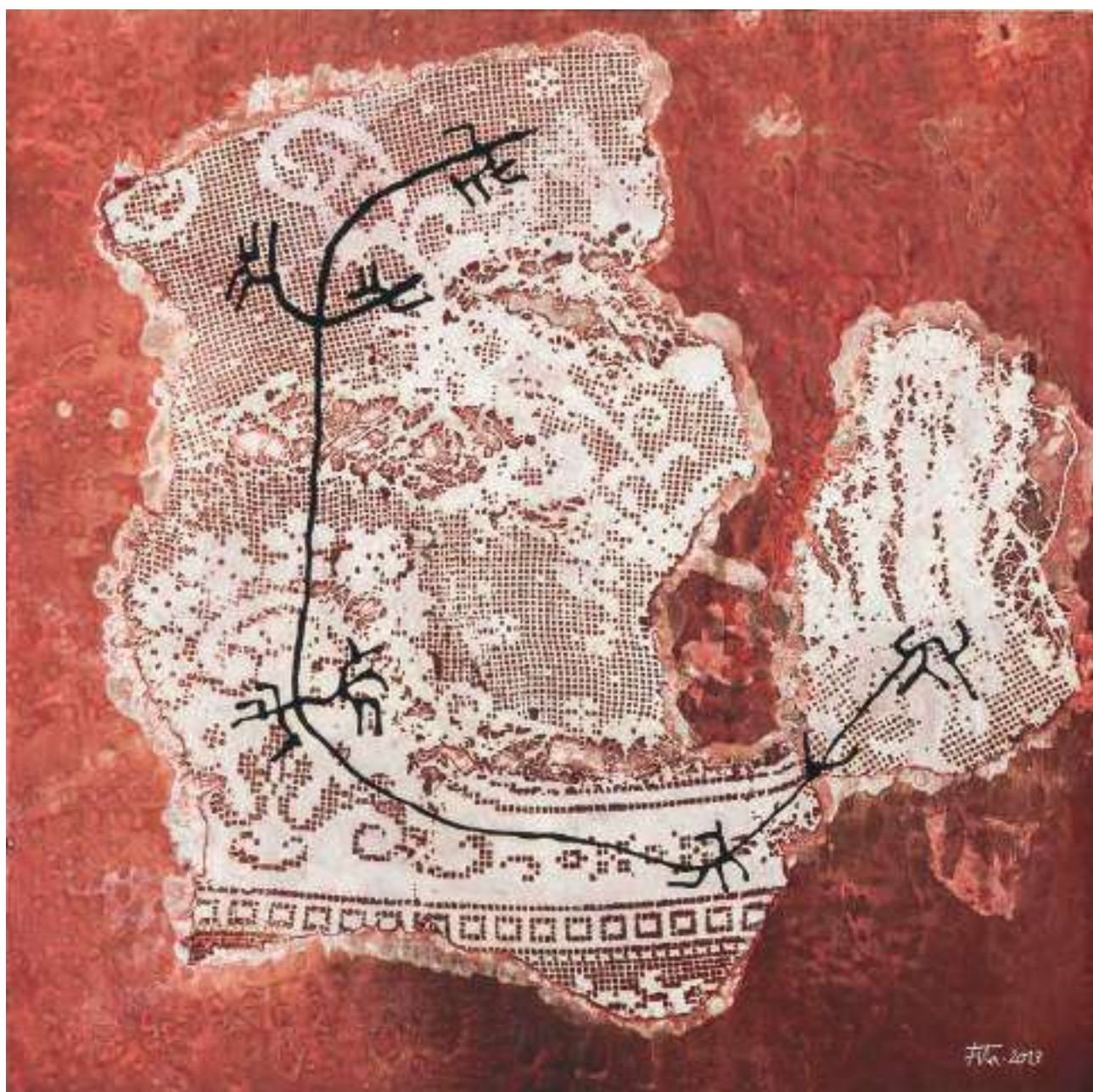
En la pintura, el sistema o la seva disciplina ha canviat: fa tant de temps que no faig servir la paleta de pintor, on esposaven els colors! Ara pinta millor un ruixador de plantes, el color està carregat amb molta aigua i la superfície té irregularitats i textures intencionades, cosa que generalment vol dir descontrol, atzars i imprevistos arítmics. Per tant, el color pot ser una barreja mal feta a propòsit, com a variants dins d'una matèria líquida descontrolada. És a dir, que no cal el pinzell. També el paper de vidre pot ser una eina per valorar textures i colors més aviat monocroms i austers, en què en molts casos es valora més el relleu que el color. Igualment, és important la xeringa com a element per dibuixar o traçar línies, ja sigui en blanc o negre o en un altre color: si la pintura és més espessa o més clara vessa d'una manera diferent, és més lenta o més ràpida, i el traç varia, igual que el gruix i les formes. Tot això queda molt lluny del que vaig aprendre en la formació acadèmica i, per altra banda, queden les portes obertes a qualsevol suggeriment o invitació plàstica que m'arribi.

Per tant, es perd la seguretat però és un avantatge per a la creativitat, i això fa que vegi el futur artístic com un camp de possibles aportacions, la qual cosa em porta a sentir-me amb esperit jove als meus 86 anys. Per altra banda, saps i sents que les vivències adquirides no es perden, i que un paisatge o una terra encara et remouen la sensibilitat, però de manera més llunyana. I sé que amb elaboració obtindria nous resultats: aquesta temptació sembla una reserva perillosa i caduca.

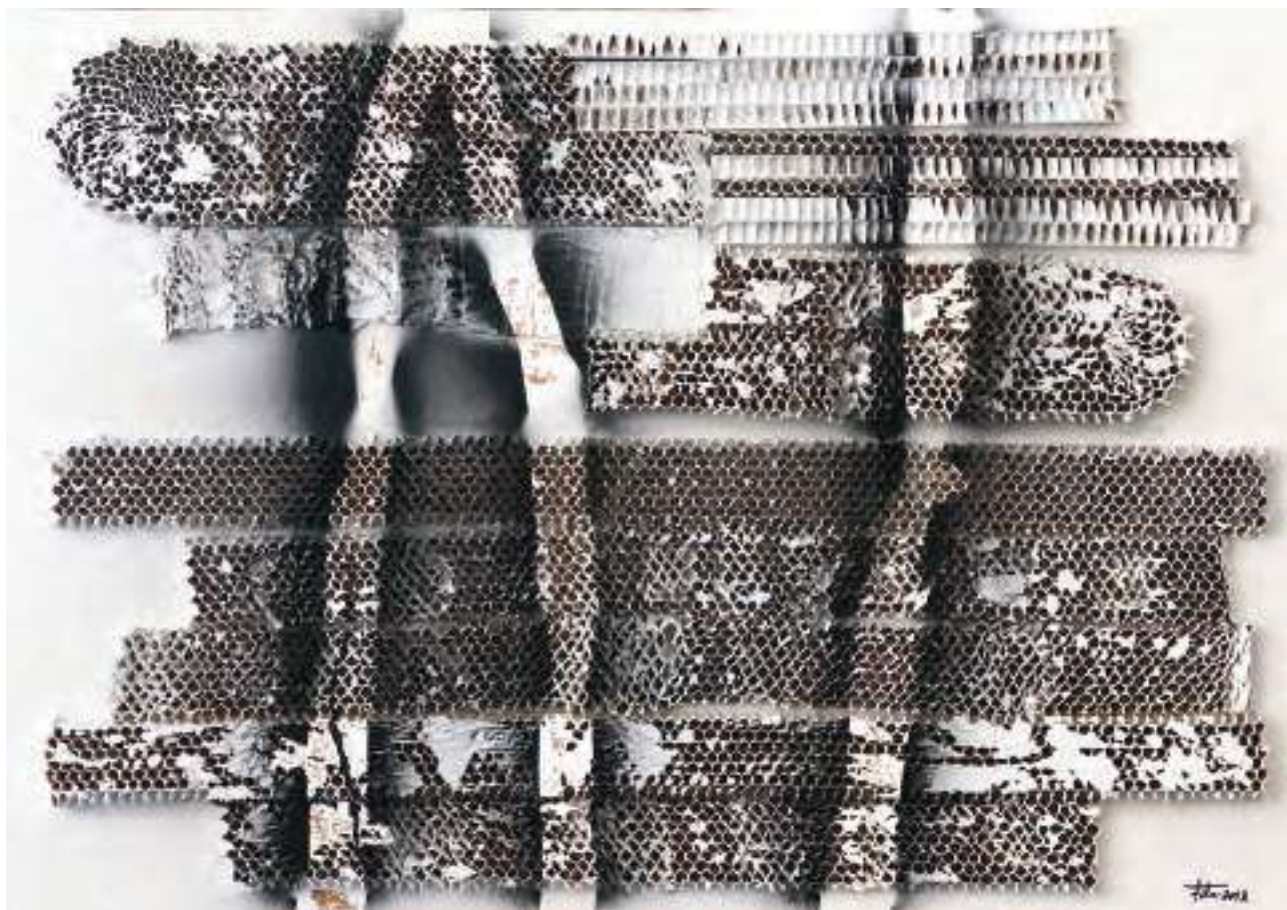

2013 *Desfilat 3*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

2013 *Desfilat 2*
61 x 61 cm
Mixta / Tauler

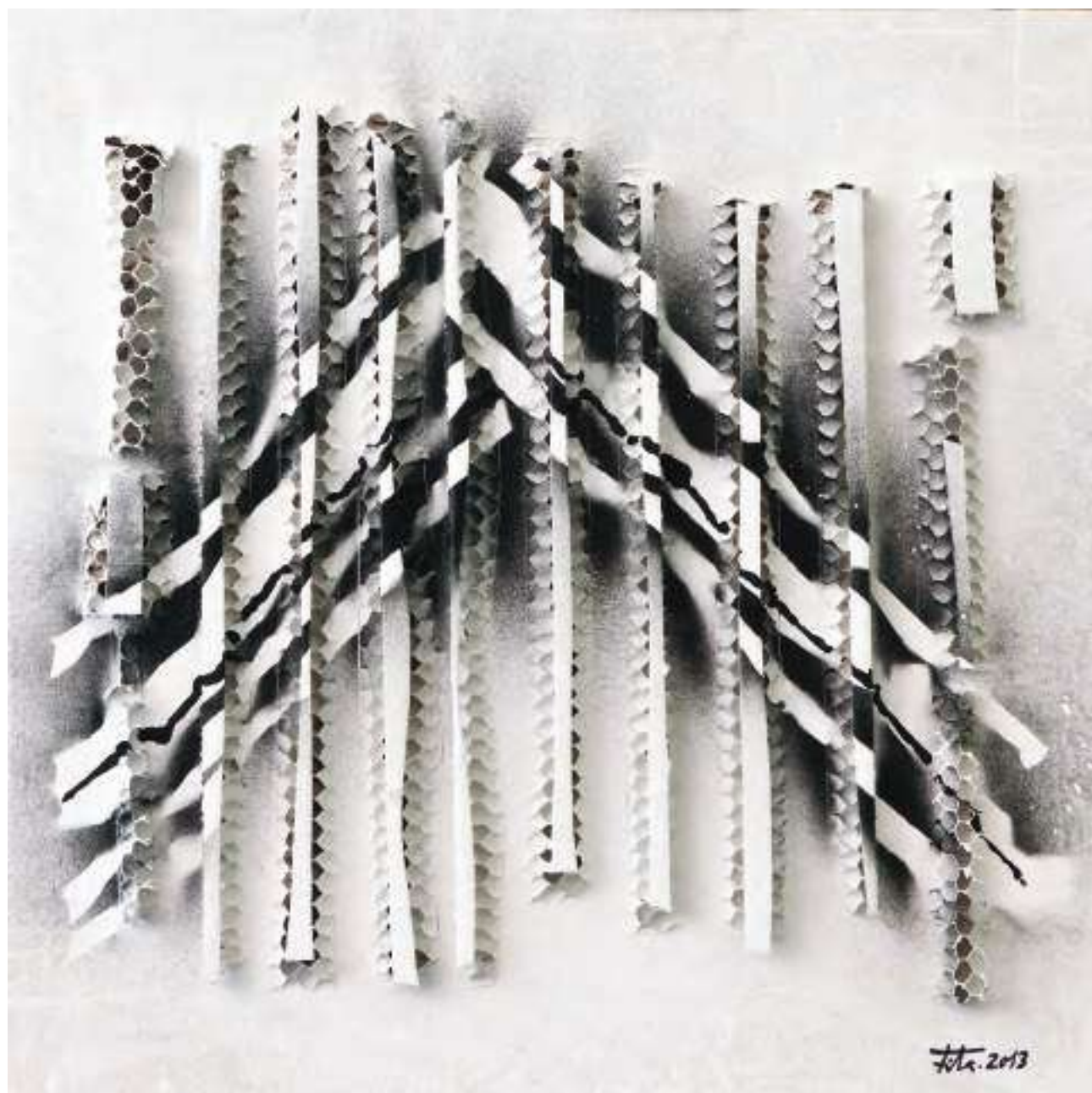
De la sèrie «Rusc», haig de dir que tot això començà el dia 31 de maig, quan es va inaugurar l'escultura *Via Augusta* a Sarrià de Ter, tot i que, de fet, hauríem de recular fins al 9 d'abril del mateix any. Aquell dia vaig anar a fer un seguiment del procés d'execució de l'obra: del ferro, a Orriols, de Borrassà; i del vidre, a Soler, de Salt. Fou en aquest darrer taller que va començar tot. Tenien unes tires de cartró cel·lular alveolat que formava un rusc per tal que els vidres tinguessin un amortidor durant la seva manipulació.

Naturalment, a mi em va atreure aquest material, pel que tenia de relleu d'interès per a les meves obres, com ja es veurà. Al valorar aquest material, en Jordi Soler, l'amo, em va dir si en volia, i en Kim Bover me'n va posar unes tires dins del seu cotxe, i quan em va portar a casa les va deixar al meu estudi. Jo

em mirava i em remirava les peces, i vaig començar per arrencar la tira d'un costat, gest que va desvetllar la forma de rusc. I només de veure-la ja es va despertar la il·lusió de les possibilitats.

Vaig anar aixafant-ho amb martell, maça, buixardes, etc., i els relleus es van anar ampliant. Després, quan es treia la protecció dels dos costats, la tira es podia doblegar fàcilment. En acabat tallava més tires amb una ganiveta i les deixava sense les dues cares. Amb això anava buscant el teixit, que després s'en-colava damunt d'un tauler. I així vaig construir la primera obra. Aquestes obres s'han resolt amb tires de diferents amplades i gruixos, a les quals s'han fet uns talls verticals, inclinats o en corbes, el que ha fet que el teixit cel·lular (rusc) agafi diferents valoracions i modulacions variades.

El 27 de febrer de 2014 van venir la Marta Madrenas i l'Albert Riera, del Departament de Cultura de l'Ajuntament de Girona, amb assistència d'en Pep Radresa, i d'ells vaig rebre la proposta de fer, per les Fires de St. Narcís, una projecció (*mapping*) a la façana de la Catedral. Em vaig quedar perplex perquè no sabia com funcionava tot això. En Pep va animar-me a acceptar la proposta, cosa que vaig fer, en considerar que era un treball d'equip amb uns tècnics que desenvoluparien la meva obra. Vaig creure que la meva obra tenia relació amb la Seu tant a l'interior com a l'exterior i, a més, durant molts anys he representat la Catedral de Girona en dibuix, pintura, gravats, etc. Però també em semblava convenient fer una obra abstracta del moment present (el vell i el nou), ja que precisament el 2014 feia 300 anys de la derrota de Catalunya a mans de Felip V. I aquest fou el títol del *mapping* (o mapatge), inspirat en aquest any tan emblemàtic per a Catalunya.

També era important crear una composició musical, i l'amic i patró de la Fundació Joaquim Rabaseda, també professor de música de l'ESMUC, era la persona adient. Vam comentar el tema i el resultat del seu treball és una obra magnífica.

L'equip tècnic estava compost per Richard Herbert, Marc Batallé, Òscar Xavier, Carla Ullastre, Nirvana Jiménez i Clara Peix, i d'altres tècnics de foto i cine.

El meu premi fou l'agraïment i la felicitació amb una visita de l'alcalde d'aquell moment, Carles Puigdemont, més endavant president de la Generalitat de Catalunya, i de qui avui és alcaldessa, Marta Madrenas.

Unes quantes imatges ens donaran idea de com podia ser aquesta obra.

Aquí mostro el procés de transformació de formes, colors i moviments amb unes fotos del Crist Jacent i un apòstol. Per fer-ho vaig demanar ajuda a l'amic Josep Comas, de Gràfiques Palahí, per entendre com podia portar a terme el procés de modificació d'obres meves per aplicar-les al *mapping*. No coneixia res d'aquesta modalitat i per això vaig procurar-me ajudes per tal d'anar-me situant.

Guió del màpping. 6 / 04 / 2014

Façana, girar, entrar dins la catedral.

Crist jacent, vitrall. Ascensió.

Crist jacent modalitats, canvis fins arribar al color en tires colors.

Després entrada dels apòstols.

Cada apòstol transformacions formes en color i acabar en color.

El timpà la coronació de Maria i també acabar en color taques.

Presentació tota la portalada amb els apòstols i el timpà.

Girar de l'entrada passar a la façana.

Dibuix de la façana i transformar en ratlles i colors.

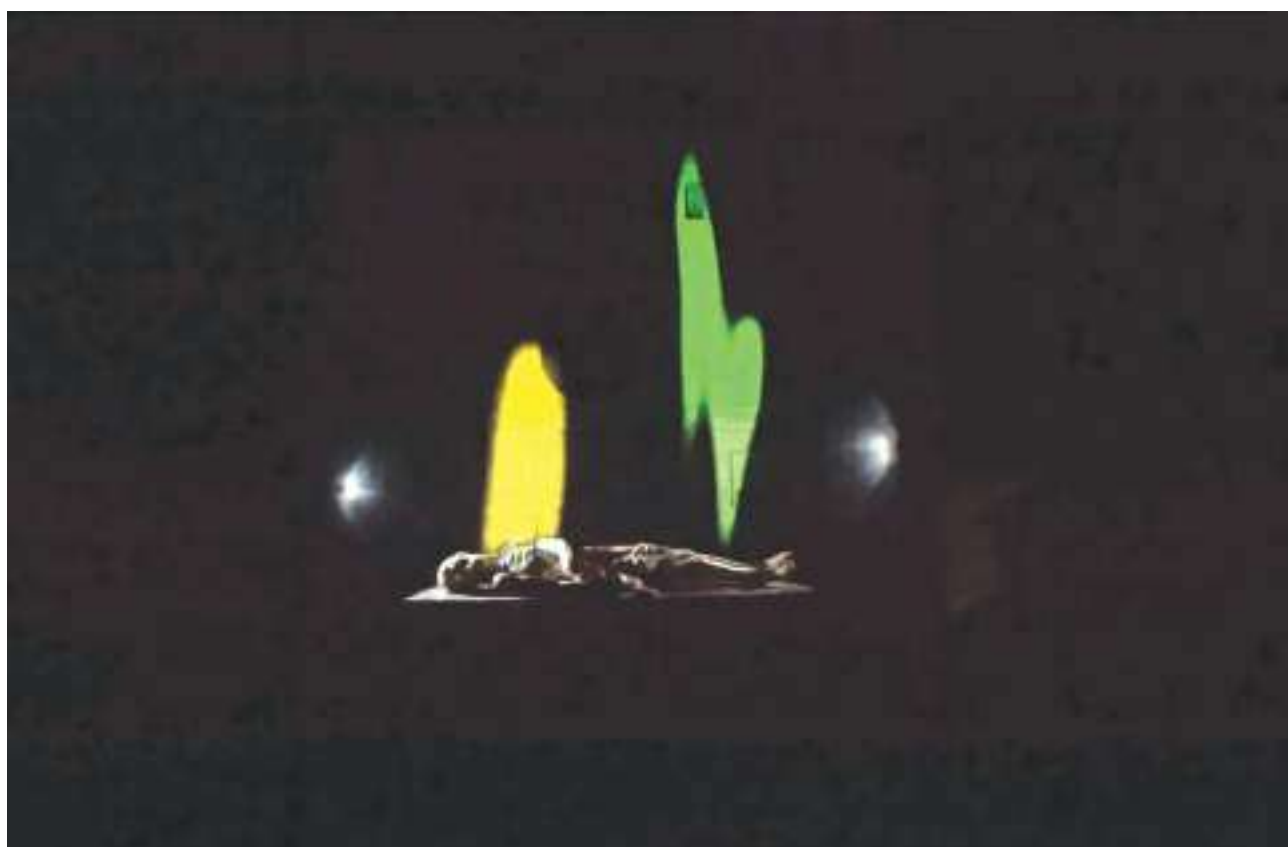
Gravat de la façana i transformar en ratlles i colors.

Pintura barroca.

Rentar la façana en sabó. Els dibuixos de l'escuma reculant i afegint-hi un dibuix meu.

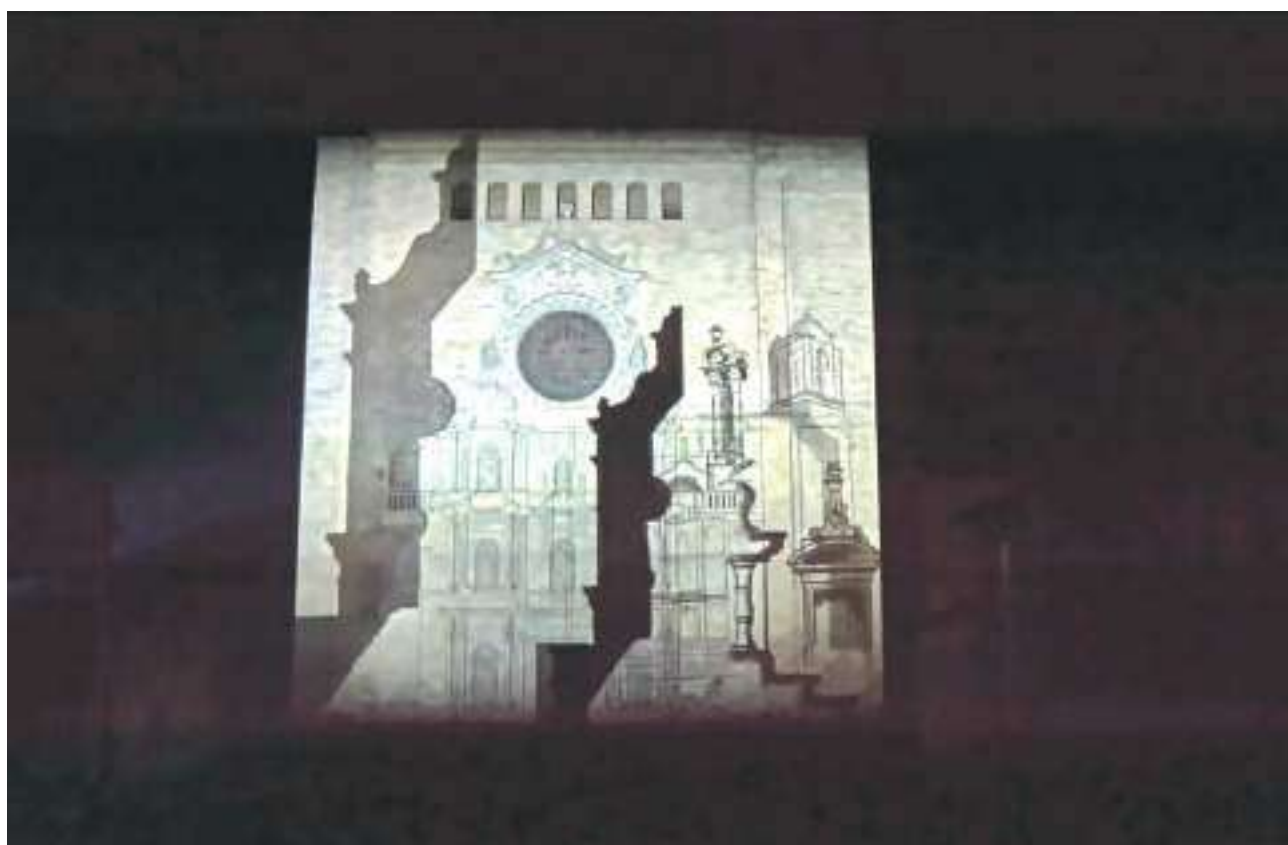
Després entrar a la fornícula de St. Narcís .

SANT NARCÍS 2014 – FIRES DE GIRONA

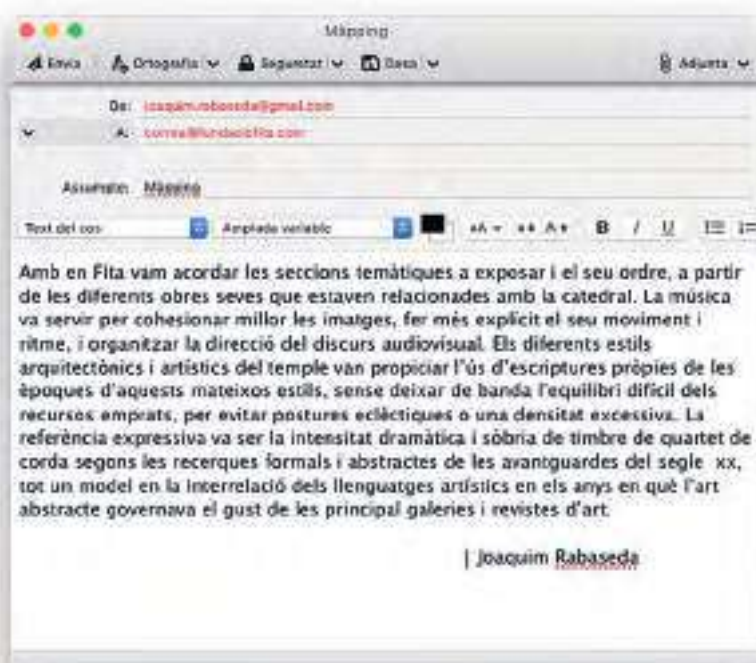

2005 *Màpping*. Música: Joaquim Rabaseda

2014 *Talls*
39,5 x 33 cm
Cartró ondulat i cúter

2017 *Talls 8*
35,5 x 40 cm
Cartró ondulat i cúter

«Bon Caire» (15 obres). Es tractava d'escampar pintura negra sobre el tauler i deixar-hi caure al damunt un paper fi de seda per a després moure'l i ruixar-lo. El paper és manipulat de diferents maneres, igualment com la pintura, tot de manera improvisada i espontània, produïda per l'atzar. Així van sorgint aquestes obres. Tant en els conjunts com en els detalls s'entra en el cabal de la casualitat induïda amb la finalitat d'aconseguir una nova expressió pictòrica que provoqui admiració en el resultat i en el fet de rebre l'impacte d'aquesta contingència. El teixit textural d'aquestes obres, el seu relleu, és tan important que cal evitar el color per no robar-li protagonisme. I la passió pel treball em va portar a pintar algunes obres tan pel davant com pel darrere. Per algun motiu, si trenco aquest ritme de treball les obres que segueixen són lleugerament diferents.

2014 *Bon caire 1*
61 x 61 cm

2014 *Bon caire 1*
Detall

2014 *Bon caire 3*
61 x 40,7 cm
Mixta / Tauler

2014 *Bon caire 9*
50 x 35 cm
Mixta / Tauler

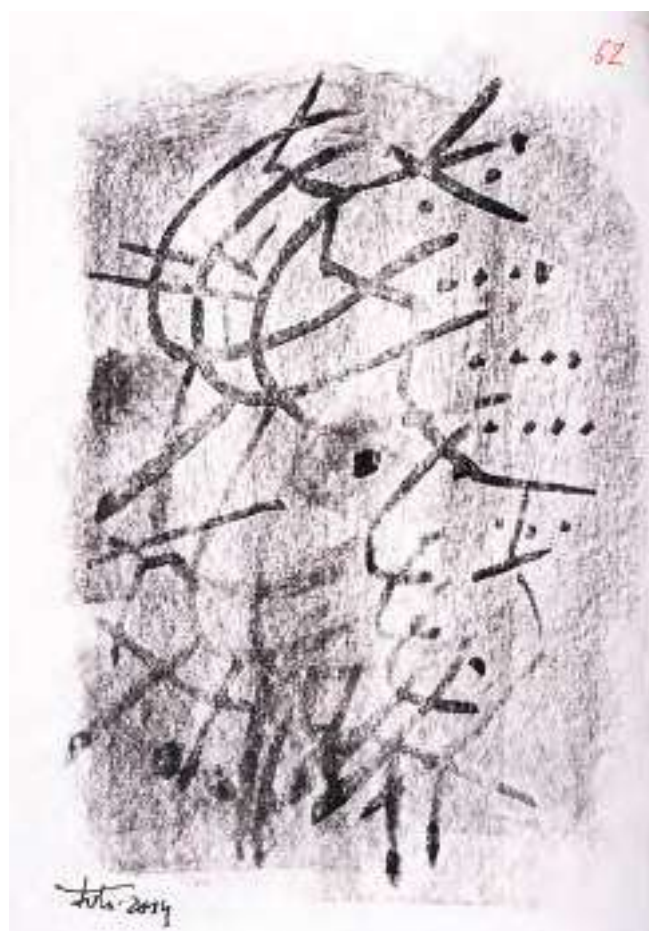

2014 *Bon caire 2*
61 x 61 cm
Mixta / Tauler

2014 *Bon caire 6*
Detall

2014 *Bloc 511*
21 x 14 cm
Barra negra

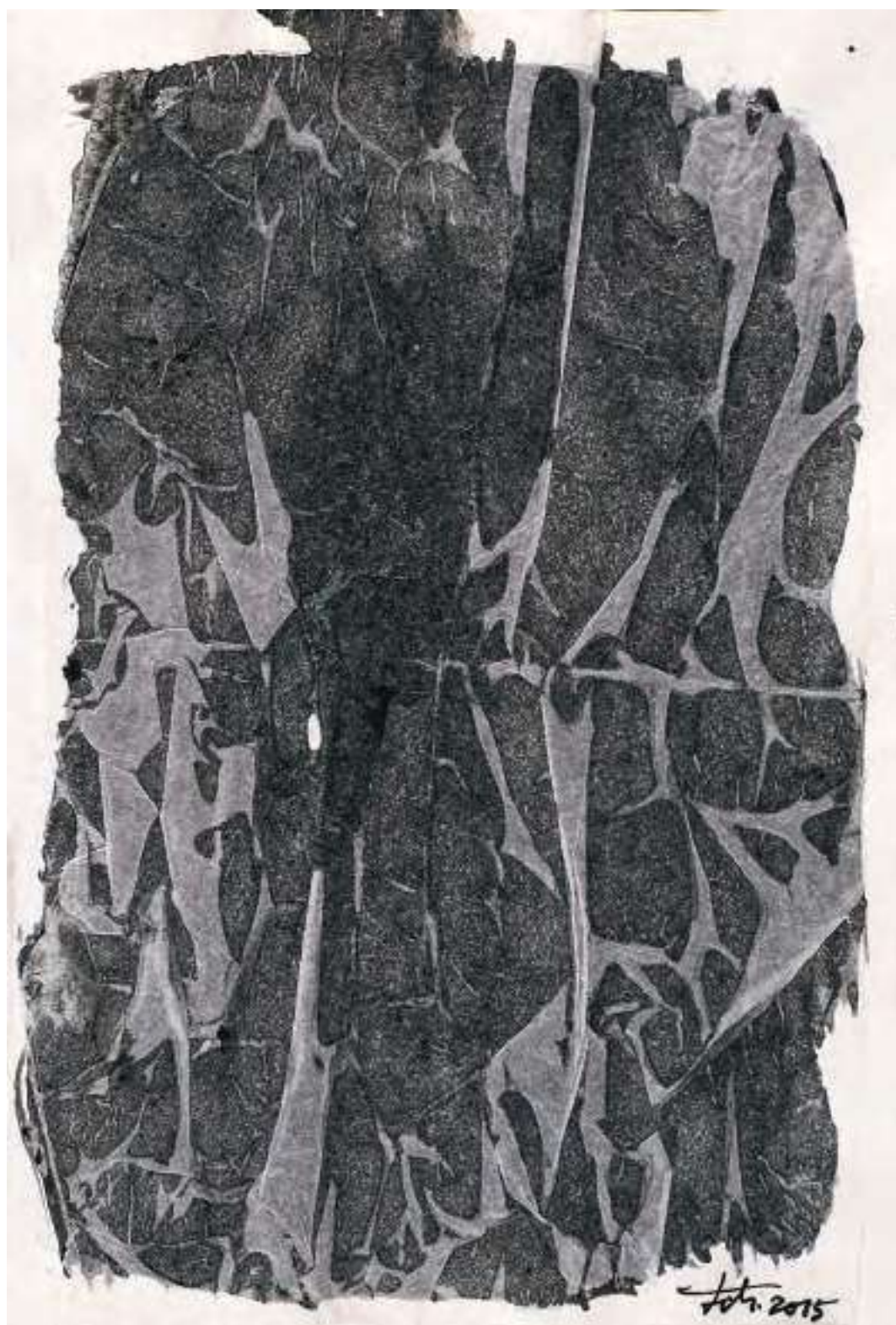

2014 *Bloc 511*
21 x 14 cm
Barra negra

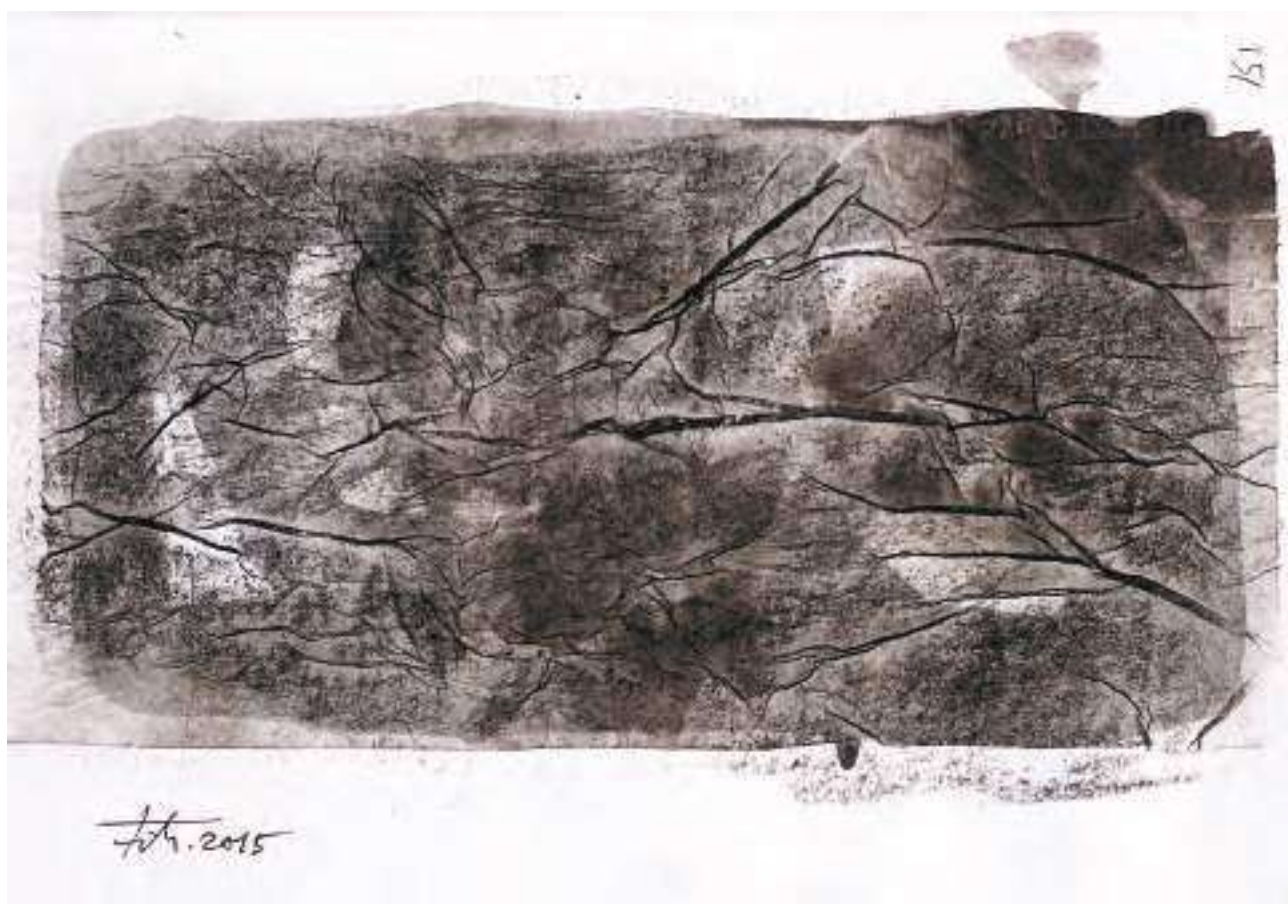

2015 *Bloc 514*
21 x 14 cm

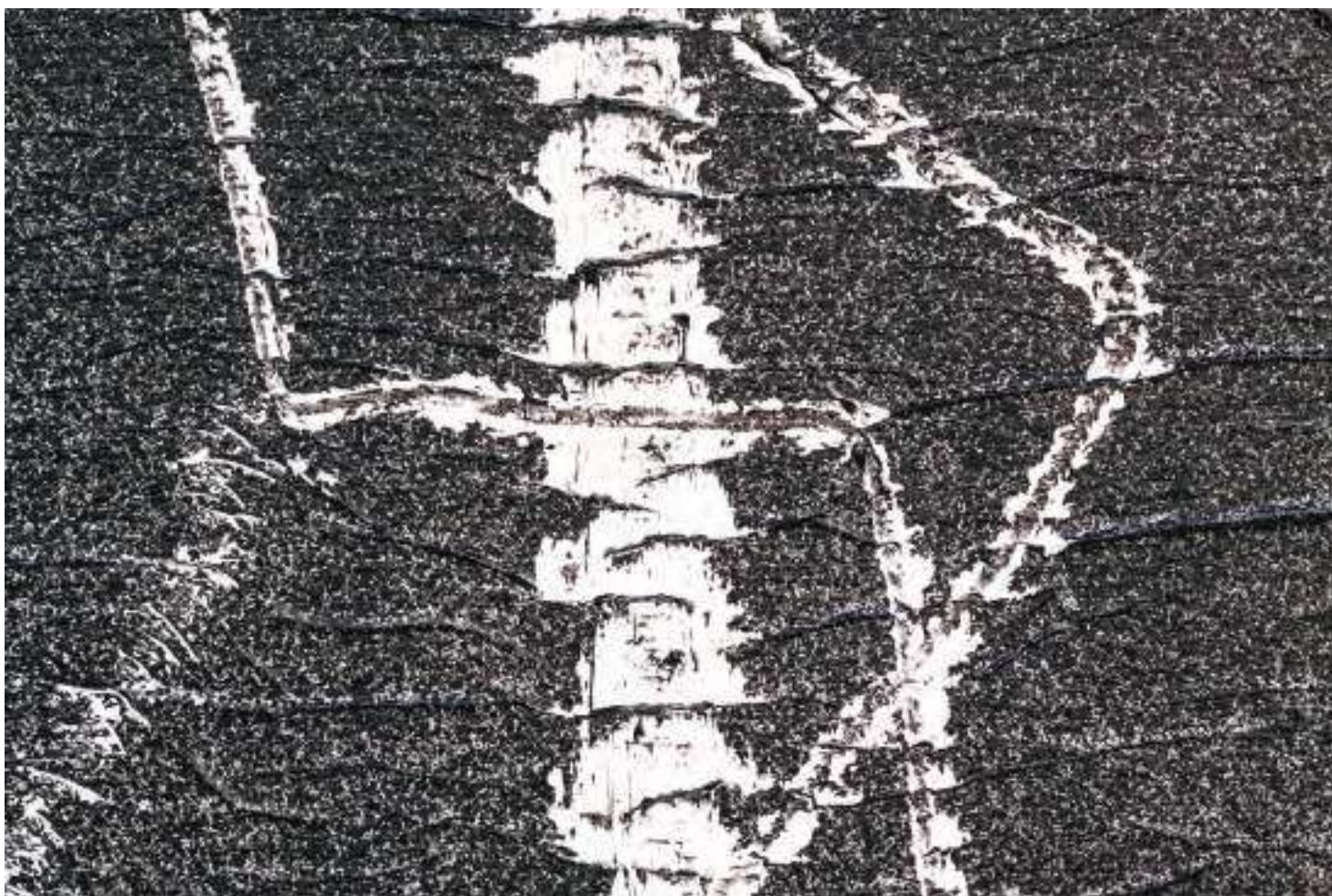
2015 *Bloc 514*
21 x 14 cm
Mixta

2015 *Bloc 545*
14 x 21 cm
Mixta

2015 *Segueix1*
81 x 61 cm
Mixta / Tauler

2015 *Segueix 4*
Detall
Mixta / Tauler

2015 *Segueix 7*
Detall
Mixta / Tauler

2015 *Segueix 6*
61 x 81 cm
Mixta / Tauler

2015 *Bloc 512*
21 x 14 cm
Retolador

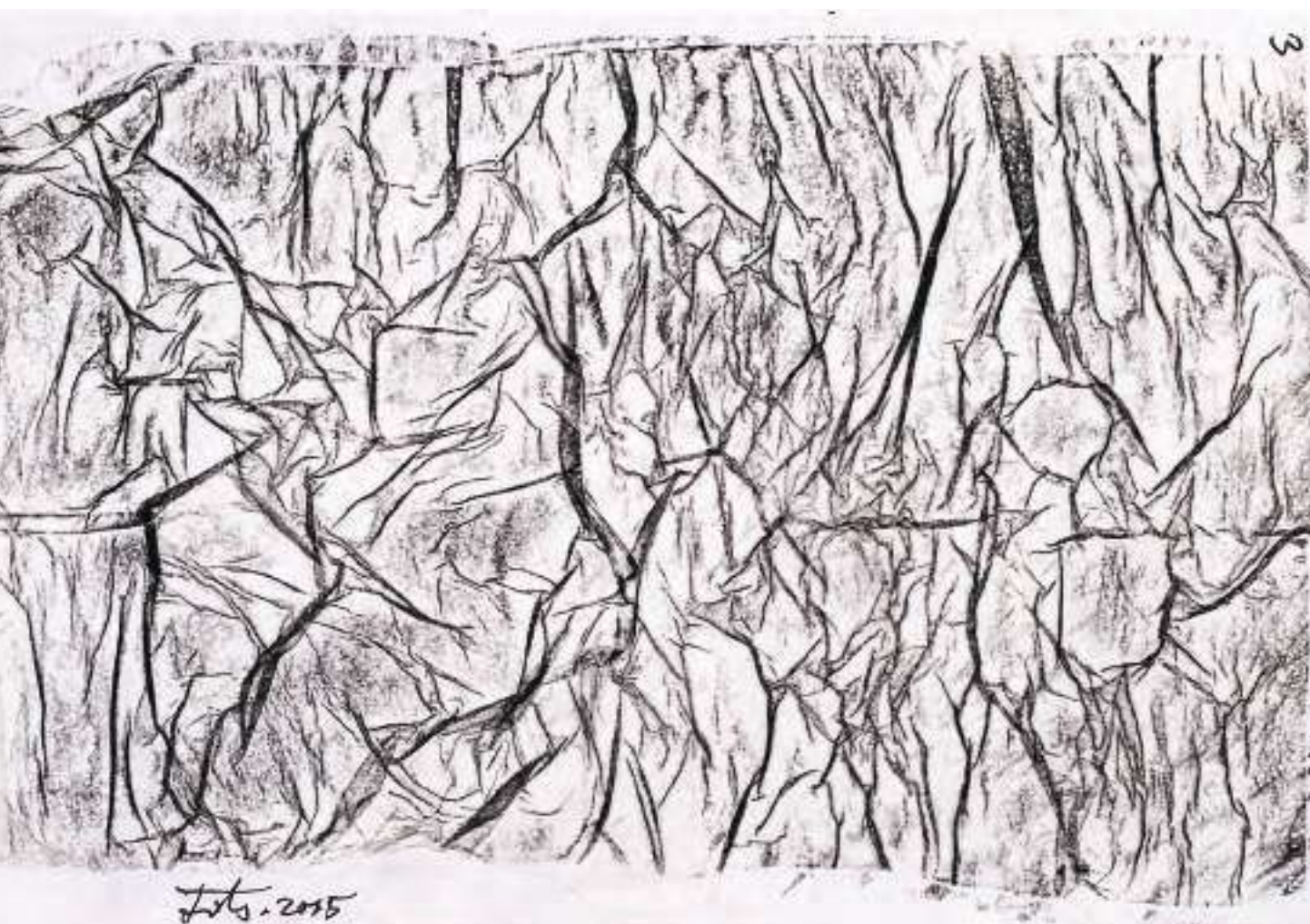
2015 *Bloc 512*
21 x 14 cm
Retolador

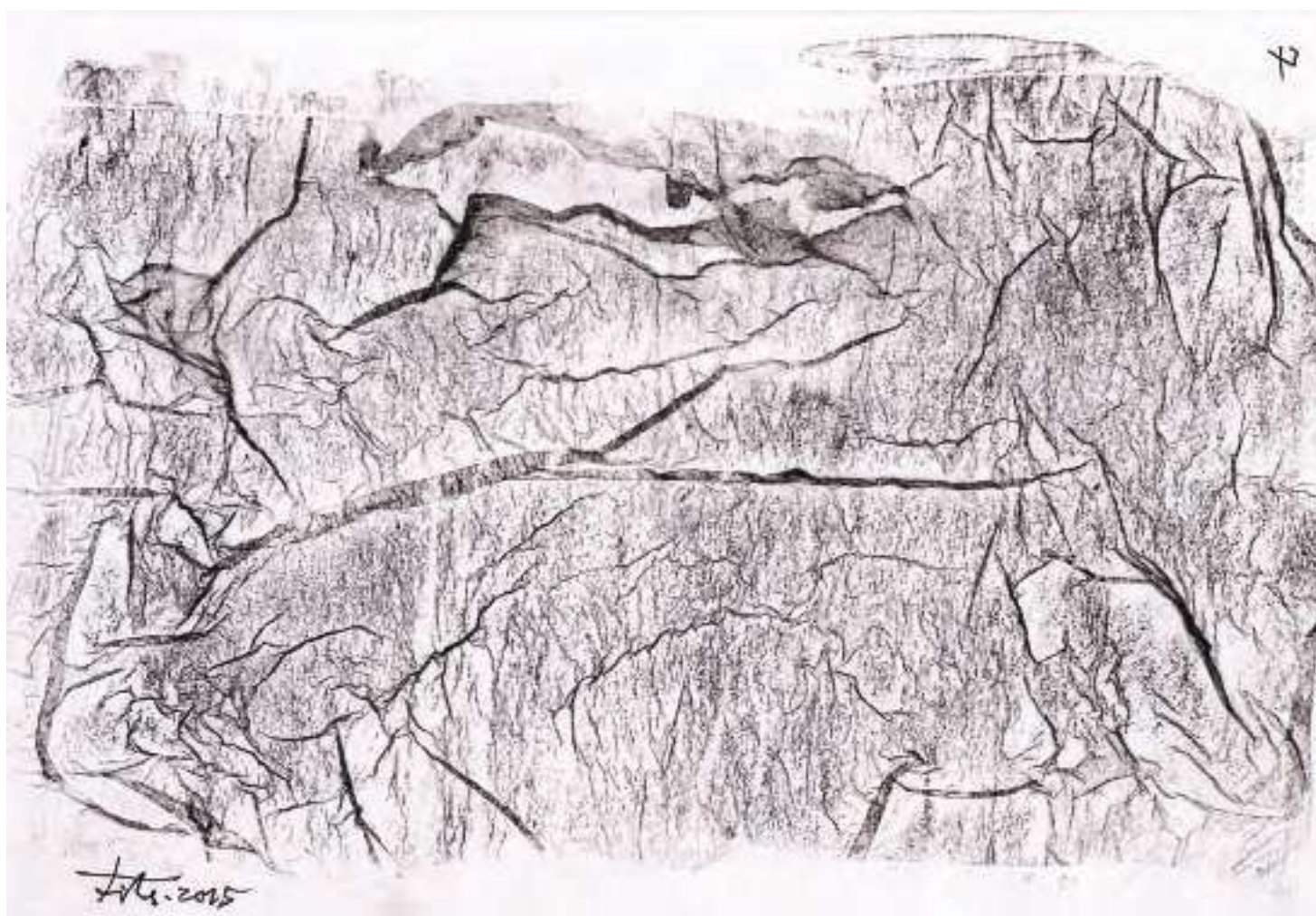
2015 *Bloc 512*
21 x 14 cm
Pinzell i tinta xinesa

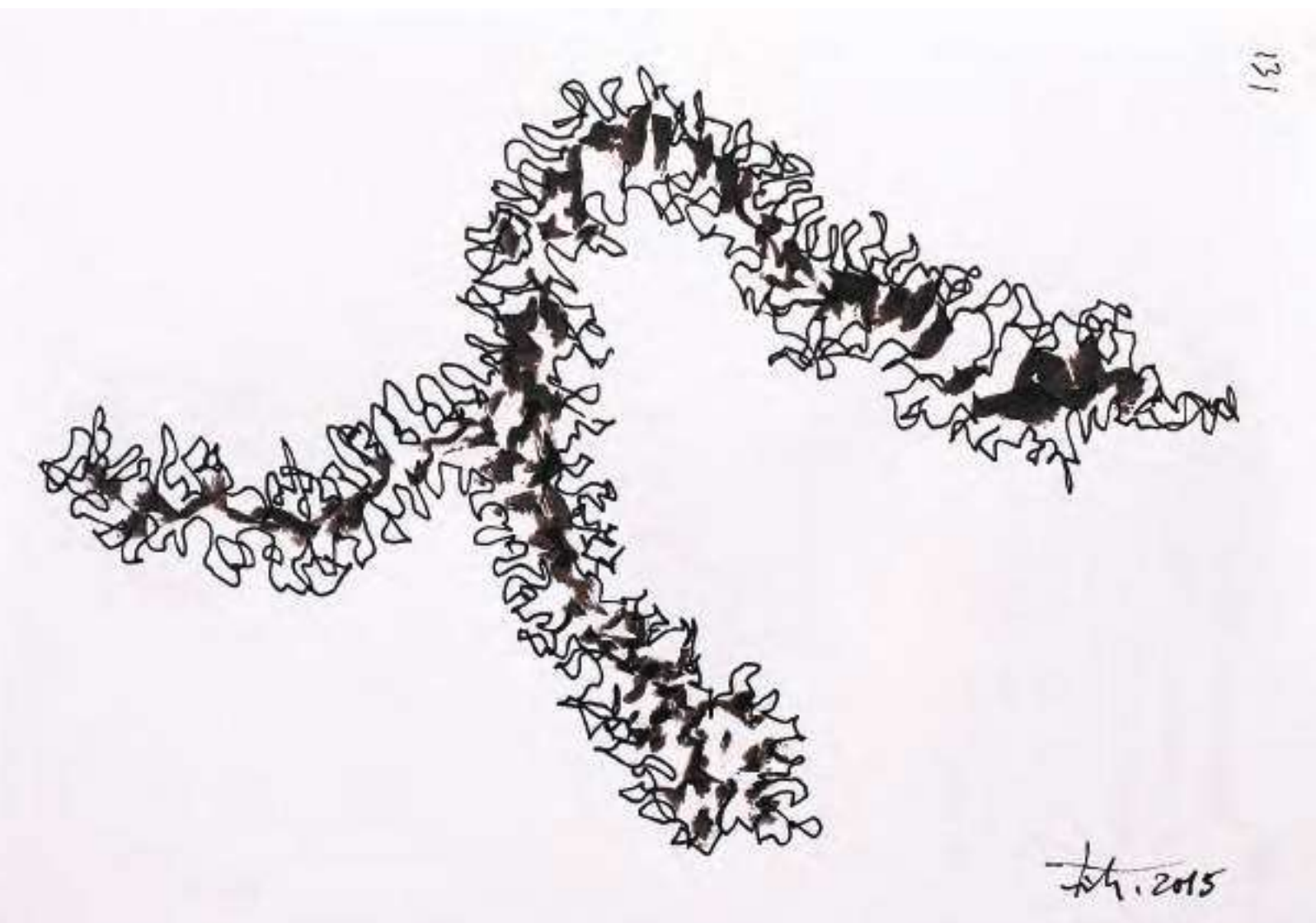
2015 *Bloc 512*
21 x 14 cm
Grafite

2015 *Bloc 517*
14 x 21 cm
Barra negra

2015 *Bloc 517*
14 x 21 cm
Barra negra

2015 *Bloc 517*
14 x 21 cm
Pinzell i retolador

2015 *Bloc 517*
21 x 14 cm
Pinzell i retolador

2015 *Sécs 2*
40 x 61 cm
Mixta / Tauler

2015 *Sécs 3* Detall
49 x 61 cm
Mixta / Tauler

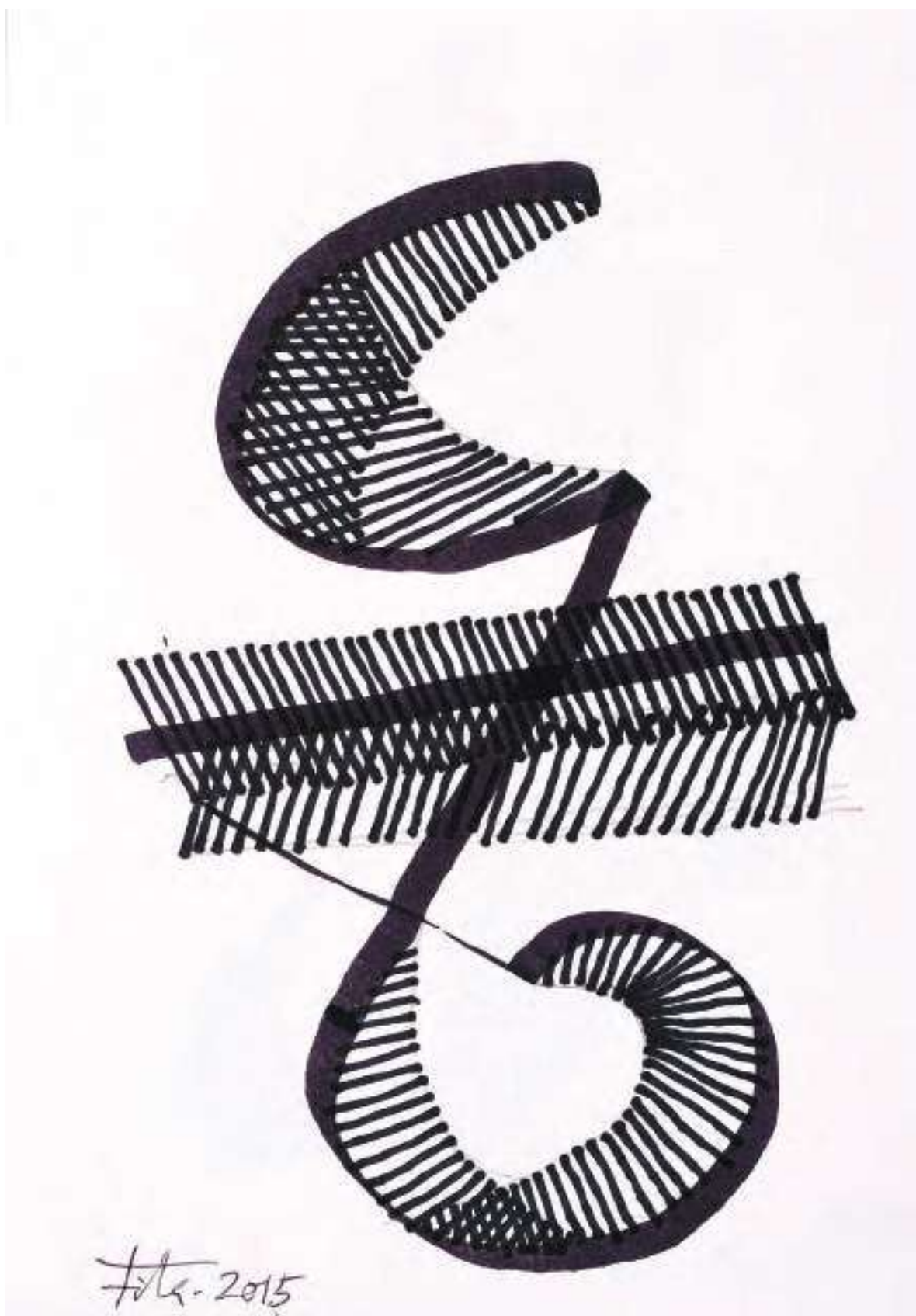
2015 *Sécs 7* Detall
40,6 x 61 cm
Mixta / Tauler

2015 *Sécs 11*
Detall
40 x 60 cm
Mixta / Tauler

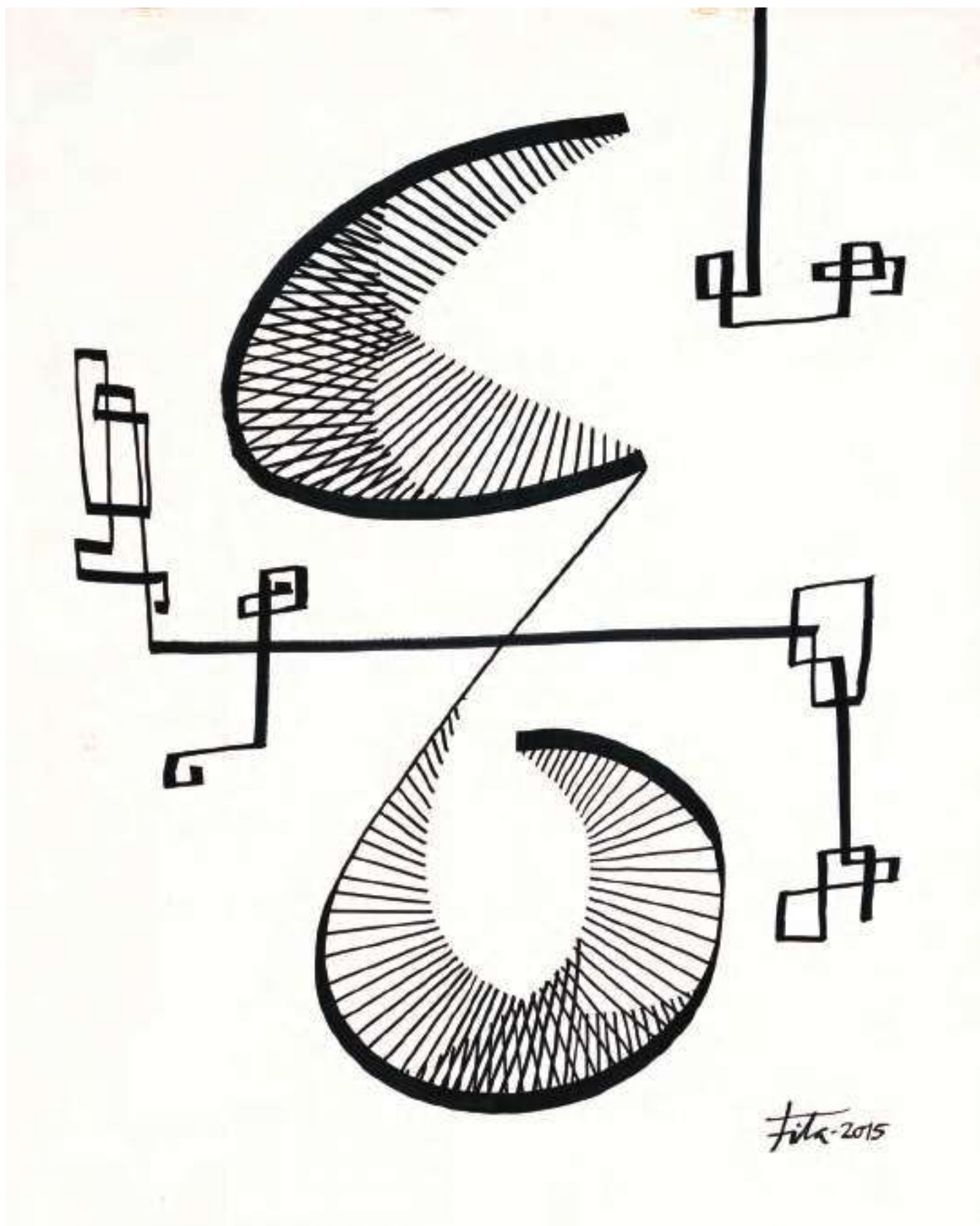
2015 *Sécs 10*
Detall
40 x 60 cm
Mixta / Tauler

2015 *Bloc 518*
24 x 14 cm
Retolador

2015 *Bloc 518*
24 x 14 cm
Mixta

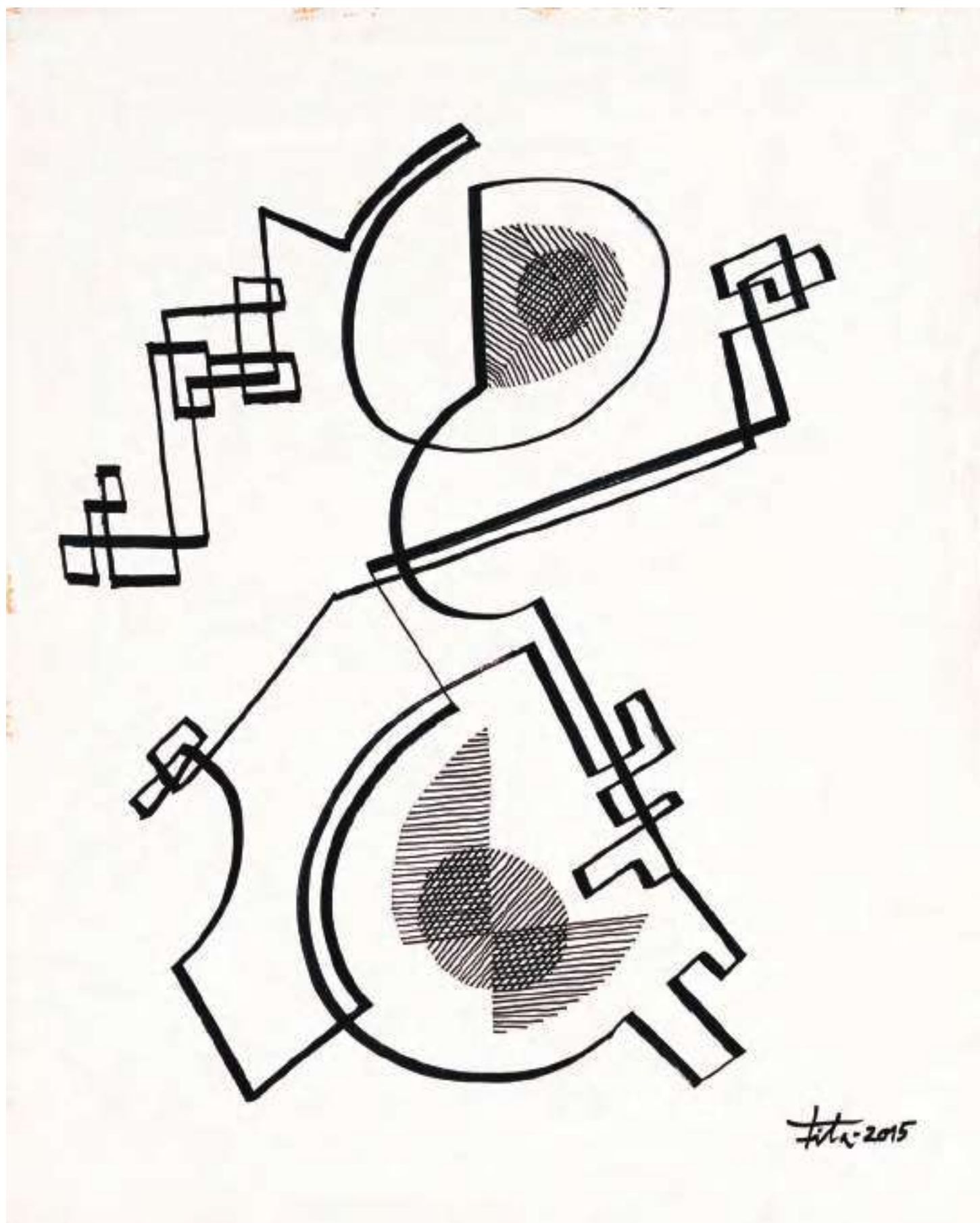

2015 *Pautes 5*
61 x 49 cm
Retoladors / Tauler

Retolador 2015

2015 *Pautes 10*
61 x 61 cm
Retolador / Tauler

2015 *Pautes 1*
61 x 49 cm
Retolador / Tauler

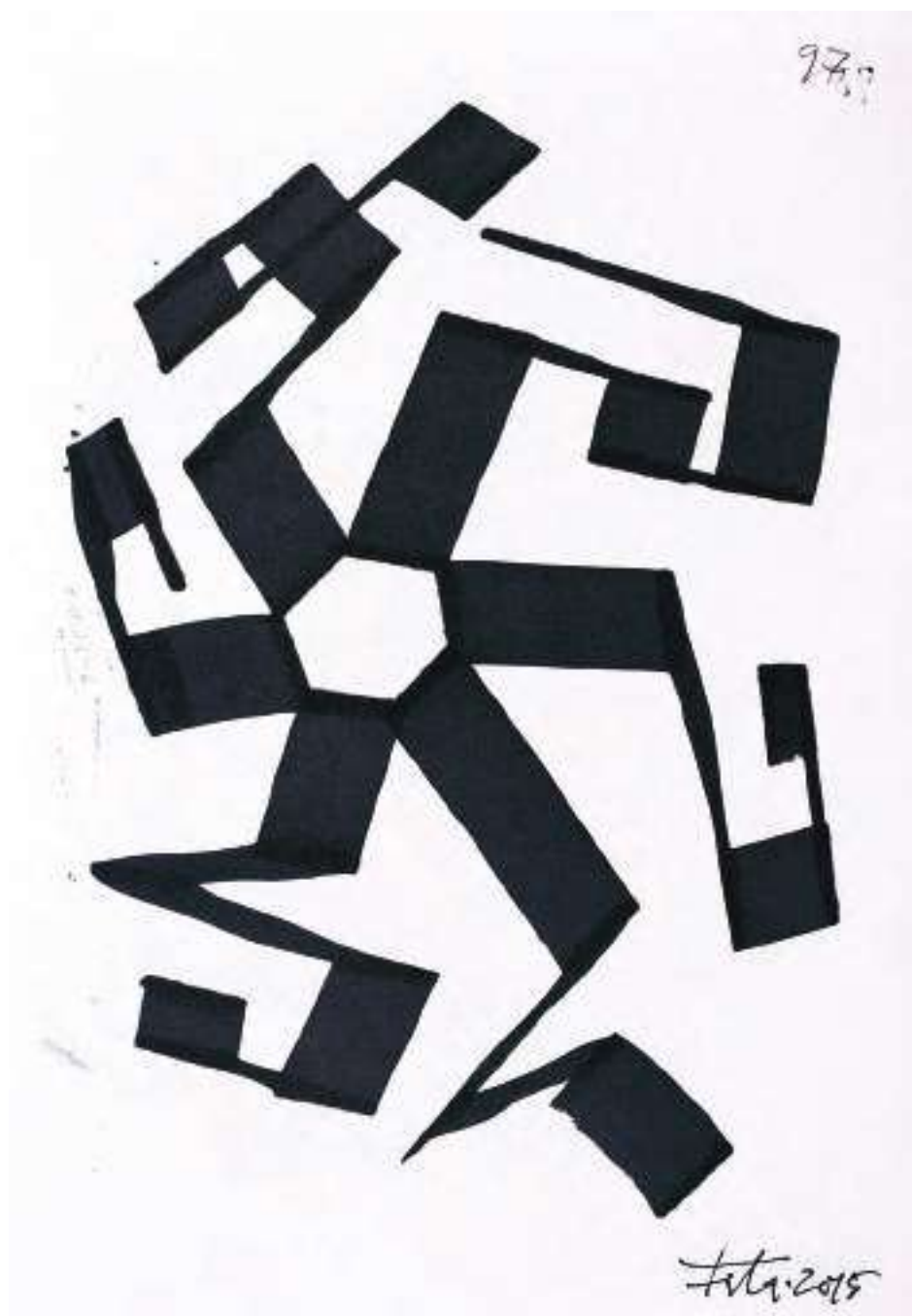
2015 *Pautes 3*
61 x 49 cm
Retolador / Tauler

2015 *Rebrec 1*
70 x 66 cm
Plòter / paper

2015 *Rebrec 1*
75 x 60 cm
Plòter / Paper

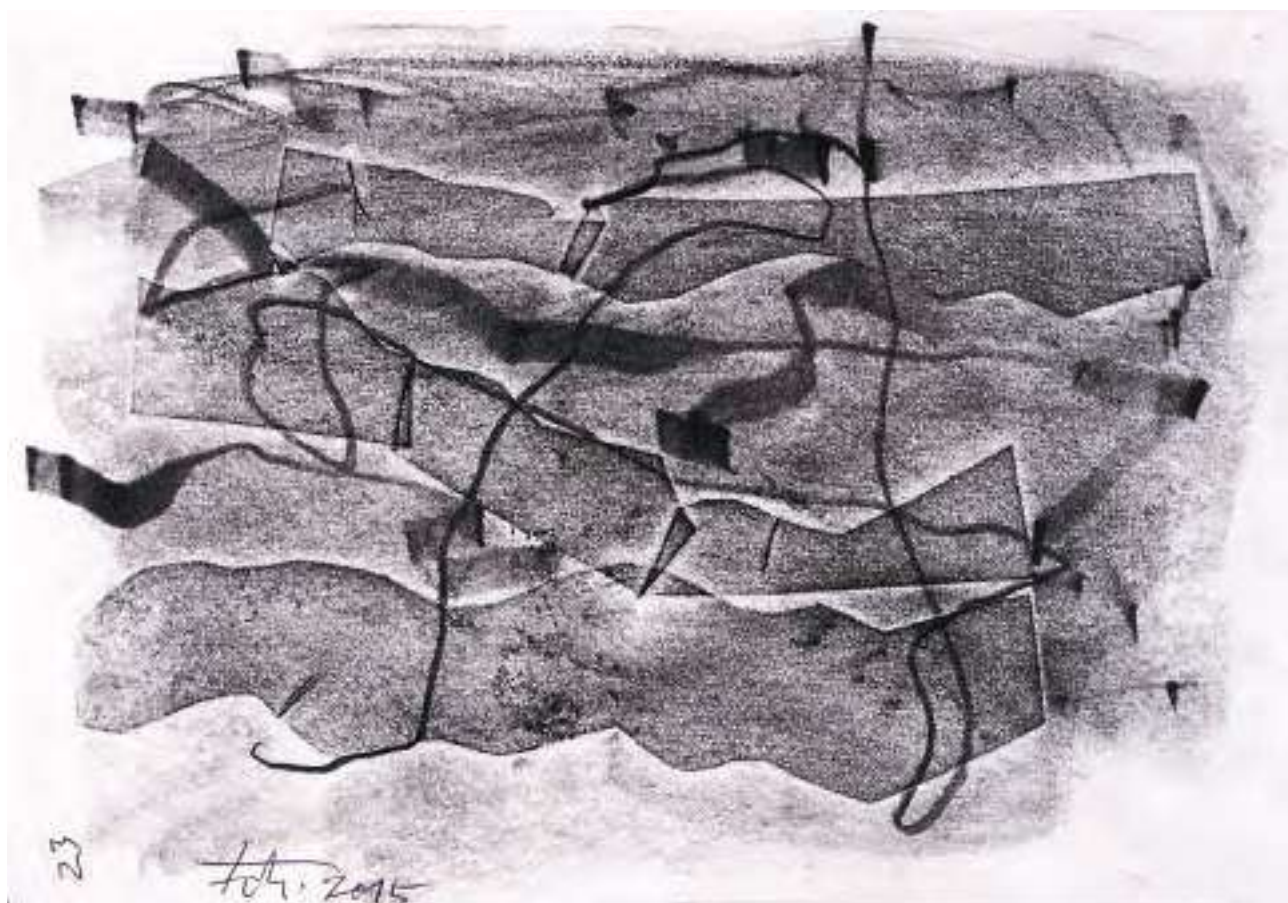
2015 *Bloc 519*
21 x 17 cm
Retoladors

2015 *Bloc 519*
21 x 14 cm
Retoladors

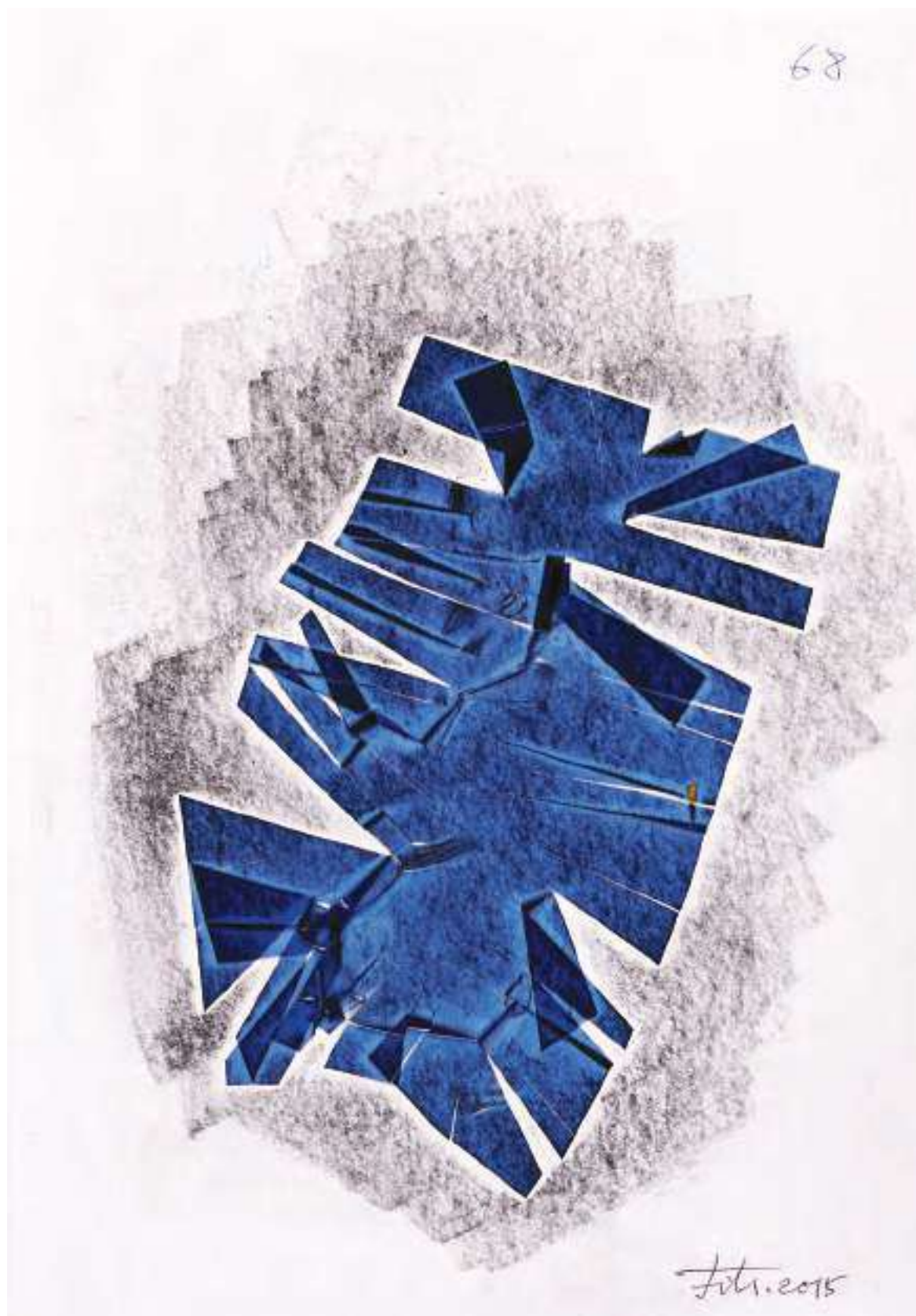
2015 *Bloc 519*
21 x 14 cm
Retoladors

2015 *Bloc 520*
14 x 21 cm
Grafite

2015 *Bloc 520*
21 x 14 cm
Collage i grafit

2015 *Bloc 520*
21 x 14 cm
Collage i grafit

2015 *Bloc 516*
28,7 x 20
Mixta

2015 *Bloc 516*
28,7 x 20 cm
Mixta

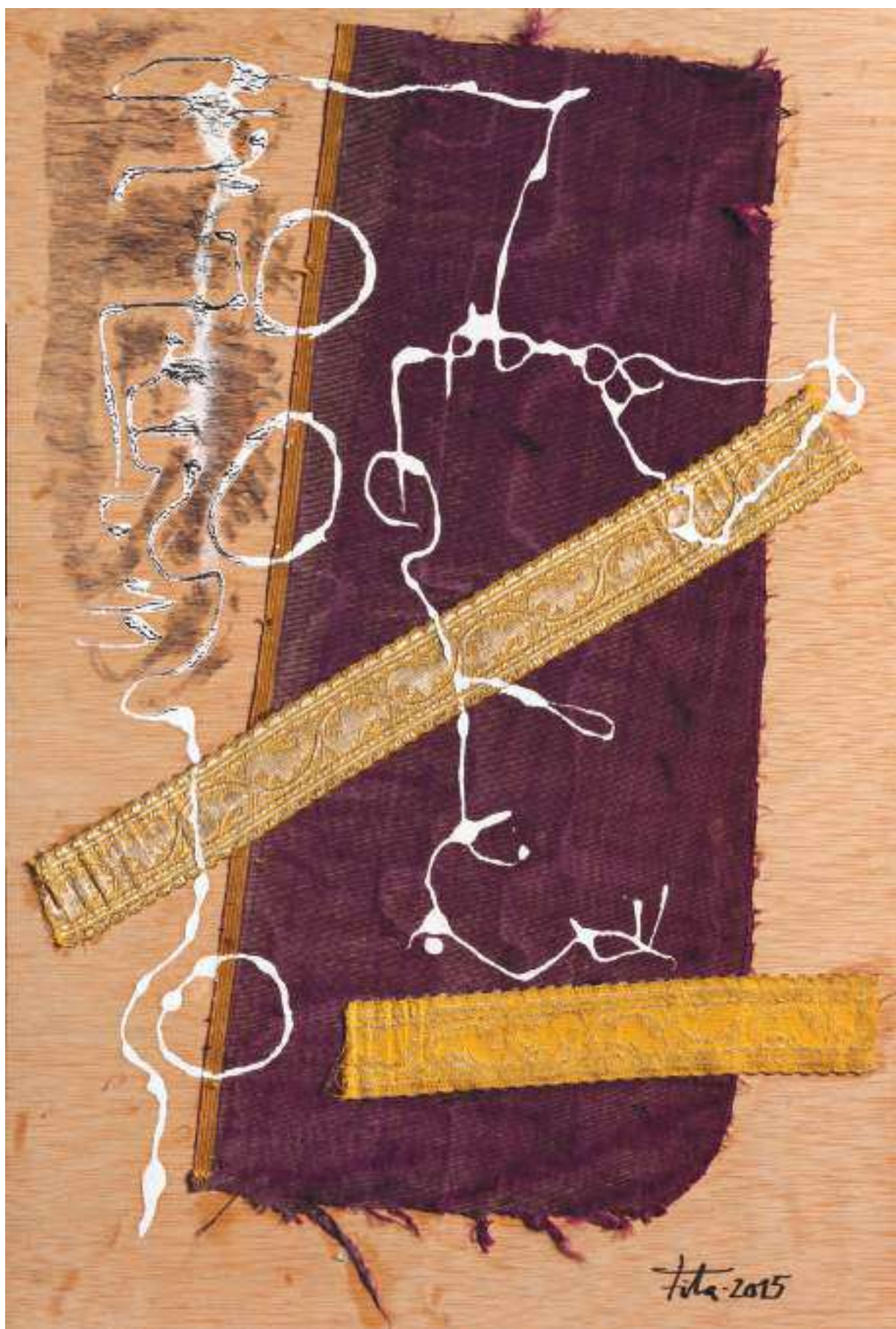
L'obra *Ornaments* i dues de la sèrie «Trossos» són fetes amb retalls, puntes, teixits i fils encolats sobre un tauler, com si formessin part d'una relíquia. Després s'hi ha afegit pintura blanca o negra en traços lliures i, finalment, s'ha emmarcat en una caixa de metacrilat per emfasitzar-ne el valor. Després, dels records que tinc de la meva relació amb l'Església em van venir aquests ornaments que, tanmateix, no recordo com van arribar a les meves mans. El fet és que els tenia, i feia temps que pensava que arribaria un moment en què passarien a ser material per a obres meves, i així ha estat. Es tracta d'una estola, una dalmàtica i unes borles. A l'encolar les teles, les borles i els cordons, s'han tornat rígids, i després els he complementat amb xeringa blanca i esprai negre. Aquestes obres estan protegides en caixes de metacrilat com si fossin relíquies d'un temps passat. Cal mencionar també els dibuixos i les pintures que hi ha en els blocs 520 i 521, de 80 fulls cadascun. Crec que també donen testimoni de les meves traces espontànies i lliures, mentre guarden idees, projectes o el que sigui. Moltes vegades no pel fet de ser espontànies perden valor creatiu. El que és important és no deixar de donar constància d'una material relatiu a la intimitat creativa. I, finalment, en Kim Bover, patró de la Fundació, em va portar uns cartrons de 112 x 81 cm que devien haver servit per penjar-hi projectes. Els vaig partir per la meitat, i alguns fins i tot en

2015 *Borles*
80 x 120 cm
Mixta / Tauler

quatre parts, i vaig veure que el cúter seria una bona eina per fer-hi talls. Rectes, creuats, corbats, arrencats... qualsevol tipus de tall. I després els mullava i els arrugava, i ja us podeu imaginar que també vaig utilitzar esprai negre i blanc per valorar-ne el relleu, i algun o altre en color. En total, ha sortit una sèrie titulada «Incisió», que es resumeix en 21 obres.

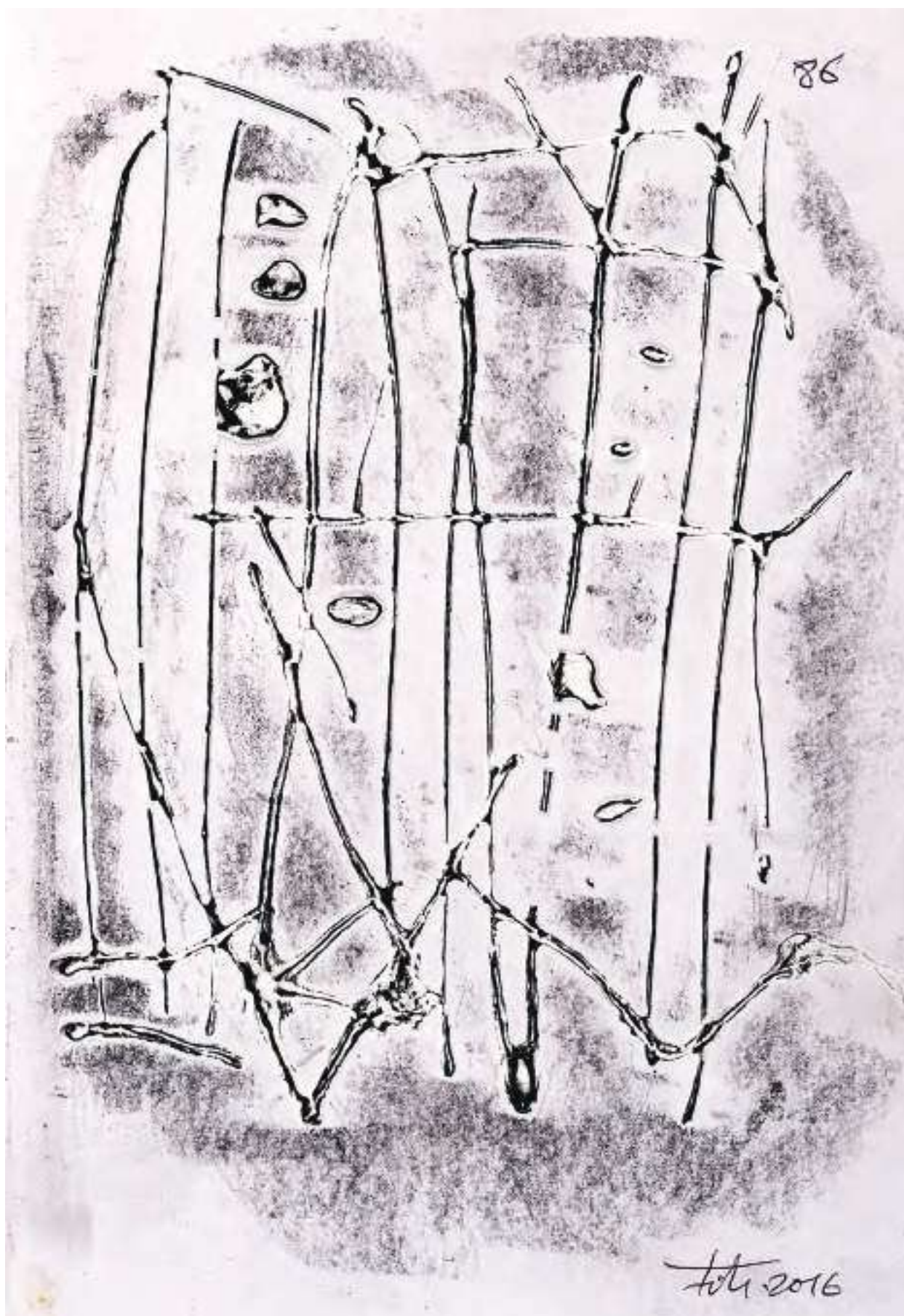
2015 *Borles 1*
120 x 80 cm
Mixta / Tauler

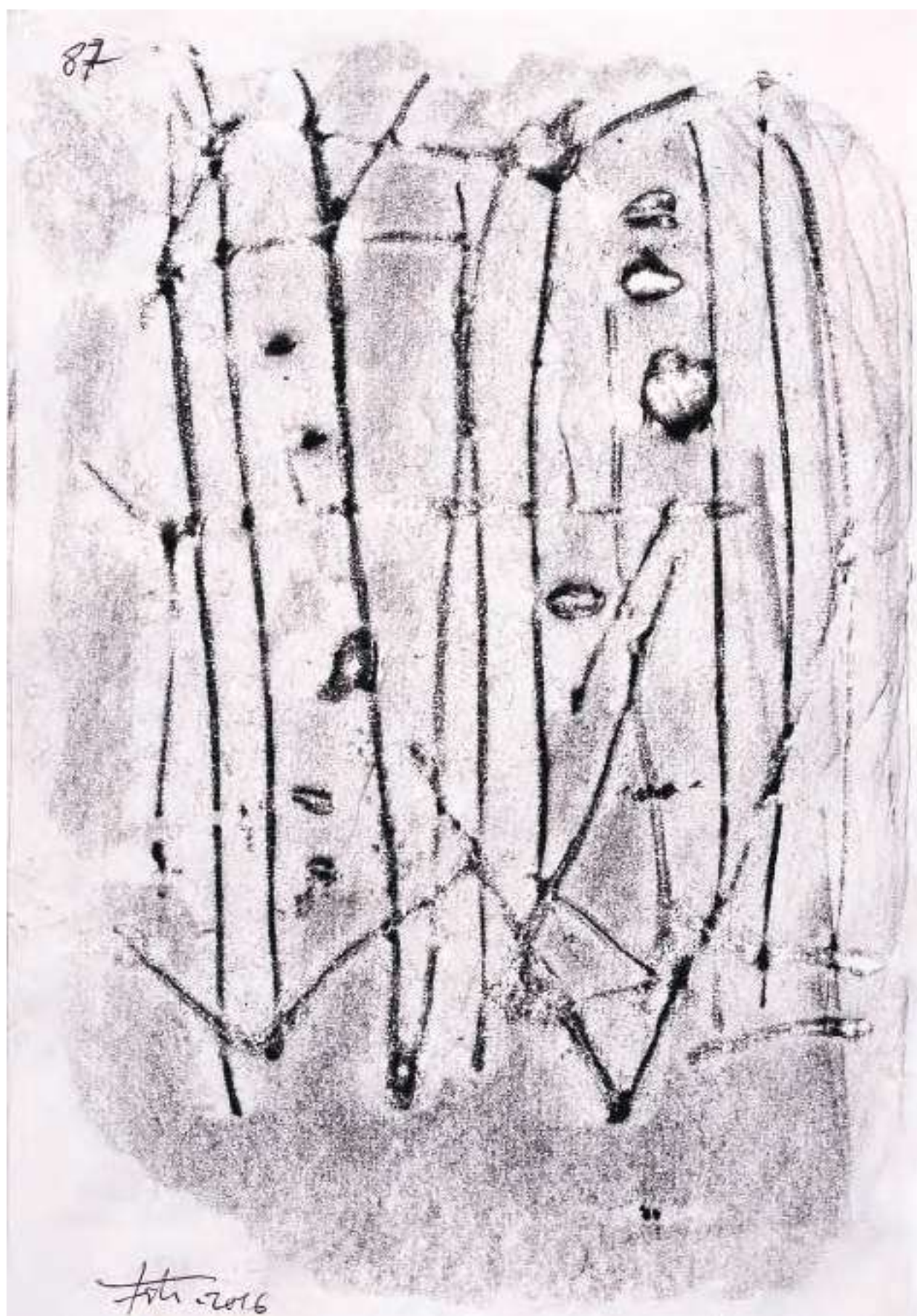
2015 *Ornaments*
60 x 41 cm
Mixta / Tauler

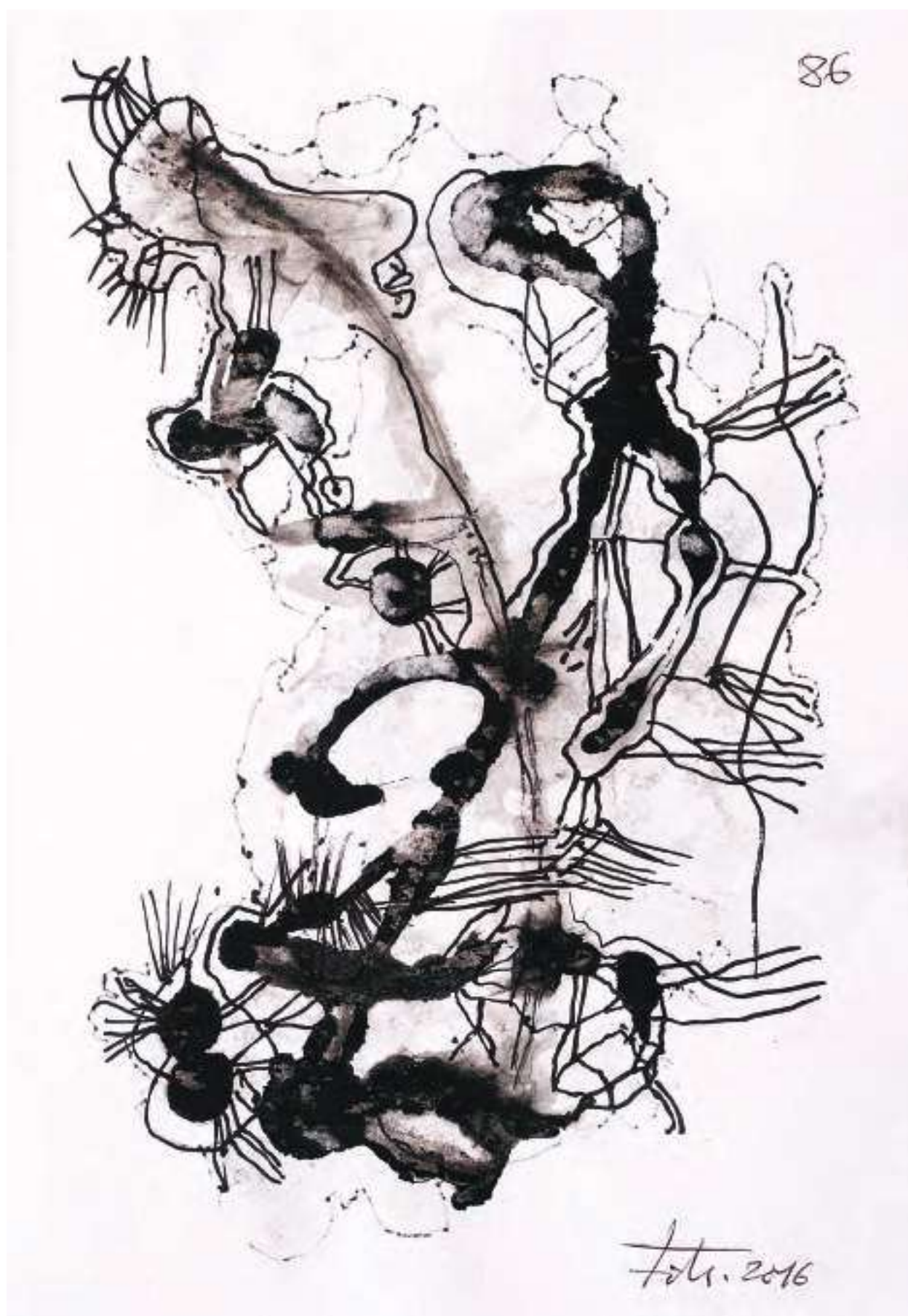
2015 *Trossos 1*
60 x 60 cm
Mixta / Tauler

2016 *Bloc 520*
21 x 14 cm
Mixta

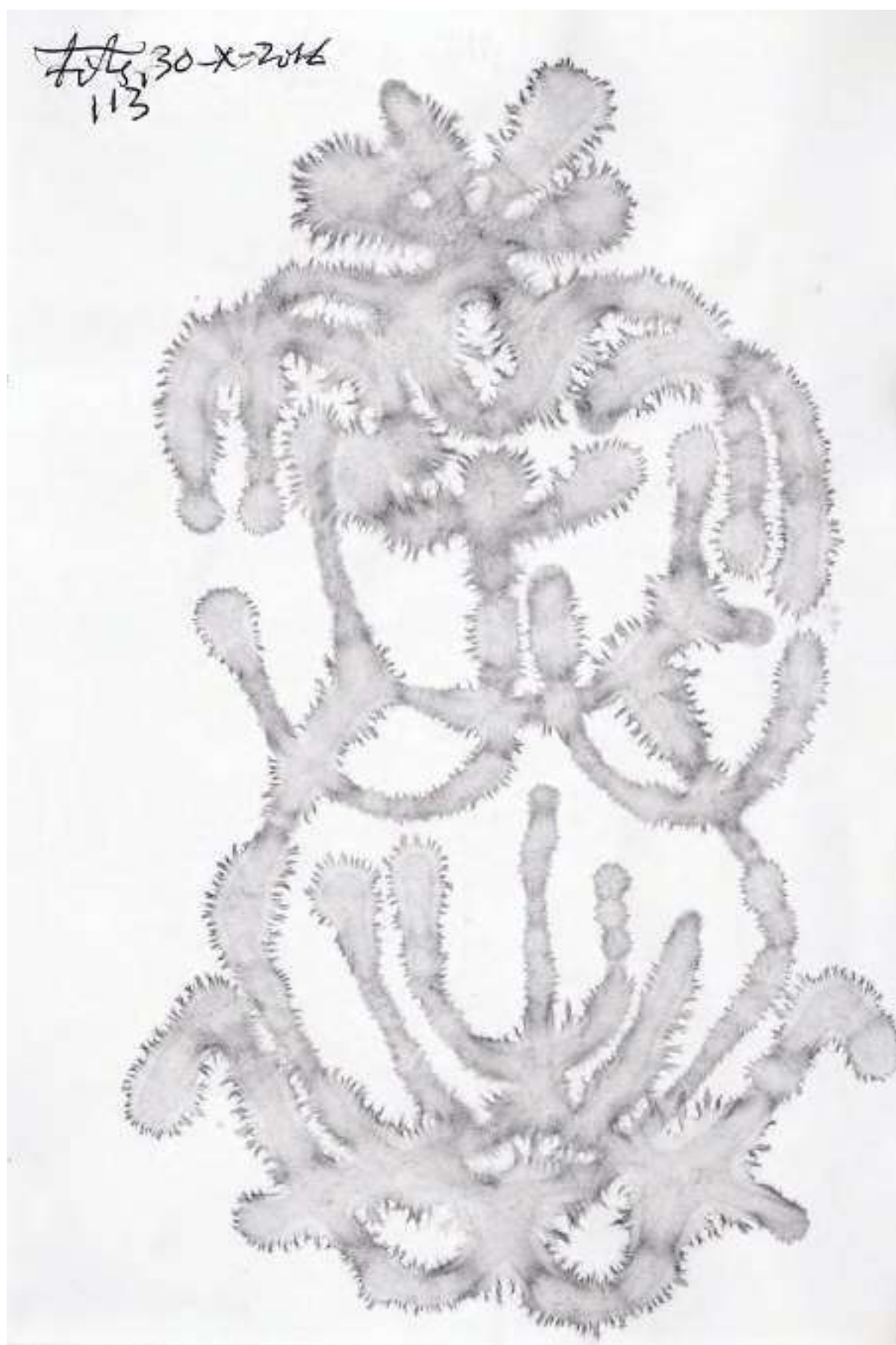
2016 *Bloc 520*
21 x 14 cm
Mixta i grafit

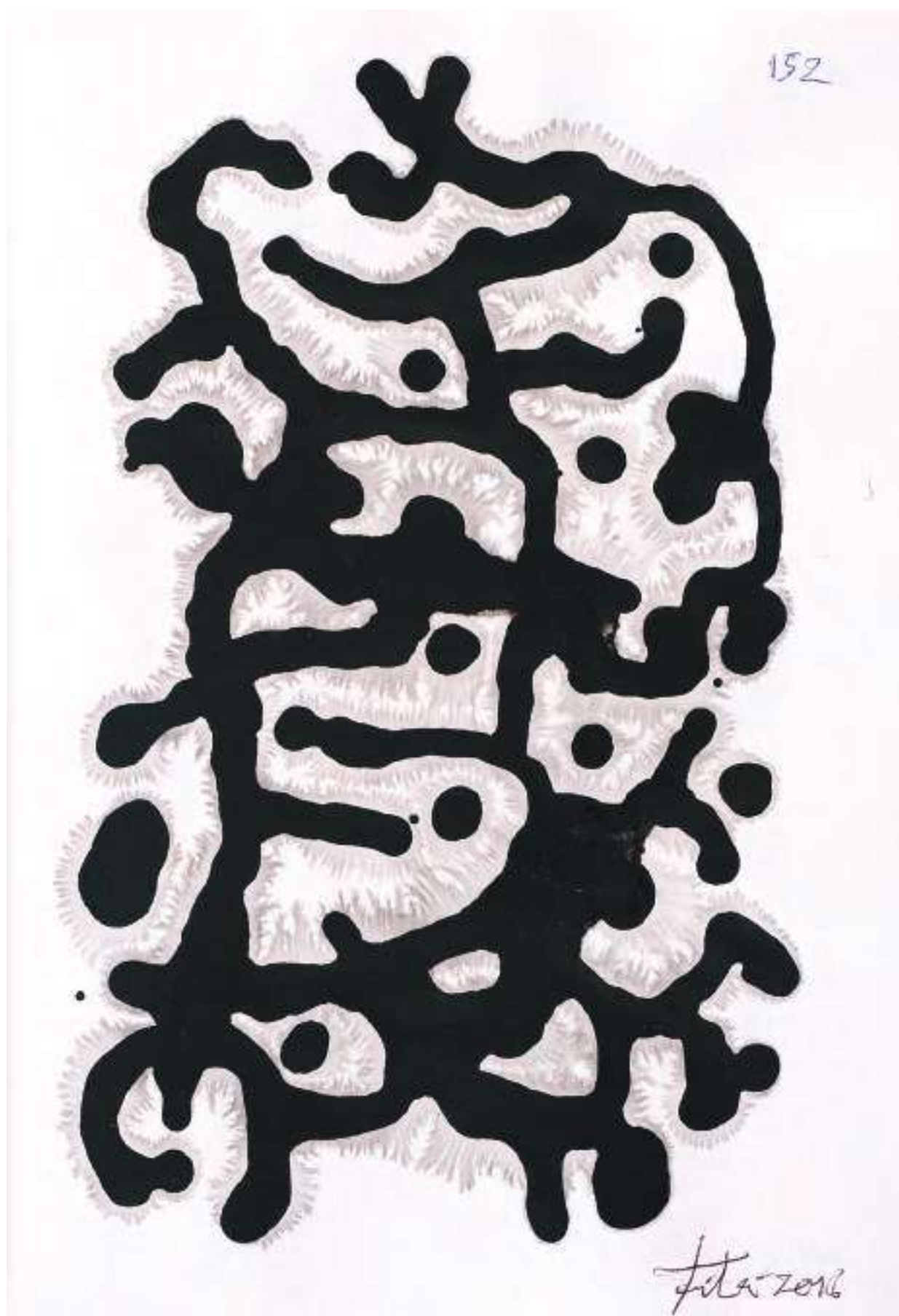
2016 *Bloc 523*
21 x 14 cm
Retolador i pintura negra

2016 *Bloc 523*
21 x 14 cm
Pinzell i retolador

2016 *Bloc 523*
21 x 14 cm
Darrera (dors)

2016 *Bloc 523*
21 x 14 cm
xeringa negra

2016 *Incisió 16*
56 x 41 cm
Mixta / Cartró ploma

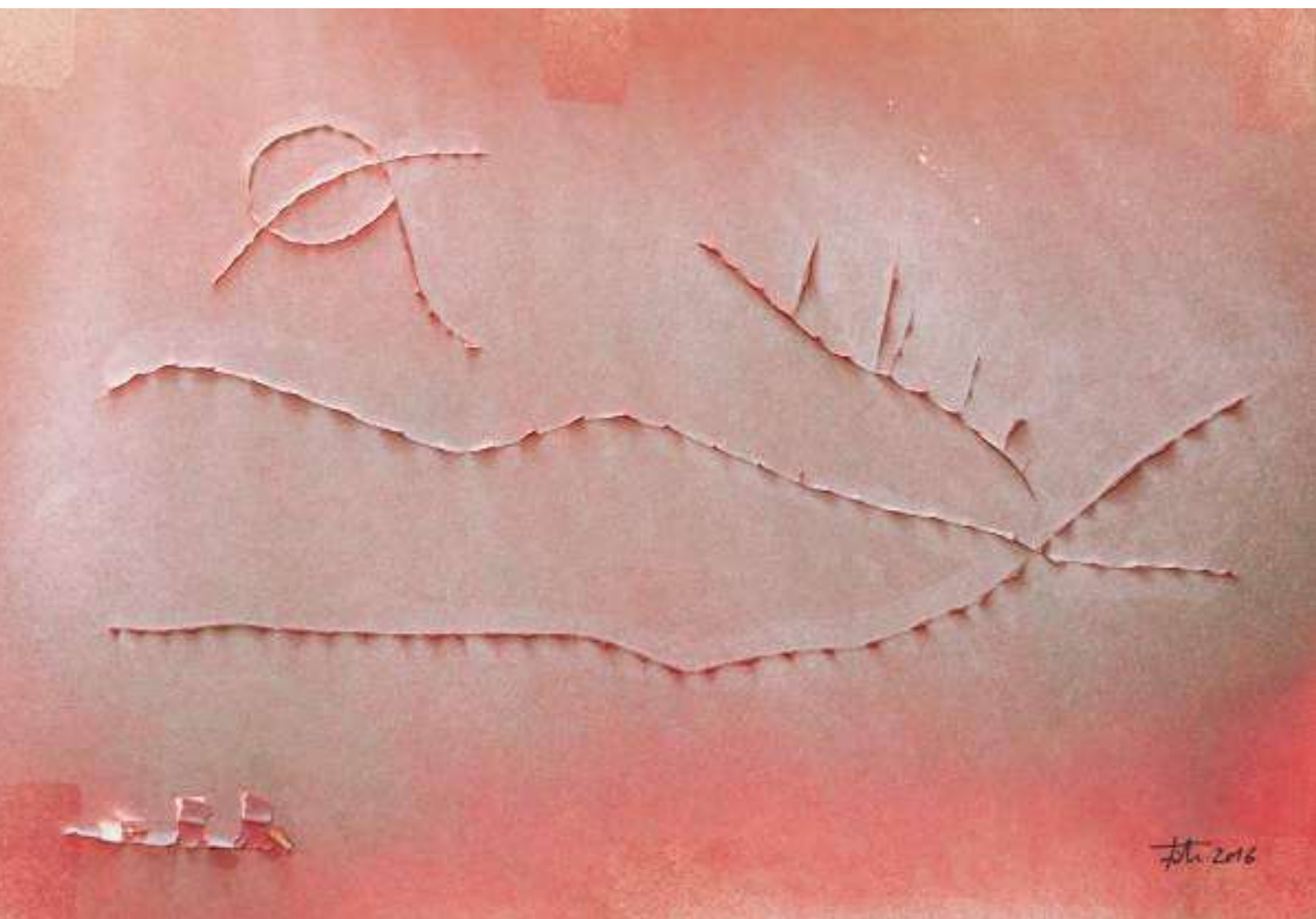
2016 *Incisió 7*
56 x 81 cm
Mixta / Cartró

2016 *Incisió 10*
56 x 81 cm
Mixta / Cartró

2016 *Incisió 12*
56 x 81 cm
Mixta / Cartró

2016 *Incisió 17*
56 x 81 cm
Mixta / Cartró

2016 *Incisió*
56 x 41 cm
Mixta / Cartró

2016 *Incisió 20*
56 x 81 cm
Mixta / Cartró

La Fundació Fita necessitava uns trofeus per obsequiar conferenciantes o visites de compromís, o per a homenatges, i per aquest motiu em vaig dedicar a fer una maqueta en guix escaiola per després traspasar-la a pedra. La veritat és que per volum i qualitat el resultat semblava adient, però el pes no era adequat. En vaig concebre una altra que era una planxa d'inox gravada i doblegada, sorrejada i envernissada, que quedava prou bé, al meu entendre. Aquesta vegada el resultat fou útil per obsequiar els patrons per Nadal, i també en queden per obsequiar alguna personalitat.

Aquí mostro les peces perquè és l'últim que puc oferir com a obres.

2016 *Trofeu*
36 cm alt
Inox

2016 *Trofeu Guix*
12 x 12 x 12 cm
Guix

2016 *Trofeu Guix*
12 x 12 x 12 cm
Guix

2016 *Trofeu*
13 x 13 x 13 cm
Pedra de Figueres

Sèrie “Goteix”

Aquesta és una sèrie de 29 obres, la gran majoria fetes sobre cartró-ploma i algunes, poques, en tauler.

El degoteig s’ha aconseguit per mitjà d’instruments de regar les plantes a través del ruixim, escampant gotes sobre el cartró-ploma, una superfície llisa que no absorbeix però s’hi poden traçar línies. Si es fan amb aigua transparent o de color brut es fa més o menys difícils veure el traç que es verifica. Mitjançant el polvoritzador de color o l’esprai es ressalta el dibuix que he fet sobre el ruixim o degoteig damunt del cartró-ploma llis. Això s’inicia en un joc d’atzar, perquè la distribució del degoteig sol ser irregular, com també passa amb el dibuix o el traç amb què jo puc decidir arrossegar irregularment aquestes gotes. Però sí que hi roman una intenció que procuro controlar –l’esquitx– de manera que el resultat quedarà entre l’atzar i la contenció, fins a cert punt.

Aquest fet trenca amb els sistemes convencionals del dibuixar i el pintar, també de l’art abstracte informal, atès que la intenció d’aquest és tenir un cert control dels mitjans i del traç.

Cal tenir present que les diferències que presenta un suport texturat o un de llis, un d’absorbent o un que escup, etc., són d’interès pel comportament dels dominis.

L’obra consisteix en una sèrie d’etapes en diferents assalts que van conduint la voluntat (esquitx) o l’imprevist (degoteig) –combinació que denomino amb el neologisme «Goteix»– per tal d’anar acceptant les diferents expressions mutants i sorprenents que neixen de la seva elaboració.

En el treball de cada obra hi entra en joc la passió pel que cerques, pel que trobes, pel que has de contenir o pel que t’empeny a actuar: no hi ha mètode a seguir i s’ha de saber improvisar.

De vegades és convenient que el ruixim i la pintura de sobre s’assequi per actuar-hi en diferents sessions. L’interès per la creativitat em porta a no repetir-me, a aventurar-me i buscar diferents tècniques i colors, eines i materials.

Noto que tinc tendència més cap a la forma que cap al color, i això em predisposa a inclinar-me més cap a un costat que a l’altre. En qualsevol cas, tinc l’habitud de fer un escrit per a cada obra que reflecteixi la manera com s’ha procedit, per tenir-ne el record, atès que seguir com es va fer és un valor

per a mi, i si pot servir per a d'altres, millor. Sabem que l'obra és el valor primer, però cal reforçar-la amb un escrit i un opuscle-catàleg amb fotografies, perquè això queda com a font per consultar i difondre, igualment com la fitxa i el registre, i tot allò que pugui controlar l'obra.

Com es pot veure, estic al marge dels paràmetres del que es fa a Amèrica o a Europa. Jo busco pel meu costat, i la meva obra no té res a veure amb cap altra. En tot cas, jo procuro donar obra inèdita perquè confio en allò que tinc per donar artísticament, fins al punt que cada any, en el seu transcurs, tinc diferents canvis de sèries.

Així doncs, com que tenia interès pel que succeïa en alguns anys concrets vaig voler analitzar què hi havia passat, i amb els que vaig revisar vaig constatar que de l'agost del 1991 al juliol del 1992 tinc 21 variacions de sèries diferents, fet que ha quedat imprès en un llibre del Col·legi d'Aparelladors de Girona, *Periple d'un any*. I hi va haver 35 obres lliures variades. També, l'any 2002, amb motiu d'una exposició entre encàrrecs i sèries d'obres diferents, hi va haver 49 aportacions diferents. Aquests tres exemples donen a entendre el que representa l'art per a mi: ser lliure d'expressar el que crec que puc donar. Crec que l'ésser humà pot donar molt més del que dona, tot i que comprenc que obrar així complica el mercat de qui ven i de qui compra, i que per a l'artista representa més estar fixat en un estil ja reconegut i historiat, a l'inrevés de mi, que no hi ha per on agafar-me i historiar-me. Jo soc més fidel a la idea religiosa que en el seu moment em va fer creure que havíem de donar compte del nostres talents, i, per dir la veritat, encara hauria d'acusar-me de no haver-los donat tots. Entenc molt bé que em vulguin fora dels medis establerts, perquè jo estic i jugo en una altra esfera, que per a mi és més apassionant i rica en aportacions tot i que, com dic, no tinc la reputació. Però estic tranquil amb el camí que he escollit.

Fer una sèrie no vol dir fer una obra homogènia, perquè ella mateixa és lliure en l'actuació, i hi ha obres en què es procedeix diferent per captar noves realitzacions.

Aquestes obres les tinc presents amb les d'encàrrec, perquè, al meu entendre, em plau ser útil i servir, atès que cada obra sol ser diferent, ja sigui un vitrall, una fosa, etc. Procuro sempre tenir la mateixa exigència que quan faig una obra lliure: donar tot el que puc. I això es pot veure en els llibres de les meves obres.

